



Spis treści

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2016–2017

Posiedzenia od 11 do 14 kwietnia 2016 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 181 z 8.6.2017.

TEKSTY PRZYJĘTE

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

| | | |
|---------------|---|----|
| 2018/C 058/01 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie aspektów związanych z rybołówstwem w ramach międzynarodowego porozumienia w sprawie morskiej różnorodności biologicznej na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową, Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza (2015/2109(INI)) | 2 |
| 2018/C 058/02 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie sytuacji na Morzu Śródziemnym i potrzeby całościowego podejścia UE do problematyki migracji (2015/2095(INI)) . . . | 9 |
| 2018/C 058/03 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. dotyczące sprawozdań rocznych za lata 2012–2013 w sprawie pomocniczości i proporcjonalności (2014/2252(INI)) | 33 |
| 2018/C 058/04 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie Programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT): aktualna sytuacja i perspektywa (2014/2150(INI)) | 39 |
| 2018/C 058/05 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie dążenia do poprawy regulacji jednolitego rynku (2015/2089(INI)) | 48 |
| 2018/C 058/06 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie zdobywania wiedzy o UE w szkole (2015/2138(INI)) | 57 |

| | | |
|---------------|--|----|
| 2018/C 058/07 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie programu Erasmus+ i innych narzędzi wspomagania mobilności w kształceniu i szkoleniu zawodowym – podejścia zakładającego uczenie się przez całe życie (2015/2257(INI)) | 65 |
| 2018/C 058/08 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie roli UE w ramach międzynarodowych instytucji i organów finansowych, walutowych i regulacyjnych (2015/2060(INI)) | 76 |
| 2018/C 058/09 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie innowacji i dywersyfikacji łódzkiego rybołówstwa przybrzeżnego w regionach zależnych od rybołówstwa (2015/2090(INI)) . | 82 |
| 2018/C 058/10 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie wspólnych reguł stosowania zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa, w tym umów w sprawie połowów (2015/2091(INI)) | 93 |

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

| | | |
|---------------|---|-----|
| 2018/C 058/11 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie projektu rozporządzenia wykonawczego Komisji w sprawie odnowienia zatwierdzenia substancji czynnej glifosat, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 (D044281-01 – 2016/2624(RSP)) | 102 |
| 2018/C 058/12 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie UE w zmieniającym się globalnym otoczeniu – świat bardziej połączony, skonfliktowany i złożony (2015/2272(INI)) | 109 |
| 2018/C 058/13 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie realizacji i przeglądu strategii UE wobec Azji Środkowej (2015/2220(INI)) | 119 |
| 2018/C 058/14 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie epidemii wirusa Zika (2016/2584(RSP)) | 142 |
| 2018/C 058/15 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie sytuacji w Polsce (2015/3031(RSP)) | 148 |

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

| | | |
|---------------|--|-----|
| 2018/C 058/16 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie Pakistanu, w szczególności ataku w Lahaur (2016/2644(RSP)) | 151 |
| 2018/C 058/17 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie Hondurasu: sytuacja obrońców praw człowieka (2016/2648(RSP)) | 155 |
| 2018/C 058/18 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie Nigerii (2016/2649(RSP)) | 159 |
| 2018/C 058/19 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie sprawozdania za 2015 r. w sprawie Turcji (2015/2898(RSP)) | 164 |
| 2018/C 058/20 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie sprawozdania za 2015 r. w sprawie Albanii (2015/2896(RSP)) | 175 |
| 2018/C 058/21 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie sprawozdania na temat Bośni i Hercegowiny za 2015 r. (2015/2897(RSP)) | 182 |
| 2018/C 058/22 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie osiągnięcia celu przeciwdziałania ubóstwu w świetle rosnących kosztów ponoszonych przez gospodarstwa domowe (2015/2223(INI)) | 192 |

| | | |
|---------------|---|-----|
| 2018/C 058/23 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie sektora prywatnego i rozwoju (2014/2205(INI)) | 209 |
|---------------|---|-----|

II Komunikaty

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

| | | |
|---------------|---|-----|
| 2018/C 058/24 | Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Hermanna Winklera (2016/2000(IMM)) | 223 |
|---------------|---|-----|

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

| | | |
|---------------|--|-----|
| 2018/C 058/25 | P8_TA(2016)0094 Produkty pochodzące z niektórych państw AKP ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym (przekształcenie) (COM(2015)0282 – C8-0154/2015 – 2015/0128(COD)) P8_TC1-COD(2015)0128 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 12 kwietnia 2016 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym (wersja przekształcona) | 225 |
| 2018/C 058/26 | Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Protokołu ustanawiającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie partnerskiej w sprawie połowów pomiędzy Wspólnotą Europejską z jednej strony a Rządem Danii i Rządem Lokalnym Grenlandii z drugiej strony (11634/2015– C8-0377/2015 – 2015/0152(NLE)) | 227 |
| 2018/C 058/27 | Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy dotyczącej pewnych aspektów przewozów lotniczych między Unią Europejską a Rządem Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau Chińskiej Republiki Ludowej (05255/2014 – C8-0040/2015 – 2012/0015(NLE)) | 228 |
| 2018/C 058/28 | Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w zakresie okresu obowiązywania minimalnej stawki podstawowej (COM(2015)0646 – C8-0009/2016 – 2015/0296(CNS)) | 229 |

| | | |
|-----------------------------------|---|-----|
| 2018/C 058/29 | Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady zatwierdzającej zawarcie przez Europejski Urząd Policji (Europol) Porozumienia o współpracy strategicznej między Federacyjną Republiką Brazylii a Europolem (13980/2015 – C8-0010/2016 – 2016/0801(CNS)) | 230 |
| 2018/C 058/30 | P8_TA(2016)0101 Zwierzęta hodowlane i ich materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków dotyczących handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz ich przywozu do Unii (COM(2014)0005 – C7-0032/2014 – 2014/0032(COD)) P8_TC1-COD(2014)0032 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 12 kwietnia 2016 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków dotyczących hodowli zwierząt hodowlanych czystorasowych i mieszańców świni, handlu nimi i wprowadzania ich na terytorium Unii oraz handlu ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu i jego wprowadzania na terytorium Unii oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 652/2014, dyrektywy Rady 89/608/EWG i 90/425/EWG i uchylającego niektóre akty w dziedzinie hodowli zwierząt („rozporządzenie w sprawie hodowli zwierząt”) | 231 |
| Środa, 13 kwietnia 2016 r. | | |
| 2018/C 058/31 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek Szwecji – EGF/2015/009 SE/Volvo Trucks) (COM(2016)0061 – C8-0033/2016 – 2016/2022(BUD)) | 232 |
| 2018/C 058/32 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EGF/2016/000 TA 2016 – Pomoc techniczna z inicjatywy Komisji) (COM(2016)0078 – C8-0095/2016 – 2016/2025(BUD)) | 237 |
| 2018/C 058/33 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego nr 1/2016 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2016: Nowy instrument wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych na terenie Unii (07068/2016 – C8-0122/2016 – 2016/2037(BUD)) | 242 |
| 2018/C 058/34 | Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie powołania Samona Jereba na członka Trybunału Obrachunkowego (C8-0025/2016 – 2016/0804(NLE)) | 245 |
| 2018/C 058/35 | Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie powołania Mihailsa Kozlovsza na członka Trybunału Obrachunkowego (C8-0411/2015 – 2015/0814(NLE)) | 246 |
| 2018/C 058/36 | Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie powołania Jana Gregora na członka Trybunału Obrachunkowego (C8-0412/2015 – 2015/0815(NLE)) | 247 |
| 2018/C 058/37 | Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie powołania Ladislava Balko na członka Trybunału Obrachunkowego (C8-0413/2015 – 2015/0816(NLE)) | 248 |
| 2018/C 058/38 | Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie powołania Janusza Wojciechowskiego na członka Trybunału Obrachunkowego (C8-0414/2015 – 2015/0817(NLE)) . . . | 249 |

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

| | | |
|---------------|---|-----|
| 2018/C 058/39 | Decyzja Parlamentu Europejskiego o niewyrażeniu sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 5 kwietnia 2016 r. w sprawie sprostowania do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/2446 uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego (C(2016)01934 – 2016/2639(DEA)) | 250 |
| 2018/C 058/40 | Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (05419/1/2016 – C8-0140/2016 – 2012/0011(COD)) | 252 |
| 2018/C 058/41 | Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającej decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (05418/1/2016 – C8-0139/2016 – 2012/0010(COD)) | 253 |
| 2018/C 058/42 | P8_TA(2016)0127 Wykorzystanie danych dotyczących przelotu pasażera (UE-PNR) ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wykorzystania danych dotyczących przelotu pasażera w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie i ich ścigania (COM(2011)0032 – C7-0039/2011 – 2011/0023(COD)) P8_TC1-COD(2011)0023 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 kwietnia 2016 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie wykorzystywania danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania | 254 |
| 2018/C 058/43 | P8_TA(2016)0131 Ochrona tajemnic handlowych przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony niejawnego know-how i niejawnych informacji handlowych (tajemnic przedsiębiorstwa) przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem (COM(2013)0813 – C7-0431/2013 – 2013/0402(COD)) P8_TC1-COD(2013)0402 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 kwietnia 2016 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie ochrony niejawnego know-how i niejawnych informacji handlowych (tajemnic przedsiębiorstwa) przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem | 256 |
| 2018/C 058/44 | Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie preliminarza dochodów i wydatków Parlamentu Europejskiego na rok budżetowy 2017 (2016/2019(BUD)) | 257 |

Skróty i symbole

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza: trzecie czytanie

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu)

Poprawki Parlamentu:

Nowe fragmenty tekstu zaznacza się **wytłuszczonym drukiem i kursywą**. Fragmenty tekstu, które zostały skreślone, zaznacza się za pomocą symbolu **■** lub przekreśla. Zmianę brzmienia zaznacza się przez wyróżnienie nowego tekstu **wytłuszczonym drukiem i kursywą** i usunięcie lub przekreślenie zastąpionego tekstu.

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2016–2017

Posiedzenia od 11 do 14 kwietnia 2016 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 181 z 8.6.2017.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2016)0100

Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza: aspekty związane z rybołówstwem

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie aspektów związanych z rybołówstwem w ramach międzynarodowego porozumienia w sprawie morskiej różnorodności biologicznej na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową, Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza (2015/2109(INI))

(2018/C 058/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS) oraz dwa porozumienia wykonawcze do niej: Porozumienie w sprawie wykonania postanowień części XI oraz Porozumienie w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNFSA),
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie opracowania prawnie wiążącego międzynarodowego instrumentu na podstawie Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, dotyczącego ochrony i zrównoważonego wykorzystywania morskiej różnorodności biologicznej na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową,
- uwzględniając dokument końcowy Konferencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zrównoważonego Rozwoju, która odbyła się w Rio de Janeiro w 2012 r., pt. „Przyszłość, jakiej chcemy”,
- uwzględniając sprawozdania nieformalnej otwartej grupy roboczej ad hoc ONZ,
- uwzględniając Konwencję o różnorodności biologicznej (CBD) oraz cele z Aichi dotyczące różnorodności biologicznej, przyjęte przez strony CBD, w szczególności cele nr 6, 10 i 11,
- uwzględniając opublikowane w 2009 r. naukowe kryteria i wytyczne dla Azorów służące identyfikacji obszarów morskich istotnych pod względem ekologicznym lub biologicznym oraz wyznaczeniu reprezentatywnych sieci morskich obszarów chronionych na oceanicznych wodach otwartych i w siedliskach głębinowych w ramach CBD,
- uwzględniając przewidziany w Konwencji o różnorodności biologicznej proces opisu obszarów morskich istotnych pod względem ekologicznym lub biologicznym, który już doprowadził do opisania 204 obszarów spełniających kryteria, przy czym wiele z tych obszarów znajduje się poza jurysdykcją krajową,
- uwzględniając, że choć opisano obszary morskie istotne pod względem ekologicznym lub biologicznym położone w południowej części Oceanu Indyjskiego, w strefie tropikalnej i umiarkowanej Pacyfiku, w północnej części Pacyfiku, w południowo-wschodniej części Atlantyku, w Arktyce, w północno-zachodniej części Atlantyku, na Morzu Śródziemnym, w południowo-zachodniej części Pacyfiku, w szeroko pojętym regionie Karaibów oraz w środkowo-zachodniej części Atlantyku, inne regiony nie zostały jeszcze uwzględnione,

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając Deklarację z Rio w sprawie środowiska i rozwoju, Agendę 21, program na rzecz dalszego wdrażania Agendy 21, plan realizacji postanowień Światowego Szczytu w sprawie Zrównoważonego Rozwoju (Deklaracja z Johannesburga w sprawie zrównoważonego rozwoju i plan realizacji),
 - uwzględniając Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) przyjęty na konferencji FAO w październiku 1995 r. oraz instrumenty z nim powiązane, w szczególności Porozumienie o wspieraniu przestrzegania przez statki rybackie międzynarodowych środków ochrony i zarządzania na pełnym morzu z 1995 r.,
 - uwzględniając program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 ONZ (UNGA A/RES/70/1 przyjęty w 2015 r.) oraz cel zrównoważonego rozwoju nr 14 dotyczący ochrony i zrównoważonego wykorzystywania oceanów, mórz i zasobów morskich z myślą o zrównoważonym rozwoju,
 - uwzględniając cel 14. programu działań ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A8-0042/2016),
- A. mając na uwadze, że morza zajmują 71 % powierzchni Ziemi i zawierają 97 % zasobów wodnych naszej planety; mając na uwadze, że morza stanowią środowisko życia znacznej części światowej różnorodności biologicznej, której w znacznej mierze dotychczas nie zbadano;
- B. mając na uwadze, że szacunkowo 64 % mórz, a zwłaszcza morza pełne i głębokie dno morza, to obszary znajdujące się poza jurysdykcją państw i podlegające prawu międzynarodowemu;
- C. mając na uwadze, że oceany spełniają nieodzowną rolę w wielu systemach Ziemi, w tym w odniesieniu do klimatu i pogody, oraz są miejscem, w którym człowiek prowadzi różnorodne działania w dziedzinach takich jak rybołówstwo, energetyka, transport i handel;
- D. mając na uwadze, że mniej niż 1 % obszarów znajdujących się poza jurysdykcją krajową jest chronionych dzięki ustanowieniu morskich obszarów chronionych, natomiast większość regionów oceanicznych nie jest objęta żadnymi ramami zarządzania, z których wynikałby mandat prawny do ustanawiania chronionych obszarów morskich;
- E. mając na uwadze, że zachowanie i ochrona morskiej różnorodności biologicznej to zbiorowy obowiązek całej ludzkości i tak też należy je traktować;
- F. mając na uwadze, że utrzymanie zdrowych siedlisk morskich oraz zrównoważonych stad ryb ma podstawowe znaczenie dla zrównoważonego charakteru rybołówstwa w długoterminowej perspektywie;
- G. mając na uwadze, że w 2014 r. chronione ekosystemy obejmowały 15,2 % lądów i jedynie 8,4 % obszarów morskich na świecie;
- H. mając na uwadze, że zmiany klimatu i zakwaszanie jedynie nasilają negatywne skutki powodowane przełowieniem, zanieczyszczeniem, odpadami morskimi oraz niszczeniem siedlisk i ekosystemów morskich;
- I. mając na uwadze, że w dokumencie końcowym Konferencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zrównoważonego Rozwoju (Rio de Janeiro, 2012 r.) pt. „Przyszłość, jakiej chcemy” podkreślono, że ochrona i zagospodarowanie zasobów naturalnych stanowiących podstawę rozwoju gospodarczego i społecznego jest nadrzędnym celem i istotnym wymogiem zrównoważonego rozwoju;
- J. mając na uwadze, że morza i oceany mają potencjał, by zapewnić „niebieski” wzrost, którego dotychczas w znacznej mierze nie wykorzystano, w tym m.in. w obszarze energii ze źródeł odnawialnych i wyrobów farmaceutycznych, i który można również potraktować jako realną ścieżkę wzrostu dla obecnych krajów rozwijających się; mając na uwadze, że warunkiem wstępnym rozwoju gospodarki morskiej i jej potencjału pod względem „niebieskiego” wzrostu jest rozwój wiedzy na temat gatunków morskich i środowiska morskiego, batymetrii i kartografii wrażliwych ekosystemów morskich;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- K. mając na uwadze, że ochrona morskiej różnorodności biologicznej i jej zrównoważone wykorzystywanie bezpośrednio wiążą się z długoterminowym zrównoważonym rozwojem i w związku z tym są istotne z punktu widzenia społecznego, gospodarczego i środowiskowego dla wszystkich państw i terytoriów;
- L. mając na uwadze, że istniejące odpowiednie ramy prawne regulujące obszary znajdujące się poza jurysdykcją krajową, które opracowano ponad 30 lat temu i które opierają się na doktrynie wolności morza pełnego, wymagają dopracowania, by móc skutecznie wspierać ochronę i zrównoważone wykorzystanie morskiej różnorodności biologicznej na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją poszczególnych państw;
- M. mając na uwadze, że działania prowadzone w środowisku morskim nasiliły się w ostatnich dziesięcioleciach; mając na uwadze, że zdajemy sobie sprawę z dynamiki powiązań między różnymi działaniami prowadzonymi na pełnym morzu oraz ze sposobu, w jaki wpływają one na morską różnorodność biologiczną;
- N. mając na uwadze, że zdajemy sobie sprawę z interakcji i łącznych skutków różnych działań prowadzonych na pełnym morzu, a także mając na uwadze, że wywierają one wpływ na morską różnorodność biologiczną;
- O. mając na uwadze, że w 2004 r. Zgromadzenie Ogólne ONZ powołało nieformalną otwartą grupę roboczą ad hoc w celu zbadania i przeanalizowania problematyki ochrony i zrównoważonego wykorzystania morskiej różnorodności biologicznej na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową;
- P. mając na uwadze, że w 2011 r. ta grupa robocza zaleciła, aby zainicjować proces, w ramach którego zidentyfikowano by luki i możliwości poczynienia postępu, w tym poprzez ewentualne opracowanie wielostronnego porozumienia na mocy UNCLOS, oraz aby proces ten dotyczył całościowo morskich zasobów genetycznych (z uwzględnieniem kwestii dotyczących podziału korzyści), środków takich jak narzędzia zarządzania odnoszące się do poszczególnych obszarów (w tym morskich obszarów chronionych), procesów oceny oddziaływania na środowisko, budowy potencjału i transferu technologii morskich;
- Q. mając na uwadze, że w podsumowaniu prac grupy roboczej z 2011 r. przedstawionym przez jej współprzewodniczących przyznano, że istnieje rozdział między naukowym procesem służącym opisaniu obszarów istotnych pod względem ekologicznym i biologicznym a faktyczną identyfikacją/faktycznym wyznaczaniem tych obszarów, gdyż żadne forum globalne nie miało wówczas oficjalnego mandatu, a w przypadku istniejących forów regionalnych i sektorowych pojawiały się problemy związane z legitymacją do prowadzenia takich działań;
- R. mając na uwadze, że w podsumowaniu prac grupy roboczej z 2011 r. przedstawionym przez jej współprzewodniczących powszechnie uznano ograniczenia i niedociągnięcia wynikające ze stanu faktycznego;
- S. mając na uwadze, że w dokumencie przedstawiającym wyniki konferencji Rio+20 z czerwca 2012 r. szefowie państw i rządów zobowiązali się zająć – w trybie pilnym i opierając się na pracach grupy roboczej oraz przed 69. sesją Zgromadzenia Ogólnego ONZ – kwestią ochrony i zrównoważonego wykorzystania morskiej różnorodności biologicznej na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową, w tym poprzez podjęcie decyzji w sprawie opracowania instrumentu międzynarodowego na mocy Konwencji o prawie morza;
- T. mając na uwadze, że rybołówstwo – samo w sobie oraz w powiązaniu ze zmianą klimatu, zanieczyszczeniem mórz lub inną działalnością człowieka na morzu – wywiera znaczny wpływ na morską biomasę i morską różnorodność biologiczną, a zatem wpływ rybołówstwa na morską różnorodność biologiczną na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową należy kompleksowo objąć wszystkimi środkami z zakresu ochrony zasobów morskich i gospodarowania nimi, aby uniknąć tego wpływu lub go zminimalizować; mając również na uwadze, że rybołówstwo nie jest jedynym czynnikiem, którego źródłem jest działalność człowieka, przyczyniającym się do wymierania zasobów oceanicznych i nie powinno być jedynym obiektem działań międzynarodowych;
- U. mając na uwadze, że innymi czynnikami wymierania zasobów rybnych są obecnie między innymi wydobycie minerałów, odwierty energetyczne, wykorzystanie przestrzeni na lądzie przez platformy miejskie, a także że przyszły rozwój gospodarki morskiej może spowodować pojawienie się nieprzewidywanych czynników wymierania, wobec których należy zachować czujność;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- V. mając na uwadze, że różnorodność biologiczna mórz została już znacznie zubożona; mając na uwadze, że istnieje bezpośredni związek między zachowaniem zdolności połowowych dla przyszłych pokoleń a ochroną różnorodności biologicznej mórz oraz zachowaniem ekosystemów morskich;
- W. mając na uwadze, że techniki selektywnych i zrównoważonych połowów są narzędziem niezbędnym do trwałego zarządzania zasobami rybnymi oraz do ograniczenia do minimum przypadkowych połowów, a w konsekwencji do zachowania różnorodności biologicznej mórz;
- X. mając na uwadze, że koordynacja działań i konsultacje między wszystkimi podmiotami zaangażowanymi w działalność na morzu jest niezbędna, by zapewnić ochronę morskiej różnorodności biologicznej oraz zrównoważone wykorzystywanie zasobów;
- Y. mając na uwadze, że europejskie regiony najbardziej oddalone cechuje z natury szczególne położenie geograficzne, a czasem geopolityczne, i że są one objęte specjalnymi mechanizmami współpracy regionalnej;
- Z. mając na uwadze, że połowy stanowią bardzo ważną działalność, która prowadzona jest zarówno na obszarach podlegających jurysdykcji krajowej, jak i poza obszarami podlegającymi takiej jurysdykcji;
- AA. mając na uwadze, że Unia ogrywa kluczową rolę w globalnym zarządzaniu morzami i oceanami oraz posiada duży wpływ na arenie międzynarodowej w dziedzinie rybołówstwa, między innymi w związku z faktem, że uczestniczy w 17 regionalnych organizacjach ds. zarządzania rybołówstwem (RFMO); mając na uwadze, że pierwszoplanowa rola oznacza, iż Unia jest odpowiedzialna za przyjmowanie proaktywnej polityki w dziedzinie zachowania różnorodności biologicznej w morzach w skali ogólnoświatowej;
- AB. mając na uwadze, że UNFSA, która określa prawa i obowiązki państw-stron w odniesieniu do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących i zarządzania nimi, stanowi kompleksowy i perspektywiczny dokument, którego nie należy zmieniać, osłabiać lub pomniejszać i którego pełne wdrożenie należy zapewnić w drodze mechanizmów zacieśnionej współpracy, które należy ustanowić w tym nowym międzynarodowym instrumencie;
- AC. mając na uwadze, że należy wyciągnąć wnioski z ostatnich nieporozumień między UE a Wyspami Owczymi i Islandią, aby umożliwić zrównoważone zarządzanie zasobami w skali ogólnoświatowej;
- AD. mając na uwadze, że każde państwo ma prawo korzystać z ochrony i zrównoważonego wykorzystywania swoich zasobów, jak przewidziano w UNCLOS;
- AE. mając na uwadze, że uznajemy spoczywający na poszczególnych państwach obowiązek ochrony i zachowania środowiska morskiego, w tym ochrony rzadkich i wrażliwych ekosystemów oraz siedlisk gatunków i innych form życia morskiego wrażliwych, coraz rzadziej występujących, zagrożonych, w tym wyginającym;
- AF. mając na uwadze, że UNFSA zapewnia ramy regulujące stosowanie podejścia ostrożnościowego oraz opartych na ekosystemie podejść do zarządzania zasobami rybnymi, środki ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących i zarządzania nimi, współpracę międzynarodową w ramach prac prowadzonych na forum regionalnych i subregionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem oraz mechanizmów zarządzania rybołówstwem; mając na uwadze, że należy udoskonalić proces skutecznego wdrażania tej konwencji;
- AG. mając na uwadze, że w rezolucjach Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 61/105 i 64/72 wezwano państwa i RFMO do przyjęcia szeregu środków mających na celu zapewnienie skutecznej ochrony zasobów głębinowych oraz zapobieżenie znaczącemu niekorzystnemu oddziaływaniu połowów dennych na wrażliwe ekosystemy morskie na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową;
- AH. mając na uwadze, że uznajemy i popieramy prawa i szczególne wymagania krajów rozwijających się w kontekście budowy potencjału, aby umożliwić im czerpanie korzyści z ochrony i zrównoważonego wykorzystywania zasobów, a także z międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- AI. mając na uwadze, że w ramach działań podejmowanych w kontekście tzw. „procesu z Kobe” doceniono wysiłki podjęte już przez RFMO, które zarządzają zasobami tuńczyka i które przeprowadziły niezależny przegląd skuteczności działania, i wezwano te RFMO do regularnego przeprowadzania tego rodzaju przeglądów i podawania ich wyników do wiadomości publicznej oraz pełnego wdrażania wynikających z nich zaleceń; mając na uwadze, że takie instancje jak Zgromadzenie Ogólne ONZ i Komitet FAO ds. Rybołówstwa również wzywały pozostałe RFMO do podjęcia podobnych działań, oraz mając na uwadze, że przeprowadzono takie przeglądy;
- AJ. mając na uwadze, że istnieją RFMO, a niektóre z nich podejmują działania z myślą o ustanowieniu morskich obszarów chronionych w celu ochrony zasobów rybnych i ich odbudowy do zrównoważonego poziomu;
- AK. mając na uwadze, że Konwencja o różnorodności biologicznej ułatwiła zorganizowanie serii warsztatów poświęconych opisaniu obszarów morskich istotnych pod względem ekologicznym lub biologicznym, w tym znajdujących się poza jurysdykcją krajową, a wyniki tych warsztatów są obecnie powszechnie dostępne na stronie internetowej poświęconej tej konwencji na potrzeby konsultacji w kontekście gospodarowania zasobami;
- AL. mając na uwadze, że potrzeba gromadzenia i wymiany danych ma podstawowe znaczenie dla podejmowania decyzji w dobrej wierze i na podstawie najlepszych dostępnych opinii naukowych;
- AM. mając na uwadze, że problemy w środowisku powodowane zanieczyszczeniem mórz odpadami plastikowymi stanowią bezpośrednie zagrożenie dla różnorodności gatunków morskich, a zakres i środki zwalczania tego problemu są dotychczas niewystarczająco zbadane, natomiast przewyciężenie go może okazać się szansą gospodarczą;
- AN. mając na uwadze, że w swoim dokumencie z dnia 23 stycznia 2015 r. grupa robocza podkreśliła konieczność wprowadzenia kompleksowego ogólnoswiatowego systemu w celu lepszego uregulowania kwestii ochrony morskiej różnorodności biologicznej i gospodarowania nią na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową;
- AO. mając na uwadze, że UE aktywnie rozwija i wspiera najlepsze praktyki zmierzające do osiągnięcia zrównoważonego poziomu wykorzystania zasobów rybnych, a poprzez swoje programy, takie jak „Horyzont 2020”, wspiera i finansuje gromadzenie danych, badania naukowe i zrównoważony rozwój;
- AP. mając na uwadze, że w dniu 23 stycznia 2015 r. grupa robocza wyraziła poparcie dla zalecenia przewidującego opracowanie prawnie wiążącego międzynarodowego instrumentu na podstawie wspomnianej konwencji;
- AQ. mając na uwadze, że w dniu 19 czerwca 2015 r. Zgromadzenie Ogólne ONZ przyjęło rezolucję w sprawie opracowania prawnie wiążącego międzynarodowego instrumentu na podstawie UNCLOS, dotyczącego ochrony i zrównoważonego wykorzystywania morskiej różnorodności biologicznej na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową;
1. z zadowoleniem przyjmuje decyzję podjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ, aby opracować międzynarodowy prawnie wiążący instrument w oparciu o UNCLOS, dotyczący ochrony i zrównoważonego wykorzystywania morskiej różnorodności biologicznej na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową między innymi w celu usunięcia obecnych niedociągnięć; podkreśla, że proces ten nie może osłabiać istniejących odpowiednich instrumentów i przepisów ramowych, ani właściwych organów globalnych, regionalnych i sektorowych (np. RFMO); podkreśla znaczenie szybkich, lecz uważnych postępów w opracowaniu tego nowego instrumentu oraz osiągnięcia celu, jakim jest ukończenie jego redagowania pod koniec 2017 r.;
 2. zwraca uwagę na wizję zawartą w UNCLOS, szanse stwarzane przez tę konwencję i jej skutki dla dobrych stosunków między państwami i dla zrównoważonej eksploatacji zasobów, uznając jednocześnie, że nowe rodzaje presji i nowe szanse wymagają poczynienia dostosowań;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

3. podkreśla znaczenie ochrony i zrównoważonego wykorzystywania oceanów i mórz oraz ich zasobów; wzywa UE i społeczność międzynarodową do promowania idei ochrony i zrównoważonego wykorzystywania różnorodności biologicznej mórz poprzez wdrażanie stosownych środków, w tym m.in. nowoczesnych i zrównoważonych koncepcji zarządzania ekosystemami, zasad zarządzania oceanami, zarządzania eksploatacją zasobów morskich (wydobycie minerałów, odwierty energetyczne itp.) oraz rybołówstwem, obejmujących zarządzanie morskie w oparciu o dane naukowe, przywracanie i utrzymywanie stad na poziomie umożliwiającym zapewnienie maksymalnych podtrzymywalnych połowów, oparte na ekosystemie zarządzanie morską różnorodnością biologiczną i jej ochronę, egzekwowanie obowiązujących przepisów oraz stosowanie podejścia ostrożnościowego;
4. podkreśla, że aby stawić czoła presji wywieranej na różnorodność biologiczną w perspektywie 2020 r., trzeba będzie położyć nacisk w państwach członkowskich na inicjatywy mające na celu realizację planów zarządzania, monitorowanie stosowania norm, pogłębienie podstaw wiedzy oraz koordynację informacji na temat morskiej różnorodności biologicznej;
5. dostrzega i wspiera pozytywną i wiodącą rolę odgrywaną przez UE i Komisję, uwzględniając pozycję unijnej branży rybackiej i unijnego rynku rybnego jako ważnego gracza w tym obszarze oraz mając na uwadze, że europejska polityka rybołówstwa jest ukierunkowana na zapewnienie równowagi;
6. uznaje istotną rolę, jaką UE pełni w zapewnianiu zrównoważonego zarządzania żywymi zasobami morskimi, zwłaszcza w kontekście walki z nielegalnymi, niezgłaszanymi i nieregulowanymi połowami; podkreśla, że nielegalne, niezgłaszane i nieregulowane połowy ze swej natury zagrażają różnorodności biologicznej mórz i poważnie utrudniają zachowanie ekosystemów morskich; przypomina, że Unia uczyniła ze zwalczania nielegalnych, niezgłaszanych i nieregulowanych połowów priorytet oraz że współpraca międzynarodowa jest kluczowa do tego, by walka ta przyniosła efekty; zachęca FAO i RFMO do nasilenia starań, by usprawnić wielostronną współpracę;
7. podkreśla, że etykietowanie ekologiczne odgrywa pozytywną rolę w sektorze produktów morskich, gdyż umożliwia konsumentom wnoszenie – poprzez świadomy wybór – wkładu w zapewnianie trwałości zasobów oraz w zachowanie różnorodności biologicznej mórz;
8. zachęca Komisję do dalszego promowania i koordynowania działań oraz zadbania o to, by wpływ działalności człowieka, w tym wpływ rybołówstwa i wszelkich innych form eksploatacji dna morskiego i oceanów, na różnorodność biologiczną na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową został skutecznie uregulowany w kontekście tego nowego porozumienia międzynarodowego; zauważa w związku z tym potrzebę dalszego wspierania procesu egzekwowania obowiązujących przepisów i opracowania narzędzi zarządzania niezbędnych do zapewnienia ich spójności i konsekwencji w ich stosowaniu;
9. zachęca RFMO do dopilnowania, by ich zalecenia były w pełni wdrażane, oraz do dalszego przeprowadzania regularnej niezależnej oceny i zapewnienia należytego wdrażania dokonanych ustaleń;
10. wzywa Komisję do wspierania i propagowania całościowego i kompleksowego podejścia w odniesieniu do morskich obszarów chronionych, ponieważ faktyczna koordynacja działań służących ochronie zasobów i współpraca w tym zakresie jest możliwa tylko przy udziale jak najszerszego grona zainteresowanych podmiotów zaangażowanych we wszelkiego rodzaju działalność prowadzoną przez człowieka na morzach i oceanach;
11. zachęca i wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby wspierały wyznaczanie i wdrażanie obszarów morskich istotnych pod względem ekologicznym lub biologicznym na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową;
12. apeluje do Komisji o współpracę z wszystkimi zainteresowanymi podmiotami z myślą o dalszym wspieraniu i propagowaniu – w kontekście nowego porozumienia międzynarodowego na mocy UNCLOS – utworzenia instytucjonalnego mechanizmu służącego określeniu, zarządzaniu i ustanawianiu koniecznych przepisów dotyczących monitorowania i egzekwowania połączonych, spójnych, realnych i reprezentatywnych sieci morskich obszarów chronionych jako ważnego narzędzia zapewniającego łączność ekologiczną i biologiczną;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

13. zwraca się do Komisji o opracowanie wyczerpujących danych na temat różnorodności biologicznej w regionalnych morzach europejskich; uważa, że gromadzenie takich danych to działanie konieczne, ponieważ 80 % gatunków i siedlisk uwzględnionych w dyrektywie ramowej dotyczącej strategii dla środowiska morskiego sklasyfikowano jako nieznanne;
 14. postuluje, by UE przyjęła czołową rolę w zwalczaniu zanieczyszczenia mórz odpadami plastikowymi oraz by związane z tym badania były wspierane w ramach „niebieskiej” gospodarki;
 15. podkreśla, że ta nowa umowa międzynarodowa powinna zagwarantować równe warunki działania wszystkim zainteresowanym podmiotom; uważa, że nowa umowa międzynarodowa powinna ponadto brać pod uwagę specyficzne potrzeby krajów rozwijających się, w szczególności małych państw wyspiarskich, w zakresie wzmocnienia zdolności niezbędnych do wypełnienia celów wyznaczonych przez społeczność międzynarodową, a dotyczących między innymi morskich obszarów chronionych;
 16. apeluje do Komisji o promowanie ściślejszej współpracy, koordynacji, przejrzystości i rozliczalności wszystkich zainteresowanych podmiotów, w tym w kontekście relacji między nowymi wynegocjowanymi instrumentami, istniejącymi instrumentami UNFSA i FAO, RFMO i innymi organami sektorowymi, jak m.in. Międzynarodowa Organizacja Dna Morskiego i Międzynarodowa Organizacja Morska;
 17. wzywa ONZ do współpracy z państwami w celu skuteczniejszego wdrożenia istniejących przepisów, a w razie konieczności do sformułowania dodatkowych zasad, które mogłyby pośrednio przyczynić się do ochrony różnorodności biologicznej na otwartym morzu i poprawy warunków socjalnych, bezpieczeństwa i warunków monitorowania, m.in. poprzez stworzenie narzędzi do zarządzania w skali globalnej, tzn. scentralizowanego instrumentu na potrzeby rejestracji statków, takiego jak światowy rejestr statków rybackich opracowywany pod kierownictwem FAO, unikając jednak zwiększania biurokracji dla rybaków;
 18. podkreśla, że wpływ rybołówstwa na morską różnorodność biologiczną na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową będzie musiał wchodzić w zakres mandatu RFMO;
 19. apeluje do Komisji i państw członkowskich o wspieranie i propagowanie – w ramach mandatu przyznanego na mocy nowego porozumienia międzynarodowego na podstawie UNCLOS – utworzenia instytucjonalnego mechanizmu służącego wdrożeniu uprzedniej oceny oddziaływania na środowisko w przypadku działalności o potencjalnie znacznym oddziaływaniu na środowisko morskie, zgodnie z art. 206 UNCLOS, w tym w przypadku eksploatacji zasobów morza, w oparciu w miarę możliwości o solidne podstawy naukowe, oraz podkreśla konieczność objęcia tego rodzaju działalności dokładnym monitoringiem środowiskowym i społeczno-gospodarczym;
 20. zwraca się do Komisji Europejskiej, by w ramach nowej umowy międzynarodowej dążyła do uznania szkód ekologicznych na morzach oraz zidentyfikowania łańcucha podmiotów odpowiedzialnych za te szkody;
 21. apeluje do Komisji, aby wezwała państwa, które jeszcze tego nie uczyniły, do ratyfikowania konwencji UNCLOS lub do przystąpienia do niej;
 22. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Zgromadzeniu Ogólnemu Narodów Zjednoczonych, a także komisji przygotowawczej odpowiedzialnej za opracowanie tekstu przyszłej umowy międzynarodowej.
-

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0102

Sytuacja na Morzu Śródziemnym i potrzeba całościowego podejścia UE do problematyki migracji

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie sytuacji na Morzu Śródziemnym i potrzeby całościowego podejścia UE do problematyki migracji (2015/2095(INI))

(2018/C 058/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konwencję genewską z 1951 r. oraz dodatkowe protokoły do niej, a w szczególności zasadę non-refoulement,
- uwzględniając europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka z 1989 r. oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie 25. rocznicy przyjęcia Konwencji ONZ o prawach dziecka ⁽¹⁾,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r., Międzynarodową konwencję o bezpieczeństwie życia na morzu z 1974 r. oraz Międzynarodową konwencję o poszukiwaniu i ratownictwie morskim z 1979 r. z późniejszymi zmianami,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję z 1990 r. o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Plan działania w zakresie małoletnich bez opieki (2010–2014)” (COM(2010)0213) oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie problemu pozostawianych bez opieki małoletnich w UE ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie ostatnich tragicznych wydarzeń na Morzu Śródziemnym oraz polityki UE w zakresie migracji i azylu ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 września 2015 r. w sprawie migracji i uchodźców w Europie ⁽⁴⁾,
- uwzględniając debaty zorganizowane przez Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych PE w 2015 r.: w dniu 14 kwietnia w obecności komisarza Dimitrisa Avramopoulou, w dniu 6 maja na temat solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności, w tym zobowiązań w zakresie akcji poszukiwawczo-ratowniczych, w dniu 26 maja na temat strategii współpracy z państwami trzecimi, w dniu 4 czerwca na temat stworzenia bezpiecznych i legalnych dróg dostępu do UE dla osób ubiegających się o azyl i uchodźców, a także wdrożenia wspólnego europejskiego systemu azylowego, w dniu 25 czerwca na temat walki z przemytem i wyzyskiem migrantów o nieuregulowanym statusie oraz handlem nimi, stworzenia odpowiednich legalnych kanałów migracji ekonomicznej, zarządzania granicami oraz polityki wizowej, w dniu 2 lipca na temat wykorzystania funduszy

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0070.

⁽²⁾ Dz.U. C 93 z 9.3.2016, s. 165.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0176.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0317.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

przeznaczonych na sprawy wewnętrzne w kontekście migracji i rozwoju, w dniu 6 lipca na temat pierwszego pakietu wniosków Komisji w sprawie Europejskiego programu w zakresie migracji oraz solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności, w tym zobowiązań w zakresie akcji poszukiwawczo-ratowniczych oraz stworzenia bezpiecznych i legalnych dróg dostępu do UE dla osób ubiegających się o azyl i uchodźców, w dniu 16 lipca w obecności ekspertów na temat unijnych funduszy na rzecz polityki migracyjnej, strategii politycznych, praktyk i danych dotyczących małoletnich pozbawionych opieki w państwach członkowskich UE i w Norwegii, współpracy UE z państwami trzecimi w zakresie migracji oraz poszukiwania nowych sposobów prawnego uregulowania migracji ekonomicznej, w dniu 22 września na temat drugiego pakietu wniosków Komisji w sprawie Europejskiego programu w zakresie migracji, w dniu 23 września z parlamentami narodowymi na temat podejścia „Hotspot” oraz rozwiązania problemu migracji na szczeblu krajowym i lokalnym, w dniu 19 października na temat walki z przemytem i wyzyskiem migrantów o nieuregulowanym statusie oraz handlem nimi, w dniu 10 listopada na temat komunikatu Komisji zatytułowanego „Zarządzanie kryzysem związanym z uchodźcami: stan realizacji działań priorytetowych w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji” (COM(2015)0510), w dniu 19 listopada na temat wewnętrznego i zewnętrznego finansowania ze środków UE w zakresie unijnej polityki migracyjnej i azylowej, w dniu 10 grudnia na temat współpracy UE z państwami trzecimi w zakresie migracji, w dniu 21 grudnia na temat zarządzania granicami i polityki wizowej, skutecznego wdrożenia wspólnego europejskiego systemu azylowego oraz rozwijania odpowiednich legalnych kanałów migracji ekonomicznej,

- uwzględniając debaty przeprowadzone podczas wspólnego posiedzenia Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Rozwoju w dniu 1 kwietnia 2015 r. na temat związku między migracją a rozwojem, a także podczas wspólnego posiedzenia Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, Komisji Spraw Zagranicznych oraz Podkomisji Praw Człowieka w dniu 15 września 2015 r. na temat przestrzegania praw człowieka w kontekście przepływów migracyjnych w regionie Morza Śródziemnego,
- uwzględniając sprawozdania Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z wizyty jej delegacji na Lampedusie we wrześniu 2015 r. w sprawie akcji poszukiwawczo-ratowniczych, a także z wizyty w Tunezji w październiku 2015 r. w sprawie współpracy z państwami trzecimi w zakresie migracji, azylu i kontroli granicznej, a także uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej i Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z wizyty wspólnej delegacji tych komisji na Sycylii w lipcu 2015 r. w sprawie sposobów przeciwdziałania presji migracyjnej w tym regionie, w tym przede wszystkim z perspektywy budżetowej,
- uwzględniając dziesięciopunktowy plan działania w sprawie migracji opracowany przez Komisję i zaprezentowany na wspólnym posiedzeniu Rady do Spraw Zagranicznych i Rady do Spraw Wewnętrznych w Luksemburgu w dniu 20 kwietnia 2015 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europejski program w zakresie migracji” (COM(2015)0240),
- uwzględniając decyzję Rady (WPZiB) 2015/778 z dnia 18 maja 2015 r. w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej w południowym rejonie środkowej części Morza Śródziemnego,
- uwzględniając decyzję w sprawie rozpoczęcia drugiej fazy operacji EUNAVFOR Med („operacja Sophia”), podjętą przez ambasadorów UE w ramach Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa ⁽¹⁾, a także uwzględniając operacje prowadzone przez NATO na Morzu Egejskim,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2240 (2015) z dnia 9 października 2015 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Unijny plan działania na rzecz zwalczania przemytu migrantów na lata 2015–2020” (COM(2015)0285),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji w sprawie wykonania rozporządzenia Eurodac w odniesieniu do obowiązku pobierania odcisków palców (SWD(2015)0150),

⁽¹⁾ <http://www.consilium.europa.eu/pl/press/press-releases/2015/09/28-eunavfor/>.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając zalecenie Komisji w sprawie europejskiego programu przesiedleń (C(2015)3560) oraz konkluzje przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie przesiedlenia – za pomocą wielostronnych i krajowych systemów – 20 000 osób wymagających ochrony międzynarodowej, zaprezentowane podczas posiedzenia Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w dniu 20 lipca 2015 r.,
- uwzględniając notę wyjaśniającą Komisji w sprawie podejścia „Hotspot”, a także sprawozdania z aktualnej sytuacji w Grecji i we Włoszech z dnia 10 lutego 2016 r. oraz z postępu prac w Grecji z dnia 4 marca 2016 r.,
- uwzględniając decyzję Rady (UE) 2015/1523 z dnia 14 września 2015 r. ustanawiającą środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji,
- uwzględniając decyzję Rady (UE) 2015/1601 z dnia 22 września 2015 r. ustanawiającą środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji,
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego kryzysowy mechanizm relokacji i zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (COM(2015)0450),
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego unijny wspólny wykaz bezpiecznych krajów pochodzenia do celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej, oraz zmieniającego dyrektywę 2013/32/UE (COM(2015)0452),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Plan działania UE w zakresie powrotów” (COM(2015)0453),
- uwzględniając zalecenie Komisji wprowadzające wspólny podręcznik dotyczący powrotów do stosowania przez właściwe organy państw członkowskich w trakcie wykonywania zadań związanych z powrotami (C(2015)6250), a także załącznik do tego zalecenia,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie zasad udzielania zamówień publicznych w związku z obecnym kryzysem azylowym (COM(2015)0454),
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji i Wysokiej Przedstawiciel zatytułowany „Stawić czoła kryzysowi uchodźczemu w Europie: rola Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych” (JOIN(2015)0040),
- uwzględniając decyzję Komisji w sprawie utworzenia kryzysowego funduszu powierniczego na rzecz stabilności oraz eliminowania przyczyn migracji nieuregulowanej i wysiedleń w Afryce (C(2015)7293),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Zarządzanie kryzysem związanym z uchodźcami: natychmiastowe środki operacyjne, budżetowe i prawne w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji” (COM(2015)0490), a także załączniki do tego komunikatu,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Zarządzanie kryzysem związanym z uchodźcami: stan realizacji działań priorytetowych w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji” (COM(2015)0510), a także załączniki do tego komunikatu,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europejska straż graniczna i przybrzeżna oraz skuteczne zarządzanie granicami zewnętrznymi UE” (COM(2015)0673), wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2007/2004, rozporządzenie (WE) nr 863/2007 i decyzję Rady 2005/267/WE (COM(2015)0671), wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiego dokumentu podróży do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (COM(2015)0668), wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 562/2006 (WE) w odniesieniu do wzmocnienia kontroli z użyciem odpowiednich baz danych na granicach zewnętrznych (COM(2015)0670), wniosek Komisji dotyczący decyzji Rady ustanawiającej środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Szwecji zgodnie z art. 9 decyzji Rady (UE) 2015/1523 oraz art. 9 decyzji Rady (UE) 2015/1601 ustanawiającymi środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji (COM(2015)0677), a także zalecenie Komisji dotyczące programu dobrowolnego przyjmowania, ze względów humanitarnych, uchodźców przebywających w Turcji (C(2015)9490),

- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczący stanu realizacji działań priorytetowych w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji (COM(2016)0085),
- uwzględniając zalecenie Komisji skierowane do Republiki Greckiej w sprawie pilnych środków, jakie Grecja powinna podjąć w związku ze wznowieniem przekazywania na mocy rozporządzenia (UE) nr 604/2013 (C(2016)0871),
- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji wykonawczej Rady w sprawie tymczasowego zawieszenia relokacji 30 % wnioskodawców przydzielonych Austrii na mocy decyzji Rady (UE) 2015/1601 ustanawiającej środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji (COM(2016)0080),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej i Rady zatytułowany „Przywrócenie strefy Schengen – Plan działania” (COM(2016)0120),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowane „Drugie sprawozdanie w sprawie postępów poczynionych przez Turcję w realizacji wymogów planu działania dotyczącego liberalizacji reżimu wizowego” (COM(2016)0140) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji (SWD(2016)0097),
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie udzielania wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych na terenie Unii (COM(2016)0115) oraz przyszłą zmianę budżetu nr 1/2016 r. w celu stworzenia linii budżetowej dla tego instrumentu,
- uwzględniając konkluzje przyjęte przez Radę Europejską na nadzwyczajnym szczycie 23 kwietnia 2015 r., na szczycie w dniach 25–26 czerwca 2015 r., podczas nieformalnego posiedzenia szefów państw i rządów UE w sprawie migracji w dniu 23 września 2015 r., a także na szczycie w dniu 15 października 2015 r. oraz na posiedzeniach w dniach 17–18 grudnia 2015 r. i 18–19 lutego 2016 r.,
- uwzględniając konkluzje w sprawie bezpiecznych krajów pochodzenia przyjęte przez Radę podczas szczytu w dniu 20 lipca 2015 r., w sprawie migracji przyjęte w dniu 20 lipca 2015 r., w sprawie przyszłości polityki powrotowej przyjęte w dniu 8 października 2015 r., w sprawie migracji przyjęte w dniu 12 października 2015 r., w sprawie środków na rzecz radzenia sobie z kryzysem uchodźczym i migracyjnym przyjęte w dniu 9 listopada 2015 r., w sprawie bezpieczeństwa przyjęte w dniu 4 grudnia 2015 r. oraz w sprawie przemytu migrantów przyjęte w dniu 10 marca 2016 r.,
- uwzględniając konkluzje prezydencji z dnia 14 września 2015 r.,
- uwzględniając konkluzje przyjęte na posiedzeniu przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w dniu 20 lipca 2015 r. w sprawie przesiedlenia – za pomocą wielostronnych i krajowych systemów – 20 000 osób w sposób oczywisty wymagających ochrony międzynarodowej,
- uwzględniając wspólny plan działania UE–Turcja z dnia 15 października 2015 r. oraz związane z nim sprawozdania z realizacji z dnia 10 lutego i 4 marca 2016 r.,
- uwzględniając oświadczenie szefów państw i rządów UE z dnia 7 marca 2016 r.,
- uwzględniając oświadczenie z Konferencji wysokiego szczebla poświęconej szlakowi wschodniośroziemnomorskiemu i szlakowi zachodniobałkańskiemu, przyjęte w dniu 8 października 2015 r., a także oświadczenie przywódców w sprawie przepływów uchodźców szlakiem zachodniobałkańskim, przyjęte na posiedzeniu w dniu 25 października 2015 r. oraz związane z nim sprawozdanie z postępu prac z dnia 10 lutego 2016 r.,

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając plan działania oraz deklarację polityczną przyjęte podczas szczytu UE–Afryka w sprawie migracji, który odbył się w Valletcie w dniach 11–12 listopada 2015 r.,
- uwzględniając działania i sprawozdania Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO), a w szczególności jego sprawozdanie roczne na temat sytuacji w dziedzinie azylu w Unii Europejskiej (2014 r.), a także tendencje w dziedzinie azylu w ujęciu miesięcznym,
- uwzględniając działania i sprawozdania Fronteksu, a zwłaszcza roczną analizę ryzyka za 2015 r. oraz kwartalne sprawozdania sieci analiz ryzyka,
- uwzględniając działania i sprawozdania Europolu, a zwłaszcza wspólny zespół operacyjny „Mare” oraz utworzenie przez Europol Europejskiego Centrum Zwalczania Przemytu Migrantów,
- uwzględniając działania i sprawozdania Eurojustu, a zwłaszcza jego sprawozdania w sprawie handlu ludźmi,
- uwzględniając działania, roczne sprawozdania i analizy Agencji Praw Podstawowych, a zwłaszcza analizy dotyczące form poważnego wyzysku pracowników, a także kryminalizacji migrantów o nieuregulowanym statusie oraz osób z nimi powiązanych,
- uwzględniając badania departamentu tematycznego C dotyczące wdrożenia art. 80 TFUE, nowych podejść, alternatywnych metod i środków dostępu do procedur azylowych dla osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, poszukiwania nowych dróg ustawodawstwa w dziedzinie migracji pracowników do UE, wsparcia wspólnego europejskiego systemu azylowego i alternatyw dla systemu dublińskiego, współpracy UE z państwami trzecimi w zakresie migracji oraz przyjmowania uchodźczyń i kobiet ubiegających się o azyl w UE, a także uwzględniając badanie departamentu tematycznego D dotyczące funduszy UE na rzecz polityki migracyjnej: analiza skuteczności i najlepsze praktyki na przyszłość oraz badanie departamentu tematycznego DG EXPO na temat migrantów w regionie Morza Śródziemnego: ochrona praw człowieka,
- uwzględniając analizy Europejskiej Sieci Migracyjnej (ESM), a zwłaszcza analizę strategii, praktyk i danych dotyczących małoletnich pozbawionych opieki,
- uwzględniając działania i sprawozdania Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców,
- uwzględniając działania i sprawozdania specjalnego sprawozdawcy ONZ dotyczące praw człowieka w odniesieniu do migrantów,
- uwzględniając prace, sprawozdania i rezolucje Rady Europy,
- uwzględniając działania i sprawozdania Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji (IOM),
- uwzględniając działania i sprawozdania Biura Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przemoczości,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Regionów w sprawie Europejskiego programu w zakresie migracji, przyjętą podczas 115. sesji plenarnej Komitetu Regionów w dniach 3–4 grudnia 2015 r.,
- uwzględniając opinie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie Europejskiego programu w zakresie migracji oraz Unijnego planu działania na rzecz zwalczania przemytu migrantów,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2014 r. w sprawie sytuacji w regionie Morza Śródziemnego oraz potrzeby opracowania całościowego podejścia UE do migracji ⁽¹⁾,
- uwzględniając dokument roboczy w sprawie artykułu 80 – solidarność i sprawiedliwy podział odpowiedzialności, w tym w odniesieniu do zobowiązań w zakresie akcji poszukiwawczo-ratowniczych,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0105.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając dokument roboczy w sprawie walki z przemytem i wyzyskiem migrantów o nieuregulowanym statusie oraz handlem nimi,
 - uwzględniając dokument roboczy w sprawie zarządzania granicami i polityki wizowej, w tym w sprawie roli Fronteksu i innych właściwych agencji,
 - uwzględniając dokument roboczy w sprawie stworzenia bezpiecznych i legalnych dróg dostępu do UE dla osób ubiegających się o azyl i uchodźców, w tym unijnej polityki przesiedleń i odnośnej polityki integracji,
 - uwzględniając dokument roboczy w sprawie rozwijania odpowiednich legalnych kanałów migracji ekonomicznej,
 - uwzględniając dokument roboczy w sprawie wewnętrznego i zewnętrznego finansowania ze środków UE w zakresie unijnej polityki migracyjnej i azylowej,
 - uwzględniając dokument roboczy w sprawie skutecznego wdrożenia wspólnego europejskiego systemu azylowego, w tym roli Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, a także opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju, Komisji Budżetowej, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Transportu i Turystyki, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz Komisji Petycji (A8-0066/2016),
- A. mając na uwadze, że w swojej rezolucji z dnia 17 grudnia 2014 r. Parlament zlecił Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych przeprowadzenie oceny różnych odnośnych strategii politycznych, opracowanie szeregu zaleceń oraz złożenie na posiedzeniu plenarnym strategicznego sprawozdania z własnej inicjatywy;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z danymi Fronteksu ⁽¹⁾ w 2015 r. 1,83 mln osób zostało zatrzymanych, kiedy usiłowały one nielegalnie przekroczyć zewnętrzne granice UE, co stanowi bezprecedensowy rekord w porównaniu z 282 500 migrantami przybyłymi do UE w 2014 r.; mając na uwadze, że zgodnie z danymi Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji (IOM) oraz UNICEF-u około 20 % wszystkich migrantów przybywających drogą morską stanowią dzieci ⁽²⁾;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z danymi EASO ⁽³⁾ w 2015 r. w UE+ ⁽⁴⁾ złożono ponad 1,4 mln wniosków o ochronę międzynarodową, przy czym od kwietnia liczba tych wniosków stale rosła, natomiast liczba ponownie składanych wniosków malała; mając na uwadze, że około 6 % wniosków złożyły osoby, które podały % osób przybywających do Grecji drogą morską stanowiły kobiety, a 40 % dzieci ⁽⁵⁾;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z Konwencją ONZ o prawach dziecka za dziecko uznaje się każdą osobę poniżej osiemnastego roku życia;

⁽¹⁾ Informacje Fronteksu, <http://frontex.europa.eu/news/number-of-migrants-arriving-in-greece-dropped-by-half-in-november-cITv3V>.

⁽²⁾ Nota informacyjna Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji oraz UNICEF-u: Migracja dzieci do Europy, http://www.iom.int/sites/default/files/press_release/file/IOM-UNICEF-Data-Brief-Refugee-and-Migrant-Crisis-in-Europe-30.11.15.pdf.

⁽³⁾ Biuletyn EASO, listopad–grudzień 2015, https://easo.europa.eu/wp-content/uploads/EASO-Newsletter-NOV-DEC_-20151.pdf.

⁽⁴⁾ UE+ obejmuje 28 państw członkowskich UE oraz Norwegię i Szwajcarię.

⁽⁵⁾ UNHCR – dane z Grecji (infografika) – 7 marca 2016 r.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- E. mając na uwadze, że według doniesień IOM w 2015 r. ponad 3 771 osób zginęło lub zaginęło na Morzu Śródziemnym ⁽¹⁾; mając na uwadze, że do dnia 8 marca 2016 r. zgłoszono utonięcia 444 osób w Morzu Śródziemnym; mając na uwadze, że w pierwszych dziewięciu tygodniach 2016 r. zginęło 77 dzieci (średnio ponad jedno dziecko dziennie); mając na uwadze, że z ostatnich danych Europolu wynika, iż co najmniej 10 000 dzieci pozbawionych opieki, które przybyły do Europy, zniknęło bez śladu;
- F. mając na uwadze, że dzień 3 października powinien zostać uznany Dniem Pamięci o wszystkich mężczyznach, kobietach i dzieciach, którzy zginęli, usiłując uciec ze swojego kraju z powodu prześladowań, konfliktu i wojny, a także o wszystkich mężczyznach i kobietach narażających codziennie życie, aby ratować te osoby;
- G. mając na uwadze, że w niektórych częściach świata panuje wojna i przemoc, a także skrajne ubóstwo w połączeniu z degradacją środowiska naturalnego i brakiem możliwości dla młodych ludzi, co może wzniecać jeszcze większą przemoc oraz spowodować brak bezpieczeństwa i kolejne fale przemieszczeń ludności;

Artykuł 80 TFUE – Solidarność i sprawiedliwy podział odpowiedzialności, w tym w odniesieniu do zobowiązań w zakresie akcji poszukiwawczo-ratowniczych

- H. mając na uwadze, że zgodnie z art. 80 TFUE u podstaw całego systemu unijnego leżą zasady solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności, co zapewnia podstawę prawną wdrożenia tych zasad do strategii politycznych UE dotyczących azylu, migracji i kontroli granicznych;
- I. mając na uwadze, że solidarność może przybrać formy solidarności wewnętrznej i zewnętrznej; mając na uwadze, że relokacja, wzajemne uznawanie decyzji azylowych, środki wsparcia operacyjnego, proaktywna wykładnia obecnego rozporządzenia dublińskiego oraz dyrektywy w sprawie tymczasowej ochrony to narzędzia solidarności wewnętrznej, natomiast przesiedlenia, przyjęcia ze względów humanitarnych oraz akcje poszukiwawczo-ratownicze na morzu propagują solidarność zewnętrzną; mając na uwadze, że mechanizm ochrony ludności może być ukierunkowany na wszystkie te działania;
- J. mając na uwadze, że do dnia 3 marca 2016 r. z 39 600 osób ubiegających się o azyl, znajdujących się we włoskich ośrodkach i czekających na przydział do innych państw członkowskich, rzeczywiście relokowano jedynie 338 osób, a w Grecji dokonano 322 relokacji spośród przewidzianych 66 400;

Walka z przemytem i wyzyskiem migrantów o nieuregulowanym statusie oraz handlem nimi

- K. mając na uwadze, że przemyt i wyzysk migrantów oraz handel nimi to odrębne zjawiska prawne uregulowane w odrębnych ramach prawnych na szczeblu unijnym i międzynarodowym, wymagające właściwie ukierunkowanych reakcji, przy czym w praktyce zjawiska te często się pokrywają; mając na uwadze, że przemyt i siatki handlarzy mogą niezwykle szybko zmieniać sposób, w jaki funkcjonują, co wymaga szybkich reakcji opartych na najnowszych i najbardziej rzetelnych danych; mając na uwadze, że przeciwdziałanie przemytowi migrantów nie powinno wpływać na podmioty świadczące nielegalnym migrantom pomoc humanitarną;
- L. mając na uwadze, że walka z przemytem i wyzyskiem migrantów o nieuregulowanym statusie oraz handlem nimi wymaga krótko-, średnio- i długoterminowych reakcji, w tym środków na rzecz rozbijania siatek przestępczych oraz wymierzania sprawiedliwości przestępcom, gromadzenia i analizy danych, środków na rzecz ochrony ofiar i powrotów migrantów przebywających nielegalnie, a także współpracy z państwami trzecimi oraz długoterminowych strategii na rzecz rozwiązania problemu zapotrzebowania na ofiary handlu ludźmi i przemytu ludzi, a także głównych przyczyn migracji, które zmuszają ludzi do korzystania z usług przemytników;

⁽¹⁾ IOM, projekt dotyczący zaginionych migrantów, <http://missingmigrants.iom.int/>.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Zarządzanie granicami i polityka wizowa, w tym rola agencji ochrony granic i innych odnośnych agencji

- M. mając na uwadze, że szereg wniosków Komisji w zakresie polityki związanej z granicami oraz polityki wizowej jest obecnie rozpatrywany w zwykłej procedurze ustawodawczej, zwłaszcza wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie unijnego kodeksu wizowego (przekształcenie) (2014/0094(COD)), wniosek dotyczący rozporządzenia ustanawiającego wizę objazdową (2014/0095(COD)) oraz wniosek dotyczący rozporządzenia ustanawiającego jednolity formularz wizowy: bezpieczeństwo (2015/0134(COD)); mając na uwadze, że w ostatnim czasie Komisja przedłożyła nowe wnioski w tym obszarze, które będą rozpatrywane w zwykłej procedurze ustawodawczej;
- N. mając na uwadze, że zniesienie kontroli na granicach wewnętrznych musi iść w parze ze skutecznym zarządzaniem granicami zewnętrznymi, przy jednoczesnym zachowaniu najwyższych standardów, skutecznej wymiany informacji między państwami członkowskimi i pełnym poszanowaniu praw podstawowych wszystkich osób;
- O. mając na uwadze, że Parlament Europejski wezwał unijną agencję ochrony granic do wzmocnienia jej potencjału w zakresie przeciwdziałania potencjalnym naruszeniom praw podstawowych, w tym w ramach jej porozumień roboczych zawieranych z właściwymi organami państw trzecich; mając na uwadze, że wniosek Komisji dotyczący nowej unijnej agencji ochrony granic zawiera mechanizm składania skarg;
- P. mając na uwadze, że obecny kodeks wizowy umożliwi państwom członkowskim odejście od zwykłych kryteriów dopuszczalności przy rozpatrywaniu wniosków wizowych z przyczyn humanitarnych (art. 19 i 25);

Stworzenie bezpiecznych i legalnych dróg dostępu do UE dla osób ubiegających się o azyl i uchodźców, w tym opracowanie unijnej polityki przesiedleń i odnośnej polityki integracji

- Q. mając na uwadze, że 86 % ogółu uchodźców na świecie przebywa w krajach nieuprzemysłowionych; mając na uwadze, że siatki przestępcze oraz przemytnicy wykorzystują desperację ludzi usiłujących przedostać się do Unii w ucieczce przed prześladowaniem lub wojną;
- R. mając na uwadze, że bezpieczne i legalne drogi dostępu do Unii dla uchodźców są ograniczone, a wielu z nich nadal decyduje się na ryzykowną przeprawę; mając na uwadze, że stworzenie nowych bezpiecznych i legalnych dróg dostępu do Unii dla osób ubiegających się o azyl i uchodźców, a także bazowanie na istniejącym ustawodawstwie i praktykach zapewniłoby Unii i państwom członkowskim większą świadomość potrzeb związanych z ochroną i napływem migrantów do UE, a także pomogłoby osłabić model biznesowy przemytników;

Strategia współpracy z państwami trzecimi, w szczególności w zakresie regionalnych programów ochrony, przesiedleń i powrotów, jak również w celu wyeliminowania pierwotnych przyczyn migracji

- S. mając na uwadze, że współpraca UE z państwami trzecimi rozwija się dzięki takim instrumentom politycznym jak dialogi regionalne, dialogi dwustronne, wspólne plany w zakresie migracji i mobilności oraz partnerstwa na rzecz mobilności, dzięki instrumentom prawnym, takim jak klauzule dotyczące migracji zawarte w globalnych porozumieniach, umowy o readmisji, umowy o ułatwieniach wizowych oraz umowy o zniesieniu wiz, a także dzięki instrumentom operacyjnym, takim jak regionalne programy ochrony, regionalne programy rozwoju i ochrony, uzgodnienia robocze Fronteksu oraz współpraca EASO z państwami trzecimi;
- T. mając na uwadze, że poszczególne państwa członkowskie nadal podejmują intensywne działania zewnętrzne w zakresie migracji na poziomie dwustronnym;
- U. mając na uwadze, że Unia zacieśniła zewnętrzną współpracę z państwami trzecimi w zakresie migracji i azylu, aby odpowiednio reagować na obecny kryzys uchodźczy, oraz uruchomiła nowe inicjatywy na rzecz współpracy, takie jak wspólny plan działania UE–Turcja, zobowiązania dotyczące szlaków zachodniobałkańskich, a także plan działania przyjęty na szczycie w Valletcie;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Stworzenie odpowiednich legalnych kanałów migracji ekonomicznej

- V. mając na uwadze, że według szacunków do 2020 r. liczba ludności w wieku produkcyjnym w Unii spadnie o 7,5 mln; mając na uwadze, że przewidywania dotyczące rozwoju potrzeb rynku pracy w Unii wskazują na pojawiające się oraz przyszłe braki w określonych obszarach; mając na uwadze, że obywatele państw trzecich muszą przezwyciężyć wiele trudności, aby zdobyte przez nich kwalifikacje krajowe mogły zostać uznane, przez co często są zatrudniani na stanowiskach nieodpowiadających ich wysokim kwalifikacjom;
- W. mając na uwadze, że obecne podejście Unii do migracji zarobkowej jest fragmentaryczne, a wiele dyrektyw skupia się na określonych kategoriach pracowników oraz obywateli państw trzecich, którzy w pewnych warunkach mają pozwolenie na pracę; mając na uwadze, że takie podejście może służyć jedynie zaspokajaniu krótkoterminowych i określonych potrzeb;

Analiza wykorzystania funduszy przeznaczonych na sprawy wewnętrzne, w tym funduszy nadzwyczajnych, w kontekście migracji i rozwoju

- X. mając na uwadze, że Unia posiada szereg instrumentów finansowych, by finansować działania państw członkowskich i państw trzecich w dziedzinie migracji, azylu oraz zarządzania granicami; mając na uwadze, że środki finansowe są przyznawane państwom członkowskim głównie za pośrednictwem Funduszu Azylu, Migracji i Integracji oraz Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, jednak w działaniach odnoszących się do migracji mogą one korzystać z szeregu innych programów i funduszy; mając również na uwadze, że środkami finansowymi dla państw trzecich, przyznawanymi głównie za pośrednictwem Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju, gospodarują rozliczne dyrekcje generalne Komisji oraz Europejska Służba Działań Zewnętrznych;
- Y. mając na uwadze, że aktualne rozdrobnienie pozycji budżetowych oraz odpowiedzialności może utrudnić wszechstronne rozeznanie w sposobie wydatkowania środków finansowych, a nawet dokładne określenie ilościowe unijnych wydatków na migrację;

Skuteczne wdrażanie wspólnego europejskiego systemu azylowego, w tym rola Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu

- Z. mając na uwadze, że wspólny europejski system azylowy obejmuje zbiór wspólnych zasad dotyczących wspólnej polityki azylowej, jednolitego statusu azylu oraz wspólnych procedur azylowych obowiązujących w całej Unii; mając jednak na uwadze, że wiele sygnałów ostrzegawczych, w tym decyzje o wszczęciu postępowań o uchybieniu zobowiązaniom państwa członkowskiego przyjmowane przez Komisję, dowodzi, że w wielu państwach członkowskich wspólny europejski system azylowy nie został w pełni wdrożony; mając na uwadze, że wdrożenie go ma kluczowe znaczenie dla harmonizacji prawa krajowego poszczególnych krajów, a także wspierania solidarności pomiędzy państwami członkowskimi; mając również na uwadze, że państwa członkowskie mogą ubiegać się o wsparcie ze strony EASO, aby spełnić wymogi stawiane we wspólnym europejskim systemie azylowym; mając na uwadze, że harmonizacja warunków przyjmowania i procedur azylowych może pozwolić odciążyć kraje oferujące lepsze warunki i ma kluczowe znaczenie dla podziału odpowiedzialności;
- AA. mając na uwadze, że aktualne mechanizmy systemu dublińskiego nie zapewniły obiektywności, nie wprowadziły sprawiedliwych kryteriów podziału odpowiedzialności za wnioski o ochronę międzynarodową oraz nie zapewniły szybkiego dostępu do tej ochrony; mając na uwadze, że systemu tego nie stosuje się w praktyce oraz że w drodze dwóch decyzji Rady o tymczasowej relokacji przyjęto wyraźne odstępstwa od niego; mając również na uwadze, że Komisja zapowiedziała wniosek w sprawie gruntownego przeglądu rozporządzenia Dublin III, który ma przedstawić do marca 2016 r.;
- AB. mając na uwadze, że zgodnie z art. 3 konwencji genewskiej z 1951 r. niedopuszczalne jest, by państwa członkowskie dyskryminowały uchodźców ze względu na ich rasę, religię lub państwo pochodzenia;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Solidarność

1. zwraca uwagę, że działania Unii dotyczące migracji muszą opierać się na zasadzie solidarności; zauważa, że zasada ta, o której mowa w art. 80 TFUE, obejmuje kwestie azylu, imigracji oraz polityki kontroli granic; jest zdania, że art. 80, w połączeniu z art. 77–79 TFUE, stanowi podstawę prawną do wprowadzenia zasady solidarności w tych obszarach;

Poszukiwanie i ratownictwo

2. wychodzi z założenia, że ratowanie życia musi być podstawowym priorytetem oraz że nieodzowne jest przeznaczenie odpowiednich środków finansowych, zarówno na szczeblu Unii Europejskiej, jak i państw członkowskich, na akcje poszukiwawczo-ratownicze; odnotowuje wzrost liczby nieuregulowanych prawnie przypadków przybywania drogą morską i alarmujący wzrost liczby ofiar śmiertelnych na morzu, a jednocześnie ciągły brak właściwej reakcji ze strony UE;

3. przypomina, że ratowanie życia jest aktem solidarności z osobami ryzykującymi życie, ale że jest to również zobowiązanie prawne na mocy prawa międzynarodowego, jako że art. 98 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza ratyfikowanej przez wszystkie państwa członkowskie i przez samą Unię wymaga udzielenia pomocy każdej osobie znajdującej się w niebezpieczeństwie na morzu;

4. uważa, że stała, zdecydowana i skuteczna reakcja UE w dziedzinie akcji poszukiwawczo-ratowniczych na morzu ma kluczowe znaczenie dla zapobiegania rosnącej liczbie przypadków śmiertelnych wśród migrantów próbujących przedostać się przez Morze Śródziemne;

5. sugeruje w związku z tym, by wzmocnić zdolności poszukiwawczo-ratownicze, a także by rządy państw członkowskich przeznaczyły więcej zasobów – pomocy finansowej i sprzętu – na ogólnounijną operację humanitarną, której celem jest poszukiwanie, ratowanie migrantów znajdujących się w niebezpieczeństwie, udzielanie im pomocy i przekazywanie ich do najbliższego bezpiecznego miejsca;

6. zauważa, że kapitanowie statków prywatnych lub organizacje pozarządowe, które udzielają pomocy osobom będącym w niebezpieczeństwie na morzu, nie mogą ryzykować kary za udzielanie takiej pomocy; jest zdania, że statki handlowe nie powinny zastępować państw członkowskich i Unii Europejskiej w wypełnianiu swych obowiązków pod względem poszukiwania i ratowania ludzi;

Walka z handlem ludźmi i ich przemytem

7. domaga się, by wprowadzono wyraźne rozróżnienie na osoby przemywane do Unii Europejskiej i przybywające do niej ofiary handlu ludźmi, ponieważ reakcja polityczna musi mieć charakter nie tylko zintegrowany, ale także odpowiednio ukierunkowany; stwierdza ogólnie, że przemyt migrantów obejmuje ułatwianie nielegalnego wjazdu danej osoby do państwa członkowskiego, natomiast handel ludźmi obejmuje nabór, przewóz lub przyjęcie danej osoby w drodze przemocy, oszustwa lub nadużycia w celu jej wyzysku;

8. jest zdania, że jakiegokolwiek całościowe podejście do migracji koniecznie musi obejmować środki zmierzające do zakłócenia działalności sieci przestępczych prowadzących handel ludźmi lub ich przemyt;

9. z zadowoleniem przyjmuje pozytywną rolę, jaką dotychczas odegrały okręty marynarki wojennej w ratowaniu życia na morzu i rozbijaniu sieci przestępczych; popiera cele operacji morskich, takich jak operacja Sophia, prowadzonych przez marynarkę wojenną oraz podkreśla, że należy chronić życie i że wszystkie aspekty operacji powinny zapewniać ochronę życia migrantów;

10. zauważa, że operacje wojskowe nie powinny stanowić głównego aspektu jakiegokolwiek całościowego podejścia do zagadnienia migracji oraz ponownie stwierdza, że operacja Sophia nie może pochłaniać zasobów już udostępnionych na Morzu Śródziemnym w celu ratowania życia na morzu;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Rola agencji unijnych w walce z przemytem ludzi

11. zwraca uwagę, że skoro przestępcy mogą szybko zmienić sposób działania, co też czynią, reakcje polityczne należy dostosować do najnowszych i dokładnych danych na ten temat; zauważa, że pozytywnym krokiem naprzód jest przyjęcie przez Komisję w dniu 27 maja 2015 r. unijnego planu działania przeciwko przemytowi ludzi, który przewiduje utworzenie grupy kontaktowej agencji unijnych ds. przemytu migrantów celem wzmocnienia współpracy operacyjnej między nimi oraz wymiany informacji;

12. podkreśla, że należy w pełni wykorzystywać istniejące instrumenty, takie jak analizy ryzyka agencji unijnych; jest zdania, że agencje UE powinny podjąć pełną współpracę, ale również nasilić współpracę z państwami członkowskimi; uważa, że lepsza koordynacja działań powinna umożliwić gromadzenie danych na szczeblu krajowym i ich przekazywanie do agencji;

Relokacja

13. przypomina, że proces relokacji, tj. przeniesienia osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową lub objętej ochroną międzynarodową z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego w Unii Europejskiej, jest praktycznym przykładem solidarności wewnątrzunijnej; przypomina ponadto, że od 2009 r. Parlament Europejski wzywa do wprowadzenia wiążącego mechanizmu rozdziału azylantów między wszystkie państwa członkowskie;

14. zauważa, że w ubiegłym roku Rada przyjęła dwie decyzje w sprawie tymczasowych środków relokacji w Unii (decyzje o relokacji)⁽¹⁾, które obejmują przenoszenie osób ubiegających się o ochronę międzynarodową z Grecji i Włoch do innych państw członkowskich; zwraca uwagę, że choć decyzje o relokacji nie zastępują aktualnych zasad dublińskich dotyczących podziału odpowiedzialności, stanowią one „tymczasowe odstępstwo” od tych zasad;

15. jest zdania, że wprowadzenie pilnych środków relokacji to krok we właściwym kierunku, wzywa zatem państwa członkowskie do niezwłocznego wypełnienia swych zobowiązań w odniesieniu do tych środków;

16. przypomina, że do celów decyzji o relokacji relokacja obejmuje jedynie te narodowości, w przypadku których zgodnie z danymi Eurostatu odsetek pozytywnych decyzji o przyznaniu ochrony międzynarodowej na terenie Unii Europejskiej wyniósł min. 75 % w ciągu poprzedzających trzech miesięcy; zwraca uwagę, że decyzje o relokacji będą miały wpływ na stosunkowo niewielką liczbę osób i nie obejmą dużej liczby wnioskodawców z innych państw trzecich, którzy nie mogą podlegać relokacji na mocy tych decyzji;

17. niepokoi się, że na mocy obecnych decyzji o relokacji państwa członkowskie, do których w pierwszym rzędzie przybywają migranci, nadal muszą rozpatrywać bardziej złożone wnioski o ochronę międzynarodową (oraz odwołania), muszą wprowadzać dłuższe terminy przyjmowania, a także będą musiały koordynować powroty osób, którym nie przysługuje ochrona międzynarodowa; podkreśla, że każdy nowy system zarządzania wspólnym europejskim systemem azylowym musi opierać się na solidarności i sprawiedliwym podziale odpowiedzialności;

18. jest zdania, że poza kryteriami zawartymi w decyzjach o relokacji, tj. PKB państwa członkowskiego, liczbą ludności, stopą bezrobocia oraz liczbą osób ubiegających się o azyl w danym państwie członkowskim w przeszłości, należy wziąć pod uwagę dwa dodatkowe kryteria, a mianowicie wielkość terytorium danego państwa członkowskiego oraz gęstość zaludnienia;

19. uważa, że w procesie relokacji należy w jak największym i praktycznie możliwym stopniu uwzględnić preferencje wnioskodawcy; twierdzi, że jest to sposób zniechęcenia osób ubiegających się o ochronę międzynarodową do wtórnego przemieszczania się i zachęcania ich do przyjęcia decyzji o relokacji, jednak nie powinien on wstrzymywać procesu relokacji;

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2015/1523 i decyzja Rady (UE) 2015/1601.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Przesiedlenia

20. jest zdania, że przesiedlenia to jedna z preferowanych opcji gwarantowania uchodźcom i osobom potrzebującym ochrony międzynarodowej bezpiecznego i legalnego wstępu na terytorium Unii w przypadkach, gdy nie mogą oni ani powrócić do kraju pochodzenia ani uzyskać skutecznej ochrony lub całkowicie zintegrować się w kraju przyjmującym;

21. zauważa ponadto, że przesiedlenia pod auspicjami Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) to ugruntowany program humanitarny, a także pożyteczne narzędzie uporządkowanego zarządzania napływami osób potrzebujących ochrony międzynarodowej na terytoria państw członkowskich;

22. zwraca uwagę, że w obliczu niemającej precedensu liczby migrantów, którzy już dotarli lub docierają do zewnętrznych granic Unii Europejskiej, a także stałego wzrostu liczby ludzi ubiegających się o ochronę międzynarodową Unia potrzebuje wiążącego i obowiązkowego podejścia legislacyjnego do przesiedleń, co stwierdzono w programie Komisji dotyczącym migracji; zaleca, by dla zapewnienia skuteczności podejście to koniecznie przewidywało przesiedlenie rozsądnej liczby uchodźców w stosunku do całkowitej liczby uchodźców ubiegających się o ochronę międzynarodową ze strony UE, a także uwzględniało ogólne potrzeby w zakresie przesiedlania publikowane co roku przez UNHCR;

23. podkreśla, że istnieje potrzeba stałego unijnego programu przesiedleń z obowiązkowym udziałem państw członkowskich przesiedlających sensowną liczbę uchodźców przy uwzględnieniu ogólnej liczby uchodźców ubiegających się o ochronę w Unii;

Przyjęcie ze względów humanitarnych

24. zwraca uwagę, że przyjęcie ze względów humanitarnych można wykorzystywać jako uzupełnienie przesiedlenia, aby zapewnić ochronę w trybie pilnym, często ochronę tymczasową, najbardziej potrzebującym, np. małoletnim bez opieki, niepełnosprawnym lub osobom wymagającym pilnej ewakuacji medycznej;

25. podkreśla, że jeżeli wobec obywateli państw trzecich nie da się zastosować przesiedlenia, należy zachęcić wszystkie państwa członkowskie UE, by opracowały i realizowały programy przyjmowania ze względów humanitarnych;

Wizy humanitarne

26. zauważa, że wizy humanitarne umożliwiają osobom potrzebującym ochrony międzynarodowej dostęp do państwa trzeciego w celu ubiegania się o azyl; wzywa państwa członkowskie do lepszego wykorzystywania istniejących możliwości w zakresie przyznawania wiz humanitarnych, zwłaszcza osobom o szczególnych potrzebach, w ambasadach UE i urzędach konsularnych w krajach pochodzenia lub krajach tranzytowych;

27. jest zdania, że osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową powinny móc wnosić o europejską wizę humanitarną bezpośrednio w konsulacie lub ambasadzie danego państwa członkowskiego, a otrzymawszy ją – po przeprowadzeniu uprzedniej oceny – powinny móc wjechać na terytorium państwa członkowskiego, które wydało wizę, wyłącznie w celu złożenia w nim wniosku o ochronę międzynarodową; uważa zatem, że konieczna jest zmiana kodeksu wizowego poprzez ujęcie w nim bardziej szczegółowych przepisów dotyczących wiz humanitarnych;

Wspólny europejski system azylowy

28. podkreśla, że potrzebne są dalsze działania na rzecz zapewnienia, by wspólny europejski system azylowy stał się w pełni jednolitym systemem;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

29. przypomina, że kompleksowa ocena (w formie sprawozdań z oceny Komisji) wdrażania pakietu, a następnie szybkie działania następcze w przypadku niezadowolającego wdrożenia go w niektórych państwach członkowskich są absolutnie niezbędne dla lepszej harmonizacji;

30. zwraca przykładowo uwagę, że niedopuszczalne czy kolejne wnioski, procedury przyspieszone lub procedury graniczne to konkretne przykłady, gdzie przekształcenie dyrektywy w sprawie procedur azylowych miało wprowadzić trudną do osiągnięcia równowagę pomiędzy skutecznością systemu a prawami wnioskodawców, zwłaszcza osób o szczególnych potrzebach; podkreśla, że taka równowaga może zostać osiągnięta wyłącznie przy zapewnieniu pełnego i właściwego wdrożenia przepisów;

31. podkreśla znaczenie kontroli sądowej wszystkich form pozbawienia wolności zgodnie z przepisami dotyczącymi imigracji i azylu; przypomina, że zarówno prawo międzynarodowe, jak i Karta praw podstawowych Unii Europejskiej wymagają, by państwa członkowskie rozważyły rozwiązania alternatywne dla pozbawienia wolności; apeluje do państw członkowskich o prawidłowe stosowanie procedur azylowych oraz dyrektyw w sprawie warunków przyjmowania w odniesieniu do dostępu do ośrodków detencyjnych;

32. przypomina znaczenie ograniczenia liczby bezpieczeństwa i zachęca państwa członkowskie do wprowadzenia procedur stwierdzania statusu bezpieczeństwa oraz wzajemnej wymiany dobrych praktyk w zakresie gromadzenia wiarygodnych danych dotyczących bezpieczeństwa oraz procedur stwierdzania statusu bezpieczeństwa;

Przegląd rozporządzenia Dublin III

33. zauważa, że funkcjonowanie rozporządzenia Dublin III⁽¹⁾ wzbudziło wiele wątpliwości, jeżeli chodzi o sprawiedliwość i solidarność w wyznaczeniu państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o ochronę międzynarodową; zwraca uwagę, że obecny system nie uwzględnia w odpowiednim stopniu wyjątkowo dużej presji migracyjnej, z jaką borykają się państwa członkowskie na zewnętrznych granicach Unii Europejskiej; uważa, że państwa członkowskie muszą zaakceptować bieżące trudności wynikające z logiki dublińskiej oraz że Unia powinna opracować rozwiązania w duchu solidarności wśród państw członkowskich i zainteresowanych migrantów;

34. zwraca uwagę, że obciążenie systemu stworzonego rozporządzeniem dublińskim w związku z rosnącą liczbą migrantów przybywających do Unii pokazuje, że wdrożony system zdecydowanie nie spełnia swych dwóch podstawowych celów, czyli stworzenia obiektywnych i sprawiedliwych kryteriów podziału odpowiedzialności oraz zagwarantowania szybkiego dostępu do ochrony międzynarodowej; ponownie podkreśla swoje zastrzeżenia co do kryterium, zgodnie z którym obecnie to państwo członkowskie pierwszego wjazdu jest określane jako państwo odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o ochronę międzynarodową, i uważa, że należy dokonać zmiany tego kryterium;

35. zwraca jednocześnie uwagę na wysoki poziom wtórnego przemieszczania się na terenie Unii Europejskiej; uważa, że oczywiste jest, iż od czasu stworzenia systemu dublińskiego nie przewidziano podziału odpowiedzialności pomiędzy państwa członkowskie, a jego głównym celem było szybkie przypisanie pojedynczemu państwu członkowskiemu odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosku o azyl;

36. zaleca, by kryteria, na podstawie których wydaje się decyzje o relokacji, zostały bezpośrednio włączone do standardowych unijnych zasad podziału odpowiedzialności za rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej; podkreśla, że w procesie przeglądu rozporządzenia dublińskiego należy dokonać przeglądu definicji „wnioskodawców w oczywisty sposób wymagających ochrony międzynarodowej”, ponieważ migrantami i uchodźcami nienależącymi do tej kategorii musiałyby się nadal zająć państwa członkowskie ich pierwszego przybycia;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpieczeństwa (przekształcenie) (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 31).

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

37. jest zdania, że Unia Europejska powinna wspierać państwa członkowskie, w których składa się najwięcej wniosków azylowych, oferując im proporcjonalne i odpowiednie wsparcie finansowe i techniczne; uznaje zasadność stosowania środków zapewniających solidarność i podział odpowiedzialności w procesie podnoszenia jakości i funkcjonowania wspólnego europejskiego systemu azylowego;

38. zwraca uwagę, że jedną z propozycji gruntownego przeglądu systemu dublińskiego byłoby stworzenie systemu centralnego przyjmowania wniosków na szczeblu unijnym, aby każdy wnioskodawca był postrzegany jako osoba ubiegająca się o azyl w całej Unii Europejskiej, a nie w konkretnym państwie członkowskim, i stworzenie centralnego systemu podziału odpowiedzialności obejmującego wszystkie osoby ubiegające się o azyl w Unii; sugeruje, że taki system mógłby przewidywać pewne minimalne wartości dla danego państwa członkowskiego w odniesieniu do liczby osób napływających, co mogłoby wydatnie pomóc w zahamowaniu wtórnego przemieszczania się, jako że wszystkie państwa członkowskie byłyby w pełni włączone do scentralizowanego systemu i nie ponosiłyby indywidualnie odpowiedzialności za przekazywanie wnioskodawców do innych państw członkowskich; jest zdania, że taki system mógłby działać w oparciu o szereg centrów unijnych, w których odbywałyby się rozdział wnioskodawców na poziomie Unii; podkreśla, że nowy system podziału odpowiedzialności musi obejmować kluczowe pojęcia jedności rodziny i dobra dziecka;

Wzajemne uznawanie

39. zwraca uwagę, że obecnie państwa członkowskie uznają decyzje azylowe wydane w innych państwach członkowskich tylko wówczas, gdy są one negatywne; podkreśla, że wzajemne uznawanie pozytywnych decyzji azylowych jest logicznym krokiem w kierunku prawidłowego stosowania art. 78 ust. 2 lit. a) TFUE, który wymaga jednolitego statusu azylu obowiązującego w całej Unii;

Dyrektywa w sprawie ochrony tymczasowej

40. zwraca uwagę, że w razie masowego napływu imigrantów Komisja z inicjatywy własnej lub po rozpatrzeniu wniosku złożonego przez państwo członkowskie może zaproponować zastosowanie dyrektywy Rady 2001/55/WE w sprawie ochrony tymczasowej (dyrektywa w sprawie ochrony tymczasowej)⁽¹⁾; podkreśla, że zastosowanie tej dyrektywy wymaga decyzji Rady przyjętej większością kwalifikowaną; zauważa, że dyrektywę tę należy zastosować w przypadku zagrożenia, że unijny system azylowy nie będzie w stanie poradzić sobie z aktualnym lub zbliżającym się masowym napływem wysiedleńców; zwraca jednak uwagę, że dyrektywa w sprawie ochrony tymczasowej nie została jeszcze zastosowana od czasu jej przyjęcia w 2001 r.;

41. podkreśla, że dyrektywa w sprawie ochrony tymczasowej przewiduje również możliwość ewakuowania wysiedleńców z krajów trzecich oraz że w przypadku takiej ewakuacji możliwe byłoby wykorzystanie korytarzy humanitarnych we współpracy z UNHCR, przy czym państwa członkowskie zobowiązane byłyby w stosownych przypadkach do zapewnienia wszelkiego wsparcia w zakresie uzyskania wiz;

42. jest zdania, że systemy azylowe niektórych państw członkowskich pierwszej linii są już wyraźnie przeciążone i że zgodnie ze swymi zapisami dyrektywa w sprawie ochrony tymczasowej powinna zostać już dawno uruchomiona; wzywa do przedstawienia jasnej definicji pojęcia „masowy napływ” podczas przeglądu tej dyrektywy; zakłada, że przegląd dyrektywy w sprawie ochrony tymczasowej może być częścią przeglądu systemu dublińskiego;

Integracja

43. zwraca uwagę na kluczowe znaczenie zaangażowania społecznego wszystkich podmiotów i sugeruje w związku z tym, że należy wzmocnić wymianę najlepszych praktyk w zakresie środków służących integracji, przy jednoczesnym poszanowaniu kompetencji państw członkowskich w tym zakresie; podkreśla, że środki na rzecz integracji wszystkich legalnie przebywających obywateli państw trzecich powinny propagować włączenie społeczne, a nie izolację; zauważa, że kluczową rolę w procesie integracji mają do odegrania lokalne i regionalne władze, w tym miasta;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między państwami członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami (Dz.U. L 212 z 7.8.2001, s. 12).

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

44. podkreśla, że przyjmujące państwa członkowskie powinny oferować uchodźcom wsparcie oraz możliwości integracji i rozpoczęcia nowego życia w społeczeństwie przyjmującym; zauważa, że środki te powinny obejmować zakwaterowanie, kursy w zakresie rozwijania umiejętności czytania i pisania oraz kursy językowe, dialog międzykulturowy, kształcenie i szkolenia zawodowe, a także skuteczny dostęp do struktur demokratycznych w społeczeństwie – zgodnie z dyrektywą w sprawie kwalifikowania⁽¹⁾; zwraca uwagę, że uchodźcy – tak jak obywatele Unii – mają zarówno prawa, jak i obowiązki w przyjmujących państwach członkowskich; podkreśla zatem, że integracja to proces dwukierunkowy oraz że poszanowanie wartości, na których opiera się Unia, jak również poszanowanie praw podstawowych uchodźców musi być nieodłączną częścią procesu integracji;

45. przypomina, że na mocy art. 15 dyrektywy w sprawie warunków przyjmowania państwa członkowskie zobowiązane są określić warunki zapewniania dostępu do swych rynków pracy osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową, pod warunkiem że dostęp do nich faktycznie jest możliwy i odbywa się w ramach czasowych opisanych w ust. 1 tego artykułu; ze zrozumieniem odnosi się do faktu, że zgodnie z przepisami art. 15 ust. 2 ze względów związanych z polityką rynku pracy państwa członkowskie mogą przyznać pierwszeństwo obywatelom Unii oraz obywatelom państw, które są stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, a także legalnie przebywającym obywatelom państw trzecich;

46. jest zdania, że jeżeli osoby, którym przyznano ochronę międzynarodową na terenie Unii, otrzymają propozycję zatrudnienia w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym uzyskały one ochronę międzynarodową, powinny one móc skorzystać z takiej oferty;

47. ponownie potwierdza, że uznawanie kwalifikacji zdobytych za granicą to praktyczny sposób zapewnienia lepszej integracji obywateli państw trzecich już przebywających na terenie Unii, i wzywa Komisję do wystosowania odpowiednich wniosków w tym względzie;

48. zachęca do realizowania prywatnych i wspólnotowych programów integracyjnych dla osób, którym zezwolono na przesiedlenie, w oparciu o wzorce czerpane z państw członkowskich oraz organów lokalnych, a także we współpracy z nimi;

Jedność rodziny

49. zachęca państwa członkowskie, by dążyły do utrzymania jedności rodzin, co wspomogłoby proces integracji w długiej perspektywie czasowej, jako że zapewni skupienie się zainteresowanych osób na przystosowaniu się do nowej sytuacji, nie zaś na obawie o członków rodziny znajdujących się w niebezpieczeństwie;

50. podkreśla, że państwa członkowskie powinny wyeliminować przeszkody natury prawnej i praktycznej, by szybciej podejmować decyzje w sprawie łączenia rodzin;

51. zaleca, aby do czasu dokonania całkowitego przeglądu rozporządzenia dublińskiego państwa członkowskie skutecznie wykorzystywały klauzule dyskrecjonalne w celu poszanowania zasady jedności rodziny;

Dzieci

52. podkreśla szczególnie trudną sytuację dzieci przybywających do Unii i ponownie zwraca uwagę, że każde dziecko ma prawo do bycia traktowanym przede wszystkim jako dziecko; wzywa państwa członkowskie do pełnego stosowania szczegółowych przepisów w ramach wspólnego europejskiego systemu azylowego dotyczących małoletnich bez opieki, w tym dostępu do pomocy prawnej, opieki, opieki zdrowotnej, zakwaterowania i edukacji, prawa do tego, by rozmawiano z nimi w zrozumiałym dla nich języku, a także do bycia przesłuchiwanym przez odpowiednio wyszkolonych funkcjonariuszy; ponownie podkreśla, że państwa członkowskie nie powinny zatrzymywać dzieci dlatego, że są migrantami;

53. przypomina, że należy objąć wsparciem i ochroną dzieci bez opieki i dzieci odseparowane od rodziców oraz przekazywać im informacje, mając na względzie ich nadrzędny interes, a także przypomina, że należy szybko rozpatrywać wnioski o łączenie rodzin wypełnione przez dzieci bez opieki i dzieci odseparowane od rodziców;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. L 337 z 20.12.2011, s. 9).

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

54. zauważa, że skuteczna opieka i system ochrony uwzględniający potrzeby dzieci mają decydujące znaczenie w zapobieganiu nadużyciom, zaniedbaniom i wykorzystywaniu, których ofiarami padają dzieci pozbawione opieki rodzicielskiej; podkreśla znaczenie sformułowania unijnych wytycznych dotyczących systemu opieki mających na celu zapewnienie odpowiedniego wsparcia i ochrony oraz zagwarantowanie równego traktowania dzieci będących obywatelami i dziećmi krajowymi;

55. uważa, że ocena wieku powinna być przeprowadzana w sposób jak najmniej inwazyjny, a także w sposób multidyscyplinarny oraz bezpieczny i powinna się odbywać z poszanowaniem integralności cielesnej i godności ludzkiej, ze szczególnym uwzględnieniem dziewcząt, oraz że powinni ją przeprowadzać niezależni i wykwalifikowani lekarze i specjaliści;

56. wzywa państwa członkowskie do gromadzenia zdezagregowanych danych o sytuacji dzieci będących uchodźcami i migrantami, aby poprawić zdolność systemów do integrowania dzieci będących uchodźcami i migrantami;

Powroty

57. rozumie, że bezpieczny powrót ludzi, których w wyniku indywidualnego rozpatrzenia wniosku azylowego uznano za niekwalifikujących się do udzielenia ochrony w Unii Europejskiej, musi odbywać się w ramach właściwego zastosowania wspólnego europejskiego systemu azylowego;

58. przyznaje, że w świetle faktu, iż w 2014 r. 36 % obywateli państw trzecich, którzy musieli opuścić Unię Europejską, pomyślnie powróciło do swych krajów, istnieje potrzeba poprawy skuteczności unijnego systemu powrotów;

59. uważa, że aby zwiększyć efektywność readmisji oraz zapewnić spójność powrotów na szczeblu europejskim, konieczne będzie przyjęcie nowych unijnych umów o readmisji, które powinny być nadrzędne w stosunku do dwustronnych umów między państwami członkowskimi a państwami trzecimi;

60. jest zdania, że powrót migrantów powinien odbywać się w sposób bezpieczny, przy pełnym poszanowaniu ich praw podstawowych i proceduralnych oraz tylko wówczas, gdy kraj powrotu jest dla nich bezpieczny; w związku z tym powtarza, że należy nadać pierwszeństwo powrotom dobrowolnym nad powrotami przymusowymi;

61. sugeruje, że podejmowane przez państwa członkowskie próby „zawrócenia” migrantów, którym nie zaferowano możliwości złożenia wniosku o azyl, są sprzeczne z prawem unijnym i międzynarodowym oraz że Komisja powinna podjąć odpowiednie działania wobec każdego państwa członkowskiego, które będzie usiłowało to uczynić;

Wykaz bezpiecznych krajów pochodzenia

62. przyjmuje do wiadomości niedawny wniosek Komisji w sprawie unijnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia zmieniający dyrektywę w sprawie procedur azylowych⁽¹⁾; zauważa, że gdyby wykaz taki miał być obowiązkowy dla państw członkowskich, mógłby on zasadniczo stać się ważnym narzędziem ułatwiającym procedurę azylową, w tym powroty;

63. ubolewa nad aktualną sytuacją, w której państwa członkowskie stosują różne wykazy wymieniające różne bezpieczne kraje, co uniemożliwia jednolite stosowanie zasad oraz sprzyja wtórnemu przemieszczaniu się;

64. podkreśla, że lista bezpiecznych krajów pochodzenia nie powinna umniejszać wagi zasady, że każda osoba powinna mieć prawo do odpowiedniej indywidualnej oceny jej wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 60).

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Postępowania w przypadku naruszenia przepisów

65. zauważa, że we wrześniu 2015 r. Komisja musiała wydać 40 decyzji dotyczących postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w odniesieniu do wdrażania wspólnego europejskiego systemu azylowego przeciwko 19 państwom członkowskim, przy czym w toku są już 34 tego rodzaju postępowania; ponownie zwraca uwagę, że Parlament powinien być w pełni informowany o postępowaniach wszczynanych przez Komisję wobec państw członkowskich, które nie wdrożyły prawodawstwa unijnego w tej dziedzinie lub wdrożyły je w niewystarczającym stopniu;
66. podkreśla, jak ważne jest, by po uzgodnieniu i przyjęciu prawodawstwa unijnego państwa członkowskie dotrzymały swej części umowy i wdrożyły to prawodawstwo;
67. zauważa ponadto, że nie da się właściwie ocenić zalet i wad niektórych elementów wspólnego europejskiego systemu azylowego z uwagi na fakt, że wiele państw członkowskich nie wdrożyło jeszcze w pełni odnośnego prawodawstwa;

Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO)

68. zaleca, by w długoterminowej perspektywie EASO przekształcono w instytucję pełniącą funkcję głównego koordynatora wspólnego europejskiego systemu azylowego w celu zagwarantowania jednolitego stosowania zasad tego systemu; przypomina, że w miarę jak wspólny europejski system azylowy stawać się będzie autentycznie ogólnoeuropejskim rozwiązaniem, EASO musi rozwinąć się i z organizacji zrzeszającej grono ekspertów z państw członkowskich musi przekształcić się w pełnoprawną unijną agencję zapewniającą wsparcie operacyjne państwom członkowskim oraz podobne wsparcie na granicach zewnętrznych; podkreśla w tym względzie, że urząd ten powinien koniecznie otrzymać niezbędne środki finansowe oraz zasoby ludzkie w krótko-, średnio i długoterminowej perspektywie;
69. zauważa, że budżet EASO na 2015 r. przeznaczony na relokację, przesiedlenia i zewnętrzny wymiar wyniósł zaledwie 30 000 EUR; podkreśla, że tak niewielki budżet jest niepoważny w świetle obecnych wydarzeń w regionie Morza Śródziemnego oraz w kontekście licznych odniesień do EASO zawartych w decyzjach w sprawie relokacji; przypomina, że w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej konieczne będzie znaczne zwiększenie budżetu EASO, jego zasobów ludzkich oraz środków, jakie urząd przeznacza na relokację i przesiedlenia;

Frontex i proponowana nowa Europejska Straż Graniczna i Przybrzeżna

70. zauważa rolę, jaką Frontex odgrywa w ostatnim czasie, udzielając pomocy wszystkim statkom i osobom znajdującym się w niebezpieczeństwie na morzu, oraz docenia wkład tej agencji – poprzez wspólne operacje „Tryton” i „Posejdon” – w ocalenie wielu istnień ludzkich na Morzu Śródziemnym;
71. rozumie, że zaproponowana w ostatnim czasie Europejska Straż Graniczna i Przybrzeżna ma w zamierzeniu zastąpić Frontex i zagwarantować zintegrowane zarządzanie granicami zewnętrznymi na szczeblu europejskim w celu skutecznego zarządzania migracją i zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa wewnętrznego w Unii, przy jednoczesnym zagwarantowaniu swobodnego przepływu osób na jej terytorium; zgodnie z traktatami i protokołami do nich zwraca uwagę, że państwa członkowskie, które są stroną porozumień z Schengen, lecz nie są jeszcze częścią strefy Schengen bez wewnętrznych kontroli granicznych, mogą uczestniczyć we wszystkich działaniach zgodnie z nowym wnioskiem, a także mogą czerpać z nich korzyści;
72. wyraża gotowość do negocjacji w sprawie wniosku ustawodawczego w ramach instytucji pełniących rolę współprawodawców, a także pomiędzy tymi instytucjami, w kontekście zwykłej procedury ustawodawczej, zgodnie z art. 294 TFUE;

Strefa Schengen a zarządzanie granicami zewnętrznymi oraz ich bezpieczeństwo

73. przypomina, że od momentu utworzenia strefy Schengen Unia stanowi obszar niepodzielony wewnętrznymi granicami, że państwa członkowskie należące do strefy Schengen opracowały stopniowo wdrażaną wspólną politykę w zakresie granic zewnętrznych strefy Schengen oraz że naturalną konsekwencją tego systemu od zawsze było zniesienie kontroli na granicach wewnętrznych, któremu jednocześnie powinny towarzyszyć wprowadzenie środków kompensujących służących wzmocnieniu ochrony zewnętrznych granic strefy Schengen oraz wymiana informacji za pośrednictwem systemu informacyjnego Schengen („SIS”);
74. przyznaje, że integralność strefy Schengen oraz zniesienie kontroli na granicach wewnętrznych uzależnione są od funkcjonowania skutecznego procesu zarządzania granicami zewnętrznymi, zakładającego stosowanie przez wszystkie państwa członkowskie wspólnych wysokich standardów ochrony granic zewnętrznych i skuteczną wymianę informacji między nimi;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

75. przyznaje, że Unia musi wzmocnić ochronę swoich granic zewnętrznych i dalej rozwijać wspólny europejski system azylowy oraz że konieczne jest podjęcie odpowiednich działań w celu wzmocnienia potencjału strefy Schengen, by była w stanie mierzyć się z nowymi wyzwaniami stojącymi przed Europą i gwarantować podstawowe zasady, a mianowicie bezpieczeństwo i swobodny przepływ osób;

76. zauważa, że wjazd na terytorium strefy Schengen jest zasadniczo kontrolowany na granicach zewnętrznych w oparciu o kodeks graniczny Schengen oraz że obywatele wielu państw trzecich wymagają również wizy, aby wjechać na jej teren;

77. przypomina apel UNHCR, który zwrócił uwagę, że poszanowanie praw podstawowych i międzynarodowych zobowiązań można zagwarantować tylko wówczas, gdy procedury i plany operacyjne będą odzwierciedlać te zobowiązania, czego przejawem muszą być praktyczne, jednoznaczne wytyczne dla funkcjonariuszy straży granicznej, w tym funkcjonariuszy ochraniających granice lądowe, morskie i powietrzne; wskazuje na konieczność dalszego wzmocnienia unijnego mechanizmu ochrony ludności, aby zapewnić możliwość podejmowania stosownych działań w obliczu zdarzeń wywołujących szerokie skutki, które dotyczą znaczną liczbę państw członkowskich;

78. ponownie podkreśla, że w kwestii przepisów dotyczących konkretnie dziedziny azylu i migracji, aby przepisy regulujące granice wewnętrzne i zewnętrzne były skuteczne, konieczne jest prawidłowe wdrożenie przez państwa członkowskie środków uzgodnionych na szczeblu Unii; podkreśla, że skuteczniejsze wdrożenie środków przez państwa członkowskie na granicach zewnętrznych z uwagi na narastającą presję ma zasadnicze znaczenie i pozwoli do pewnego stopnia rozwiązać obawy o bezpieczeństwo obywateli;

79. zauważa, że w dniu 15 grudnia 2015 r. Komisja przedstawiła wniosek w sprawie ukierunkowanej modyfikacji kodeksu granicznego Schengen, proponując wprowadzenie na zewnętrznych granicach strefy Schengen systematycznych kontroli wszystkich obywateli Unii (a nie tylko obywateli państw trzecich) polegających na sprawdzaniu ich w odpowiednich bazach danych;

80. uważa, że strefa Schengen jest jednym z głównych osiągnięć europejskiej integracji; zwraca uwagę, że konflikt w Syrii oraz inne konflikty w tym regionie spowodowały rekordowy napływ uchodźców i migrantów do Unii, co z kolei ujawniło niedoskonałości na niektórych zewnętrznych granicach Unii; niepokoi się, że w odpowiedzi na tę sytuację niektóre państwa członkowskie postanowiły zamknąć swoje wewnętrzne granice lub wprowadzić tymczasowe kontrole graniczne, podważając w ten sposób właściwe funkcjonowanie strefy Schengen;

Punkty szybkiej rejestracji migrantów (hotspoty)

81. przypomina, że w systemie „Hotspot” zaproponowanym przez Komisję w Europejskim programie w zakresie migracji agencja ochrony granic, EASO, Europol i Eurojust mają udzielać państwom członkowskim wsparcia operacyjnego zgodnie z ich odpowiednimi mandatami;

82. wskazuje w tym kontekście, że unijne agencje wymagają niezbędnych zasobów, aby były w stanie realizować powierzone im zadania; domaga się, by unijne agencje oraz państwa członkowskie w pełni informowały Parlament o pracach prowadzonych w hotspotach;

83. zwraca uwagę, że obie decyzje w sprawie relokacji przewidują udzielenie Włochom i Grecji wsparcia operacyjnego w hotspotach przy weryfikacji migrantów w momencie ich pierwszego przybycia do UE, rejestracji ich wniosków o ochronę międzynarodową, udzielaniu informacji osobom ubiegającym się o ochronę na temat relokacji, organizacji operacji powrotowych obejmujących osoby, które nie wystąpiły o ochronę międzynarodową i którym nie przysługuje z innego tytułu prawo do pozostania w UE lub których wnioski odrzucono, a także przy ułatwianiu realizacji wszystkich etapów samej procedury relokacji;

84. apeluje o jak najszybsze tworzenie hotspotów, aby udzielić tym państwom członkowskim konkretnej pomocy operacyjnej; domaga się przydziału zasobów technicznych i finansowych państwom członkowskim, do których w pierwszym rzędzie przybywają migranci, takim jak Włochy i Grecja, aby zapewnić szybką i skuteczną rejestrację wszystkich migrantów przybywających do Unii oraz przekazanie ich spraw właściwym organom, przy pełnym poszanowaniu ich praw podstawowych; uważa, że szybkie i skuteczne wsparcie państw członkowskich przez Unię i zaakceptowanie takiej pomocy jest istotne dla wzajemnego zaufania;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

85. uznaje, że jednym z zasadniczych celów hotspotów jest umożliwienie Unii szybkiego udzielania ochrony i pomocy humanitarnej potrzebującym; podkreśla, że należy dołożyć wielkich starań, by klasyfikacja migrantów znajdujących się w tych punktach przebiegała z pełnym poszanowaniem praw wszystkich migrantów; przyznaje jednak, że prawidłowa identyfikacja osób ubiegających się o ochronę międzynarodową w punkcie pierwszego przybycia do Unii powinna ułatwić ogólne funkcjonowanie zreformowanego wspólnego europejskiego systemu azylowego;

Przepisy prawa karnego w kontekście migracji

86. zauważa, że w swoim planie działania na rzecz zwalczania przemytu migrantów Komisja zaznaczyła, że rozważa zmianę dyrektywy Rady 2004/81/WE w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub wcześniej byli przedmiotem działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi organami;

87. jest przekonany, że zmiana ta jest konieczna oraz że należy rozważyć wprowadzenie systemu umożliwiającego ofiarom handlu ludźmi i przemytu ludzi ujawnienie się i udzielenie pomocy w skutecznym ściganiu handlarza lub przemytnika, bez obaw o to, że same będą ścigane;

88. zauważa, że Komisja rozważa zmianę dyrektywy Rady 2002/90/WE definiującą ułatwianie nielegalnego wjazdu, tranzytu i pobytu; stoi na stanowisku, że osoby niosące potrzebującym różnego rodzaju pomoc humanitarną nie powinny podlegać karze, a prawo UE powinno odzwierciedlać tę zasadę;

89. podkreśla, że kolejnym ważnym krokiem w stronę likwidacji przestępczych sieci zajmujących się przemytem ludzi i handlem ludźmi jest nadanie priorytetowego znaczenia dochodzeniom finansowym, ponieważ wysłedzenie i konfiskata zysków tych przestępczych sieci ma decydujące znaczenie, jeśli mają zostać osłabione i doprowadzone do ostatecznej likwidacji; apeluje w związku z tym do państw członkowskich o szybką i skuteczną transpozycję czwartej dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy;

90. przypomina, że aby zagwarantować skuteczne prowadzenie dochodzeń, zasadnicze znaczenie ma przeszkolenie właściwych służb, tak aby ich funkcjonariusze w pełni rozumieli proceder, który mają zwalczać, i wiedzieli, jak go wykrywać na wczesnym etapie;

Współpraca z państwami trzecimi

91. zwraca uwagę na konieczność dalszego rozwijania globalnego podejścia do kwestii migracji i mobilności (GPMM) w części dotyczącej systemu azylowego i ochrony międzynarodowej, przy większym zaangażowaniu państw trzecich; zauważa, że obecne działania prowadzone w tym obszarze – w ramach regionalnych programów ochrony i regionalnych programów rozwoju i ochrony – koncentrują się na budowie potencjału niezbędnego, by umożliwić walkę z sieciami prowadzącymi przemyt ludzi i handel ludźmi w państwach trzecich, z których pochodzą ofiary tego procedury, oraz w państwach trzecich leżących na szlakach przerzutowych; zauważa jednocześnie, że programy te – w zakresie, w jakim dotyczą przesiedleń – nadal pozostają niewydolne; jest przekonany, że działania na rzecz budowy potencjału i działania związane z przesiedleniami należy zintensyfikować i realizować wspólnie z państwami trzecimi, w których przebywa duża liczba uchodźców;

92. zauważa, że GPMM jest podstawowym instrumentem, w którym określono cele zewnętrznej polityki Unii w dziedzinie migracji, azylu i granic; zwraca uwagę, że pod tym zbiorczym terminem kryją się różnorodne instrumenty, w tym dialogi regionalne, dialogi dwustronne, partnerstwa na rzecz mobilności, wspólne programy w obszarze migracji i mobilności, umowy o readmisji, umowy o ułatwieniach wizowych, umowy o zwolnieniu z obowiązku wizowego, regionalne programy ochrony i regionalne programy rozwoju i ochrony;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

93. zdaje sobie sprawę, że w kontekście wymiaru zewnętrznego należy koncentrować się na współpracy z państwami trzecimi przy zwalczaniu głównych przyczyn nieuregulowanego napływu migrantów do Europy i zapobieganiu mu; jest świadomy, że partnerstwa i współpracę z najważniejszymi krajami, z których pochodzą migranci, oraz krajami tranzytowymi i docelowymi należy nadal traktować priorytetowo, na przykład w ramach procesu chartumskiego czy procesu z Rabatu, dialogu UE–Afryka poświęconego migracji i mobilności, procesu budapesztańskiego i procesu praskiego;

94. zwraca uwagę, że Unia i państwa członkowskie muszą ostrożnie wybierać, którym organom ścigania w państwach trzecich będą udzielały wsparcia, biorąc pod uwagę to, czy organy te znane są z łamania praw człowieka migrantów;

95. zaleca, by współpraca z państwami trzecimi zakładała ocenę ich systemów azylowych, systemów wsparcia dla uchodźców oraz ich zdolności i woli zwalczania procederu handlu ludźmi i przemytu ludzi, które mają miejsce na ich terytorium lub których szlaki prowadzą przez ich terytorium;

96. wzywa Unię, by pomogła państwom trzecim w budowie ich systemów azylowych oraz sformułowaniu strategii integracyjnych, aby umożliwić obywatelom państw trzecich, którzy wymagają ochrony międzynarodowej, ubieganie się o tę ochronę w tych państwach; uważa, że w kontekście współpracy z państwami trzecimi Unia musi przyjąć podejście niosące korzyści wszystkim zaangażowanym stronom, tzn. podejście, które jest korzystne dla Unii, dla danego państwa trzeciego oraz dla uchodźców i migrantów przebywających w tym państwie trzecim;

97. przypomina, że Unia zacieśniła zewnętrzną współpracę z państwami trzecimi w dziedzinie migracji i azylu, aby być w stanie podjąć odpowiednie działania w odpowiedzi na obecny kryzys uchodźczy, oraz uruchomiła nowe inicjatywy na rzecz współpracy, takie jak wspólny plan działania UE–Turcja; podkreśla w tym kontekście konieczność wypełnienia przez wszystkie strony swoich zobowiązań wynikających ze wspólnego planu działania, w tym wyeliminowania głównych powodów masowego napływu Syryjczyków, zintensyfikowania współpracy przy zapewnianiu wsparcia Syryjczykom, którym udzielono tymczasowej ochrony, oraz goszczącym je społecznościom w Turcji, a także konieczność wypełnienia przez Turcję swoich zobowiązań i zatamowania nieuregulowanych przepływów migrantów z jej terytorium na terytorium Unii;

Kampanie informacyjne

98. zauważa, że wiele przemycających osób jest w pewnym stopniu świadomych zagrożeń, które czyhają na nie podczas potencjalnie niebezpiecznej podróży do Europy, a jednak decydują się one mimo wszystko wyruszyć w podróż, gdyż zagrożenia te uznają za mniejsze niż ryzyko, jakie wiąże się z pozostaniem na miejscu;

99. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że plan działania na rzecz zwalczania przemytu migrantów uzależnia rozpoczęcie nowych kampanii informacyjnych od wyników oceny tych obecnie prowadzonych; zaleca, by wszelkie kampanie tego rodzaju przekazywały informacje na temat kryteriów stosowanych przy ustalaniu statusu ochrony w Unii, gdyż tego rodzaju informacje mogłyby przekonać niektórych migrantów do niepodejmowania podróży, skoro istnieje ryzyko, że wyruszą w niebezpieczną podróż tylko po to, by ich zawrócono, gdy nie zostanie im przyznana ochrona;

Eliminowanie najważniejszych przyczyn

100. ponownie potwierdza, że Unia musi przyjąć długoterminową strategię, aby pomóc wyeliminować w państwach trzecich czynniki ryzyka (konflikt, prześladowania, czystki etniczne, powszechna przemoc lub inne czynniki, takie jak skrajne ubóstwo, zmiana klimatu lub klęski żywiołowe), które zmuszają ludzi do korzystania z usług sieci przemytników, postrzeganych przez tych ludzi jako jedyna szansa na przedostanie się do Unii;

101. przypomina, że specjalny sprawozdawca ONZ ds. praw człowieka migrantów także wezwał Unię do otwarcia legalnych kanałów migracji, żeby umożliwić migrantom korzystanie z formalnych dróg wjazdu i wyjazdu, tak by nie uciekali się do pomocy grup przemytników;

102. zwraca uwagę, że wzrost liczby uchodźców przybywających do Unii, który nastąpił w ostatnim czasie, pokazał, że same środki zapobiegawcze nie wystarczą, by kontrolować obecne zjawisko migracji;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

103. przyznaje, że w długoterminowej perspektywie większą dynamikę należy nadać procesowi rozwiązywania kwestii geopolitycznych wpływających na podstawowe przyczyny migracji, ponieważ zjawiska takie jak wojna, ubóstwo, korupcja, głód i brak perspektyw oznaczają, że ludzie będą nadal czuli się zmuszeni uciekać do Europy, chyba że Unia poszuka sposobów wsparcia odbudowy tych krajów; zwraca uwagę, że oznacza to, iż Komisja i państwa członkowskie muszą wygospodarować środki finansowe, aby pomóc w budowie potencjału państw trzecich, m.in. poprzez wspieranie inwestycji i kształcenia, wzmacnianie i egzekwowanie systemów azylowych, pomoc w skuteczniejszej kontroli granic oraz wzmacnianie systemu prawnego i sądownictwa w tych państwach;

Fundusze dla państw trzecich

104. zauważa, że głównym instrumentem wsparcia finansowego państw trzecich jest Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju (DCI), który stanowi jedyny instrument przewidujący unijne środki na finansowanie tematyczne w dziedzinie migracji w wymiarze globalnym w ramach programu dotyczącego globalnych dóbr publicznych i wyzwań, którym zarządza Dyrekcja Generalna (DG) ds. Współpracy Międzynarodowej i Rozwoju (DEVCO); zwraca również uwagę, że podobnie jak w przypadku środków finansowych przyznanych bezpośrednio państwom członkowskim, w zarządzaniu DCI uczestniczą też inne dyrekcje generalne Komisji i organy Unii, a mianowicie pomocy Unii dla krajów sąsiadujących udziela DG ds. Polityki Sąsiedztwa i Negocjacji w sprawie Rozszerzenia za pośrednictwem Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej, pomocy humanitarnej udziela DG ds. Pomocy Humanitarnej i Ochrony Ludności (ECHO), a Instrumentem na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju zarządza Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ); przypomina, że ponieważ dwa fundusze zarządzane przez DG ds. Migracji i Spraw Wewnętrznych (HOME) – Fundusz Azylu, Migracji i Integracji oraz Fundusz Bezpieczeństwa Wewnętrznego – mają również wymiar zewnętrzny, oznacza to, że w obszarze finansowania zewnętrznego pojawił się nowy podmiot;

105. z zadowoleniem przyjmuje utworzony niedawno kryzysowy fundusz powierniczy UE dla Afryki oraz zasilenie go kwotą w wysokości 1,8 mld EUR, dzięki czemu system finansowania państw trzecich wzbogacił się o dodatkowy element; wzywa państwa członkowskie do dalszego zasilania tego funduszu;

106. zaleca, by zgodnie z GPMM w polityce zewnętrznej UE i mechanizmach unijnego finansowania na równi traktować cztery filary tematyczne dotyczące (i) legalnej migracji i mobilności, (ii) nieuregulowanej migracji i handlu ludźmi, (iii) ochrony międzynarodowej i (iv) wpływu migracji na rozwój;

Przejrzystość finansowania

107. zauważa, że polityka migracyjna Unii jest wdrażana za pośrednictwem różnych instrumentów polityki, z których każdy ma własne cele, nie zawsze wzajemnie powiązane, i brak jest wystarczającej koordynacji finansowania między wieloma zaangażowanymi podmiotami; wskazuje, że rozdrobnienie linii budżetowych oraz odpowiedzialności prowadzi do powstania struktury zarządzania, która może utrudnić uzyskanie pełnego obrazu tego, w jaki sposób przydzielą się i ostatecznie wykorzystuje różne dostępne fundusze; zwraca również uwagę, że takie rozdrobnienie powoduje, że trudniej jest oszacować łączną kwotę środków wydatkowanych przez Unię na politykę migracyjną;

108. jest zdania, że należy dokonać tego kompleksowego przeglądu finansowania unijnego związanego z migracją, tak w samej Unii, jak i poza nią, gdyż jego brak stanowi wyraźną przeszkodę w zapewnieniu przejrzystości i prawidłowym kształtowaniu polityki; zauważa w tym względzie, że jednym z możliwych wariantów mogłoby być utworzenie strony internetowej z bazą danych zawierającą informacje na temat wszystkich finansowanych przez Unię projektów związanych z polityką migracyjną; podkreśla, że konieczność zapewnienia przejrzystości dotyczy również linii budżetowych, aby zapewnić odpowiednie środki na realizację wszystkich celów unijnej polityki migracyjnej;

109. przypomina, że pozytywny wpływ środków finansowych UE na politykę migracyjną opiera się na procesach na szczeblu krajowym i unijnym, które zapewniają przejrzystość, skuteczne monitorowanie i rozliczalność; uważa, że należy zastanowić się nad tym, jak sprawić, by monitorowanie i ocena stały się procesami bieżącymi, a nie tylko procesami ex-post oraz że należy wzmocnić rolę Trybunału Obrachunkowego w tym zakresie; zauważa, że należy ustanowić wskaźniki jakościowe i ilościowe, które będzie można porównywać, aby zmierzyć wpływ funduszy UE i pomóc w ocenie, czy fundusze te osiągnęły swoje cele;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Dodatkowe finansowanie na potrzeby migracji

110. z zadowoleniem przyjmuje dodatkowe środki finansowe przewidziane w budżecie Unii na 2016 r., aby sprostać obecnej sytuacji w obszarze migracji; zauważa, że większość nowych środków to środki przewidziane w wieloletnich ramach finansowych (WRF) na lata 2014–2020, które zostały przesunięte, co oznacza, że Unia wydaje dziś to, co miała wydać w przyszłości;

111. przyznaje, że choć z zadowoleniem należy przyjąć ostatnie propozycje budżetowe i dodatkowe środki finansowe przewidziane w budżecie Unii na 2016 r., w tym wykorzystanie instrumentu elastyczności, to powód do zaniepokojenia ciągle stanowi dostępność finansowania w średnio- i długoterminowej perspektywie; z zaniepokojeniem zauważa, że zwiększeniu kwot proponowanych w liniach budżetowych dla Funduszu Azylu, Migracji i Integracji na 2016 r. nie towarzyszyła propozycja przeglądu zasobów ogólnych dostępnych w ramach tego funduszu na okres finansowania 2014–2020; zdaje sobie sprawę, że jeżeli sytuacja nie ulegnie zmianie, środki z tego funduszu skończą się na długo przed rokiem 2020;

112. zachęca państwa członkowskie do pełnego wykorzystywania możliwości oferowanych przez fundusze, które nie są bezpośrednio związane z polityką migracyjną, ale mogą zostać użyte do sfinansowania działań w tej dziedzinie (np. działań integracyjnych), takie jak środki dostępne w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego, Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym, programu „Horyzont 2020”, Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz programu „Prawa i obywatelstwo”;

113. zaleca, by w ramach przeglądu WRF zaplanowanego na koniec 2016 r. w dziale 3 budżetu Unii (Obywatelstwo, wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość) udostępnić znaczne, dodatkowe zasoby, aby zapewnić dostępność odpowiednich środków finansowych uzależnionych od kształtowania się tendencji migracyjnych i powiązanych z nimi potrzeb finansowych w kontekście realizowanej przez Unię i państwa członkowskie polityki w dziedzinie azylu, migracji i integracji;

Zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego

114. wskazuje, że zapewnienie finansowania operacyjnego jest kluczowym wyzwaniem dla organizacji pozarządowych, ponieważ większość środków finansowych jest powiązana z realizacją konkretnych projektów; potwierdza, że należy propagować wolontariat i inicjatywy społeczeństwa obywatelskiego służące niesieniu pomocy migrantom, a w stosownych przypadkach działania te powinny być finansowane przez Komisję i państwa członkowskie; wzywa państwa członkowskie i Komisję, by stawiały sobie za cel – w stosownych przypadkach i w miarę możliwości – finansowanie projektów zarządzanych przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego działające w dziedzinach migracji, integracji i azylu;

115. potwierdza konieczność zadbania o to, by społeczeństwo obywatelskie było zaangażowane w opracowywanie działań Unii i programów krajowych, zgodnie z zasadą partnerstwa określoną w kontekście Funduszu Azylu, Migracji i Integracji; proponuje, by na szczeblu Unii rozważyć możliwość prowadzenia regularnych konsultacji między Komisją a odpowiednimi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego działającymi w dziedzinie azylu, migracji i integracji;

Tendencje demograficzne

116. zauważa, że jeszcze zanim nastąpił wzrost napływu migrantów do Unii w 2015 r., w opracowaniu OECD i Komisji z 2014 r. wskazano, że populacja w wieku produkcyjnym (15–64 lata) w Unii zmniejszy się o 7,5 mln osób między rokiem 2013 a 2020, a w przypadku nieuwzględnienia w prognozach migracji netto spadek ten byłby jeszcze większy i wiązałby się ze zmniejszeniem się populacji w wieku produkcyjnym o 11,7 mln osób;

117. wskazuje jednak, że według stanu na listopad 2015 r. stopa bezrobocia wśród osób młodych we wszystkich państwach członkowskich kształtowała się na poziomie 20 %;

118. zwraca również uwagę, że według ostatnich prognoz Eurostatu proporcja osób w wieku 65 lat i starszych w stosunku do osób w wieku 15–64 lata wzrosnie z 27,5 % na początku 2013 r. do niemal 50 % do 2050 r.; zauważa, że oznaczałoby to zmianę obecnego układu, w którym na każdą osobę w wieku 65 lat lub starszą przypadają cztery osoby w wieku produkcyjnym, i doprowadziło do sytuacji, w której na każdą osobę w wieku 65 lat lub starszą przypadająby zaledwie dwie osoby w wieku produkcyjnym;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Legalna migracja zarobkowa

119. stwierdza, że prawną podstawę zarządzania legalną migracją na szczeblu Unii stanowi art. 79 TFUE;

120. uznaje, że w art. 79 ust. 5 konkretnie zastrzeżono prawo państw członkowskich do ustalania wielkości napływu obywateli państw trzecich przybywających z państw trzecich na ich terytorium w poszukiwaniu pracy;

121. zauważa, że w strategii „Europa 2020” wskazano potrzebę sformułowania kompleksowej polityki w dziedzinie migracji zarobkowej oraz skuteczniejszej integracji migrantów w celu realizacji unijnych celów dotyczących inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu;

122. zwraca uwagę, że istniejące ramy ustawodawcze UE regulujące dostęp obywateli państw trzecich do rynku pracy w Unii są dość rozproszone, gdyż koncentrują się na konkretnych kategoriach pracowników, a nie na uregulowaniu w sposób ogólny wszystkich pracowników migrujących;

123. stoi na stanowisku, że w długoterminowej perspektywie Unia będzie musiała przyjąć bardziej ogólne przepisy regulujące wjazd i pobyt tych obywateli państw trzecich szukających zatrudnienia w Unii, aby zapęścić luki występujące na unijnym rynku pracy;

Potrzeba lepszej jakości danych

124. apeluje o sformułowanie kompleksowej wizji rynku pracy w Unii, stanowiącej warunek konieczny opracowania polityki z zakresu rynku pracy; zauważa, że należy opracować narzędzia służące skuteczniejszej identyfikacji i skuteczniejszemu prognozowaniu obecnych i przyszłych potrzeb rynku pracy w Unii; proponuje w związku z tym, by istniejące narzędzia – takie jak narzędzia opracowane przez Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop) lub OECD – udoskonalić w oparciu o międzynarodowe dane statystyczne dotyczące potencjalnej podaży siły roboczej z państw trzecich, a nawet połączyć je z tymi statystykami, aby zapewnić dokładniejszy obraz sytuacji;

125. jest przekonany, że lepszej jakości dane i udoskonalone narzędzia do analizy tych danych mogą tylko pomóc decydom w kształtowaniu przyszłej polityki w zakresie migracji zarobkowej oraz że Unia i państwa członkowskie powinny identyfikować luki występujące na ich rynkach pracy, dzięki czemu będą mogły zapęścić wakaty, które w innym przypadku pozostałyby nieobsadzone;

Wyzysk pracowników

126. zauważa, że wyzysk pracowników może być następstwem handlu ludźmi i przemytu ludzi, lecz może mieć miejsce nawet tam, gdzie ten proceder nie występuje, i w rezultacie prowadzi do bezkarności osób wyzyskujących migrantów o nieuregulowanym statusie w państwach członkowskich, w których wyzysk jako taki nie podlega kryminalizacji;

127. ubolewa nad tym, że istotnym czynnikiem sprzyjającym wyzyskowi pracowników, zwłaszcza w sektorach najbardziej narażonych na ten proceder (rolnictwo, budownictwo, hotelarstwo i gastronomia, pracownicy domowi i usługi opiekuńcze), jest niewielkie ryzyko wykrycia lub ścigania pracodawców wykorzystujących pracę migrantów o nieuregulowanym statusie; zaleca, by w celu wyeliminowania tej bezkarności przede wszystkim konieczne dopilnowano, by wszystkie przypadki skrajnego wyzysku pracowników były kryminalizowane i należycie karane na mocy prawa krajowego, a po drugie – by zwiększono częstotliwość kontroli prowadzonych przez inspekcje pracy w sektorach, których dotyczy to ryzyko;

128. zauważa fakt, że obecnie w wielu państwach członkowskich wyzysk pracowników podlega karze tylko wówczas, gdy ma miejsce w kontekście handlu ludźmi, co zostawia szerokie pole do nadużyć w tych wszystkich przypadkach, w których osoby wyzyskujące pracowników nie brały udziału w handlu ludźmi lub ich udziału w tym procederze nie można im udowodnić;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

129. podkreśla konieczność pełnego wdrożenia i prawidłowego stosowania w praktyce specjalnych procedur mających ułatwić składanie skarg, które ustanowiono w dyrektywie 2009/52/WE przewidującej minimalne normy w odniesieniu do kar i środków stosowanych wobec pracodawców zatrudniających nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich („dyrektywa w sprawie kar wobec pracodawców”); jest przekonany, że konieczna jest większa ochrona ofiar handlu ludźmi i osób przemycanych do Unii, które współpracują z właściwymi organami i pomagają im w pociąganiu tych handlarzy lub przemytników do odpowiedzialności; sugeruje, że należy również udzielić wsparcia w celu powołania europejskiej koalicji przedsiębiorców przeciwko handlowi ludźmi (zapropionowanej w strategii na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi z 2014 r.), z myślą o rozwoju łańcuchów dostaw, które nie będą dotknięte procederem handlu ludźmi;

130. uważa, że wszelkie działania mające na celu wyeliminowanie wyzysku pracowników muszą ostatecznie być prowadzone dwutorowo: z jednej strony muszą służyć skutecznemu ściganiu pracodawców, a z drugiej – ochronie ofiar tego wyzysku;

Zmiana dyrektywy w sprawie niebieskiej karty

131. przypomina, że w programie w zakresie migracji Komisja ogłosiła zamiar zmiany dyrektywy w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji („dyrektywa w sprawie niebieskiej karty”), poświęcając szczególną uwagę kwestii zakresu stosowania tej dyrektywy (w celu ewentualnego włączenia do niej przedsiębiorców chcących inwestować w Europie) oraz udoskonaleniu przepisów dotyczących mobilności wewnątrz UE;

132. przypomina, że w sporządzonym przez Komisję sprawozdaniu z wykonania obecnej dyrektywy w sprawie niebieskiej karty podkreślono jej wady, w tym bardzo ograniczony stopień harmonizacji, do czego przyczyniła się duża swoboda pod względem sposobu jej wdrożenia, którą dyrektywa przyznała państwom członkowskim, a zwłaszcza prawo państw członkowskich do utrzymania równoległych systemów krajowych;

133. uważa też, że nie podlega wątpliwości, że dyrektywa ta powinna koncentrować się nie tylko na pracownikach o wysokich kwalifikacjach, lecz także na wybranych zawodach wymagających wysokich kwalifikacji, w których występuje potwierdzony niedobór siły roboczej; jest także zdania, że zmiany dyrektywy w sprawie niebieskiej karty powinny być ambitne i ukierunkowane oraz powinny doprowadzić do wyeliminowania niespójności w obecnej dyrektywie, zwłaszcza jeśli chodzi o równoległe systemy krajowe; zaleca rozważenie poszerzenia zakresu stosowania tej dyrektywy i uwzględnienie w niej obywateli państw trzecich, którzy mogliby pomóc wypełnić luki, których istnienie stwierdzono na unijnych rynkach pracy;

o

o o

134. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, parlamentom i rządów państw członkowskich, a także EASO, Fronteksowi, Europolowi, Eurojustowi, FRA, eu-LISA, Radzie Europy, Komitetowi Regionów i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0103

Sprawozdania roczne 2012–2013 w sprawie pomocniczości i proporcjonalności**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. dotyczące sprawozdań rocznych za lata 2012–2013 w sprawie pomocniczości i proporcjonalności (2014/2252(INI))**

(2018/C 058/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁾,
- uwzględniając praktyczne zasady uzgodnione w dniu 22 lipca 2011 r. pomiędzy właściwymi służbami Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące stosowania art. 294 ust. 4 TFUE w przypadku porozumień w pierwszym czytaniu,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie sprawności regulacyjnej UE oraz pomocniczości i proporcjonalności – 19. sprawozdanie w sprawie lepszego stanowienia prawa za 2011 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 września 2012 r. w sprawie 18. sprawozdania w sprawie lepszego stanowienia prawa – stosowanie zasad pomocniczości i proporcjonalności (2010 r.) ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 września 2011 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa, pomocniczości, proporcjonalności i inteligentnych regulacji ⁽⁴⁾,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Komisji za rok 2012 w sprawie pomocniczości i proporcjonalności (COM(2013)0566) oraz sprawozdanie roczne Komisji za rok 2013 w sprawie pomocniczości i proporcjonalności (COM(2014)0506),
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie inteligentnych regulacji z dnia 4 grudnia 2014 r.,
- uwzględniając konkluzje Konferencji Przewodniczących Parlamentów Unii Europejskiej z dnia 21 kwietnia 2015 r.,
- uwzględniając półroczne sprawozdania Konferencji Komisji do Spraw Unijnych Parlamentów Unii Europejskiej (COSAC) w sprawie zmiany stosowanych w Unii Europejskiej procedur i praktyk dotyczących kontroli parlamentarnej z dni 27 września 2012 r., 17 maja 2013 r., 4 października 2013 r., 19 czerwca 2014 r., 14 listopada 2014 r.,
- uwzględniając sprawozdanie końcowe Grupy Wysokiego Szczebla Niezależnych Partnerów ds. Obciążeń Administracyjnych z dnia 14 października 2014 r. pt. „Zmniejszanie biurokracji w Europie – Spuścizna i perspektywy” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając art. 52 i 132 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Kontroli Budżetowej, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz Komisji Spraw Konstytucyjnych (A8-0301/2015),

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0061.

⁽³⁾ Dz.U. C 353 E z 3.12.2013, s. 117.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 51 E z 22.2.2013, s. 87.

⁽⁵⁾ http://ec.europa.eu/smart-regulation/refit/admin_burden/docs/08-10web_ce-brocuttingredtape_en.pdf

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- A. mając na uwadze, że w 2012 r. Komisja otrzymała uzasadnione opinie w sprawie 83 wniosków ustawodawczych; mając na uwadze, że w 2012 r. wpłynęło łącznie 292 opinii, z uwzględnieniem tych, które nie spełniały kryteriów uzasadnionych opinii;
- B. mając na uwadze, że w 2013 r. Komisja otrzymała uzasadnione opinie w sprawie 99 wniosków ustawodawczych; mając na uwadze, że w 2013 r. wpłynęło łącznie 313 opinii, z uwzględnieniem tych, które nie spełniały kryteriów uzasadnionych opinii;
- C. mając na uwadze, że w 2012 r. parlamenty narodowe wydały 12 uzasadnionych opinii w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Monti II ⁽¹⁾, co przekłada się na 19 głosów (przy czym 18 głosów stanowi próg), uruchamiając po raz pierwszy tzw. procedurę żółtej kartki, w związku z czym instytucja, która wystąpiła z wnioskiem musi dokonać jego przeglądu oraz uzasadnić swoją decyzję w kwestii wycofania, zmiany lub utrzymania wniosku;
- D. mając na uwadze, że Komisja wycofała wniosek dotyczący rozporządzenia Monti II, stwierdzając jednak, że wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości i został wycofany ze względu na niewystarczające poparcie ze strony Parlamentu Europejskiego oraz Rady Unii Europejskiej ⁽²⁾;
- E. mając na uwadze, że w 2013 r. parlamenty narodowe wydały 13 uzasadnionych opinii w sprawie wniosku dotyczącego ustanowienia Prokuratury Europejskiej ⁽³⁾, co przekłada się na 18 głosów, uruchamiając w ten sposób procedurę żółtej kartki;
- F. mając na uwadze, że Komisja stwierdziła, iż jej wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości i nie wymaga wycofania ani zmiany; mając na uwadze oświadczenie Komisji, że w ramach procesu legislacyjnego uwzględni uzasadnione opinie ⁽⁴⁾;
- G. mając na uwadze, że kilka parlamentów narodowych wyraziło zaniepokojenie w związku z podejściem Komisji, uznając wyjaśnienia i argumenty Komisji za niewystarczające; mając na uwadze, że Komisja Prawna oraz Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych Parlamentu Europejskiego przeprowadziły debaty na ten temat;
- H. mając na uwadze, że późniejsze negocjacje z Radą w sprawie zakresu oraz metod pracy prokuratora europejskiego zawężono w stosunku do wstępnego wniosku, na podstawie którego wydano uzasadnione opinie;
- I. mając na uwadze, że Komisja, na mocy prawa inicjatywy ustawodawczej, ma obowiązek zapewnić, aby już na wczesnym etapie formułowania polityki dokonywano prawidłowych wyborów dotyczących tego, czy i jak wystąpić o podjęcie działania na poziomie unijnym;
- J. mając na uwadze, że Komisja planuje dokonać zmiany wytycznych odnoszących się do procesu oceny skutków, który obejmuje uwzględnienie pomocniczości i proporcjonalności;
- K. mając na uwadze, że Parlament utworzył własny Dział ds. Oceny Skutków, który przeprowadził 50 analiz wstępnych i dwie analizy szczegółowe ocen skutków przeprowadzonych przez Komisję w 2013 r.;
- L. mając na uwadze, że parlamenty narodowe stwierdziły, iż włączenie istotnych i licznych przekazanych uprawnień utrudnia skuteczną ocenę zgodności ostatecznych przepisów z zasadą pomocniczości;

⁽¹⁾ Wniosek dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie wykonywania prawa do podejmowania działań zbiorowych w kontekście swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług (COM(2012)0130).

⁽²⁾ List wiceprzewodniczącego Šefčoviča do parlamentów narodowych z dnia 12 września 2012 r.

⁽³⁾ Wniosek Komisji w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (COM(2013)0534).

⁽⁴⁾ Komunikat do Parlamentu Europejskiego, Rady i parlamentów narodowych z dnia 27 listopada 2013 r. w sprawie przeglądu wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej w zakresie zasady pomocniczości zgodnie z protokołem nr 2 (COM(2013)0851).

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

M. mając na uwadze, że analizę zgodności z zasadami pomocniczości i proporcjonalności oraz ocenę skutków przeprowadza się jedynie na początku procesu ustawodawczego;

1. zauważa, że zasady pomocniczości i proporcjonalności są podstawowymi zasadami Unii Europejskiej;
2. podkreśla, że wykonywanie kompetencji Unii Europejskiej powinno odbywać się zgodnie z zasadami pomocniczości i proporcjonalności, jak stanowi art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że instytucje unijne i parlamenty państw członkowskich skrupulatnie kontrolowały przestrzeganie tych dwóch zasad w 2012 r. i 2013 r.;
3. z zadowoleniem przyjmuje aktywniejszy udział oraz większe zaangażowanie parlamentów krajowych w europejski proces legislacyjny w ostatnich latach, co zaowocowało poprawą wiedzy na temat zasad, na których opiera się Unia Europejska, w tym zasad pomocniczości i proporcjonalności w kontekście międzyinstytucjonalnym; zauważa jednak, że potrzebne są dalsze działania w tym względzie; sugeruje, by Komisja w pierwszym rządzie zaangażowała się w coroczną debatę z każdym z parlamentów narodowych w celu umocnienia dialogu między Komisją a parlamentami narodowymi;
4. jest ponadto zdania, że zasady pomocniczości i proporcjonalności stanowią punkt wyjścia przy formułowaniu polityki; dlatego też podkreśla, jak ważne jest ustalenie już na początku procesu ustawodawczego, czy cele polityki można skutecznie zrealizować na szczeblu unijnym, czy też w drodze inicjatyw krajowych lub regionalnych;
5. zwraca uwagę na znaczenie parlamentów i na ich oddziaływanie terytorialne i bliskość do obywateli, i wzywa, by w stosownych przypadkach aktywniej zaangażowały się w system wczesnego ostrzegania;
6. zauważa jednak, że zaledwie niewielka liczba izb krajowych przedkłada większość opinii parlamentów narodowych, i zachęca pozostałe izby do większego zaangażowania się w debatę europejską;
7. podkreśla, że instytucje unijne muszą przestrzegać zapisanych w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej i w Protokole nr 2 do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zasad pomocniczości i proporcjonalności, które mają charakter ogólny i są wiążące dla instytucji wykonujących uprawnienia Unii, wyjątek w tym względzie stanowią dziedziny, które należą do zakresu wyłącznych kompetencji Unii niepodlegających zasadzie pomocniczości;
8. uważa, że mechanizm kontroli zasady pomocniczości stanowi ważny instrument współpracy między instytucjami europejskimi i krajowymi;
9. zwraca uwagę, że roczne sprawozdania Komisji zostały przygotowane dość pobieżnie i wzywa ją do rozważenia przygotowania bardziej szczegółowych sprawozdań na temat sposobu przestrzegania zasady pomocniczości, a w szczególności proporcjonalności w kształtowaniu polityki UE;
10. zwraca uwagę na metodykę zastosowaną przez Komisję w sprawozdaniach rocznych za lata 2012 i 2013, w których uzasadnione opinie przedstawione przez parlamenty narodowe w ramach pakietu wniosków klasyfikuje się jako jedną uzasadnioną opinię, nie zaś jako uzasadnione opinie w sprawie poszczególnych wniosków oddzielnie;
11. zauważa, że, ogólnie rzecz biorąc, w porównaniu z latami 2010 i 2011 liczba uzasadnionych opinii znacznie wzrosła jako odsetek łącznej liczby złożonych opinii oraz że w 2012 r. uzasadnione opinie stanowiły 25 % wszystkich złożonych opinii, zaś w 2013 r. stanowiły 30 % opinii złożonych przez parlamenty narodowe w ramach procesu przewidzianego w protokole nr 2; zwraca przy tym uwagę na konsultacje z parlamentami narodowymi w procesie ustawodawczym;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

12. zaznacza, że w 2012 r. parlamenty narodowe po raz pierwszy zastosowały tzw. procedurę żółtej kartki w odniesieniu do zasady pomocniczości w odpowiedzi na wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia w sprawie wykonywania prawa do podejmowania działań zbiorowych w kontekście swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług (Monti II); zauważa, że wprowadziła Komisja stwierdziła, iż zasada pomocniczości nie została naruszona, ale jednak wycofała wniosek z powodu braku poparcia politycznego; zwraca uwagę, że drugą procedurę żółtej kartki zastosowano w 2013 r. w odniesieniu do wniosku Komisji dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej; zauważa, że Komisja stwierdziła, iż wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości, i postanowiła go utrzymać;

13. zauważa, że uzasadnione opinie wydawane przez parlamenty narodowe świadczą o istnieniu różnych interpretacji zasad pomocniczości i proporcjonalności; przypomina w tym kontekście, że zasada pomocniczości sformułowana w traktatach pozwala Unii na podejmowanie działań w dziedzinach, które nie należą do jej wyłącznej kompetencji tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim cele zamierzonego działania nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, zarówno na poziomie centralnym, jak i regionalnym oraz lokalnym, i jeśli ze względu na rozmiary lub skutki proponowanego działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii; przypomina również, że zgodnie z zasadą proporcjonalności zakres i forma działania Unii nie wykraczają poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów traktatów; zachęca parlamenty narodowe, aby przy ocenie zgodności z zasadami pomocniczości i proporcjonalności trzymały się litery TUE; zdecydowanie zaleca parlamentom narodowym i instytucjom europejskim zaangażowanie się w wymianę poglądów i praktyk w zakresie kontroli pomocniczości i proporcjonalności;

14. zauważa, że uzasadnione opinie przedkładane przez parlamenty narodowe znacznie różnią się co do formy i rodzajów poruszanych argumentów; ubolewa nad brakiem wspólnych wzorców, który utrudnia ocenę podstawy interwencji parlamentów narodowych;

15. przypomina obawy wyrażane we wcześniejszych sprawozdaniach Parlamentu Europejskiego dotyczące przypadków, w których pomocniczość nie została odpowiednio ujęta w ocenach skutków przygotowanych przez Komisję; przypomina również, że kwestię tę poruszono w sprawozdaniach rocznych opracowanych przez Radę ds. Ocen Skutków; zauważa, że Rada ds. Ocen Skutków uznała, iż ponad 30 % ocen skutków poddanych przez nią przeglądowi w latach 2012 i 2013 zawierało niezadowolającą analizę zasady pomocniczości; wyraża zaniepokojenie faktem, że w 2014 r. liczba ta wzrosła do 50 % i wzywa Komisję, by dokonując rewizji wytycznych odnoszących się do ocen skutków zajęła się tą kwestią i odwróciła tę tendencję;

16. zwraca uwagę na znaczenie ocen skutków jako narzędzi pomagających w podejmowaniu decyzji w procesie tworzenia prawa i podkreśla w tym kontekście konieczność odpowiedniego rozważenia kwestii dotyczących pomocniczości i proporcjonalności;

17. podkreśla, że dogłębne oceny skutków, w których szczegółowo analizuje się zgodność z zasadą pomocniczości są niezbędne, by zwiększyć zaufanie obywateli, którzy często postrzegają zasadę pomocniczości jako kluczowy aspekt procesu demokratycznego; podkreśla w związku z tym, że skrupulatniejsze analizy zgodności z zasadą pomocniczości mogłyby być uznane za ważne narzędzie redukcji tzw. deficytu demokratycznego;

18. ponawia zawarty w przytoczonej powyżej rezolucji z dnia 14 września 2011 r. apel o stosowanie krajowych ocen skutków jako uzupełnienia ocen przeprowadzanych przez Komisję w ramach wsparcia proponowanego prawodawstwa, nad których reformą prowadzone są obecnie dyskusje; uważa, że utworzone niedawno w Parlamencie działy ds. oceny skutków zapewnią pozytywne uzupełnienie prac Komisji;

19. wyraża rozczarowanie reakcją Komisji wobec parlamentów narodowych w przypadkach zastosowania procedury żółtej kartki; uważa, że Komisja musi reagować kompleksowo na wszelkie obawy zgłaszane przez parlamenty narodowe, a także indywidualnie w ramach dialogu, w uzupełnieniu opublikowanych opinii; uważa, że Komisja musi również występować przed właściwą komisją lub właściwymi komisjami Parlamentu w celu szczegółowego wyjaśnienia swojego stanowiska;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

20. podkreśla, że procedura żółtej kartki, która stanowi instrument wywierania wpływu na podejmowanie decyzji w UE, mogłaby zostać skutecznie wzmocniona dzięki wcześniejszej wymianie informacji na temat stanowiska parlamentów narodowych, zachęca zatem parlamenty narodowe do wymiany poglądów w kwestii zakresu i metod oceny stosowanych przy ocenie zgodności z zasadą pomocniczości i proporcjonalności;

21. uważa, że dialog polityczny jest coraz bardziej istotny dla zapewnienia poszanowania zasady pomocniczości; uważa, że należy poprawić dialog polityczny w ogóle, nie tylko w przypadkach zastosowania żółtej lub pomarańczowej kartki; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji Jean-Claude'a Junckera do stawienia się przed większą liczbą parlamentów narodowych oraz wzywa Parlament do rozważenia podjęcia podobnych inicjatyw; uważa, że sprawozdawcy mogliby być zachęceni do bliższej współpracy z parlamentami narodowymi, zwłaszcza gdy korzystanie z wideokonferencji oraz innych metod łączności internetowej jest łatwiejsze i bardziej efektywne;

22. podkreśla, że instytucje europejskie i parlamenty narodowe muszą stale dążyć do wspierania kultury pomocniczości w całej Unii Europejskiej; zaleca dwie szczególne inicjatywy, które przyczynią się obecnie do pełniejszego uwzględniania zasady pomocniczości w procesie legislacyjnym, a mianowicie ułatwienie włączania w większym zakresie stanowisk, perspektyw lub innych propozycji parlamentów narodowych do dialogu politycznego, w szczególności w ramach prac przygotowawczych takich jak zielone lub białe księgi opracowywane przez Komisję, oraz rozważenie wydłużenia okresu konsultacji z parlamentami narodowymi w ramach analizy zgodności z zasadą pomocniczości, jeżeli parlamenty narodowe wniosą o to z powodu ograniczeń czasu i jeżeli poprą swe wnioski uzasadnionymi obiektywnymi powodami, takimi jak klęski żywiołowe czy przerwy w pracy, takie wydłużenie okresu konsultacji ma zostać uzgodnione pomiędzy parlamentami narodowymi a Komisją; uważa, że byłoby to możliwe do osiągnięcia w drodze zobowiązania politycznego uzgodnionego w pierwszym rządzie przez instytucje i parlamenty narodowe, nie powodując opóźnienia w przyjęciu odnośnego prawodawstwa;

23. jeżeli państwa członkowskie wyrażą zgodę na wydłużenie terminu, w jakim parlamenty narodowe mają przedstawić uzasadnioną opinię na mocy art. 6 Protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, kwestia ta powinna zostać uwzględniona w następnym przeglądzie Traktatu; wydłużenie tego terminu można by w takiej sytuacji również określić w prawie wtórnym;

24. uważa, że ważne jest, aby procedura żółtej kartki była łatwa do wprowadzenia przez parlamenty przy jednoczesnym potwierdzeniu zasady pomocniczości zgodnie z traktatami;

25. zwraca uwagę, że kilka parlamentów narodowych reprezentowanych w COSAC wyraziło zainteresowanie propozycją wprowadzenia zielonej kartki jako instrumentu usprawnienia dialogu politycznego, który zapewni parlamentom narodowym – po uprzednim uzyskaniu wsparcia ze strony Parlamentu Europejskiego – możliwość zgłaszania konstruktywnych wniosków do rozpatrzenia przez Komisję, przy uwzględnieniu przysługującego jej prawa inicjatywy;

26. zauważa, że wnioski ustawodawcze mogą ulec znaczącym zmianom w procesie ich przyjmowania przez instytucje; przypomina, że analizę zgodności z zasadą pomocniczości przeprowadza się tylko na początku, nie zaś na końcu procesu legislacyjnego; przypomina ponadto, że oceny skutków w bardziej ogólnym ujęciu są przygotowywane tylko na początkowym, a nie na końcowym etapie procesu legislacyjnego; podkreśla konieczność dokonania oceny śródkresowej po rozpoczęciu procesu ustawodawczego, a także po jego zakończeniu, co pozwoliłoby w niektórych przypadkach wystosować ostrzeżenie do państw członkowskich nieprzestrzegających zasady pomocniczości;

27. wzywa zatem do przeprowadzenia kolejnej analizy zgodności z zasadą pomocniczości oraz pełnej oceny skutków w końcowej fazie negocjacji legislacyjnych oraz przed przyjęciem ostatecznej wersji tekstu w celu zagwarantowania zgodności z zasadą pomocniczości oraz dokonania ocen, w tym oceny proporcjonalności; uważa, że taki okres przejściowy pomógłby decydentom politycznym w ocenie, czy prawodawstwo jest zgodne z zasadami Unii oraz przyczyniłoby się do poprawy przejrzystości w zakresie wyników często bardzo intensywnych negocjacji;

28. odnotowuje nowe cele polityczne Komisji odnoszące się do unijnych inicjatyw i wniosków ustawodawczych, a mianowicie do: minimalnego kosztu, korzyści dla obywateli, przedsiębiorstw i pracowników oraz unikania niepotrzebnych obciążeń regulacyjnych;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

29. uważa, że w ramach programów objętych wieloletnimi ramami finansowymi należy oceniać i udowadniać przestrzeganie zasady pomocniczości pod kątem możliwej do wykazania wartości dodanej w państwach członkowskich będących beneficjentami;
30. zgodnie z zasadą proporcjonalności i pomocniczości zwraca się do Komisji o uproszczenie procedury ubiegania się o środki UE, aby procedura składania wniosków stała się skuteczniejsza i bardziej ukierunkowana na wyniki;
31. podkreśla zaangażowanie Parlamentu w zapewnianie zgodności z zasadami pomocniczości i proporcjonalności poprzez ocenę sprawozdań ustawodawczych z inicjatywy własnej, wydawanie opinii *ex ante* na temat ocen skutków przeprowadzanych przez Komisję oraz stałą ocenę potencjalnej unijnej wartości dodanej i kosztów niepodejmowania działań na poziomie europejskim;
32. odnotowuje w szczególności ostatnie dyskusje na temat rozwiązania sporu pomiędzy inwestorem a państwem (ISDS) oraz propozycje Komisji dotyczące zastąpienia dotychczasowego modelu; przypomina, że art. 3 TFUE określa wspólną politykę handlową jako integralny obszar wyłącznej kompetencji Unii, która powinna się opierać na jednolitych zasadach; zauważa w związku z tym, że zasady pomocniczości nie stosuje się do wspólnej polityki handlowej;
33. wzywa państwa członkowskie do odblokowania konwencji UNCITRAL dotyczącej przejrzystości w umownych postępowaniach arbitrażowych między inwestorem a państwem w celu podpisania tej konwencji przez Komisję w imieniu całej Unii; ubolewa nad obecną sytuacją, w której niektóre państwa członkowskie są stroną konwencji, zaś inne nie; uważa, że przykład ten podkreśla potrzebę jasności ze wszystkich stron w kwestii zasięgu wyłącznych kompetencji Unii w zakresie bezpośrednich inwestycji zagranicznych; przypomina, że odmienne strategie polityczne w zakresie ochrony inwestycji wprowadzone przez poszczególne państwa członkowskie doprowadziły do obecnej sytuacji, w której państwa członkowskie są stroną około 1 400 dwustronnych umów inwestycyjnych zawierających miejscami rozbieżne postanowienia, co mogło prowadzić do różnego traktowania inwestorów z UE za granicą, w zależności od pochodzenia danej inwestycji;
34. w odniesieniu do pomocy finansowej UE dla państw trzecich, szczególnie pomocy makrofinansowej, wzywa do przeprowadzenia dogłębniejszej oceny wpływu *ex ante* oraz *ex post* dotyczącej proporcjonalności proponowanych środków, tak aby pomoc była skuteczna i naprawdę korzystna dla partnerów UE, którzy jej potrzebują; podkreśla konieczność wprowadzenia warunkowości wypłat pomocy oraz właściwej kontroli wykorzystania funduszy, w tym środków dotyczących zapobiegania nadużyciom i korupcji oraz zwalczania tych dwóch zjawisk, a także szczegółowej kontroli ze strony Parlamentu; apeluje o zdecydowaną integrację instrumentów zewnętrznych UE łączących handel, rozwój oraz politykę zagraniczną i politykę bezpieczeństwa; podkreśla, że państwa członkowskie muszą wykazać większe zaangażowanie w tym zakresie;
35. zwraca uwagę, że dla polityki handlowej najbardziej kluczowe znaczenie mają odpowiednie konsultacje, dialog i zaangażowanie obywateli, przedsiębiorstw (konkretnie MŚP) i społeczeństwa obywatelskiego w proces decyzyjny UE;
36. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
-

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0104

Program sprawności i wydajności regulacyjnej**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie Programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT): aktualna sytuacja i perspektywa (2014/2150(INI))**

(2018/C 058/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Porozumienia międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹⁾,
- uwzględniając praktyczne zasady uzgodnione w dniu 22 lipca 2011 r. między właściwymi służbami Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące stosowania art. 294 ust. 4 TFUE w przypadku porozumień w pierwszym czytaniu,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie sprawności regulacyjnej UE oraz pomocniczości i proporcjonalności – 19. sprawozdanie w sprawie lepszego stanowienia prawa za 2011 r.⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie zmiany wytycznych Komisji dotyczących oceny skutków oraz w sprawie roli testu MŚP⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie z dnia 25 lutego 2014 r. w sprawie dalszych działań związanych z przekazaniem uprawnień ustawodawczych i kontrolą przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 września 2012 r. w sprawie 18. sprawozdania w sprawie lepszego stanowienia prawa – stosowanie zasad pomocniczości i proporcjonalności (2010 r.)⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 września 2011 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa, pomocniczości, proporcjonalności i inteligentnych regulacji⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zapewnienia niezależnych ocen skutków regulacji⁽⁷⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie inteligentnych regulacji z dnia 4 grudnia 2014 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT): aktualna sytuacja i perspektywa (COM(2014)0368),
- uwzględniając wcześniejsze komunikaty Komisji w sprawie sprawności regulacyjnej UE (COM(2012)0746 i COM(2013)0685),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie pomocniczości i proporcjonalności (19. sprawozdanie w sprawie lepszego stanowienia prawa za 2011 r.) (COM(2012)0373),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Inteligentne regulacje – odpowiedź na potrzeby małych i średnich przedsiębiorstw” (COM(2013)0122),

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 E z 31.12.2003, s. 1; teksty przyjęte z dnia 9 marca 2016 r. P8_TA(2016)0081.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0061.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0069.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0127.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 353 E z 3.12.2013, s. 117.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 51 E z 22.2.2013, s. 87.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 380 E z 11.12.2012, s. 31.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji w sprawie monitorowania inteligentnych regulacji dla MŚP i konsultacji w tej sprawie (SWD(2013)0060),
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Inteligentne regulacje w Unii Europejskiej” (COM(2010)0543),
 - uwzględniając wytyczne Komisji z 2014 r. dotyczące konsultacji z zainteresowanymi stronami,
 - uwzględniając końcowe sprawozdanie Grupy Wysokiego Szczebla Niezależnych Partnerów ds. Obciążeń Administracyjnych z dnia 24 lipca 2014 r. zatytułowane „Zmniejszenie biurokracji w Europie – spuścizna i perspektywy”, w szczególności zamieszczone w załączniku 12 zdanie odrębne czworga członków tej grupy mających doświadczenie w działalności na rzecz pracowników, zdrowia publicznego, środowiska i konsumentów,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 10 grudnia 2014 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Program UE – Lepsze wyniki dzięki lepszemu stanowieniu prawa” (COM(2015)0215),
 - uwzględniając wspólny komunikat skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczący porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa (COM(2015)0216),
 - uwzględniając decyzję Komisji w sprawie utworzenia Platformy REFIT (C(2015)3261) oraz komunikat Komisji zatytułowany „Platforma REFIT — struktura i funkcjonowanie” (C(2015)3260);
 - uwzględniając decyzję przewodniczącego Komisji Europejskiej o ustanowieniu niezależnej Rady ds. Kontroli Regulacyjnej (C(2015)3263) oraz komunikat Komisji zatytułowany „Rada ds. Kontroli Regulacyjnej — zakres obowiązków, zadania i skład” (C(2015)3262), jak również komunikat Komisji zatytułowany „Standardowe uzasadnienie” (C(2015)3264/2);
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji „Wytyczne dotyczące lepszego stanowienia prawa” (SWD(2015)0111),
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, a także Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A8-0208/2015),
- A. mając na uwadze, że program REFIT jest kluczowym elementem strategii Komisji na rzecz lepszego stanowienia prawa;
- B. mając na uwadze, że program REFIT ma na celu konsolidację procedur lepszego stanowienia prawa, uproszczenia prawa UE oraz ograniczenia obciążeń administracyjnych i/lub regulacyjnych, a także podjęcia działań na rzecz dobrego sprawowania rządów, w którym podstawę stanowi polityka oparta na faktach, a oceny skutków i kontrole ex post odgrywają istotną rolę, nie zastępując jednakże decyzji politycznych;
- C. mając na uwadze, że aby wspierać swoje działania w ramach programu REFIT, Komisja powołała platformę REFIT, w skład której wchodzi dwie grupy: „grupa przedstawicieli rządów”, która składa się z ekspertów wysokiego szczebla ze służb publicznych każdego państwa członkowskiego oraz „grupa zainteresowanych stron”, w której pracach bierze udział do 20 ekspertów, przy czym dwaj z nich to przedstawiciele Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, a pozostali reprezentują przedsiębiorstwa, w tym również MŚP, partnerów społecznych i organizacje społeczeństwa obywatelskiego;

⁽¹⁾ Dokument EKES INT/750.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- D. mając na uwadze coroczną tablicę wyników programu REFIT umożliwiającą ocenę postępów poczynionych we wszystkich obszarach polityki i w realizacji każdej z inicjatyw wskazanych przez Komisję, również działań podejmowanych przez Parlament i Radę;
- E. mając na uwadze, że Porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa z 2003 r. zdezaktualizowało się w obecnym otoczeniu regulacyjnym wprowadzonym Traktatem z Lizbony,
- F. mając na uwadze, że program lepszego stanowienia prawa przyczynił się jednak w minionych latach do poprawy praktyk legislacyjnych; mając na uwadze, że duża liczba różnorodnych nazw i programów wprowadzonych w tym obszarze przez Komisję, takich jak „lepsze stanowienie prawa”, „lepsze uregulowania prawne”, „inteligentne regulacje”, „sprawność regulacyjna”, „najpierw myśl na małą skalę”, „kontrola sprawności” czy program „ABR+” nie daje, szczególnie obywatelom, wystarczającej jasności i przejrzystości co do celu, w jakim podejmuje się dane środki, a co za tym idzie, należałoby je lepiej połączyć;
- G. mając na uwadze, że w komunikacie z dnia 19 maja 2015 r. zatytułowanym „Program UE — Lepsze wyniki dzięki lepszemu stanowieniu prawa” Komisja przedstawiła spójne, całościowe podejście do lepszego stanowienia prawa, w którym uwzględniono cały polityczny cykl ustawodawczy i które wymaga kierunkowego współdziałania wszystkich instytucji, oraz mając na uwadze, że w związku z tym zostanie ono dogłębnie przeanalizowane przez Parlament, by doprowadzić do osiągnięcia jak najlepszych wyników w interesie obywateli Unii;
- H. mając na uwadze, że wszystkie cele i założenia Unii, o których mowa w art. 3 TUE, są równie istotne; mając na uwadze, że Komisja podkreśla, iż w programie REFIT nie kwestionuje się dotychczasowych celów polityki ani nie powinien on mieć negatywnego wpływu na zdrowie i bezpieczeństwo obywateli, konsumentów i pracowników ani na środowisko;
- I. mając na uwadze, że w drugiej połowie 2014 r. Komisja przeprowadziła konsultacje publiczne w sprawie przeglądu wytycznych Komisji dotyczących oceny skutków oraz w sprawie konsultacji z zainteresowanymi stronami,
- J. mając na uwadze, że opracowując program prac na 2015 r., Komisja po raz pierwszy zastosowała tzw. zasadę braku kontynuacji politycznej jako uzasadnienie wycofania ogromnej liczby wniosków ustawodawczych oczekujących na rozpatrzenie,
- K. mając na uwadze, że w programie prac na 2015 r. Komisja planowała skupić swoje działania na głównych wyzwaniach gospodarczych i społecznych, a jej nowa struktura ma na celu zagwarantowanie bardziej spójnego podejścia politycznego, co zwiększy przejrzystość w UE, a tym samym akceptację wśród obywateli;

Lepsze stanowienie prawa

1. z zadowoleniem przyjmuje decyzję przewodniczącego Komisji J.-C. Junckera w sprawie powierzenia obowiązków w zakresie lepszego stanowienia prawa pierwszemu wiceprzewodniczącemu Komisji, co jest odpowiedzią na apele Parlamentu Europejskiego i podkreśla dużą wagę polityczną tego zagadnienia; oczekuje, że ta nominacja doprowadzi do powstania europejskich przepisów prawa o najwyższej możliwej jakości, spełniających oczekiwania obywateli i innych zainteresowanych stron oraz gwarantujących, że cele polityki publicznej, łącznie z normami konsumenckimi, środowiskowymi, społecznymi, a także normami w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa nie będą zagrożone;
2. zwraca uwagę, że lepsze stanowienie prawa powinno obejmować kulturę administracji publicznej na wszystkich szczeblach Unii Europejskiej, biorąc pod uwagę nadmierny poziom biurokracji w wymiarze ogólnounijnym oraz konieczność uproszczenia prawodawstwa, a także wdrażanie i stosowanie aktów unijnych na szczeblu europejskim, ale też krajowym, regionalnym i lokalnym, aby w ten sposób zapewnić na wszystkich szczeblach dobrą administrację i postawę proeuropejską;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

3. podkreśla, że Komisja powinna uszeregować według ważności opracowanie niektórych środków oraz skoncentrować się na jakości prawa i na lepszym egzekwowaniu obowiązującego prawa, a nie na liczbie aktów ustawodawczych; podkreśla w związku z tym, że koszty nie powinny stanowić czynnika decydującego, lecz to jakość prawa jest jedynym punktem odniesienia oraz że programu REFIT nie można wykorzystywać do podważania zrównoważonego charakteru lub standardów społecznych, praw pracowniczych, norm środowiskowych i praw konsumentów;
4. sugeruje, aby Komisja uwzględniła wprowadzenie klauzul wygaśnięcia do ograniczonych w czasie inicjatyw ustawodawczych, pod warunkiem że nie spowoduje to niepewności prawa, a także umieszczała w stosowanych przypadkach klauzule przeglądowe w środkach ustawodawczych, aby regularnie oceniać ciągłą stosowność tych środków na szczeblu europejskim;
5. podkreśla, że europejskie przepisy zastępują zazwyczaj 28 norm krajowych, co umacnia rynek wewnętrzny i prowadzi do ograniczenia biurokracji;
6. z zadowoleniem przyjmuje pakiet środków z dnia 19 maja 2015 r. ukierunkowanych na lepsze uregulowania; popiera stałe zaangażowanie Komisji na rzecz lepszego stanowienia prawa; podkreśla, że prace przewidziane w komunikacie dotyczącym REFIT powinny być postrzegane jako nieprzerwany proces, zapewniając odpowiadanie obowiązującego ustawodawstwa na szczeblu europejskim zakładanym celom i realizując wspólny cel ustawodawców oraz spełniając oczekiwania obywateli, zwłaszcza pracowników, przedsiębiorstw i innych zainteresowanych stron;
7. przyjmuje do wiadomości zobowiązanie Komisji dotyczące nowego porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa, w którym uwzględnione są zmiany wprowadzone Traktatem z Lizbony oraz Porozumieniem ramowym w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją, i w którego ramach skonsolidowane są procedury w takich obszarach, jak planowanie ustawodawcze, ocena skutków, systematyczne kontrole *ex post* w odniesieniu do ustawodawstwa UE, a także wdrażanie aktów delegowanych i wykonawczych oraz postępowanie z nimi, i przyjmuje do wiadomości zakończenie negocjacji;
8. z zadowoleniem przyjmuje zapewnienia Komisji, że celem jej strategii na rzecz lepszego stanowienia prawa nie jest deregulacja konkretnych obszarów polityki czy kwestionowanie ważnych dla nas wartości, takich jak ochrona socjalna, ochrona środowiska oraz prawa podstawowe, w tym prawo do ochrony zdrowia;
9. uznaje długoterminową intensywną pracę Grupy Wysokiego Szczebla Niezależnych Partnerów ds. Obciążeń Administracyjnych, która przestawiła Komisji Europejskiej propozycje ograniczania obciążeń administracyjnych i wskazała sprawdzone sposoby możliwie jak najmniej biurokratycznego wdrażania przepisów prawnych UE w państwach członkowskich; przyjmuje do wiadomości, że czworo członków Grupy Wysokiego Szczebla Niezależnych Partnerów ds. Obciążeń Administracyjnych opowiedziało się przeciwko kilku wnioskom zawartym w końcowym sprawozdaniu tej grupy w sprawie obciążeń administracyjnych i przedstawiło zdanie odrębne; oczekuje, że Komisja uwzględni obawy wszystkich zainteresowanych stron zaangażowanych w ten proces;
10. podkreśla znaczenie dialogu społecznego i poszanowania niezależności partnerów społecznych; podkreśla w szczególności w związku z art. 9 TFUE, że zgodnie z art. 155 TFUE partnerzy społeczni mogą zawierać umowy, które mogą prowadzić do stanowienia prawa UE na wspólny wniosek sygnatariuszy; oczekuje, że Komisja będzie szanować niezależność stron i wynegocjowanych przez nie umów oraz będzie poważnie traktowała ich obawy, a także podkreśla, że program lepszego stanowienia prawa nie powinien być pretekstem do lekceważenia lub pomijania porozumień osiągniętych między partnerami społecznymi i dlatego chciałaby odrzucić jakiegokolwiek oceny wpływu umów między partnerami społecznymi;
11. przypomina, że w trakcie poprzedniej kadencji wybór pomiędzy aktami wykonawczymi a delegowanymi spowodował powstanie wielu sporów na poziomie międzyinstytucjonalnym; uważa zatem, że należy zdefiniować precyzyjne wytyczne, o które Parlament Europejski wnioskował w rezolucji przyjętej w dniu 25 lutego 2014 r.;
12. z zadowoleniem przyjmuje ogłoszony przez Komisję zamiar uproszczenia systemu zarządzania dopłatami w ramach wspólnej polityki rolnej (WPR), europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi oraz programem Horyzont 2020;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Przejrzystość i zasięganie opinii zainteresowanych stron

13. z zadowoleniem przyjmuje uznanie przez Komisję ważnej roli, jaką w programie REFIT odgrywa proces konsultacji; zwraca uwagę, że zgodnie z art. 11 ust. 2 TUE od wszystkich instytucji UE wymaga się utrzymywania otwartego, przejrzystego i regularnego dialogu ze stowarzyszeniami przedstawicielskimi i społeczeństwem obywatelskim; wzywa instytucje, by zwróciły szczególną uwagę na obowiązkowy i regularny dialog ze stowarzyszeniami przedstawicielskimi oraz ze społeczeństwem obywatelskim;

14. wskazuje, że jedynie dzięki większej przejrzystości funkcjonowanie UE może być skuteczniejsze, a zaufanie społeczeństwa obywatelskiego do UE większe;

15. z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym zapewnienie Komisji, że dialog z obywatelami, partnerami społecznymi i innymi zainteresowanymi stronami reprezentującymi środowisko przedsiębiorstw i społeczeństwo obywatelskie przyczynia się do zagwarantowania przejrzystości, skuteczności i spójności procesu stanowienia prawa UE, i popiera zamiar Komisji dotyczący dokładniejszego przedstawiania, w jaki sposób powstają jej wnioski, np. w formie tekstów ustawodawczych czy komunikatów Komisji;

16. stwierdza, że Komisja w ramach strategii na rzecz lepszego stanowienia prawa znacząco zwiększa rolę konsultacji społecznych; przyjmuje do wiadomości, że w przyszłości Komisja będzie przeprowadzać dwunastotygodniowe konsultacje społeczne a) przed opracowaniem nowych wniosków ustawodawczych, b) przy przeglądzie obowiązujących przepisów prawnych i kontroli ich celowości lub c) w zakresie strategii działania i ocen skutków ex-ante; ponadto przyjmuje do wiadomości, że poza tym Komisja również po przyjęciu danego wniosku ustawodawczego umożliwi obywatelom oraz zainteresowanym podmiotom wypowiedzenie się w ciągu ośmiu tygodni na temat wniosków Komisji oraz przekaze te opinie Radzie i Parlamentowi;

17. w tym kontekście wzywa Komisję do zadbania o wyważoną i przejrzystą ocenę opinii i reakcji wszystkich zainteresowanych stron w procesie konsultacyjnym, a w szczególności do zadbania o to, żeby konsultacje społeczne nie były wykorzystywane dla własnych celów przez dobrze zorganizowane i finansowane grupy zainteresowanych; wzywa Komisję do publikacji jej wniosków wynikających z konsultacji społecznych;

18. stwierdza, że wyniki ocen skutków powinny być publikowane dopiero wówczas, gdy Komisja przyjmie daną inicjatywę polityczną; w interesie przejrzystości decyzji Komisji uważa, że należy publikować wyniki ocen skutków również wówczas, gdy Komisja podjęła decyzję o nieprzedstawianiu wniosku ustawodawczego;

19. stwierdza, że Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny, który ma status organu doradczego, odgrywa ważną rolę jako przedstawiciel społeczeństwa obywatelskiego; stwierdza, że Komitet Regionów, który również ma status organu doradczego, odgrywa ważną rolę jako przedstawiciel organów regionalnych i lokalnych w UE oraz w ocenie wdrażania unijnego ustawodawstwa; wskazuje, że zgodnie z obowiązującym prawem Parlament, Rada i Komisja mogą z wyprzedzeniem zasięgać opinii obu organów doradczych, gdy Parlament i Rada uznają to za stosowne; jest zdania, że jeżeli zasięga się opinii Komitetów na temat konkretnych kwestii i odpowiednio wcześniej, a także korzysta z ich szczególnej wiedzy fachowej, może to przyczynić się do lepszego stanowienia prawa;

20. jest zdania, że organom regionalnym i lokalnym należy zapewnić większy udział w kształtowaniu polityki unijnej, szczególnie poprzez wykorzystanie – na wczesnym etapie przygotowywania prawodawstwa – wiedzy fachowej i doświadczenia państw członkowskich na szczeblu regionalnym i lokalnym; zauważa, że wszystkie instytucje muszą przestrzegać zasad pomocniczości i proporcjonalności w pracy ustawodawczej;

21. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji uczynienia procesu stanowienia prawa bardziej przejrzystym, a także większego zaangażowania obywateli w cały proces ustawodawczy;

22. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji, by w przyszłości również przeprowadzać czterotygodniowe konsultacje publiczne dotyczące projektów aktów delegowanych i ważniejszych aktów wykonawczych, zanim państwa członkowskie określą swoje stanowisko na posiedzeniu właściwej komisji;

23. wzywa Komisję do przeglądu wytycznych dotyczących oceny skutków pod kątem zwiększenia udziału zainteresowanych stron i liczby konsultacji przeprowadzanych z nimi, przy użyciu jak najbardziej bezpośredniego sposobu w celu umożliwienia obywatelom europejskim udziału w procesach decyzyjnych;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

24. przyjmuje do wiadomości, że Komisja na swojej stronie internetowej poświęconej lepszemu stanowieniu prawa stworzyła nową zakładkę „Lighten the Load – Have your Say!” [Zmniejszyć obciążenia – Wypowiedz się!] i wzywa Komisję, jak i nową platformę REFIT do wyważonego i przejrzystego rozpatrywania zamieszczonych tam komentarzy; uważa jednakże, że panel REFIT nie powinien być zbyt uciążliwy z punktu widzenia procesów i obrad, lecz powinien być organem zdolnym do szybkiego reagowania, a także do prowadzenia bardziej szczegółowych prac w europejskim procesie ustawodawczym; jest zdania, że konsultacje za pośrednictwem strony internetowej Komisji nie mogą zastąpić publicznych konsultacji z zainteresowanymi stronami;

Ocena skutków i europejska wartość dodana

25. zauważa, że oceny skutków stanowią ważne narzędzie wsparcia procesu decyzyjnego we wszystkich instytucjach UE i odgrywają istotną rolę w lepszym stanowieniu prawa; wzywa w związku z tym Komisję i państwa członkowskie do skrupulatniejszego wypełniania ich zobowiązań oraz do bardziej rygorystycznej oceny skutków przyszłych i obowiązujących regulacji; podkreśla jednak, że oceny te nie zastępują politycznych ocen i decyzji oraz że w żaden sposób nie można ograniczać swobody posłów do Parlamentu Europejskiego w ich działalności politycznej;

26. uważa, że istotnym elementem procesu oceny skutków powinna być ocena konkurencyjności; jest zdania, że projekt zmienionych wytycznych powinien zawierać wskazówki dotyczące sposobu przeprowadzania oceny wpływu na konkurencyjność i określania wagi tego wpływu w analizie końcowej; popiera obowiązujące założenie, iż wnioski mające negatywny wpływ na konkurencyjność nie powinny być przyjmowane przez Komisję, chyba że zostaną przedstawione dowody na wynikające z nich znaczne, niemożliwe do oszacowania korzyści;

27. uważa, że zasady lepszego stanowienia prawa powinny mieć zastosowanie do decyzji zarówno w sprawie prawa wtórnego, jak i pierwotnego; apeluje do Komisji, aby w razie potrzeby aktom delegowanym i wykonawczym towarzyszyła ocena skutków, obejmująca konsultacje z zainteresowanymi stronami;

28. uważa, że oceny skutków muszą być kompleksowe, że w szczególności należy w zrównoważony sposób ocenić skutki gospodarcze, społeczne i środowiskowe oraz że trzeba oceniać wpływ na prawa podstawowe obywateli oraz równouprawnienie mężczyzn i kobiet; podkreśla, że analiza kosztów i korzyści to tylko jedno spośród wielu kryteriów;

29. wskazuje, że w wielu państwach członkowskich, takich jak Szwecja, Republika Czeska, Holandia, Wielka Brytania i Niemcy, niezależne organy konstruktywnie wspierają rządy w procesie stanowienia prawa z myślą o ograniczeniu obciążeń administracyjnych nakładanych na przedsiębiorstwa i obywateli, jak również o zmierzalnym i sprawdzalnym obniżeniu kosztów związanych z obowiązkiem informowania; zauważa, że można by uwzględnić najlepsze praktyki i doświadczenia istniejących organów ds. lepszego stanowienia prawa; odnotowuje przekształcenie działającej w ramach Komisji Rady ds. Oceny Skutków w niezależną Radę ds. Kontroli Regulacyjnej i oczekuje, że włączenie do niej niezależnych ekspertów będzie miało korzystny wpływ na prowadzony w Komisji proces oceny skutków; jednak nalega, by Rada ds. Kontroli Regulacyjnej miała wyłącznie rolę doradczą, a jej opinie nie były wiążące; nalega, żeby oceny skutków były spójne i uwzględniały wszelkie zmiany wprowadzone na etapie konsultacji między służbami oraz opierały się między innymi na szacunkach dotyczących dodatkowych kosztów, jakie ponosiłyby państwa członkowskie w razie braku rozwiązania na szczeblu unijnym; uważa, że opinia Rady ds. Kontroli Regulacyjnej powinna towarzyszyć ostatecznemu wnioskowi ustawodawczemu; proponuje przedyskutowanie podczas nadchodzących negocjacji w sprawie porozumienia międzyinstytucjonalnego kwestii, czy Rada ds. Kontroli Regulacyjnej może być organem interesującym wszystkie instytucje jako organ czysto doradczy;

30. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że na wczesnym etapie rozpatrywania konkretnych wniosków ustawodawczych grupy robocze Rady mają obecnie analizować właściwe oceny skutków Komisji w oparciu o orientacyjne listy kontrolne; wyraża jednak ubolewanie, że w Sekretariacie Rady nie istnieje jeszcze dział ds. oceny skutków i uważa, że powyższe rozwiązanie mogłoby się przyczynić do wypełnienia zobowiązań Rady w zakresie oceny wszelkich istotnych poprawek zgłaszanych do wniosków Komisji;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

31. wskazuje, że Parlament Europejski utworzył własną Dyрекcję ds. Oceny Skutków Regulacji i Europejskiej Wartości Dodanej, która oferuje komisjom parlamentarnym sporządzanie ocen skutków ex ante i ex, ocenia wartość dodaną przyszłych lub bieżących strategii politycznych UE, jak również naukowe i technologiczne możliwości polityczne; zauważa, że zgodnie z informacjami od Komisji Parlament przeprowadził około dwudziestu wewnętrznych ocen skutków w związku ze zmianami do wniosków Komisji; przypomina komisjom w Parlamencie, aby z większą konsekwencją korzystały z dostępnego już instrumentu umożliwiającego Parlamentowi sporządzanie własnych ocen skutków, szczególnie w razie planowania wprowadzenia istotnych zmian do pierwotnego wniosku Komisji; podkreśla jednakże, że nie może to prowadzić do ograniczenia swobody działania posłów do Parlamentu Europejskiego;

32. podkreśla konieczność uwzględnienia każdej z zasad, na których opiera się Unia, w tym zasad pomocniczości i proporcjonalności; wzywa wszystkie instytucje UE, aby zawsze rozpatrywały zarówno krótko-, jak i długoterminowe skutki ustawodawstwa;

33. zwraca uwagę, że okres, w którym można odstąpić od umowy po zakończeniu negocjacji, ale przed ostatecznym głosowaniem – który to okres obecnie wykorzystuje się na korektę przez prawników-lingwistów – można dodatkowo wykorzystać na przeprowadzenie oceny skutków i sprawdzenie zgodności z zasadą pomocniczości;

34. wyraża przekonanie, że wszystkie instytucje UE powinny wypracować wspólne podejście metodologiczne do ocen skutków; podkreśla, że uprawnienia ustawodawcze Parlamentu i Rady do wprowadzania zmian do wniosku Komisji muszą pozostać niezmiennione;

35. wzywa Komisję do rozszerzenia procedury konsultacji, zarówno publicznych, jak i prywatnych, ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, w tym z konsumentami, podczas przygotowywania aktów delegowanych i wykonawczych, z myślą o tym, jak skuteczniej zwiększać znajomość wniosków na etapie wstępnym;

MŚP i zasada „najpierw myśl na małą skalę”

36. z zadowoleniem przyjmuje wyraźne zobowiązanie Komisji do dalszego doskonalenia testu MŚP, zwłaszcza że ponad 20 milionów małych i średnich przedsiębiorstw stanowi 99 % wszystkich przedsiębiorstw w UE, a MŚP stanowią w istocie trzon gospodarki, wzrostu i zatrudnienia; popiera rozważenie dostosowań i łagodniejszych przepisów dla MŚP w ocenie skutków, jeżeli można udowodnić, że nie podważają one skuteczności prawodawstwa, a wyłączenia lub łagodniejsze przepisy nie sprzyjają fragmentaryzacji rynku wewnętrznego ani nie utrudniają MŚP dostępu do niego; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do rozważenia bardziej elastycznych przepisów dla MŚP, w tym bezwarunkowe wyłączenie mikroprzedsiębiorstw, pod warunkiem że jest to zasadne i możliwe oraz nie zagraża rzeczowej realizacji społecznych, środowiskowych i gospodarczych celów proponowanego aktu prawnego;

37. wzywa Komisję do nieobniżania poziomu ambicji, jeśli chodzi o zapewnianie podstaw do tworzenia wysokiej jakości miejsc pracy poprzez ograniczanie obciążeń administracyjnych dla MŚP, oraz apeluje o nieutrudnianie realizacji celów polityki publicznej, obejmujących normy ochrony konsumentów, normy środowiskowe i socjalne, normy dotyczące zdrowia i bezpieczeństwa, a także normy w zakresie równości płci; podkreśla, że zmniejszenie obciążenia administracyjnego nie może prowadzić do obniżenia standardów zatrudnienia lub zwiększenia liczby umów w zakresie niepewnych form zatrudnienia oraz że pracownicy w MŚP i mikroprzedsiębiorstwach muszą być traktowani tak samo i chronieni według takiego samego wysokiego standardu, jak pracownicy w większych spółkach;

38. podkreśla, że ocena wpływu nowych przepisów na MŚP nie może jednak być ze szkodą dla praw pracowników;

39. podkreśla potrzebę jaśniej sformułowanych przepisów, które można łatwo wdrożyć i które mogą pomóc wszystkim podmiotom w działaniu w ramach państwa prawa; podkreśla, że prostsze i inteligentniejsze regulacje mogą ułatwić spójną transpozycję oraz bardziej efektywne i jednolite egzekwowanie przez państwa członkowskie;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Oceny ex post

40. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Komisja uznaje ocenę ex post za integralną część lepszego stanowienia prawa; podkreśla, że w celu zapewnienia obywatelom i przedsiębiorstwom pewności prawa oceny takie należy przeprowadzać w odpowiednim czasie, najlepiej kilka lat po terminie wyznaczonym na transpozycję danych przepisów do prawa krajowego; przypomina jednak, że ocena ex post nie powinna w żadnym wypadku zastępować obowiązku Komisji jako strażnika traktatów dotyczącego skutecznego i terminowego monitorowania stosowania prawa unijnego przez państwa członkowskie i podejmowania wszelkich niezbędnych kroków w celu zapewnienia prawidłowego stosowania tego prawa;

41. podkreśla znaczenie kontroli ex-post i oceny skutków strategii politycznych dla oceny wdrażania i skuteczności prawodawstwa UE i strategii politycznych UE w świetle zamierzonych przez prawodawcę rezultatów;

42. uważa, że w ocenie ex post nowego prawodawstwa powinny uczestniczyć parlamenty narodowe, ponieważ byłoby to również z korzyścią dla sprawozdań Komisji i pomogłoby w analizie różnych krajowych problemów spowodowanych poszczególnymi prawami i przepisami;

Wdrażanie ustawodawstwa UE w państwach członkowskich

43. zwraca uwagę, że według Komisji jedna trzecia obciążeń regulacyjnych i administracyjnych związanych z przepisami unijnymi wynika ze środków transpozycji wprowadzanych przez państwa członkowskie;

44. uznaje, że w przypadku dyrektyw państwa członkowskie są uprawnione do podejmowania decyzji o tym, czy na szczeblu krajowym wprowadzić bardziej rygorystyczne normy socjalne, środowiskowe i dotyczące ochrony konsumentów niż minimalne normy ochrony uzgodnione na szczeblu unijnym, i z zadowoleniem przyjmuje wszelkie takie decyzje; podkreśla, że tego rodzaju wyższych norm nie należy uznawać za nadmiernie rygorystyczne stanowienie prawa; apeluje jednak do właściwych organów krajowych, aby były świadome możliwych konsekwencji nadmiernie rygorystycznego wdrażania, przez które do przepisów unijnych wprowadza się zbędne obciążenia biurokratyczne, praktyka ta może bowiem przyczynić się do błędnego postrzegania działalności ustawodawczej UE, co z kolei może wzmacniać sceptyczne nastawienie do UE; apeluje, aby z myślą o przyjazności dla użytkownika państwa członkowskie usunęły zbędne przepisy administracyjne opracowane przy wdrażaniu dyrektyw i rozporządzeń;

45. wzywa Komisję i państwa członkowskie do intensywniejszej wymiany najlepszych praktyk w zakresie wdrażania i stosowania dyrektyw unijnych; jest zdania, że zachęci to zainteresowane strony oraz władze lokalne i regionalne do udziału w procesie określania trudności, jakie napotyka się podczas realizacji polityki UE na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym;

46. podkreśla, że Parlament Europejski jako współprawodawca jest zainteresowany informacjami na temat tego, jakie skutki wywiera prawodawstwo UE po jego wdrożeniu; w związku z tym wzywa Komisję Europejską do zapewnienia Parlamentowi pełnego dostępu do wszelkich ocen w tym zakresie, w tym do zebranych danych źródłowych i dokumentów przygotowujących;

47. wzywa Komisję, aby – w związku z poważnymi, długotrwałymi i zakłócającymi konkurencję problemami z wdrażaniem rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności – dokonała przeglądu tego rozporządzenia pod kątem jego podstaw naukowych, celowości i realistycznego charakteru oraz aby ewentualnie usunęła z niego koncepcję profili składników odżywczych; uważa, że cele rozporządzenia (WE) nr 1924/2006, takie jak zapewnienie prawdziwości oświadczeń dotyczących żywności oraz podawanie szczegółowych informacji dotyczących zawartości tłuszczu, cukru i soli, zostały w międzyczasie osiągnięte dzięki rozporządzeniu (UE) nr 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności;

48. zwraca uwagę na wspólną deklarację polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotycząca dokumentów wyjaśniających, jak również na wspólną deklarację polityczną Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 27 października 2011 r. w sprawie dokumentów wyjaśniających i wzywa Komisję do zapewnienia Parlamentowi dostępu do tych dokumentów;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Wycofanie przez Komisję wniosków ustawodawczych oczekujących na rozpatrzenie

49. przyjmuje do wiadomości, że nowo wybrana Komisja w swoim programie prac na 2015 r. zdecydowała się po raz pierwszy przeanalizować wszystkie inicjatywy ustawodawcze pozostające w oczekiwaniu pod kątem zasady braku kontynuacji politycznej;

50. zwraca uwagę, że zgodnie z tym, co podkreślił Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 14 kwietnia 2015 r. ⁽¹⁾, Komisja może w dowolnym momencie procedury przyjmowania aktu UE w ramach zwykłej procedury ustawodawczej wycofać dany wniosek, o ile Rada nie podjęła żadnych działań; apeluje zatem do Komisji, aby ze względu na równowagę międzyinstytucjonalną w przypadku wycofania zasięgała ona najpierw opinii Parlamentu Europejskiego, zwłaszcza po pierwszym czytaniu, oraz należycie uwzględniała jego stanowisko; w tym kontekście powołuje się w szczególności na swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2015 r.;

51. podkreśla ponadto, że Trybunał Sprawiedliwości w tym samym wyroku podnosi argumenty Rady, że Komisja w przypadku wycofania wniosku ustawodawczego, ma obowiązek poszanowania zasady powierzonych kompetencji, zasady równowagi instytucjonalnej oraz zasady lojalnej współpracy przewidzianych w art. 13 ust. 2 TUE, oraz zasady demokracji przewidzianej w art. 10 ust. 1 i 2 TUE;

52. podkreśla znaczenie unikania powielania przepisów;

o

o o

53. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 kwietnia 2015 r. w sprawie C-409/13 Rada przeciwko Komisji Europejskiej, [ECLI: EU:C:2015:217].

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0105

Poprawa regulacji jednolitego rynku

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie dążenia do poprawy regulacji jednolitego rynku (2015/2089(INI))

(2018/C 058/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 listopada 2014 r. zatytułowany „Roczna analiza wzrostu gospodarczego na 2015 r.” (COM(2014)0902),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lutego 2013 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie zarządzania jednolitym rynkiem ⁽¹⁾ oraz odpowiedź Komisji przyjętą w dniu 8 maja 2013 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 czerwca 2012 r. zatytułowany „Lepsze zarządzanie jednolitym rynkiem” (COM(2012)0259),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 czerwca 2014 r. zatytułowany „Program sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT): aktualna sytuacja i perspektywa” (COM(2014)0368),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 7 marca 2013 r. zatytułowany „Inteligentne regulacje – odpowiedź na potrzeby małych i średnich przedsiębiorstw” (COM(2013)0122),
 - uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady Europejskiej, które odbyło się w dniach 26 i 27 czerwca 2014 r.,
 - uwzględniając konkluzje Rady ds. Konkurencyjności z dnia 4 grudnia 2014 r. w sprawie inteligentnych regulacji,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie zarządzania jednolitym rynkiem w ramach europejskiego semestru 2015 ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie SOLVIT ⁽³⁾, a także przyjęty w związku z nią dokument Komisji z dnia 28 maja 2014 r.,
 - uwzględniając zamówioną przez Komisję Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów analizę badawczą zatytułowaną „Inteligentne regulacje jednolitego rynku”,
 - uwzględniając internetową tabelę wyników jednolitego rynku z kwietnia 2015 r.,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A8-0278/2015),
- A. mając na uwadze, że jednolity rynek to kluczowe narzędzie przywracania wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy w Unii;
- B. mając na uwadze, że ponad 20 lat od oficjalnego utworzenia jednolity rynek jest nadal rozdrobniony, w szczególności dlatego, że państwa członkowskie nie przetransponowały w pełni lub nie wdrożyły prawidłowo unijnego prawodawstwa;

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 22.1.2016, s. 75.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0069.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0164.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- C. mając na uwadze potrzebę poprawy zarządzania jednolitym rynkiem, co wymaga zajęcia się całym cyklem kształtowania polityki;
- D. mając na uwadze, że kolejna strategia rynku wewnętrznego powinna mieć na celu ulepszenie przepisów dotyczących jednolitego rynku dzięki wyciągnięciu wniosków z minionych doświadczeń w obszarze swobodnego przepływu towarów i usług, jednolitego rynku cyfrowego, kwalifikacji zawodowych i zamówień publicznych;
- E. mając na uwadze pojęcie wspólnej odpowiedzialności, która powinna kształtować unijne dążenia do poprawy regulacji jednolitego rynku;
- F. mając na uwadze, że odpowiedzialność za pomocniczość ponosi nie tylko Komisja, Rada i Parlament, gdyż pewną rolę odgrywają w tej kwestii parlamenty narodowe i – w stosownych przypadkach – regionalne; mając na uwadze, że zasada pomocniczości zakłada, iż o polityce należy decydować na najbardziej odpowiednim szczeblu instytucjonalnym – lokalnym, regionalnym, krajowym lub europejskim;
- G. mając na uwadze, że posiadamy jednolity rynek towarów, ale nie ma jednolitego rynku usług;
- H. mając na uwadze, że specjalne narzędzia powinny zostać wzmocnione, poddane przeglądowi lub lepiej promowane, aby wnieść pozytywny wkład w tworzenie konkurencyjnego otoczenia regulacyjnego naszych przedsiębiorstw, wspierającego wzrost i tworzenie miejsc pracy, oraz przyczynić się do zwiększenia zaufania konsumentów do prawa europejskiego;
- I. mając na uwadze niski poziom wiedzy o usługach wsparcia takich jak „Twoja Europa” oraz SOLVIT i małą świadomość ich istnienia zarówno wśród obywateli, jak i przedsiębiorców;
- J. mając na uwadze brak wystarczającej liczby wskaźników i danych do oceny pomyślnego wdrożenia ustawodawstwa w różnych obszarach jednolitego rynku;
- K. mając na uwadze, że takie wskaźniki i dane mogłyby wyjaśnić cel i zadania danego ustawodawstwa;
- L. mając na uwadze, że innowacje cyfrowe są szybsze niż polityka oraz że przedsiębiorcy napędzają agendę cyfrową; mając na uwadze, że kluczowe znaczenie ma zapewnienie przepisów zachowujących dłuższą aktualność, które będą miały domyślnie cyfrowy charakter;
- M. mając na uwadze, że właściwa transpozycja, wdrożenie i egzekwowanie praw konsumentów i prawa ochrony konsumentów mają zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia wyższego poziomu ochrony konsumentów w Unii;
- N. mając na uwadze, że jednym z głównych priorytetów europejskiego szczytu konsumentów, dorocznego forum gromadzącego najważniejszych europejskich i międzynarodowych polityków i zainteresowane strony, było w 2015 r. lepsze wdrożenie i egzekwowanie prawa;

I. Wprowadzenie i zasady ogólne

1. zwraca się do Komisji o uwzględnienie zaleceń zawartych w niniejszej rezolucji przy wdrażaniu najnowszej w kolejnej strategii dotyczącej rynku wewnętrznego;
2. jest zdania, że poprawa regulacji jednolitego rynku powinna być zarówno priorytetem, jak i kwestią wspólnej odpowiedzialności instytucji UE; uważa, że dobre prawodawstwo przynosi korzyści obywatelom i powinno przyczyniać się do pobudzania konkurencyjności, tworzenia miejsc pracy, wzrostu gospodarczego i rozwoju MŚP, a jednocześnie zapewniać wysoki poziom ochrony konsumentów w sposób stymulujący gospodarkę europejską, a nie odbierający jej impetu;
3. postrzega „lepsze stanowienie prawa” w kontekście całego cyklu polityki, w którym wszystkie elementy przyczyniają się do wydajnej i skutecznej regulacji; uważa zatem, że specjalne wskaźniki oceny pozytywnych rezultatów określonych przepisów powinny się znaleźć już w początkowej ocenie skutków i zostać wykorzystane w całym cyklu polityki, w tym podczas wdrażania przepisów, kiedy wchodzi one w życie;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

4. przypomina w tym kontekście o znaczeniu przejrzystości i dostępności informacji; ubolewa, że dokumenty Rady – w przeciwieństwie do dokumentów Parlamentu – nie są dostępne szerszemu kręgowi odbiorców i wciąż pozostają dokumentami niejawnymi;
5. uważa, że zasada pomocniczości musi stanowić punkt wyjścia przy formułowaniu polityki, aby podkreślić „europejską wartość dodaną w zarządzaniu jednolitym rynkiem”;
6. zwraca uwagę, że terminy związane z mechanizmem pomocniczości nie zawsze zapewniają parlamentom dość czasu na szczegółową analizę aspektów wdrożenia, spójności z istniejącym prawodawstwem i innych kwestii praktycznych; dlatego jest zdania, że same parlamenty mogłyby odgrywać bardziej aktywną rolę, szczególnie w procesach konsultacji;
7. uważa, że instytucje powinny działać wspólnie na rzecz tego, by w procesie opracowywania odpowiednich przepisów zapewnić odzwierciedlenie zasady proporcjonalności; ponadto uważa, że w procesie tym należy osiągnąć takie cele jak prostota, przejrzystość, spójność i poszanowanie praw podstawowych;
8. wzywa Komisję i Radę, by wspólnie z Parlamentem zastanowiły się, jak najlepiej zadbać o to, by uproszczenie przepisów było stałym procesem, gdyż działania w tym obszarze przynoszą korzyści konsumentom i MŚP;
9. jest zdania, że przepisy dotyczące jednolitego rynku powinny uwzględniać nowe możliwości oferowane przez rewolucję cyfrową, a także powinny być w pełni spójne z administracją elektroniczną;
10. wzywa Komisję do zwiększenia roli jednolitego rynku jako odrębnego filaru procedury europejskiego semestru, której powinno towarzyszyć coroczne sprawozdanie dotyczące integracji jednolitego rynku jako wkład w roczną analizę wzrostu gospodarczego;

II. Narzędzia poprawy regulacji jednolitego rynku

Ocena skutków

11. uważa, że prawodawstwo dotyczące jednolitego rynku powinno mieć na celu lepsze funkcjonowanie jednolitego rynku, być opracowywane zgodnie z art. 3 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz służyć wspieraniu konkurencyjności, innowacji, wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy; uważa, że skuteczne oceny skutków stanowią ważne narzędzie informowania decydentów politycznych o tym, jak najlepiej opracować przepisy, aby osiągnąć wspomniane cele oraz związane z nimi cele dotyczące jednolitego rynku, a także o tym, jakie skutki mogą mieć ewentualnie te przepisy dla istniejącego prawodawstwa;
12. uważa za godny ubolewania fakt, że około 40 % projektów ocen skutków analizowanych przez Radę ds. Ocen Skutków Komisji w latach 2010-2014 uznano za projekty o niewystarczającej jakości i odesłano do poprawy;
13. uważa, że aby oceny skutków były narzędziami efektywnymi, powinny one być przygotowywane w oparciu o kompleksowe, obiektywne i pełne informacje i dowody oraz powinny uwzględniać wszystkie opcje, które mają znaczący wpływ lub istotne znaczenie polityczne; jest zdania, że oceny skutków powinny być przeprowadzane w taki sposób, aby uwzględniać również oceny ex post przepisów już obowiązujących w tym samym sektorze, i powinny mieć na uwadze spójność nowej inicjatywy ustawodawczej z innymi politykami i ogólnymi celami Unii Europejskiej;
14. uważa za godny ubolewania fakt, że przedstawiane Parlamentowi oceny skutków towarzyszące projektom ustawodawczym wciąż wykazują braki, co podkreślił na przykład Dział ds. Ocen Ex Ante Skutków Parlamentu w swojej analizie oceny skutków towarzyszącej wnioskowi w sprawie udostępniania urządzeń radiowych na rynku;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

15. jest zdania, że uważne rozpatrzenie opinii naukowych powinno być elementem procesu oceny skutków, a w szczególności stanowić uzasadnienie decyzji politycznych podjętych na etapie przygotowań, co będzie pomocne w procesie kształtowania polityki; uważa ponadto, że oceny skutków muszą uwzględniać tempo innowacji na rynku cyfrowym i ewolucji tego rynku, a także konieczność zadbania o to, by prawodawstwo było neutralne pod względem technologicznym i by jak najdłużej pozostawało aktualne;

16. podkreśla, że brak jest wyraźnych wskazówek dotyczących tego, czy potencjalne skutki wniosków w ramach REFIT powinny zostać określone ilościowo; podkreśla konieczność jaśniejszego określenia celów wniosków w ramach REFIT dzięki ilościowemu określeniu potencjalnych korzyści i zaoszczędzonych kosztów w każdym wniosku;

17. zauważa, że oceny skutków towarzyszące danemu wnioskowi należy uzupełnić ocenami skutków istotnych zmian przyjętych przez współprawodawców; podkreśla, że należy ustalić jasne i przejrzyste zasady określające, w jakich warunkach należałoby przeprowadzać taką dodatkową ocenę skutków; przypomina na przykład, że Parlament uważnie ocenił potencjalny wpływ na MŚP niektórych ze swych poprawek do dwóch dyrektyw o zamówieniach publicznych; wzywa zatem Radę, która nie przeprowadziła żadnej oceny skutków wprowadzanych przez siebie zmian od 2007 r., do większego zaangażowania w tej kwestii;

18. przypomina, że odpowiedzialność za pomocniczość ponosi nie tylko Komisja, Rada i Parlament, gdyż pewną rolę odgrywają w tej kwestii parlamenty narodowe;

19. zwraca uwagę, że zamówiona przez Komisję Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów analiza zatytułowana „Inteligentne regulacje jednolitego rynku” sugeruje, że Parlament i Rada mogą posiadać wartościowe informacje mogące wnieść wkład w przeprowadzane przez Komisję oceny skutków; wzywa Komisję do przeanalizowania metod włączenia Parlamentu i Rady w proces opracowywania ocen skutków;

Proces konsultacji

20. przypomina, że zgodnie z art. 11 ust. 2 TUE od wszystkich instytucji UE wymaga się utrzymywania otwartego, przejrzystego i regularnego dialogu ze stowarzyszeniami przedstawicielskimi, społeczeństwem obywatelskim i partnerami społecznymi;

21. uważa, że etap konsultacji powinien zawsze obejmować sekcję „domyślnie cyfrowy”, w ramach której Komisja dążyłaby do dogłębnego zrozumienia potrzeb użytkowników oraz znaczenia zasady „domyślnie cyfrowy” dla kształtu danej usługi;

22. przypomina o swoim stanowisku, zgodnie z którym procesy konsultacji powinny mieć charakter otwarty, przejrzysty i kompleksowy oraz powinny zostać rozszerzone, tak by objąć dokumenty dotyczące projektów ocen skutków przedkładane przez szerokie spektrum zainteresowanych stron; uważa, że ma to znaczenie również dla prawa wtórnego, które ma istotne konsekwencje dla wdrażania regulacji jednolitego rynku, a zatem wymaga większej przejrzystości i kontroli; uważa unijny kodeks celny za jeden z obszarów, w których regularne konsultacje z zainteresowanymi stronami mogłyby poprawić wdrożenie prawodawstwa wtórnego;

23. docenia propozycje dotyczące etapu rozszerzonego programowania strategicznego w pakiecie dotyczącym lepszego stanowienia prawa, obejmujące na przykład wstępne oceny skutków; uważa jednak, że wciąż brak jest ogólnego obrazu procesu działania Komisji; wzywa Komisję do opracowywania programów działań, dzięki którym inicjatywy polityczne w danych sektorach będą bardziej widoczne, oraz do ułatwienia korzystania z nich;

24. uważa, że wkład obywateli i przedsiębiorców w różne programy wsparcia takie jak „Twoja Europa” i SOLVIT, ma ogromne znaczenie dla procesu ustawodawczego, w związku z tym wzywa Komisję do oceny danych dostarczanych przez te programy i uwzględnienia ich podczas przeglądu odnośnych przepisów;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

25. uważa, że szerokie i właściwie wyważone konsultacje mają zasadnicze znaczenie w procesie ustawodawczym; jest zdania, że publikowanie dokumentów i danych naukowych, a także zachęcanie wszystkich zainteresowanych stron do wnoszenia autentycznego wkładu w tworzenie polityki w danej dziedzinie to ważne czynniki napędzające innowacyjność i umacniające jednolity rynek, szczególnie w odniesieniu do programu działań na rzecz jednolitego rynku cyfrowego;
26. podkreśla, że małe przedsiębiorstwa często nie mają czasu lub zasobów, by uczestniczyć w regularnych konsultacjach; uważa, że Komisja powinna znaleźć przyjazne użytkownikom i innowacyjne sposoby dotarcia do MŚP i przedsiębiorstw typu start-up;
27. uważa, że należy przyjąć całościowe podejście do konsultacji z zainteresowanymi stronami, które powinny mieć charakter trwającego przez cały cykl ustawodawczy ciągłego procesu, a nie doraźnego działania; w związku z tym ponownie apeluje do Komisji, by rozważyła utworzenie europejskiego forum zainteresowanych stron na rzecz lepszego stanowienia prawa i zmniejszenia biurokracji;
28. podkreśla, że takie konsultacje z zainteresowanymi stronami powinny obejmować jak najszerszy zakres podmiotów, zwłaszcza MŚP, mikroprzedsiębiorstwa i organizacje społeczeństwa obywatelskiego;
29. uważa, że wprowadzenie konsultacji społecznych we wszystkich językach urzędowych oraz poprawa ich dostępności i zrozumiałości doprowadzi do odpowiedniego zwiększenia uczestnictwa w tym procesie oraz zapewni bardziej przejrzysty dostęp do niego;

Wdrażanie

30. uważa, że pełne i należyte wdrożenie prawodawstwa w zakresie jednolitego rynku ma podstawowe znaczenie, a jasne, kompleksowe i wielowymiarowe wskaźniki stanowią pożyteczny wkład w ten proces, jeżeli chcemy w pełni odczuć korzyści z jednolitego rynku; wyraża zaniepokojenie, że cele wdrożeniowe nie zawsze zostają osiągnięte; apeluje zwłaszcza o pełne i prawidłowe wdrożenie dyrektywy usługowej; przypomina, że wciąż mamy do czynienia z dużym stopniem heterogeniczności między państwami członkowskimi i sektorami;
31. uważa, że dążenie Komisji do zmniejszenia liczby proponowanych przez nią przepisów pozwoli położyć większy nacisk na inicjatywy polityczne, dając więcej czasu i umożliwiając głębszą refleksję, co można wykorzystać do pobudzania aktywniejszego zaangażowania zainteresowanych stron;
32. podkreśla znaczenie tabeli korelacji w procesie monitorowania prawidłowości wdrożenia; wzywa państwa członkowskie, aby sporządzały własne tabele korelacji i publikowały je;
33. ubolewa, że mimo proponowanego przez Komisję w Akcie o jednolitym rynku celu 0,5 % niektóre państwa członkowskie wciąż pozostają w tyle; podkreśla, że istotne są nie tylko formalne cele transpozycji i wdrożenia, ale również jakość transpozycji, praktyczne wdrażanie w terenie oraz problemy i wyzwania, jakie mogą one stawiać przed zainteresowanymi stronami w prawdziwym życiu;
34. uważa, że aby osiągnąć korzyści płynące z funkcjonującego w pełni jednolitego rynku, Komisja i parlamenty powinny wspólnie starać się wyciągnąć wnioski z najlepszych praktyk i doświadczeń zdobytych podczas wdrażania przepisów Unii z myślą o tym, żeby cele i założenia konkretnych przepisów nie zostały utracone w wyniku nienależytego lub niespójnego wdrażania w poszczególnych państwach członkowskich;
35. uważa, że powinna istnieć większa jasność w kwestii nadmiernie rygorystycznego wdrażania oraz że potrzebne są bardziej zdecydowane działania w celu identyfikacji przypadków występowania tego zjawiska, które wiąże się z wyzwaniami i dodatkowymi kosztami dla ludzi i przedsiębiorstw pragnących zrozumieć i stosować prawo powstałe na szczeblu UE; wzywa państwa członkowskie, by wyjaśniały i określały w dokumentach wdrażających, co jest prawem Unii, a co stanowi wymogi krajowe; przypomina, że państwa członkowskie mogą stosować bardziej surowe standardy, jeżeli prawo UE przewiduje jedynie minimalną harmonizację;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Monitorowanie i rozwiązywanie problemów

36. wzywa Komisję do kontynuowania wysiłków i regularnego aktualizowania wytycznych dotyczących regulacji; w szczególności apeluje o szybkie zaktualizowanie – przy ścisłej współpracy z Parlamentem – wytycznych z 2009 r. dotyczących wdrożenia/stosowania przepisów dyrektywy 2005/29/WE w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych, aby zagwarantować, że są one dostosowane do wymogów ery cyfrowej; ubolewa, że istnieją ogromne różnice między państwami członkowskimi pod względem jakości usług, co wynika z nieokreślenia priorytetów i braku zasobów; apeluje w związku z tym o wzmocnione ramy zarządzania na szczeblu UE w celu poprawy funkcjonowania tych narzędzi i usług;

37. uważa alternatywne metody rozwiązywania sporów (ADR) i internetowe rozstrzyganie sporów (ODR) za główne narzędzia służące poprawie jednolitego rynku towarów i usług; podkreśla, że pozwolą one konsumentom i przedsiębiorstwom handlowym rozwiązywać spory w oszczędny i prosty sposób bez pośrednictwa sądu; zachęca Komisję i państwa członkowskie do upowszechniania wiedzy o tych ważnych narzędziach;

38. zaznacza, że pojedyncze punkty kontaktowe pomagające w rozstrzyganiu sporów, na wzór SOLVIT, Sieć Europejskich Centrów Konsumentckich czy FIN-Net, są instrumentami, które umożliwiają lepszą realizację rynku wewnętrznego; zwraca się do Komisji o wprowadzenie środków służących szerzeniu wiedzy o tych narzędziach oraz doprowadzeniu do tego, aby wzajemnie się one uzupełniały;

39. wyraża uznanie dla projektów SOLVIT i EU Pilot, których celem jest uniknięcie konieczności wszczynania przez Komisję postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego; uważa jednak, że usługi oferowane przez EU Pilot należy usprawnić pod względem czasu reakcji po otrzymaniu alertów;

40. uważa, że system wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) powinien być rozszerzany na inne narzędzia jednolitego rynku, aby stać się głównym forum informacji; podkreśla, że byłoby to zgodne z zasadą jednokrotnej rejestracji zgodnie z niedawnymi inicjatywami Komisji;

41. uważa, że platformy cyfrowe, takie jak punkty kompleksowej obsługi, IMI i ISA2, mają duże znaczenie dla poprawy funkcjonowania jednolitego rynku, ułatwiając transgraniczną wymianę informacji między organami państw członkowskich;

42. jest zaniepokojony niskim poziomem świadomości i zrozumienia przez Europejczyków dostępnych instrumentów, takich jak „Twoja Europa”, „Twoja Europa – Porady”, Europejskie Służby Zatrudnienia, sieć współpracy w zakresie ochrony konsumenta, punkty kompleksowej obsługi, SOLVIT, ADR i ODR;

43. uważa, że korzystanie z takich instrumentów jak Twoja Europa, Twoja Europa – Porady, Europejskie Służby Zatrudnienia, sieć współpracy w zakresie ochrony konsumenta, pojedyncze punkty kontaktowe, SOLVIT, SOLVIT Plus, pozasądowe rozstrzyganie sporów (ADR) i internetowe rozstrzyganie sporów (ODR) to użyteczne i tanie rozwiązania alternatywne wobec postępowań sądowych; zwraca uwagę, że tylko 4 % konsumentów i firm ma świadomość istnienia takich narzędzi oraz że obecnie usługi te są wykorzystywane w bardzo małym stopniu; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by w celu rozwiązania tego problemu dalej podnosiła świadomość istnienia tych narzędzi, a jednocześnie analizowała, czy wyniki i reakcje uzyskiwane dzięki nim są wystarczające dla użytkowników; apeluje ponadto do Komisji o pracę nad zacieśnieniem współpracy między różnymi usługami wsparcia, takimi jak „Twoja Europa” i SOLVIT, aby zwiększyć satysfakcję użytkowników;

44. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie głębokiej analizy interakcji między tymi usługami i o zbadanie możliwości zastąpienia ich jednym punktem kompleksowej obsługi dla konsumentów, w którym polecano by im następnie inne odpowiednie narzędzia;

45. uważa, że taka analiza powinna zapewnić lepsze zdefiniowanie tych usług, aby dzięki temu lepiej wyodrębnić poszczególne funkcje, a tym samym unikać ich dublowania;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

46. wzywa Komisję do opracowania strategii komunikacyjnej i szkoleniowej, aby upowszechnić wiedzę o usługach wsparcia wśród obywateli i różnej wielkości przedsiębiorstw; zaleca w tym kontekście opracowanie wspólnego portalu dostępu do wszystkich usług wsparcia;
47. uważa, że kolejna zmiana rozporządzenia dotyczącego ochrony konsumentów powinna w pełni uwzględnić konieczność usprawnienia przepływu informacji między różnymi instrumentami jednolitego rynku;
48. podkreśla ważną rolę narzędzia monitorowania w postaci prowadzonych przez Komisję akcji kontrolnych UE, w szczególności w odniesieniu do dobrze funkcjonującego jednolitego rynku cyfrowego;
49. uznaje pozytywną rolę akcji kontrolnych UE prowadzonych przez Komisję w celu ściślejszego egzekwowania przepisów w wyniku skoordynowanych działań kontrolnych w środowisku online; jest przekonany, że akcje kontrolne UE można rozszerzyć również na sferę poza internetem;
50. zauważa z niepokojem, że według sprawozdań z portalu „Twoja Europa” niektóre dziedziny, np. handel elektroniczny czy też uznawanie kwalifikacji, są stale przedmiotem zapytań osób usiłujących wykonywać przynależne im prawa; uważa, że Komisja wraz z organami krajowymi i regionalnymi powinna zareagować na tę sytuację, by propagować zrozumienie tych praw;
51. uważa, że dla pełnego zrozumienia sposobu, w jaki przepisy w zakresie jednolitego rynku rzeczywiście działają na rzecz obywateli i biznesu, właściwe jest dokonanie oceny jakościowej i ilościowej ich wdrożenia, a nie podanie jedynie samych wyliczeń, wskazujących, czy dyrektywy zostały formalnie przetransponowane;
52. apeluje do Komisji, by rozważyła możliwość utworzenia „systemu wczesnego ostrzegania”, wskazującego, gdzie występują problemy we wdrażaniu lub stosowaniu przepisów prawa UE;
53. uważa, że systematyczne kontrole rynków konsumenckich na szczeblu UE pozwoliłyby wcześniej wykryć pojawiające się tendencje i zagrożenia dla konsumentów i przedsiębiorstw; podkreśla w związku z tym pozytywną rolę wszystkich zaangażowanych stron, w tym organizacji konsumenckich;
54. wzywa Komisję do dokonania oceny wydajności punktów kontaktowych ds. produktów przewidzianej w rozporządzeniu w sprawie wzajemnego uznawania z 2009 r. i w rozporządzeniu o wyrobach budowlanych z 2011 r.;

Egzekwowanie i nadzór rynku

55. podkreśla konieczność większego współdziałania między narzędziami służącymi do zarządzania jednolitym rynkiem, za pośrednictwem których wpływają skargi konsumentów na łamanie przepisów UE przez przedsiębiorców, a krajowymi organami ścigania za pomocą formalnych procedur i usprawnionej wymiany danych;
56. wzywa Komisję, by poważnie oceniła spójność i skuteczność wdrażania i – w konsekwencji – postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, zwłaszcza w odniesieniu do przepisów dotyczących jednolitego rynku;
57. ubolewa, że Parlament ma ograniczony dostęp do istotnych informacji związanych z procedurą poprzedzającą wszczęcie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego oraz postępowaniem w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, a także apeluje o poprawę przejrzystości w tym zakresie, przy należytych poszanowaniu zasad poufności;
58. apeluje do Komisji o wszczynanie w porę szybszych postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, jeżeli istnieją dowody na niewdrożenie, a rozsądne starania o wcześniejsze rozwiązanie problemów dzięki takim narzędziom jak mediacja za pośrednictwem ADR, ODR, EU Pilot, SOLVIT lub innych mechanizmów, nie przyniosły rezultatów; podkreśla, że państwa członkowskie ponoszą równą odpowiedzialność za egzekwowanie prawa UE i powinny zadbać o skuteczne i sprawne egzekwowanie prawa w celu ochrony praw konsumentów oraz stworzenia równych warunków działania dla przedsiębiorstw w całej Europie;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

59. zobowiązuje się do wykonywania swojej roli w zakresie egzekwowania prawa UE, między innymi przez prowadzenie przeglądu wdrażania przepisów i przez kontrolę działań Komisji, zwłaszcza przez udział Parlamentu w rozpatrywaniu corocznych lub przynajmniej bardziej szczegółowych sprawozdań Komisji dotyczących programów prac i odnoszących się konkretnie do egzekwowania przepisów;

60. przypomina, że w swojej rezolucji z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie stosowania dyrektywy dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych (2005/29/WE) ⁽¹⁾ Parlament Europejski zwrócił się do Komisji o kompilację i analizę danych na temat sankcji stosowanych przez państwa członkowskie oraz skuteczności systemów ich egzekwowania, zwłaszcza w odniesieniu do stopnia złożoności i czasu trwania procedur egzekwowania; wielokrotnie wzywał Komisję do przedstawienia Parlamentowi wyników tych analiz;

61. uważa, że instrumenty nadzoru rynku powinny być stosowane w połączeniu z instrumentami jednolitego rynku, aby poprawić przestrzeganie prawa UE;

62. w tym kontekście zwraca uwagę, że władze krajowe nie zawsze w sposób właściwy korzystają z systemu informacyjnego i komunikacyjnego do celów nadzoru rynku lub nie podejmują niezbędnych działań w terminie; podkreśla zwłaszcza konieczność usprawnienia przekazywania spraw między organami publicznymi;

63. jest zaniepokojony tym, że – zgodnie z wynikami analizy próbki przeprowadzonej przez Komisję w 2014 r. – w przypadku 60 % zamkniętych dochodzeń w sprawie produktów brak było oznaczenia kraju pochodzenia, 32 % dochodzeń w sprawie produktów mechanicznych wykazało brak klasyfikacji ryzyka, a w przypadku 5 % zgłoszonych przypadków brak było odniesienia do rozporządzenia/dyrektywy UE, które zostały naruszone; zwraca się do Rady i jej państw członkowskich o poddanie tej kwestii poważnej rozwadze i o poinformowanie Parlamentu o podjętych działaniach następujących;

Ocena ex post i przegląd

64. z zadowoleniem przyjmuje regularny okres przeglądu i wprowadzenie analiz branżowych w programie REFIT, którego ostatecznym celem powinno być poprawienie jakości i uproszczenie ustawodawstwa UE, a tym samym skuteczniejsze dostosowanie go do potrzeb obywateli i przedsiębiorstw, ze szczególnym uwzględnieniem mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw;

65. uważa jednak, że należy udoskonalić tę analizę, by lepiej oceniać, czy działania prawodawcze podjęte do tej pory istotnie przyczyniły się do osiągnięcia danego celu i czy są one spójne z obecnymi celami politycznymi; podkreśla również znaczenie przejrzystości w procesie REFIT; uważa w związku z tym, że stały cel, jakim jest ograniczanie obciążeń administracyjnych i regulacyjnych, może pozytywnie przyczynić się do zapewnienia jak najskuteczniejszego osiągnięcia celów, przy możliwie najniższych kosztach ponoszonych przez ludzi i przedsiębiorstwa;

66. zauważa, że skumulowane koszty regulacji często stanowią przeszkodę dla podmiotów jednolitego rynku, zwłaszcza MŚP; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym zobowiązanie Komisji do zbadania tej sprawy; podkreśla, że jakakolwiek analiza tego rodzaju powinna mieć na celu usuwanie przeszkód utrudniających wchodzenie na rynek oraz zapewnienie wszystkim podmiotom uczciwej konkurencji;

67. wzywa Komisję, by dążyła do większego zrozumienia czynników wpływających na osiągnięcie celów polityki, np. wpływu uzupełniających się lub sprzecznych ze sobą strategii politycznych przyjętych na szczeblu UE lub na szczeblu krajowym, ale również skutków i kosztów niepodjęcia działań, w celu usprawnienia kształtowania polityki, a w ostatecznym rozrachunku w celu przyczynienia się do lepszej regulacji jednolitego rynku;

68. uważa, że zastosowanie klauzuli wygaśnięcia lub klauzuli wzmocnionej weryfikacji – zgodnie z którymi instytucje zobowiązują się do uaktualniania przepisów na bieżąco i utrzymywania ich tylko wtedy, gdy jest to niezbędne – można rozważać w drodze wyjątku, w szczególności w odniesieniu do zjawisk tymczasowych; postrzega gwarancje jako niezbędny środek pozwalający zapewnić utrzymanie w mocy najistotniejszych przepisów;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0063.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

III. Wniosek

69. podkreśla, że poprawa regulacji jednolitego rynku nie oznacza usunięcia wszelkich regulacji ani obniżenia poziomu ambicji regulacji, na przykład pod względem ochrony środowiska, bezpieczeństwa i ochrony, ochrony konsumentów i standardów społecznych, lecz oznacza raczej likwidację zbędnych regulacji, biurokracji i negatywnych skutków, przyczyniając się do osiągnięcia celów politycznych oraz utworzenia konkurencyjnego otoczenia regulacyjnego wspierającego zatrudnienie i przedsiębiorczość w Europie;

70. podkreśla, że jednolity rynek, który nie stanowi nadmiernego obciążenia dla produkcji, innowacyjności i handlu ani im nie szkodzi, to narzędzie, które przywróci w Europie miejsca pracy i wzrost, które wcześniej musiano przenosić w inne miejsca;

71. podkreśla w związku z tym, że wspólna odpowiedzialność za lepszą regulację jednolitego rynku przyniesie wspólne korzyści: silny i prężny jednolity rynek przyczyniający się do długotrwałego wzrostu w Europie, a dzięki niemu do dobrobytu obywateli;

o

o o

72. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie, Radzie Europejskiej oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0106

Zdobywanie wiedzy o UE w szkole**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie zdobywania wiedzy o UE w szkole (2015/2138(INI))**

(2018/C 058/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 165 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Erasmus+”: unijny program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu oraz uchylające decyzje nr 1719/2006/WE, 1720/2006/WE i 1298/2008/WE ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1093/2012/UE z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie Europejskiego Roku Obywateli (2013) ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 390/2014 z dnia 14 kwietnia 2014 r. ustanawiające program „Europa dla obywateli” na lata 2014–2020 ⁽³⁾,
- uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie ⁽⁴⁾,
- uwzględniając Oświadczenie w sprawie promowania – w drodze kształcenia – obywatelstwa i wspólnych wartości, jakimi są wolność, tolerancja i niedyskryminacja (deklaracja paryska) przyjęte na nieformalnym posiedzeniu ministrów edukacji państw członkowskich Unii Europejskiej w dniu 17 marca 2015 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia („ET 2020”) ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 sierpnia 2015 r. pt. „Projekt wspólnego sprawozdania Rady i Komisji z 2015 r. w sprawie wdrażania strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia (ET 2020)” (COM(2015)0408),
- uwzględniając decyzję wykonawczą Komisji z dnia 14 września 2015 r. w sprawie przyjęcia rocznego programu prac na rok 2016 na rzecz realizacji „Erasmus+”: unijnego programu na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu (C(2015)6151),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 28 i 29 listopada 2011 r. na temat poziomu odniesienia w dziedzinie mobilności edukacyjnej ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 września 2015 r. pt. „Projekt wspólnego sprawozdania Rady i Komisji na rok 2015 w sprawie realizacji odnowionych ram europejskiej współpracy w dziedzinie młodzieży (2010–2018)” (COM(2015)0429),

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 50.⁽²⁾ Dz.U. L 325 z 23.11.2012, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 115 z 17.4.2014, s. 3.⁽⁴⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 10.⁽⁵⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.⁽⁶⁾ Dz.U. C 372 z 20.12.2011, s. 31.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 kwietnia 2009 r. pt. „Inwestowanie w młodzież i mobilizowanie jej do działania – strategia UE na rzecz młodzieży. Odnowiona otwarta metoda koordynacji na potrzeby wyzwań i możliwości stojących przed młodzieżą” (COM(2009)0200),
 - uwzględniając rezolucję Rady z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (2010–2018) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zalecenie Rady z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 maja 1992 r. w sprawie polityki w zakresie kształcenia i szkolenia w perspektywie roku 1993 ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 września 2006 r. w sprawie inicjatyw w celu uzupełnienia krajowych programów nauczania w szkołach poprzez udostępnianie właściwych środków wspierających włączenie wymiaru europejskiego ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 września 2008 r. w sprawie poprawy jakości kształcenia nauczycieli ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji (A8–0021/2016),
- A. mając na uwadze, że kształcenie jest podstawowym prawem człowieka i dobrem publicznym, które powinno być w równym stopniu dostępne dla wszystkich;
- B. mając na uwadze, że główna rola kształcenia polega na kształtowaniu w pełni świadomych obywateli, dlatego jest znacznie większa niż tylko realizacja celów gospodarczych UE i strategii krajowych;
- C. mając na uwadze, że proces kształcenia ma m.in. na celu przygotowanie jednostek do życia i podejmowania aktywności obywatelskiej w coraz bardziej złożonych, wymagających, wielokulturowych i zintegrowanych społeczeństwach;
- D. mając na uwadze, że według badania opinii publicznej Eurobarometr z 2014 r. 44 % obywateli Unii Europejskiej ma poczucie, że w ograniczonym stopniu rozumie, jak działa UE, a 52 % Europejczyków uważa, że ich głos nie liczy się w UE ⁽⁶⁾;
- E. mając na uwadze, że zaledwie 42,61 % obywateli UE i jedynie 27,8 % osób w wieku 18–24 lat wzięło udział w ostatnich wyborach do Parlamentu Europejskiego, co stanowi najniższą frekwencję od 1979 r. ⁽⁷⁾;
- F. mając na uwadze, że niewystarczający poziom wiedzy na temat UE oraz niska świadomość konkretnej wartości dodanej, jaką ona wnosi, może przyczynić się do przekonania o istnieniu deficytu demokratycznego oraz prowadzić do powszechnego eurosceptycyzmu w państwach członkowskich oraz krajach kandydujących; mając na uwadze, że należy zająć się problemem deficytu demokratycznego, aby zniwelować powiększający się dystans między głosem obywateli Unii a instytucjami UE;

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 19.12.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 398 z 22.12.2012, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 150 z 15.6.1992, s. 366.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, s. 100.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 8 E z 14.1.2010, s. 12.

⁽⁶⁾ Eurobarometr 81, badanie standardowe, wiosna 2014 r.: „Opinia publiczna w Unii Europejskiej” (http://ec.europa.eu/public_opinion/archives/eb/eb81/eb81_publ_en.pdf), s. 117 i 131.

⁽⁷⁾ http://www.eprs.sso.ep.parl.union.eu/lis/lisrep/13-EPRS-publications/2015/COMM_STUD_558351_UpdateReview-EN.pdf, s. 43–45.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- G. mając na uwadze, że według specjalnego badania Eurobarometru 437 z 2015 r. ogromna większość Europejczyków zgadza się, że lekcje i materiał w szkołach powinny obejmować informacje na temat różnorodności w odniesieniu do religii lub przekonań, pochodzenia etnicznego, orientacji seksualnej i tożsamości płciowej ⁽¹⁾;
- H. mając na uwadze, że większa wiedza na temat korzyści wynikających z europejskich strategii politycznych, takich jak swobodny przepływ osób i usług w obrębie Unii oraz unijne programy mobilności, może pomóc stworzyć poczucie przynależności do UE, a także zrodzić ducha wspólnoty i akceptacji dla społeczeństw wielokulturowych i wielonarodowych;
- I. mając na uwadze, że udane systemy kształcenia i programy nauczania oraz większy wpływ i udział Europejczyków w procesach podejmowania decyzji dotyczących strategii politycznych UE mogą zwiększyć zainteresowanie sprawami UE i poczucie zrozumienia oraz przynależności, przyczyniając się do niwelowania podziałów społecznych, segregacji kulturowej i poczucia depriwacji;
- J. mając na uwadze, że większość państw członkowskich wprowadziło elementy wiedzy o UE do swoich programów nauczania i programów kształcenia nauczycieli; mając na uwadze, że nadal istnieją dysproporcje między państwami członkowskimi oraz w obrębie poszczególnych państw członkowskich;
- K. mając na uwadze, że choć w niektórych państwach członkowskich tematyka unijna jest powszechnie przedmiotem nauczania na różnych poziomach kształcenia i w ramach różnych przedmiotów kształcenia obowiązkowego, to stanowi raczej niewielką część programu nauczania, który dany nauczyciel ma zrealizować;
- L. mając na uwadze, że wiedzę i umiejętności nauczycieli i innych pracowników oświaty z zakresu unijnej problematyki należy dalej rozwijać i aktualizować poprzez szkolenia wstępne i ustawiczne oraz mając na uwadze, że w związku z tym placówki oświatowe i nauczyciele wymagają skutecznej pomocy, dostosowanej do ich szczególnych potrzeb i istotnej z punktu widzenia tych potrzeb;
- M. mając na uwadze, że według badania przygotowanego przez prywatną firmę doradcą ICF GHK dla DG ds. Edukacji i Kultury „Uczenie się Europy w szkole” ⁽²⁾ w kształcenie nauczycieli w zakresie tematów związanych z UE zaangażowane są głównie instytucje i stowarzyszenia spoza sektora szkolnictwa wyższego;
- N. mając na uwadze, że analiza wpływu programu Erasmus przedstawiona przez Komisję w 2014 r. potwierdza pozytywny wpływ mobilności w oświacie i umiędzynarodowienia studiów nie tylko na programy nauczania i szanse na zatrudnienie, lecz także pod względem znajomości Europy, budzenia poczucia obywatelstwa europejskiego i przyjmowania przychylniej postawy wobec Europy, przyczyniając się również do większej frekwencji w wyborach do Parlamentu Europejskiego;

Europejski wymiar kształcenia

1. podkreśla coraz większe znaczenie europejskiego wymiaru w programach kształcenia w różnych dziedzinach, na różnych szczeblach kształcenia oraz w jego różnych formach, wskazując na potrzebę lepszego i pogłębionego zrozumienia tego, że jest to kwestia złożona i wielowarstwowa i cechuje się dynamiką, a także zwraca uwagę na fakt, że zdobywanie wiedzy o UE w szkole stanowi istotny element tej koncepcji;
2. podkreśla, że unijny wymiar kształcenia ma zasadnicze znaczenie, by ułatwić obywatelom lepsze zrozumienie UE i pomóc im nawiązać z nią bliższe relacje, a także może pogłębić rolę wartości określonych w art. 2 TUE i wzmocnić głos Unii w świecie, który charakteryzują współzależności;
3. podkreśla potrzebę zrozumienia i promowania przywiązania do podstawowych wartości Unii Europejskiej; wskazuje, że znajomość i zrozumienie wspólnej historii i wartości UE i jej państw członkowskich jest kluczem do wzajemnego zrozumienia, życia razem w pokoju, tolerancji i solidarności oraz do zrozumienia podstawowych zasad Unii Europejskiej;

⁽¹⁾ Eurobarometr 437, badanie specjalne, 2015 r.: „Dyskryminacja w UE w 2015 r.” (<http://ec.europa.eu/COMMFrontOffice/PublicOpinion/index.cfm/ResultDoc/download/DocumentKy/68004>), s. 100.

⁽²⁾ <http://www.eupika.mfdps.si/Files/Learning%20Europe%20at%20School%20final%20report.pdf>.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

4. wskazuje, że tematyka dotycząca UE powinna być bardziej widoczna i w większym stopniu uwzględniana w materiałach dydaktycznych i zajęciach pozalekcyjnych, zważywszy na jej wpływ na życie codzienne jej obywateli; jest zdania, że treści bezpośrednio dotyczące tematyki unijnej mogą znacznie wzbogacić szkolne programy nauczania oraz przyczynić się do rozwoju osobistego uczniów i ich wzrostu;
5. podkreśla potrzebę stosowania metod dydaktycznych sprzyjających aktywności uczniów i ich zaangażowaniu w proces nauczania, dostosowanych do ich wieku, potrzeb i zainteresowań, oraz wykorzystywania w pełni możliwości technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz mediów, w tym mediów społecznościowych;
6. podkreśla, że unijny wymiar kształcenia powinien umożliwiać uczącym się nie tylko zdobywanie wiedzy i rozwijanie poczucia przynależności oraz umiejętności z zakresu obywatelstwa Unii, lecz także podejmowanie krytycznej refleksji nad problematyką UE, w tym przez uczenie się o wartościach podstawowych UE opartych na praworządności i prawach człowieka, unijnych procesach sprawowania rządów i procesach decyzyjnych oraz wpływie, jaki wywierają one na ich państwa członkowskie i na ich udział w procesach demokratycznych; zachęca do wykorzystywania gier fabularnych Europejskiego Parlamentu Młodzieży, aby pomóc dzieciom i uczniom zrozumieć europejskie procesy oraz podnosić ich świadomość w zakresie kwestii europejskich;
7. zwraca uwagę na fakt, że UE ukształtowały jej państwa członkowskie, każde ze swoją wyjątkową historią i kulturą, oraz że rozwój Unii jest nieodłącznie powiązany z jej państwami członkowskimi; podkreśla jednocześnie wkład różnych kultur w europejskie społeczeństwa i dziedzictwo;
8. wskazuje na znaczny wpływ, jaki UE wywiera na państwa członkowskie, oraz zauważa, że wiedza o UE zdobywana w szkole powinna odzwierciedlać zarówno rolę państw członkowskich w rozwoju UE, jak i wpływ UE na rozwój poszczególnych państw;
9. wskazuje, że państwa członkowskie i UE muszą dawać dobry przykład wszystkim podmiotom zaangażowanym w nauczanie i zdobywanie wiedzy o UE w szkołach przez wcielanie w życie podstawowych europejskich wartości, a mianowicie włączenia społecznego oraz europejskiej i międzynarodowej solidarności;
10. przypomina o konieczności zapewniania, wzmacniania i poszerzania możliwości rozwoju zawodowego nauczycieli i pedagogów oraz zapewniania im odpowiedniego wsparcia i zasobów w ramach wstępnego i ustawicznego szkolenia zawodowego, aby umożliwić im włączanie wymiaru UE do realizowanych przez nich programów nauczania, zwłaszcza w kontekście nauczania historii i wychowania obywatelskiego, oraz wdrażanie skoncentrowanych na uczniach strategii i dostosowanie ich metod nauczania do potrzeb uczniów;
11. podkreśla potrzebę promowania i wspierania kompetencji wielojęzycznych i międzykulturowych pedagogów, jak również możliwości w zakresie mobilności, partnerskiego uczenia się i wymiany najlepszych praktyk wśród kadry nauczycielskiej, np. w drodze organizacji seminariów na europejskim szczeblu;
12. podkreśla rolę szkół wyższych w przygotowywaniu i szkoleniu wysoko wykwalifikowanych i zmotywowanych nauczycieli i pedagogów; wzywa do wspierania działań państw członkowskich w kontekście wysiłków mających na celu zapewnienie możliwości w zakresie specjalistycznych kursów kwalifikacyjnych w szkołach wyższych, otwartych i dostępnych dla wszystkich zapisanych studentów oraz praktykujących nauczycieli i pedagogów, a także apeluje, by zachęcać do podejmowania tych działań;
13. podkreśla znaczenie i potencjał europejskiego podejścia do nauczania historii przy uwzględnieniu kompetencji państw członkowskich w tym obszarze, ponieważ pewne wydarzenia historyczne miały decydujące znaczenie w kształtowaniu europejskich ideałów i wartości; apeluje, by Komisja i państwa członkowskie wspierały towarzystwa historyczne i ośrodki badań historycznych, doceniając w ten sposób wartość ich wkładu naukowego w historię Europy oraz znaczenie ich roli w doksztalcaniu kadry pedagogicznej;
14. zaleca, aby Dom Historii Europejskiej opracował – szczególnie na potrzeby uczniów oraz nauczycieli na wszystkich szczeblach kształcenia – specjalne programy, instrumenty i działania, które będą rozwijały przekonującą narrację dotyczącą procesu europejskiej integracji i podstawowych europejskich wartości;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

15. wzywa o pilne uaktualnienie i wzmocnienie programów wychowania obywatelskiego w duchu UE zarówno w obecnych, jak i przyszłych państwach członkowskich w celu przekazywania uczącym się – w sposób odpowiedni dla ich wieku – koniecznej wiedzy, wartości, umiejętności i kompetencji, przysposabiających ich do krytycznego myślenia i formułowania rzetelnych i wyważonych opinii, wykonywania ich demokratycznych praw i obowiązków, w tym prawa do głosowania, a także zadbania o to, by cenili różnorodność, wspierali dialog międzykulturowy i międzyreligijny oraz byli aktywnymi i odpowiedzialnymi obywatelami;

16. wskazuje, że aktywniejszy udział uczniów i rodziców w zarządzaniu szkołą może przyczynić się do rozwiązania problemu dyskryminacji, a także wzmocnienia i utrwalenia demokracji uczestniczącej oraz zaangażowanego obywatelstwa, sprzyjając budowie zaufania i nawiązywaniu współpracy między różnymi stronami procesu kształcenia; wzywa placówki oświatowe do wprowadzania zarządzania demokratycznego i rozszerzania jego zakresu, również przez nadanie większej wagi głosowi przedstawicieli studentów, ponieważ demokracji należy się uczyć i jej doświadczać;

17. podkreśla potrzebę zwiększania motywacji nauczycieli i studentów oraz możliwości zdobywania dalszej wiedzy o UE przez własne bezpośrednie doświadczenia, takie jak wyjazdy klasowe do innych państw, wizyty w instytucjach europejskich, kontakty z urzędnikami UE, możliwości odbywania staży przez studentów w instytucjach UE, oraz przez edukację medialną, między innymi Europejski Portal Młodzieżowy, wykorzystując w pełni nowe technologie informacyjno-komunikacyjne i otwarte zasoby edukacyjne;

18. wzywa do wykorzystywania w pełni możliwości technologii cyfrowych w celu dalszego rozwijania transgranicznego nauczania w ramach kursów cyfrowych i wideokonferencji, aby ułatwiać uczącym się odkrywanie innych punktów widzenia i sposobów podejścia dotyczących ich dziedzin;

19. podkreśla, że uczenie się języków obcych może odgrywać kluczową rolę w zwiększaniu świadomości międzykulturowej i zapewnianiu obywatelom umiejętności potrzebnych do życia i pracy w coraz bardziej złożonym i zglobalizowanym świecie;

20. podkreśla zasadniczą rolę pozaformalnego i nieformalnego uczenia się, w tym doświadczenia zdobywanego przez młodych ludzi w pracy, wolontariatu oraz uczenia się międzypokoleniowego, w rodzinie i uczenia się dorosłych, a także sportu jako narzędzia dydaktycznego, w rozwijaniu społecznych i obywatelskich umiejętności, kompetencji i zachowań oraz kształtowaniu odpowiedzialnych i aktywnych obywateli Unii; podkreśla konieczność uznania i weryfikacji tych kompetencji w programach formalnego uczenia się oraz zacieśniania związku między formami uczenia się formalnego, pozaformalnego i nieformalnego;

21. zaleca przyjęcie podejścia międzykulturowego w dziedzinie polityki edukacyjnej w celu umożliwienia uczniom-imigrantom faktycznej integracji w szkołach, opartej na wzajemnej znajomości różnych kultur, w dążeniu do budowy wspólnych wartości;

Rola Unii

22. zachęca Komisję do dalszego wspierania starań mających na celu rozwijanie i propagowanie unijnego wymiaru kształcenia i mobilności podmiotów z sektora oświaty oraz do aktywnego przekazywania informacji – w tym informacji dotyczących odnośnych możliwości pozyskania finansowania oraz dostępnych badań i sprawozdań – najważniejszym zainteresowanym stronom i obywatelom; w związku z tym zachęca do lepszego wykorzystywania nowych technologii komunikacyjnych i mediów, w tym mediów społecznościowych;

23. wzywa Komisję do sformułowania wspólnych ram oraz opracowania wytycznych, w tym konkretnych przykładów, dotyczących zdobywania wiedzy o UE, aby wspierać obiektywne i krytyczne myślenie o korzyściach, jakie Unia Europejska niesie swoim obywatelom, z poszanowaniem kompetencji państw członkowskich w dziedzinie kształcenia i szkolenia;

24. apeluje do Komisji, by zachęcała do dalszych badań mających ustalić, w jaki sposób wiedza o UE jest obecnie przekazywana w szkołach w całej Europie, w jaki sposób uwzględnia się ją w programach nauczania i na egzaminach oraz czy nauczyciele i pedagodzy mają wystarczający dostęp do odpowiednich unijnych programów i działań na rzecz rozwoju zawodowego, uczenia się przez całe życie oraz platform wymiany najlepszych praktyk oraz czy finansowane działania mające na celu skuteczne włączanie wiedzy o UE do szkolnych programów nauczania mają w rzeczywistości wpływ na szkoły;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

25. apeluje do Komisji o promowanie, wspieranie i ułatwianie funkcjonowania sieci, które propagują zdobywanie wiedzy o UE na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym i są zaangażowane w realizację programów tego rodzaju, oraz mechanizmów wymiany sprawdzonych rozwiązań między tymi sieciami na szczeblu Unii, a także o wskazywanie obszarów wymagających poprawy;

26. wzywa Komisję do ułatwiania wymiany najlepszych praktyk między państwami członkowskimi i krajami kandydującymi w zakresie unijnego wymiaru w procesie kształcenia i zwalczania dyskryminacji i uprzedzeń w środowiskach edukacyjnych między innymi przez ocenianie materiałów dydaktycznych, polityki przeciwdziałania zastraszaniu i dyskryminacji;

27. podkreśla ważną rolę programów „Erasmus+”, „Europa dla obywateli” i „Kreatywna Europa” w upowszechnianiu kształcenia i szkolenia oraz propagowaniu umiejętności językowych, aktywnego obywatelstwa, świadomości kulturowej, zrozumienia międzykulturowego, a także innych wartościowych kluczowych i interdyscyplinarnych kompetencji; podkreśla znaczenie tych programów dla umocnienia idei obywatelstwa Unii oraz potrzebę zwiększonego i odpowiedniego wsparcia finansowego tych programów, większego nacisku na ich wyniki jakościowe oraz zapewnienia szerszego dostępu do mobilności, mając szczególnie na względzie nauczycieli i innych pedagogów, ludzi młodych pochodzących z różnych środowisk społeczno-gospodarczych, a także grupy najsłabsze i defaworyzowane oraz osoby o szczególnych potrzebach;

28. przypomina o szerokim zakresie działań udostępnianych w ramach programu Erasmus+ oraz o jego popularności i uznaniu przez ogół społeczeństwa, w szczególności w odniesieniu do mobilności studentów w ramach studiów; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podnoszenia świadomości na temat mniej znanych aspektów programu „Erasmus+” takich jak wolontariat europejski;

29. z zadowoleniem przyjmuje program prac Komisji na rok 2016 na rzecz realizacji programu „Erasmus+” oraz jej zobowiązanie do podjęcia konkretnych działań w następstwie deklaracji paryskiej, w szczególności tych mających na celu zwiększenie wpływu programu „Erasmus+” na wspieranie aktywnego i demokratycznego obywatelstwa, dialogu międzykulturowego, włączenia społecznego i solidarności z uwzględnieniem silniejszego wsparcia dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego w realizowaniu ich kluczowej roli w wychowaniu obywatelskim;

30. wzywa Komisję do wzmocnienia aspektów pedagogicznych przedsięwzięć finansowanych za pośrednictwem projektów realizowanych w ramach programu Jean Monnet oraz zdolności reagowania tych przedsięwzięć na potrzeby szkół poprzez zapewnienie szkołom możliwości bezpośredniego ubiegania się o udział w tych projektach oraz poprzez udostępnienie środków finansowych w dłuższym – np. trzyletnim – horyzoncie czasowym, zgodnie z trybem, w jakim finansowane są moduły programu Jean Monnet; wzywa Komisję do udostępnienia modułów programu Jean Monnet instytucjom kształcenia nauczycieli oraz do zachęcania tych instytucji do włączania tych modułów do swoich programów;

31. wskazuje, że Unia przechodzi obecnie kryzys dotyczący jej legitymacji demokratycznej nie tylko ze względu na niewystarczającą wiedzę Europejczyków na temat mechanizmów UE, ale również z powodu nieuwzględniania ich głosu w procesach decyzyjnych; podkreśla, że aby odzyskać swoją legitymację, Unia musi powstrzymać proces rozpadu swoich struktur demokratycznych i odbudować więź z obywatelami;

32. wzywa Komisję do skutecznego wdrożenia programu „Europa dla obywateli”, aby zrealizować cel, jakim jest zbudowanie demokratycznego społeczeństwa, w większym stopniu sprzyjającego włączeniu społecznemu, zwiększając tym samym udział obywateli w procesach decyzyjnych;

33. wzywa Komisję do ścisłego monitorowania wpływu wszystkich unijnych programów na rozwijanie u ich uczestników poczucia obywatelstwa i aktywności obywatelskiej;

34. zwraca się do Komisji o dalsze rozbudowywanie i propagowanie w możliwie jak najszerszym zakresie wirtualnych platform eTwinning, EPAL i School Education Gateway oraz o dalsze wspieranie i rozwijanie innych platform cyfrowych takich jak „Kącik dla nauczycieli”, aby ułatwić dostęp do wysokiej jakości, łatwych do wykorzystania i aktualnych materiałów dydaktycznych, istotnych z perspektywy procesu przekazywania wiedzy o UE i dostępnych we wszystkich językach UE;

35. zwraca się do Komisji o ułatwienie krytycznego przeglądu materiałów aktualnie dostępnych na platformie „Kącik dla nauczycieli” przez pedagogów zajmujących się obecnie nauczaniem i nauczycieli akademickich specjalizujących się w studiach o UE, aby zapewnić jakość i odpowiedniość tych materiałów;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

36. podkreśla rolę, jaką odgrywają biura informacyjne instytucji europejskich i z zadowoleniem przyjmuje ich zaangażowanie we wspieranie stosunków z państwami członkowskimi, z krajowymi regionalnymi i lokalnymi instytucjami edukacyjnymi oraz z organizacjami młodzieży i mediami, aby zbliżyć je do siebie oraz zapewniać zrozumienie przez młodych ludzi roli tych instytucji w ich codziennym życiu;

37. wzywa do otwartej i wspólnej dyskusji między Komisją a miastami oraz lokalnymi i regionalnymi organami na temat związku między systemami szkolnictwa a modelami urbanistycznymi jako sposobu na zrozumienie skutków różnych możliwości podejścia do relacji międzykulturowych w dzisiejszej Europie;

38. zachęca Komisję do promowania zdobywania wiedzy o UE w szkołach jako zalecenia, które należy możliwie jak najszybciej uwzględnić w procesie negocjacji z krajami kandydującymi do członkostwa w UE;

Rola państw członkowskich

39. zachęca państwa członkowskie do wspierania, weryfikowania i aktualizowania swoich systemów kształcenia oraz wszelkiego rodzaju treści związanych z UE zawartych w programach nauczania na wszystkich szczeblach systemu oświaty – w tym w programach kształcenia i szkolenia zawodowego – w celu wzmocnienia wymiaru unijnego, w ścisłej współpracy ze wszystkimi zainteresowanymi podmiotami na szczeblu unijnym i krajowym, jednocześnie zdecydowanie zachęcając regiony i organy lokalne do podejmowania tego rodzaju działań, w szczególności w przypadku gdy posiadają bezpośrednie kompetencje w zakresie systemów kształcenia;

40. zachęca państwa członkowskie do wspierania wszelkich sposobności do przekazywania większej ilości informacji na temat UE uczącym się oraz nauczycielom i innym pedagogom za pośrednictwem uczenia się formalnego, nieformalnego i pozaformalnego oraz do pełnego wykorzystania i uzupełniania unijnych instrumentów finansowych, programów i inicjatyw w tym zakresie;

41. zwraca się do państw członkowskich o podejmowanie dalszych działań na rzecz wspierania kształcenia międzykulturowego, niedyskryminacyjnego i integracyjnego oraz wartości obywatelskich w programach nauczania w szkołach i na uczelniach wyższych;

42. wzywa państwa członkowskie do zwiększenia inwestycji w wysokiej jakości edukację, również poprzez intensywniejsze partnerstwo z sektorem prywatnym, oraz do promowania równych szans dla wszystkich, a także do zapewnienia wszystkim instytucjom oświatowym i szkoleniowym, jak również nauczycielom i innym pedagogom wsparcia niezbędnego, by mogli wprowadzać i stale rozwijać unijny wymiar w kształceniu już na wczesnym etapie edukacji, który wykracza poza ściany klas szkolnych;

43. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia wszystkim uczącym się równego i integracyjnego dostępu do innowacyjnych, wysokiej jakości form kształcenia formalnego i pozaformalnego oraz możliwości w zakresie uczenia się przez całe życie; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do przyjęcia wniosku z 2008 r. dotyczącego dyrektywy w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną, która chroniłaby przed dyskryminacją z tych powodów w obszarze kształcenia;

44. wzywa państwa członkowskie do włączania migrantów, uchodźców i wspólnot wyznaniowych w procesy budowania obywatelstwa opartego na szacunku i wsparciu, zapewniając ich uczestnictwo w życiu obywatelskim i kulturalnym;

45. wzywa państwa członkowskie do promowania i ułatwiania wysokiej jakości szkoleń w zakresie tematów związanych z UE dla nauczycieli, innych osób zaangażowanych w kształcenie, osób pracujących z młodzieżą i prowadzących szkolenia, również poprzez umożliwianie im odbycia części ich szkolenia w innym państwie członkowskim oraz poprzez zapewnienie uznawania ich kompetencji w zakresie nauczania o UE, np. w drodze stworzenia i wypromowania znaku „Nauczyciel wiedzy o UE”;

46. uważa, że państwa członkowskie, w ramach dialogu i współpracy z podmiotami z sektora oświaty, powinny poszukiwać okazji do dzielenia się pomysłami i sprawdzonymi rozwiązaniami służącymi włączaniu wymiaru UE do ich programów kształcenia, tak aby m.in. podnieść wśród młodzieży poziom wiedzy na temat procesu budowania obywatelstwa UE i unijnych instytucji i zapewnić lepsze zrozumienie tej problematyki, umożliwiając im tym samym postrzeganie Unii jako integralnej części otoczenia, w którym żyją i które mogą i powinni kształtować;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

47. wzywa państwa członkowskie do uznania i wspierania roli partnerów społecznych oraz organizacji społeczeństwa obywatelskiego, zwłaszcza organizacji młodzieżowych, w zbliżaniu do siebie instytucji UE i obywateli Unii w usystematyzowany i trwały sposób, a także w promowaniu i wzmacnianiu narzędzi demokracji uczestniczącej i bezpośredniej;

o

o o

48. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0107

Erasmus+ i inne narzędzia wspomagania mobilności w kształceniu i szkoleniu zawodowym**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie programu Erasmus+ i innych narzędzi wspomagania mobilności w kształceniu i szkoleniu zawodowym – podejścia zakładającego uczenie się przez całe życie (2015/2257(INI))**

(2018/C 058/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 165 i 166,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 14,
- uwzględniając deklarację kopenhaską z dnia 30 listopada 2002 r. w sprawie zwiększonej współpracy europejskiej w dziedzinie kształcenia zawodowego i szkolenia,
- uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram odniesienia na rzecz zapewniania jakości w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia („ET 2020”)⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (2010–2018)⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Erasmus+”: unijny program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu⁽⁴⁾,
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego⁽⁵⁾,
- uwzględniając decyzję nr 2241/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jednolitych ram wspólnotowych dla przejrzystości kwalifikacji i kompetencji (Europass)⁽⁶⁾,
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 28 czerwca 2011 r. zatytułowane „Mobilna młodzież – promowanie mobilności edukacyjnej młodych ludzi”⁽⁷⁾,
- uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/962/WE z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie wspierania dostępu młodzieży do rynków pracy, poprawy statusu osób odbywających staże i praktyki zawodowe⁽⁹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 8.7.2009, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.⁽³⁾ Dz.U. C 311 z 19.12.2009, s. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 50.⁽⁵⁾ Dz.U. C 398 z 22.12.2012, s. 1.⁽⁶⁾ Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 6.⁽⁷⁾ Dz.U. C 199 z 7.7.2011, s. 1.⁽⁸⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 10.⁽⁹⁾ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 29.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie (EQF) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając różne narzędzia do uznawania kompetencji, takie jak europejskie ramy kwalifikacji (EQF), europejski system transferu i akumulacji punktów (ECTS), europejski system transferu osiągnięć w kształceniu i szkoleniu zawodowym (ECVET) oraz projekt dotyczący umiejętności, kompetencji i zawodów (ESCO),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 listopada 2012 r. pt. „Nowe podejście do edukacji: Inwestowanie w umiejętności na rzecz lepszych efektów społeczno-gospodarczych” (COM(2012)0669),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2014 r. dotyczące wykonania zalecenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram odniesienia na rzecz zapewniania jakości w kształceniu i szkoleniu zawodowym (COM(2014)0030),
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie zapewniania jakości w celu wspierania kształcenia i szkolenia,
 - uwzględniając deklarację ministrów ds. kształcenia i szkolenia zawodowego z dnia 22 czerwca 2015 r. w sprawie nowego zestawu średnioterminowych rezultatów w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego na okres 2015–2020,
 - uwzględniając oświadczenie paryskie w sprawie promowania, poprzez kształcenie, obywatelstwa i wspólnych wartości, jakimi są wolność, tolerancja i niedyskryminacja przyjęte na nieformalnym posiedzeniu ministrów edukacji państw członkowskich UE w dniu 17 marca 2015 r. w Paryżu (8496/15),
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A8-0049/2016),
- A. mając na uwadze, że mobilność edukacyjna i mobilność szkoleniowa są istotne z punktu widzenia rozwoju osobistego, włączenia społecznego ludzi młodych, dialogu międzykulturowego, tolerancji, umiejętności pracy w środowisku wielokulturowym oraz aktywnego obywatelstwa i wyraźnie udowodniły swój potencjał w przyczynianiu się do rozwoju wysokiej jakości kształcenia i tworzenia szans zatrudnienia;
- B. mając na uwadze, że mobilność edukacyjna i szkoleniowa powinna być dalej wzmocniana w kontekście obecnych i kolejnych programów UE w dziedzinie kształcenia i szkolenia, zatrudnienia i polityki spójności;
- C. mając na uwadze, że w 2002 r. unijni ministrowie ds. kształcenia i szkolenia zawodowego zainicjowali „proces kopenhaski” w celu zacieśnienia europejskiej współpracy w tej dziedzinie, aby poprawić wyniki, jakość i atrakcyjność kształcenia i szkolenia zawodowego w Europie;
- D. mając na uwadze, że proces kopenhaski jest oparty na wspólnie uzgodnionych priorytetach, które są poddawane okresowemu przeglądowi w celu, między innymi, ułatwienia mobilności i promowania korzystania z różnych możliwości w zakresie szkolenia zawodowego w kontekście uczenia się przez całe życie;
- E. mając na uwadze, że według Eurostatu mimo powolnego ożywienia gospodarczego bezrobocie w UE w 2014 r. utrzymywało się na poziomie nawet 10,2 %; mając na uwadze, że w całej UE stopa bezrobocia wśród młodzieży wynosi obecnie 22,1 %, natomiast w grupie wiekowej 55–64 lata tylko 51 % osób posiada pracę, a zróżnicowanie sytuacji kobiet i mężczyzn pod względem zatrudnienia w przypadku starszych pracowników sięga 13,6 punktów procentowych;

⁽¹⁾ Dz.U. C 111 z 6.5.2008, s. 1.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- F. mając na uwadze, że uczenie się pozaformalne, nieformalne i szkolenie zawodowe ma do odegrania ważną rolę w podejmowaniu obecnych wyzwań dotyczących uczenia się przez całe życie, takich jak przedwczesne kończenie nauki, niedopuszczalnie duża grupa młodzieży niekształcącej się, niepracującej ani nieszkolącej się (NEET), a także niedobory wykwalifikowanej siły roboczej i niedopasowanie umiejętności;
- G. mając na uwadze, że na rynku pracy mamy wciąż do czynienia z niedopasowaniem umiejętności do ofert pracy, o czym świadczy wysoki wskaźnik nieobsadzonych stanowisk odnotowany w jesiennej prognozie gospodarczej Komisji z 2015 r.;
- H. mając na uwadze, że umiejętności językowe są na niższym poziomie w kształceniu i szkoleniu zawodowym i konieczne jest ich rozwijanie;
- I. mając na uwadze, że konieczne jest potwierdzenie zaangażowania politycznego we wspieranie działań w obszarze uczenia się przez całe życie oraz kształcenia i szkolenia zawodowego, w szczególności poprzez działania na rzecz mobilności ukierunkowane na rozwijanie przekrojowych kompetencji, takich jak umiejętność przystosowania się, ciekawość, umiejętność uczenia się oraz umiejętności interpersonalne i obywatelskie;
- J. mając na uwadze, że ostatnie zmiany w sytuacji społeczno-ekonomicznej uwydatniają konieczność zwiększenia nie tylko skuteczności systemów uczenia się przez całe życie oraz kształcenia i szkolenia zawodowego, ale także ich dostępności i integracji w odniesieniu do osób z grup w niekorzystnej sytuacji oraz ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi; mając na uwadze, że zwiększanie dostępności kształcenia nie powinno odbywać się kosztem jakości kształcenia;
- K. mając na uwadze, że ciągle wsparcie finansowe dla działań na rzecz mobilności oraz działań dotyczących uczenia się przez całe życie oraz wiedzy na temat kształcenia i szkolenia zawodowego ma kluczowe znaczenie, szczególnie obecnie w okresie kryzysu gospodarczego;
- L. mając na uwadze, że poziom regionalny i lokalny odgrywa decydującą rolę we wspieraniu inicjatyw mających na celu zbadanie nowych ścieżek mobilności, aby zapewnić skuteczność, przejrzystość i jakości funduszy i programów dotyczących kształcenia i szkolenia zawodowego; mając na uwadze, że mobilność osób młodych oraz przyuczających się do zawodu w kształceniu i szkoleniu zawodowym promowana na poziomie regionalnym i lokalnym powinna być koordynowana w ramach szeroko zakrojonego procesu demokratycznego i partycypacyjnego sprawowania rządów ukierunkowanego na rozwiązywanie odpowiednich społeczno-gospodarczych i środowiskowych problemów przy udziale mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw, przedsiębiorstw typu start-up, lokalnych społeczności i partnerów społecznych;
- M. mając na uwadze, że izby handlowe i branżowe oraz izby rzemieślnicze i rolnicze, a także związki zawodowe oraz inni odpowiedni partnerzy społeczni powinni być aktywnie zaangażowani w opracowywanie, organizację, realizację i finansowanie kształcenia i szkolenia zawodowego oraz mobilności związanej z tym kształceniem i szkoleniem; mając na uwadze, że przy opracowywaniu koncepcji kształcenia i szkolenia zawodowego należy brać pod uwagę wymiar społeczny i uwzględniać kwestie takie jak sprawiedliwy handel, przedsiębiorczość społeczna, a także alternatywne modele biznesowe takie jak spółdzielnie, a proces ten powinien być prowadzony przy udziale odpowiednich partnerów działających w tych obszarach;
- N. mając na uwadze, że należy wspierać mobilność ludzi młodych, aby zwiększać szanse na zatrudnienie, jednak mobilność nie może stać się jedynym przewidywanym rozwiązaniem problemu bezrobocia wśród młodzieży;

Podsumowanie wyników i identyfikowanie kluczowych wyzwań

1. uważa, że kształcenie jest podstawowym prawem człowieka i dobrem publicznym, które powinno być w równym stopniu dostępne dla wszystkich; wzywa UE i państwa członkowskie do zajęcia się wszelkimi społeczno-gospodarczymi ograniczeniami uniemożliwiającymi równy dostęp dla wszystkich do możliwości kształcenia i szkolenia zawodowego, w tym mobilności; uznaje, że należy wzmacniać rolę i efekty istniejących programów i inicjatyw na rzecz mobilności w ramach kształcenia i szkolenia zawodowego pod względem dostępności, otwartości i integracyjnego charakteru, z myślą o promowaniu spersonalizowanego podejścia do kształcenia, ograniczeniu liczby osób przedwcześnie kończących naukę i zagwarantowaniu grupom defaworyzowanym i osobom o specjalnych potrzebach równego dostępu do działań na rzecz mobilności w ramach programu Erasmus+; w związku z tym podkreśla potrzebę udostępnienia elastycznego, zróżnicowanego i dostosowanego do potrzeb szeregu możliwych rozwiązań z zakresu mobilności w kontekście szkoleń, przy jednoczesnym uwzględnieniu perspektywy płci, dla osób ze środowisk imigracyjnych lub rodzin znajdujących się w trudnej sytuacji ekonomicznej, uczniów z odległych regionów, osób niepełnosprawnych i osób o specjalnych potrzebach;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

2. potwierdza, że podczas zajmowania się kwestią mobilności i kształcenia istnieje potrzeba stałego uwzględniania problematyki płci oraz potrzeb osób będących ofiarami różnych form dyskryminacji, w tym osób niepełnosprawnych, osób identyfikujących się jako LGBTI oraz osób pochodzących ze zmarginalizowanych społeczności; w tym kontekście zachęca do opracowania dodatkowych środków ułatwiających dostęp do działań na rzecz mobilności w ramach programu Erasmus + dla osób z grup w niekorzystnej sytuacji oraz osób o specjalnych potrzebach;
3. apeluje do Komisji, państw członkowskich i głównych zainteresowanych podmiotów o poprawę widoczności programów kształcenia i szkolenia zawodowego w celu usunięcia barier kulturowych i zwalczania zjawiska braku motywacji, braku proaktywnej predyspozycji i umiejętności językowych, w szczególności w obszarach dotkniętych w największym stopniu bezrobociem młodzieży; uważa, że należy zadbać o to, by programy te były dostępne dla wszystkich obywateli bez wyjątku; apeluje o skoncentrowanie się na grupach zagrożonych bezrobociem, takich jak osoby niepełnosprawne; apeluje o ułatwienie dostępu do kształcenia i szkolenia zawodowego oraz do kwalifikacji, dzięki promowaniu elastyczności przyuczania do zawodu oraz dostosowywaniu ustaleń, a także zapewnienia oferty szkoleniowej dla grup posiadających niewystarczające kwalifikacje podstawowe oraz pracowników o pośrednim poziomie kwalifikacji; przypomina, że należy wziąć pod uwagę zachowanie równowagi płci w dostępie do takich doświadczeń w celu skutecznego promowania programów mobilności w zakresie kształcenia i szkolenia zawodowego wśród kobiet; uważa, że należy ustanowić w związku z tym ambitne cele i monitorować postępy;
4. zwraca uwagę na zróżnicowanie sytuacji kobiet i mężczyzn pod względem edukacji, umiejętności i zatrudnienia w dziedzinie nauk ścisłych, technologii, inżynierii i matematyki (STEM) w UE oraz apeluje do Komisji i państw członkowskich o pełne zaangażowanie się w program Erasmus+ oraz o wykorzystywanie tego mechanizmu jako kluczowej możliwości rozwijania edukacji w zakresie STEM w celu zwiększenia zdolności kobiet do rozpoczęcia kariery w dziedzinie STEM, a w konsekwencji zmniejszenia istniejącego niedoboru kwalifikacji w tym obszarze;
5. podkreśla znaczenie wspólnej europejskiej przestrzeni edukacji opartej na silnym składniku mobilności – uwzględniającym nie tylko szkolnictwo wyższe, lecz również kształcenie i szkolenie zawodowe – która przyczyni się do stworzenia i rozwijania silniejszej tożsamości europejskiej i silniejszego obywatelstwa;
6. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dołożenia wszelkich starań z myślą o osiągnięciu celów europejskiej strategii „Kształcenie i szkolenie 2020”; uważa, że mobilność musi uwzględniać aspekt ustawicznego kształcenia i szkolenia zawodowego (CVET), ponieważ jest ono kluczowym elementem podnoszenia i aktualizowania kwalifikacji i kompetencji; podkreśla, że uczenie się przez całe życie oraz kształcenie i szkolenie zawodowe są kluczowymi warunkami osiągnięcia przez osoby długotrwale bezrobotne lepszych perspektyw zatrudnienia;
7. uważa, że wynikiem tej współpracy powinien być przegląd wymogów w celu zapewnienia ich adekwatności pod względem czasu trwania, treści, kompetencji i efektów uczenia się, łącząc mobilność zarówno w ośrodkach szkoleniowych, jak i miejscach pracy, a także traktując priorytetowo dłuższe okresy zdobywania doświadczenia (np. sześciomiesięczne) w stosunku do ich krótkoterminowych odpowiedników;
8. zwraca uwagę, że europejskie środki przeznaczone na program Erasmus+ oraz programy w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego nie są proporcjonalne do liczby i potrzeb osób zainteresowanych mobilnością w ramach tych programów, w związku z czym zwraca się do państw członkowskich o wspieranie umów dwustronnych, które uzupełniałyby działania propagowane przez Erasmus+ oraz inne programy europejskie w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego, aby zwiększyć mobilność europejskiej młodzieży;
9. przyjmuje do wiadomości ważną rolę i efekty istniejących programów i inicjatyw na rzecz mobilności, takich jak kluczowe działanie 1 w programie Erasmus+, Europass, europejski system transferu osiągnięć w kształceniu i szkoleniu zawodowym (ECVET) oraz europejskie ramy kwalifikacji (EQF); apeluje do Komisji o stworzenie „europejskiej elektronicznej legitymacji studenckiej”, która nadawałaby status studenta UE w kontekście mobilności i zapewniała dostęp do usług;
10. wzywa Komisję Europejską, państwa członkowskie i agencje UE, takie jak CEDEFOP, do podjęcia działań w celu udoskonalenia programów mobilności w kształceniu i szkoleniu zawodowym, tak aby oferowały one wszystkim uczestnikom wartość dodaną w zakresie kwalifikacji, uznania i treści, oraz do zagwarantowania wprowadzenia norm jakości w przyuczaniu do zawodu;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

11. zauważa, że inicjatywy na rzecz mobilności przyczyniają się do zwiększenia nie tylko wartości obywatelskich oraz poczucia przynależności do Europy u osób uczących się, ale również ich umiejętności akademickich oraz perspektyw zatrudnienia, a w szczególności umiejętności w zakresie rozwiązywania problemów, planowania i organizacji, zdolności do podejmowania działań i dostosowywania się do nowych sytuacji, przedsiębiorczości, przywództwa i podejmowania decyzji, umiejętności z zakresu społecznej odpowiedzialności, znajomości języków obcych oraz umiejętności komunikacji i umiejętności pracy w zespole, a także tych umiejętności personalnych, które mają wpływ na szanse zatrudnienia, takich jak pewność siebie, motywacja, ciekawość, umiejętność krytycznego i kreatywnego myślenia, inicjatywa oraz asertywność;

12. podkreśla konieczność ułatwiania wdrożenia mobilności w ramach programu Erasmus+ poprzez podejmowanie działań mających na celu zwiększanie liczby pozytywnie rozpatrzonych wniosków, uproszczenie konstrukcji i korzystania z narzędzi elektronicznych do zarządzania mobilnością, podnoszenie świadomości na temat wartości programów mobilności we wszystkich placówkach szkolnictwa ogólnego i zawodowego w Unii oraz zapewnianie lepiej ukierunkowanych informacji i szkoleń dla beneficjentów programów i działań oraz pośredników, w tym pracowników szkół i uczelni; w związku z tym podkreśla znaczenie dużego wkładu wniesionego przez European Schoolnet; zwraca się do Komisji o zmniejszenie obecnych nadmiernych i zbyt złożonych obciążeń administracyjnych zarówno dla wnioskodawców, jak i dla wysyłających i przyjmujących przedsiębiorstw i instytucji zaangażowanych w projekty Erasmus+, ułatwiając i upraszczając procedury składania wniosków, rejestracji i sprawozdawczości, a także same projekty; wskazuje ponadto, że nadmierna biurokracja w szkołach i na uczelniach uczestniczących w programie stanowi przeszkodę dla nieskomplikowanego wdrażania programu;

13. zwraca się do Komisji o wprowadzanie programów mających na celu zmniejszenie barier językowych i kulturowych utrudniających organizację programów na rzecz mobilności; uważa, że takie programy powinny umożliwiać ocenę postępów we wdrażaniu; podkreśla, że programy działań powinny w szczególności wspierać uczenie się podstawowych elementów języka kraju przyjmującego; zachęca państwa członkowskie oraz regionalne i lokalne organy do zbadania szczególnych potrzeb edukacyjnych nauczycieli i instruktorów zajmujących się kształceniem i szkoleniem zawodowym, zachęcając do wymiany sprawdzonych rozwiązań i wspierając ten proces, oraz do zapewniania im większych możliwości rozwoju zawodowego; podkreśla znaczenie stworzenia podstawowego modelu szkolenia, który będzie w stanie zapewnić informacje na temat kluczowych aspektów kultury biznesowej i kultury pracy w kraju docelowym, jak również promowania i udostępniania specjalnych programów szkolenia kadry dydaktycznej w kontekście zarządzania mobilnością przez ośrodki szkoleniowe;

14. podkreśla, że zawody związane z kształceniem i szkoleniem zawodowym charakteryzuje elastyczność niezbędna do tego, by mogły być wykonywane gdziekolwiek, w związku z czym mobilność w kontekście kształcenia i szkolenia zawodowego jest kluczowym narzędziem w walce z bezrobociem, gdyż poprawia ona szanse zatrudnienia, pomaga zmniejszyć niedobór kwalifikacji i ułatwia dopasowanie ofert zatrudnienia, zwłaszcza w przypadku ludzi młodych, zapewniając umiejętności i wyjątkowe doświadczenie, które jest wymagane do tego, by być konkurencyjnym na dzisiejszych rynkach pracy w UE; uważa, że Erasmus+ pomaga rozwijać umiejętności zawodowe oraz kompetencje przekrojowe i transferowalne, takie jak przedsiębiorczość, a także zwiększać możliwości zaangażowania sektora produkcji, w związku z czym stanowi skuteczne narzędzie na rynku pracy;

15. podkreśla znaczenie i wagę rozpoznawalności marek i logotypów w związku z programem Erasmus+ i jego podprogramami; uważa, że marki powinny być stosowane szczególnie w przypadku publikacji i broszur dotyczących programu Erasmus+;

16. obawia się, że młodzi ludzie postrzegają Erasmus+ przeważnie jako program skierowany do studentów uczelni wyższych; zaleca zatem, aby kłaść większy nacisk na szczeblu europejskim, krajowym i regionalnym na znaczne zwiększenie widoczności głównych programów i podprogramów związanych z każdym obszarem, takich jak kształcenie szkolne (Comenius), szkolnictwo wyższe (Erasmus), międzynarodowe szkolnictwo wyższe (Erasmus Mundus), kształcenie i szkolenie zawodowe (Leonardo da Vinci), uczenie się dorosłych (Grundtvig), oraz aby skupić się na ludziach młodych (program „Młodzież w działaniu”) i sporcie;

17. apeluje do Komisji i państw członkowskich oraz organów państwowych do spraw zatrudnienia, aby rozpowszechniały wiedzę – zwłaszcza wśród MŚP – o programach Erasmus+ i innych narzędziach wspierających mobilność w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego; uważa, że zapewnienie maksymalnej skuteczności tych narzędzi pozwoli wielu osobom korzystać z tych możliwości, tak by osiągnąć cel mobilności;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

18. podkreśla pilną potrzebę zasięgnięcia opinii przedstawicieli przemysłu i usług, zarówno w sektorze prywatnym, jak i publicznym, oraz ich zaangażowania w opracowywanie, tworzenie, wdrażanie i wspieranie programów mobilności w zakresie kształcenia i szkolenia zawodowego wysokiej jakości; uważa, że przy wyborze programów należy brać pod uwagę możliwości zatrudnienia w przyjmujących przedsiębiorstwach i organizacjach; uważa, że elastyczne i konstruktywne partnerstwo oparte na dialogu, współpracy oraz najlepszej praktyce z udziałem wszystkich zainteresowanych podmiotów zapewni powodzenie i wartość dodaną kształcenia i szkolenia zawodowego; uważa, że niezbędna jest także wymiana wiedzy i najlepszych praktyk między ośrodkami szkolenia i przedsiębiorstwami; wzywa Komisję Europejską do śledzenia podaży i popytu na rynku pracy w Unii Europejskiej oraz mobilności geograficznej i zawodowej, aby zaspokoić potrzeby rynku pracy; uważa, że pozwoliłoby to zmniejszyć rozbieżności między ofertą szkoleniową oraz tym, co czeka młodych ludzi w przedsiębiorstwach, a potrzebami rynkowymi w sektorach o wartości dodanej (np. gospodarka cyfrowa i gospodarka ekologiczna, energia, obronność, sektor opieki i rewitalizacja budynków mieszkalnych);

19. podkreśla kluczowe aspekty, które należy uwzględnić podczas planowania działań z zakresu mobilności i przy ocenie ich realizacji, a mianowicie: ekonomiczne możliwości osób uczących się do podjęcia mobilności, uznawanie studiów, kompetencji i kwalifikacji oraz treści szkoleń w poszczególnych krajach na podstawie zaliczeń lub dyplomów, poziom znajomości języka, organizację programów nauczania lub studiów, uznawanie zdanych egzaminów i punktów uzyskanych przez studenta za granicą po jego powrocie na uczelnię macierzystą, aspekty prawne, informacje lub motywację do ukończenia studiów, poradnictwo i doradztwo w okresie mobilności, a także sytuację osobistą studenta; zwraca się zatem do Komisji o poprawę wskaźników i kryteriów oceny, aby można było z większą regularnością kontrolować skuteczność tych unijnych programów i wprowadzać wszelkie konieczne usprawnienia;

20. przypomina, że obecnie tylko 1 % młodych osób korzystających ze szkolenia zawodowego połączonego z pracą, w tym praktykantów, bierze udział w programach z zakresu mobilności w trakcie szkolenia; zwraca uwagę na dużą potrzebę stworzenia sprzyjających warunków dla rozwijania mobilności praktykantów w obrębie UE, aby zapewnić im takie same szanse, jak studentom szkół wyższych; zachęca zatem Unię Europejską do sformułowania statutu „europejskiego praktykanta”; apeluje do UE i państw członkowskich o dopilnowanie, by zarówno praktyki, jak i staże pozostawały formą szkolenia, która nie jest wykorzystywana jako źródło siły roboczej o niepewnym statusie, nie prowadzi do zastępowania pełnoetatowych specjalistów i która gwarantuje godne warunki pracy i prawa studentów, w tym prawa finansowe i prawa w kontekście wynagrodzeń; zachęca również Komisję do przeanalizowania konsekwencji związanych z wprowadzeniem wyżej wspomnianego statutu, monitorowania realizacji związanych z tym środków, nakłonienia wszystkich zainteresowanych podmiotów, w tym europejski sojusz na rzecz przygotowania zawodowego, do stosowania się do sformułowanych w nim zaleceń z myślą o poprawie warunków, jakości i dostępności praktyk w UE, a także do uznania tej kwestii za strategiczny priorytet;

21. wzywa Komisję do przedstawienia, a państwa członkowskie do zatwierdzenia wniosku w sprawie systemu przyuczania do zawodu w UE w celu zagwarantowania zestawu uprawnień osobom uczącym się zawodu i beneficjentom kształcenia i szkolenia zawodowego; wskazuje na korzystną rolę, jaką w kształceniu i szkoleniu młodzieży, zwłaszcza w dziedzinie biznesu i przedsiębiorczości, mogą odgrywać osoby starsze, w celu jak największej intensyfikacji wymiany międzypokoleniowej dzięki stażom i opiece pedagogicznej oraz ułatwieniu praktycznego zdobywania nauki w zespołach międzypokoleniowych; zachęca Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia konkretnych środków w celu dopilnowania, by przyuczanie do zawodu i szkolenia w ramach programu Erasmus+ nie były wykorzystywane niezgodnie z ich przeznaczeniem, jako instrumenty obniżania kosztów pracy;

22. pozytywnie ocenia uruchomienie projektów pilotażowych oraz niedawno zatwierdzone europejskie ramy na rzecz mobilności praktykantów jako punkt wyjścia do udoskonalenia programu Erasmus+ służący zwiększeniu i poprawie długoterminowej mobilności w kształceniu i szkoleniu zawodowym; apeluje o utworzenie ram dla długoterminowych inicjatyw, w odróżnieniu od działań skupionych wyłącznie na projektach, aby utworzyć stały i zrównoważony system, który będzie w pełni sprawny, przewidywalny i będzie ułatwiał swobodny przepływ umiejętności w Europie;

23. zwraca uwagę, że przedwczesne kończenie nauki jest jednym z najbardziej istotnych problemów dotyczących grupy, do której skierowana jest koncepcja mobilności, oraz że lepsze opcje kształcenia zawodowego skutkują mniejszą liczbą osób przedwcześnie kończących naukę i szkolenia; w związku z tym podkreśla znaczenie, jakie mogą mieć efekty systemów kształcenia, w ograniczaniu przedwczesnego kończenia nauki oraz w nabywaniu przez uczniów umiejętności przekrojowych, które ostatecznie pomogą im dopasować kwalifikacje do wymogów rynku pracy;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

24. podkreśla potrzebę pomagania młodym ludziom uczestniczącym w programach szkolenia zawodowego w przezwyciężaniu napotykanych przez nich trudności za pomocą pewnych uzupełniających i towarzyszących środków, takich jak wzmocnianie grupowego charakteru programów na rzecz mobilności, lepsza opieka pedagogiczna i wsparcie ze strony instytucji macierzystych i przyjmujących jeszcze przed wyjazdem, jak i w trakcie programu z zakresu mobilności, poprawa dostępu do wysokiej jakości informacji na temat możliwości kształcenia i szkolenia zawodowego, zapewnianie specjalistycznych działań i narzędzi z zakresu poradnictwa i doradztwa oraz finansowanie wsparcia językowego dla wszystkich uczestników bez ograniczeń ze względu na język;

25. zwraca uwagę, że można określić szereg czynników, które mają wpływ na oczekiwania osób młodych uczących się w ramach systemów kształcenia i szkolenia zawodowego, w szczególności są to czynniki społeczno-ekonomiczne, typologia rodziny lub brak wytycznych (i narzędzi dydaktycznych) po ukończeniu obowiązkowego kształcenia średniego lub podczas kursów w ramach szkolenia zawodowego;

26. podkreśla kluczową rolę mobilności w kształceniu i szkoleniu w pokonywaniu wyzwań społecznych i kulturowych, aby zapewnić młodzieży jak największe szanse na rozwijanie własnego planu działania w społeczeństwie; przypomina, że UE skoncentrowała swoje wysiłki, w szczególności poprzez strategię „Europa 2020”, na zwiększaniu konkurencyjności swojej gospodarki, tworzeniu nowych miejsc pracy i ostatecznie wzmocnieniu zdolności do konkurencyjności na światowych rynkach w trzeciej dekadzie tego wieku; podkreśla w tym kontekście istotną rolę badań, innowacji, społeczeństwa cyfrowego i zrównoważonej energetyki jako instrumentów służących zapewnianiu wyższej wartości dodanej;

27. podkreśla rolę UE i państw członkowskich w rozwijaniu i wspieraniu wysokiej jakości i dobrze zorganizowanych systemów kształcenia i szkolenia zawodowego poprzez wdrażanie całościowego podejścia, w ramach którego wyważono teoretyczne kształcenie pod kątem danego zawodu, szkolenie praktyczne oraz kształcenie ogólne, formalne, nieformalne i pozaformalne; apeluje do państw członkowskich o wprowadzenie do swoich systemów kształcenia ponadgimnazjalnego dualnego modelu kształcenia lub o wzmocnienie obecnych systemów kształcenia poprzez staże i praktyki zawodowe, ułatwiając tym samym trwałą integrację uczestników programów kształcenia i szkolenia zawodowego na rynku pracy i zwiększając ich udział w ponadnarodowych programach na rzecz mobilności; przypomina, że ogólnie rzecz biorąc poprawa jakości kształcenia i szkolenia zawodowego we współpracy z partnerami społecznymi i publicznymi służbami zatrudnienia stanowi sposób na zaradzenie wykluczeniu społecznemu, zwiększenie odsetka osób podejmujących studia wyższe, promowanie dostępu studentów do rynku pracy i ułatwienia ich integracji na tym rynku, co powinno ułatwić mobilność w procesie uczenia się przez całe życie;

28. wzywa do właściwego podejścia do problemów związanych z wolontariatem europejskim w kontekście ubezpieczenia uczestników, udzielania zezwoleń, zarządzania bazą danych, jak również monitorowania działań wolontariuszy w celu zapobieżenia dalszemu spadkowi liczby uczestników;

29. ubolewa, że uczenie się pozaformalne utraciło na znaczeniu oraz że zmniejszono środki budżetowe przeznaczone na ten cel w aktualnym programie Erasmus+; podkreśla znaczenie pozaformalnego uczenia się na szczeblu europejskim, zwłaszcza w drodze zatrudnienia młodzieży i wolontariatu osób starszych; apeluje o to, by uczenie się pozaformalne i nieformalne miało wyraźnie określone i widoczne miejsce w programie Erasmus+; uważa ponadto, że powinna istnieć możliwość ubiegania się o duże projekty w dziedzinie kształcenia dorosłych, które podlegałyby takim samym zasadom co sojusze na rzecz umiejętności sektorowych i sojusze na rzecz wiedzy;

30. wspiera rozwijanie nowoczesnych technologii i infrastruktury w ramach wzmocnienia i modernizowania krajowych systemów kształcenia zawodowego w celu poprawy dostępu do programów mobilności i ich jakości; uważa, że w celu zaradzenia problemowi niedopasowania umiejętności należy położyć większy nacisk na innowacje i rozwijanie nowych umiejętności akademickich i zawodowych, cyfrowego uczenia się i platform dydaktycznych, technologii życia, innowacyjnych technologii służących ubogacaniu dziedzictwa kulturowego, a także technologii informacyjno-komunikacyjnych; zdecydowanie uważa, że UE i państwa członkowskie powinny zapewnić skuteczną strategię mającą na celu dopasowanie obecnych i przyszłych możliwości zatrudnienia w gospodarce o biegu zamkniętym i systemów kształcenia i szkolenia zawodowego;

31. zauważa, że dokonuje się obecnie przejście na w większym stopniu cyfrową gospodarkę oraz redefinicja miejsc pracy i umiejętności; wzywa zatem państwa członkowskie i Komisję do współpracy z sektorem prywatnym w celu opracowania strategii nauczania nowych umiejętności oraz programów kształcenia i szkolenia zawodowego z myślą o przekwalifikowaniu pracowników;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Dostęp: zwiększenie opcji mobilności dla osób młodych odbywających szkolenie zawodowe

32. zachęca do stworzenia ram, analogicznie jak w przypadku wcześniejszego programu Leonardo da Vinci, do których należy odwoływać się podczas naboru do programu Erasmus+ i które będą maksymalnie jasno i precyzyjnie określały opcje mobilności dla osób młodych objętych kształceniem i szkoleniem zawodowym, zwłaszcza za pomocą kampanii obejmujących wszystkie platformy, prowadzonych przez organy publiczne, ze skoordynowanym udziałem wszystkich zainteresowanych stron, które odgrywają aktywną rolę w kształceniu i szkoleniu zawodowym lub mają na nie wpływ;

33. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o zapewnienie wystarczających zasobów finansowych na wsparcie programów mobilności, z uwzględnieniem potencjalnych przeszkód finansowych; popiera zbadanie kwestii tego, w jaki sposób można zapewnić większą przejrzystość co do sposobu uzupełniania przez przedsiębiorstwa przyznanych dotacji lub możliwość zapewnienia innych rodzajów pomocy; uważa, że należy zapewnić i monitorować komplementarność między Europejskim Funduszem Społecznym (EFS) a programem Erasmus+ z myślą o osiągnięciu pozytywnych wyników;

34. apeluje o zapewnienie lepszej synergii między politykami UE a instrumentami wpływającymi na mobilność i kształcenie, w szczególności o środki uzupełniające dla EFS i programu Erasmus+ oraz lepszą koordynację wszystkich działań na wszystkich poziomach (planowanie krajowe, regionalne i lokalne);

35. zwraca się ponownie o wdrożenie środków mających na celu zapewnienie spójności i koordynacji między funduszami strukturalnymi, w tym EFS i programami takimi jak Erasmus+, na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym;

36. podkreśla konieczność zrekompensowania przeszkód, które wynikają z niższego statusu społeczno-ekonomicznego uczniów objętych kształceniem i szkoleniem zawodowym przez zastosowanie środków, takich jak zwiększenie wysokości indywidualnych grantów przydzielanych przez Komisję lub zwiększenie składek wpłacanych przez państwa członkowskie oraz regionalne i lokalne administracje, instytucje pośredniczące lub organizacje pozarządowe, niezależnie czy są one opłacane z ich własnych budżetów czy też w ramach programów partnerstwa z przedsiębiorstwami, fundacjami i organizacjami, które współpracują w ramach systemu kwalifikacji i szkolenia zawodowego w ich regionie lub na ich terytorium;

Od mobilności po szanse zatrudnienia: walidacja i uznawanie efektów uczenia się, umiejętności i kompetencji

37. podkreśla, że zdobywanie nowych różnorodnych i twórczych pomysłów za granicą może motywować i pobudzać przedsiębiorczość i kreatywność; podkreśla, że możliwości, jakie oferuje mobilność w kształceniu i szkoleniu, takie jak budowanie międzynarodowych sieci, mogą wywierać pozytywny wpływ również na szanse zatrudnienia, współpracę transnarodową i konkurencyjność Europy;

38. uważa, że obecne i przyszłe środki mające pomóc zaradzić niedopasowaniu umiejętności powinny zarówno ułatwiać zaangażowanie pracodawców, przedsiębiorstw i społeczności lokalnych, jak i być bardziej powiązane z prognozami dotyczącymi zmiany sytuacji na rynku pracy oraz przyszłego zapotrzebowania na umiejętności;

39. podkreśla, że istnieje pozytywna korelacja między mobilnością edukacyjną a przyszłą mobilnością i zarobkami, ponieważ – jak ustaliło w 2013 r. Wspólne Centrum Badawcze Komisji – unijne i międzynarodowe programy na rzecz mobilności zwiększają szanse znalezienia przez uczestników zatrudnienia za granicą; podkreśla, że przyuczanie do zawodu i staże za granicą przyczyniają się do doskonalenia umiejętności językowych uczestników (co według badania Eurobarometru z 2013 r. ma miejsce w 79 % przypadków)⁽¹⁾;

40. podkreśla, jak ważne są programy mobilności umożliwiające przekwalifikowanie, które są przeznaczone dla osób bezrobotnych w każdym wieku lub osób zagrożonych działaniami restrukturyzacyjnymi;

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/public_opinion/flash/fl_378_en.pdf

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

41. zwraca uwagę na różnorodność i nierówny rozwój systemów walidacji i uznawania kwalifikacji w państwach członkowskich, mimo rosnącej konwergencji w ciągu ostatniej dekady; podkreśla potrzebę zwiększenia kompatybilności między różnymi systemami kształcenia i szkolenia zawodowego oraz ułatwienia walidacji oraz uznawania umiejętności i kompetencji w firmach lub ośrodkach szkoleniowych w różnych państwach członkowskich, a także podnoszenia atrakcyjności programu Erasmus+; wzywa państwa członkowskie do udoskonalenia wdrożenia EQF⁽¹⁾ i usunięcia barier; zachęca do zdefiniowania europejskiego standardu, który byłby możliwy do przyjęcia i wdrożenia na wszystkich szczeblach (krajowym, regionalnym i lokalnym);

42. zachęca do opracowania dodatkowych środków mających na celu promowanie uznawania i walidacji efektów uczenia się, obejmujących efekty uzyskane w wyniku uczenia się pozaformalnego i nieformalnego, w szczególności przez lepsze wykorzystanie istniejących narzędzi, takich jak Europass i ECVET;

43. przypomina, że dzięki EQF poczyniono istotne postępy w zakresie uznawania dyplomów, punktów zaliczeniowych, dyplomów potwierdzających kwalifikacje i zaświadczeń o kompetencjach oraz nabytej wiedzy fachowej w kontekście kształcenia i szkolenia zawodowego; apeluje o wyznaczanie konkretnych celów, jak np. wdrożenie w pełni działającego systemu transferu i uznawania punktów dzięki zastosowaniu ECVET; zachęca do opracowania wspólnych kwalifikacji w kształceniu i szkoleniu zawodowym, które będą gwarantowały uznanie kwalifikacji na szczeblu międzynarodowym;

44. opowiada się za opracowaniem w bliskiej współpracy z wszystkimi kluczowymi podmiotami zielonej księgi w sprawie kształcenia i szkolenia zawodowego oraz mobilności, a także uznawania umiejętności i kompetencji w Europie; przypomina, że obecne zalecenia dotyczące kształcenia i szkolenia zawodowego muszą zostać w pełni wprowadzone w życie; podkreśla, że nieuznawanie kompetencji wpływa negatywnie na cel strategii „Europa 2020” dotyczący wskaźnika zatrudnienia i ogranicza swobodę przemieszczania się zagwarantowaną w traktatach;

45. opowiada się za większą mobilnością w zatrudnieniu, kształceniu, przyuczaniu do zawodu i stażach w kontekście europejskich gwarancji dla młodzieży, aby podnosić umiejętności młodych ludzi oraz zmniejszać geograficzne niedopasowanie umiejętności w UE;

46. podkreśla znaczenie gwarancji dla młodzieży i Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych we wspieraniu przyuczania do zawodu, staży, kształcenia i szkolenia zawodowego, pośrednictwa pracy oraz dalszego kształcenia, które prowadzi do zdobycia kwalifikacji; wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, by na te programy przyznano odpowiednie środki finansowe w całym okresie programowania 2014–2020;

47. wzywa do tłumaczenia na wszystkie języki urzędowe Unii portalu unijnej panoramy umiejętności, aby stał się dostępnym dla wszystkich źródłem informacji na temat umiejętności potrzebnych w całej Europie;

48. zwraca uwagę na postępy osiągnięte na drodze do zapewnienia wyższej jakości kształcenia i szkolenia zawodowego w wielu państwach członkowskich przy wsparciu europejskich ram odniesienia na rzecz zapewniania jakości w kształceniu i szkoleniu zawodowym (EQAVET); zachęca te państwa członkowskie, które są obecnie na etapie opracowywania krajowego podejścia do zapewniania jakości do opracowania go zgodnie z EQAVET; podkreśla, że państwa członkowskie powinny dołożyć większych starań, aby w ramach rozwiązań z zakresu zapewniania jakości bardziej uwzględniane były efekty uczenia się oraz by stosownie do krajowego kontekstu doceniane i wspierane było uczenie się pozaformalne i uczenie się poprzez praktykę w miejscu pracy w kontekście formalnym lub pozaformalnym;

49. podkreśla, że programy praktyk przyuczających do zawodu powinny być prowadzone pod kierunkiem kompetentnej osoby nadzorującej;

Dążenie do opracowania bardziej skutecznych, dostępnych i sprzyjających włączeniu społecznemu programów na rzecz mobilności

50. wzywa Komisję i państwa członkowskie, również we współpracy z Europejskim Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (CEDEFOP), do określenia i wzmocnienia roli instytucji pośredniczących – zarówno terytorialnych, jak i sektorowych – zaangażowanych w przygotowanie i kontrolowanie programów na rzecz mobilności i zarządzanie nimi, wymagając jednocześnie od nich zachowania najwyższych standardów przejrzystości, oraz do pomocy w tworzeniu takich instytucji na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym;

⁽¹⁾ Zob.: zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

51. podkreśla, że te instytucje pośredniczące muszą posiadać odpowiednie zasoby budżetowe i kadrowe, aby umożliwić strukturom odpowiedzialnym za organizację i zarządzanie mobilnością zadbanie o to, by w proces ten zaangażowana była sieć szkół zajmujących się szkoleniem zawodowym, oraz muszą posiadać uprawnienia i zdolność do zawierania operacyjnych sojuszy i porozumień z potencjalnymi partnerami, zarówno w swoim kraju, jak i w państwach członkowskich uczestniczących w programach na rzecz mobilności;
52. podkreśla konieczność ochrony prawnej osób małoletnich za granicą;
53. zwraca uwagę, że w ramach programu Erasmus+ należy podkreślać i promować działania na rzecz mobilności lub usługi w zakresie mobilności dostosowane do potrzeb instruktorów, nauczycieli i przedsiębiorców;
54. zwraca uwagę, że spójne, uzupełniające się i dobrze skoordynowane systemy finansowania na poziomie europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym są potrzebne, aby umożliwić ośrodkom szkoleniowym pokrywanie kosztów w całej rozciągłości oraz planowanie i wdrażanie stałych działań;
55. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że program Erasmus+ znacząco rozszerzył liczbę beneficjentów programów na rzecz kształcenia i szkolenia zawodowego o młode osoby, które nie kształcą się na uniwersytetach lub w szkołach wyższych;
56. popiera wszystkie niezbędne środki wspomagające mające przede wszystkim na celu zapewnienie praktykantom pomocy w uczestniczeniu w programach mobilności oraz lepszym wykorzystywaniu umiejętności nabytych w wyniku mobilności oraz rozwoju asertywności, by ich bogate doświadczenie stało się widoczne i wartościowe, a także środki mające na celu zachęcanie praktykantów do udziału w tych programach;
57. uważa, że efekty uczenia się wynikające z przyuczania do zawodu powinny być opracowywane i omawiane z praktykantem zgodnie z zasadami ECVET zanim praktykant rozpocznie szkolenie i powinny być wykazywane w suplemencie do świadectwa po zakończeniu szkolenia;
58. podkreśla znaczenie dobrej jakości doskonalenia zawodowego nauczycieli oraz monitorowania, oceny i zapewnienia jakości w tym obszarze, a także potrzebę promowania włączenia społecznego i tolerancji w programach na rzecz mobilności;
59. podkreśla potrzebę zapewnienia wysokiej jakości staży, które pozwolą uczniom zdobyć pożądane umiejętności zawodowe, a także podkreśla potrzebę dobrej komunikacji na wszystkich poziomach z przedsiębiorcami w celu włączenia ich do współpracy, by zapewnić dalsze uznawanie doświadczenia zdobytego przez osoby młode korzystające z programów na rzecz mobilności;
60. popiera wszelkie środki zgodne z celami programu Erasmus+ podejmowane przez przedsiębiorców, organizacje pozarządowe lub społeczeństwo obywatelskie w celu rozwoju programów na rzecz mobilności dla młodych pracowników lub praktykantów według branży lub we współpracy z organami reprezentującymi branżę, takimi jak izby handlowe i branżowe – obok sieci europejskich takich jak Eurochambres – oraz odpowiednie związki zawodowe; wzywa do uznania roli izb rzemieślniczych oraz ich ośrodków szkoleniowych we wspieraniu mobilności i bardzo małych przedsiębiorstw; uważa, że wszystkie środki podejmowane w celu usprawnienia programów kształcenia i szkolenia zawodowego powinny koncentrować się również na obszarach, w których promuje się energię bezemisyjną i zrównoważoną mobilność;
61. zaleca, by wszystkie najważniejsze podmioty pracowały nad wspólnymi strategiami w celu zwiększenia powrotów osób odbywających szkolenie zawodowe i przyuczających się do zawodu do swoich krajów macierzystych lub zintensyfikowania ich mobilności w kierunku innych części Europy, przy jednoczesnym poszanowaniu ich preferencji, w celu ukierunkowania wiedzy i doświadczenia zdobytych za granicą z myślą o zmniejszeniu braku równowagi i poprawie spójności na obszarach, z których pochodzą i które borykają się z „niedostatkiem kwalifikacji”, lub w innych regionach Europy;
62. apeluje do Komisji Europejskiej i państw członkowskich o tworzenie i skuteczne wdrażanie europejskiej sieci laboratoriów i inkubatorów, która ma zasadnicze znaczenie dla upowszechniania sojuszy na rzecz wiedzy między szkołami, uniwersytetami i przedsiębiorstwami w celu wspierania dostępu do szkoleń, doświadczeń, doksztalcania nauczycieli i wykładowców, przyuczania do zawodu i przedsiębiorstw typu start-up;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

63. zwraca się do Komisji Europejskiej i państw członkowskich o wspieranie i wzmacnianie europejskiej sieci ośrodków naukowych (ECSITE), która skupia ośrodki naukowe, jako miejsca dostępu do kultury naukowej;
64. zwraca się o stworzenie jednolitego i kompleksowego mechanizmu służącego łączeniu danych i narzędzi komunikacyjnych z myślą o zapewnieniu wygodnej i sprawnej obsługi dla osób poszukujących informacji i wsparcia w zakresie różnych programów na rzecz mobilności istniejących na poziomie unijnym, państwowym, regionalnym i lokalnym;
65. apeluje do Komisji o przedstawienie tam, gdzie jest to wykonalne, aktualnych danych statystycznych i przeprowadzenie ocen lub badań dotyczących programu Erasmus+ i innych programów mobilności w kształceniu i szkoleniu zawodowym w celu określenia ich wpływu na dostosowanie doświadczenia zawodowego do stanowisk pracy z punktu widzenia poziomu zatrudnienia, a także o zbadanie, dlaczego niektóre państwa członkowskie generują większą liczbę wniosków o pracę i kształcenie w ramach kształcenia i szkolenia zawodowego za granicą, a także o opracowanie planu ich większego zaangażowania; uważa, że wyniki statystyk i ocen powinny zostać włączone i uwzględnione w ramach śródkresowego przeglądu programu Erasmus+;
66. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje uzgodnione w Rydze przez ministrów ds. kształcenia i szkolenia zawodowego w dniu 22 czerwca 2015 r., w których zaproponowano nowy zbiór średnioterminowych rezultatów w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego na okres 2015–2020, oraz apeluje o ich terminową i rzetelną realizację;
67. podkreśla znaczenie promowania korzyści wynikających z mobilności pod względem szans zatrudnienia i zdobytych kwalifikacji, aby wykazać rzeczywistą przydatność i ograniczyć postrzeganie szkoleń opierających się zasadniczo na kwalifikacjach wyłącznie krajowych jako straty czasu;
68. zachęca do lepszego promowania i zwiększania widoczności wśród młodych ludzi i przedsiębiorstw platform takich jak Drop'pin@EURES, których celem jest ułatwianie mobilności młodych ludzi w zakresie przyuczania do zawodu, staży, programów szkoleniowych i kursów językowych w systemie e-uczenia się;
69. zachęca państwa członkowskie do propagowania pełnego wachlarza możliwości oferowanych przez nowy program Erasmus+ dający młodzieży możliwości nie tylko studiowania za granicą, ale także przyuczania się do zawodu i uczestniczenia w praktykach zawodowych;
70. zachęca do wprowadzenia minimalnej wysokości stypendium dostosowanego do występujących między państwami członkowskimi różnic w warunkach bytowych, cenach i kosztach; popiera pomysł, by państwa członkowskie wprowadziły w odpowiednich przypadkach środki umożliwiające niezbędne i korzystne wsparcie, np. w zakresie zakwaterowania i transportu, zwracając szczególną uwagę na potrzeby osób niepełnoletnich, a także przygotowując studentów do ich międzynarodowych doświadczeń, na przykład poprzez doradztwo zawodowe, nauczanie języków oraz komunikację międzykulturową;
71. domaga się, aby dokonano przeglądu wieloletnich ram finansowych w oparciu o kryteria obejmujące wstępną ocenę efektywności wykorzystania zasobów przydzielonych na zwalczanie bezrobocia, przewidując ograniczenie środków przeznaczonych na działania, które przynoszą niewielkie skutki; uważa, że takie podejście jest szczególnie ważne w dobie kryzysu, jak ten, który ma obecnie miejsce, charakteryzującego się niedopuszczalnym brakiem równowagi;
- o
- o o
72. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz państwom członkowskim.
-

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0108

Rola UE w ramach międzynarodowych instytucji i organów finansowych, walutowych i regulacyjnych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie roli UE w ramach międzynarodowych instytucji i organów finansowych, walutowych i regulacyjnych (2015/2060(INI))

(2018/C 058/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zasadę lojalnej współpracy między Unią a państwami członkowskimi, zapisaną w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
 - uwzględniając art. 121 i 138 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając protokół nr 14 do TFUE w sprawie Eurogrupy,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 października 2010 r. zawierającą zalecenia dla Komisji dotyczące poprawy zarządzania gospodarką i ram stabilności Unii, w szczególności w strefie euro ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 maja 2011 r. w sprawie UE jako podmiotu na scenie globalnej: jej rola w organizacjach wielostronnych ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2011 r. w sprawie zarządzania gospodarką na szczeblu światowym ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie przeglądu ram zarządzania gospodarczego: sytuacja obecna i wyzwania ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie tworzenia unii rynków kapitałowych ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie przedstawione w dniu 25 lutego 2009 r. przez grupę wysokiego szczebla ds. nadzoru finansowego w UE (sprawozdanie de Larosière'a),
 - uwzględniając sprawozdanie pięciu przewodniczących z czerwca 2015 r. wzywające do konsolidacji zewnętrznej reprezentacji strefy euro,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Spraw Konstytucyjnych (A8-0027/2016),
- A. mając na uwadze, że stabilność systemu finansowego będąca warunkiem właściwego przydziału zasobów z korzyścią dla wzrostu i zatrudnienia jest światowym dobrem publicznym;
- B. mając na uwadze, że rosnące współzależności między gospodarkami na świecie powodują, że konieczne jest dążenie do coraz bardziej globalnych form zarządzania;

⁽¹⁾ Dz.U. C 70 E z 8.3.2012, s. 41.

⁽²⁾ Dz.U. C 377 E z 7.12.2012, s. 66.

⁽³⁾ Dz.U. C 131 E z 8.5.2013, s. 51.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0238.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0268.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- C. mając na uwadze, że gdy UE nie jest w stanie przemawiać jednym głosem w instytucjach i organach międzynarodowych, wszystkie stanowiska europejskie powinny być skoordynowane tak, by dążyły do ukształtowania globalnego ładu zgodnego z celami i wartościami zawartymi w traktatach UE;
- D. mając na uwadze, że UE powinna przyczynić się do tworzenia demokratycznych ram służących rozwiązywaniu globalnych problemów;
- E. mając na uwadze, że współpraca na szczeblu światowym może prowadzić do rozmycia i braku odpowiedzialności ze szkodą dla demokracji; mając na uwadze, że parlamenty narodowe i Parlament Europejski nie mogą być zredukowane do roli organów posłusznie zatwierdzających decyzje, lecz muszą być aktywnie i w pełni zaangażowane w cały proces decyzyjny;
- F. mając na uwadze, że istniejące organizacje i organy międzynarodowe o własnych strukturach zarządzania i kompetencjach działania były w przeszłości tworzone w reakcji na określone sytuacje; mając na uwadze, że doprowadziło to do skomplikowania, a czasami i do dublowania zadań oraz do powstania systemu, który może być nieprzejrzysty i w którym brakuje ogólnej koordynacji;
- G. mając na uwadze, że art. 42 Karty praw podstawowych i rozporządzenie (WE) nr 1049/2001⁽¹⁾, w myśl których każdy obywatel Unii ma prawo dostępu do dokumentów, powinny mieć zastosowanie do instytucji i jednostek organizacyjnych Unii uczestniczących w organizacjach i organach międzynarodowych;
- H. mając na uwadze, że zgodnie z traktatami wszyscy obywatele Unii oraz osoby fizyczne i prawne zamieszkujące lub posiadające siedziby w państwie członkowskim mają prawo dostępu do dokumentów instytucji, organów, biur i jednostek organizacyjnych Unii, niezależnie od środka przekazu (art. 42 Karty praw podstawowych); mając na uwadze, że stopień przejrzystości powinien mieć zastosowanie do instytucji i jednostek organizacyjnych Unii uczestniczących w organizacjach i forach międzynarodowych, w szczególności w przypadku ustalania zasad mających wpływ na obywateli Unii;
- I. mając na uwadze, że różnorodność struktur prawnych oraz zasad finansowania i funkcjonowania międzynarodowych organizacji i organów ekonomicznych⁽²⁾ sprawia, że trudno monitorować ich całokształt, a przecież spójność w procedurach finansowych i operacyjnych ma podstawowe znaczenie dla zapewnienia ogólnoświatowych równych warunków działania; mając na uwadze, że Międzynarodowy Fundusz Walutowy (MFW) i Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) są prawdziwymi organizacjami międzynarodowymi stworzonymi na mocy konwencji, mającymi licznych członków i wielorakie zadania, podczas gdy przykładowo grupa G-20, Komitet Ekonomiczno-Finansowy i Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego to skupiające ograniczoną liczbę państw nieformalne gremia publiczne (znaczenie niektórych z nich wzrosło w wyniku kryzysu), a Międzynarodowa Organizacja Komisji Papierów Wartościowych (IOSCO), Międzynarodowe Stowarzyszenie Organów Nadzoru Ubezpieczeniowego (IAIS), Międzynarodowa Organizacja Organów Nadzoru Emerytalnego (IOPS) i Rada Międzynarodowych Standardów Rachunkowości (RMSR) to prywatne stowarzyszenia o charakterze technicznym i branżowym, w których uczestniczą w większym lub mniejszym stopniu zainteresowane sektory;
- J. mając na uwadze, że dochodzi już do nieformalnych kontaktów między Parlamentem Europejskim a niektórymi z tych organizacji i organów, lecz nie są one systematyczne;
- K. mając na uwadze, że przejrzystość jest ważna z punktu widzenia demokracji, lecz należy odpowiednio uwzględnić ochronę rynkowych danych szczególnie chronionych;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

⁽²⁾ Bank Rozrachunków Międzynarodowych, Grupa Specjalna ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniądzy (FATF) oraz Światowa Organizacja Handlu (WTO) również zajmują się tworzeniem przepisów; Konferencja Narodów Zjednoczonych do spraw Handlu i Rozwoju (UNCTAD) odgrywa ważną rolę w globalnym zarządzaniu gospodarczym; Afrykański Bank Rozwoju (ADB), Azjatycki Bank Rozwoju (ADB), Karaibski Bank Rozwoju (CDB), Zachodnioafrykański Bank Rozwoju (WADB), Międzyamerykański Bank Rozwoju (IDB), Międzyamerykańska Korporacja Inwestycyjna (IIC), Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju (EBOR), Bank Rozwoju Rady Europy (CEB), Grupa Banku Światowego, Międzynarodowy Bank Odbudowy i Rozwoju (IBRD), Międzynarodowe Stowarzyszenie Rozwoju (IDA), Międzynarodowa Korporacja Finansowa (MKF) oraz Wielostronna Agencja Gwarancji Inwestycyjnych (MIGA) wspierają finansowanie współpracy na rzecz rozwoju;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- L. mając na uwadze, że kryzys sprawił, iż grupa G-20 opracowała światowy plan obejmujący skuteczny zestaw konkretnych reform, lecz że w dalszej perspektywie dla jej legitymacji konieczne jest działanie w prawdziwie wielostronnych i demokratycznych ramach;
- M. mając na uwadze, że role banków i rynków w finansowaniu gospodarki różnią się w zależności od państwa;
- N. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy i finansowy, który zaczął się w 2008 r., uwidocznił rażąco brak globalnego zarządzania gospodarczego i finansowego; mając na uwadze, że istnieje wiele zagadnień makroekonomicznych wymagających większej koordynacji, szczególnie w dziedzinie polityki podatkowej; mając zatem na uwadze, że wspólnym celem wszystkich zainteresowanych stron powinno być opracowanie kompleksowych ram zapewniających stabilność finansową oraz spójność na ogólnoswiatowym i lokalnym poziomie;
- O. mając na uwadze, że stworzenie nowych organów nadzorczych nie powinno automatycznie oznaczać zwiększenia liczby przedstawicieli UE, co może zrodzić sytuacje zagrażające demokracji, takie jak większe prawdopodobieństwo blokowania mniejszości i niepokój wśród partnerów UE;
- P. mając na uwadze, że MFW postanowił włączyć renminbi do koszyka walut składających się na specjalne prawo ciągnięcia MFW; mając na uwadze, że skutkowało to zmniejszeniem udziału euro i funta, jednak nie zmieniło sytuacji dolara amerykańskiego; mając na uwagę, że wypukła to potrzebę silniejszego głosu europejskiego;
1. stwierdza potrzebę zacieśnienia współpracy regulacyjnej na szczeblu światowym, realizowanej przy znaczącym udziale PE;
 2. wyraża zaniepokojenie brakiem spójności, którego przyczyną jest rozdrobnienie i wielość organizacji i organów, oraz opóźnieniami we wdrażaniu przepisów i wytycznych uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym;
 3. domaga się doprecyzowania właściwości każdej z organizacji lub organu oraz sposobów jej funkcjonowania i źródeł pochodzenia ich finansowania, w tym dobrowolnych wkładów finansowych, podarunków i darowizn, w celu wykluczenia partykularnych interesów i zapewnienia zgodności tych decyzji z prawem;
 4. apeluje o większą spójność i koordynację polityki w globalnych instytucjach poprzez wprowadzenie kompleksowych standardów legitymacji demokratycznej, przejrzystości, odpowiedzialności i uczciwości; uważa, że powinno to dotyczyć m. in.:
 - kontaktów z obywatelami (np. publiczny dostęp do dokumentów, otwarty dialog z różnymi zainteresowanymi stronami, ustanowienie obowiązkowych rejestrów przejrzystości i przepisów dotyczących przejrzystości spotkań z grupami interesu);
 - wewnętrznych przepisów (np. dobór personelu na podstawie umiejętności, należyte zarządzanie finansami, zapobieganie konfliktom interesów);
 5. uważa, że niedostateczna reprezentacja krajów najsłabiej rozwiniętych w większości międzynarodowych instytucji i organów finansowych, walutowych i regulacyjnych prowadzi do braku równowagi, a w konsekwencji rodzi ryzyko nieodpowiedniego zajmowania się kwestiami związanymi z nierównościami lub z finansowaniem dla najbiedniejszych krajów;
 6. uważa, że niezależnie od zmniejszenia geograficznych dysproporcji w reprezentacji mogłoby zostać zwiększony udział w procesach konsultacyjnych w ramach międzynarodowych dyskusji dotyczących organów finansowych, walutowych i regulacyjnych pewnych zainteresowanych stron, a mianowicie społeczeństwa obywatelskiego, MŚP, przedstawicieli konsumentów oraz pracowników; uważa, że obowiązkiem tych organów i stron jest działanie na rzecz poprawy tej sytuacji;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

7. uważa, że UE powinna zracjonalizować i skodyfikować swoją reprezentację w międzynarodowych organizacjach i organach, aby zwiększyć przejrzystość, uczciwość i odpowiedzialność udziału Unii w tych organach, jej wpływy i propagowanie jej wyborów ustawodawczych będących owocem procesu demokratycznego; ponadto uważa, że UE powinna stać się bardziej proaktywnym podmiotem globalnym zapewniającym wypełnienie w przyszłości zobowiązań podjętych przez grupę G-20, takich jak transformacja działalności kredytowej instytucji niebędących bankami, przeprowadzenie reform dotyczących instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, rozwiązanie problemu ryzyka systemowego oraz dopilnowanie, by rosnące zagrożenia dla globalnej gospodarki zostały uwzględnione w planach działania odpowiednich instytucji ogólnosiwiatowych;
8. wzywa europejskie podmioty do skupiania się w większym stopniu na globalnej konkurencyjności sektorów finansowych UE w ramach kształtowania polityki na poziomie europejskim i międzynarodowym;
9. przypomina, że UE powinna dążyć do pełnego członkostwa w międzynarodowych instytucjach gospodarczych i finansowych, jeżeli nie zostało jej ono jeszcze przyznane, a byłoby to właściwe rozwiązanie (np. w przypadku OECD i MFW); wzywa właściwe międzynarodowe instytucje gospodarcze i finansowe, by wprowadziły w swoich dokumentach założycielskich wszelkie zmiany niezbędne do umożliwienia UE pełnego udziału w ich pracach;
10. uważa za szkodliwe dla Unii sytuacje, gdy przedstawiciel któregoś z państw członkowskich lub jakichś organów krajowych zajmuje na forum światowych organizacji i organów stanowiska sprzeczne z europejskimi decyzjami ustawodawczymi lub regulacyjnymi podjętymi demokratycznie większością głosów; wzywa do zwiększenia koordynacji między tymi przedstawicielami oraz do poprawy jej skuteczności, na przykład poprzez bardziej wiążące mechanizmy;
11. podkreśla konieczność ponoszenia przez Komisję bardziej bezpośredniej odpowiedzialności wobec obywateli, kiedy reprezentuje ona całą Unię w organie międzynarodowym lub organizacji międzynarodowej bądź monitoruje prywatny organ branżowy; podkreśla znaczenie roli Parlamentu w tym procesie;
12. uważa, że priorytety organizacji i ich grup roboczych powinny zostać doprecyzowane i formalnie określone; jest zdania, że systematyczne sięganie po zasadę konsensusu nie tylko może spowalniać tempo debat, lecz również osłabiać wymowę zaleceń, oraz że skład organizacji musi odzwierciedlać ich różnorodność pod względem finansowym, gospodarczym i nadzorczym;
13. podkreśla potrzebę przeprowadzania ocen ex ante w ramach opracowywania polityk regulacyjnych, nadzorczych oraz innych polityk sektora finansowego na poziomie globalnym; uważa, że takie oceny nie naruszają prerogatyw politycznych współprawodawców;
14. uważa, że wdrażanie zaleceń przez poszczególne państwa uczestniczące w procesie jest wciąż niewystarczające, by stworzyć ogólnosiwiatowe równe warunki działania;
15. zauważa, że Rada Stabilności Finansowej przystępuje obecnie do opracowania standardów w sektorze ubezpieczeń; uznaje, że Międzynarodowe Stowarzyszenie Organów Nadzoru Ubezpieczeniowego (IAIS) odgrywa kluczową rolę w globalnej polityce dotyczącej ubezpieczeń, ale podkreśla, że zaangażowanie Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA) przyczyniłoby się do wzmocnienia udziału europejskiej wiedzy eksperckiej w zakresie ubezpieczeń i zapobiegłoby ewentualnej sprzeczności standardów opracowywanych na poziomie ogólnosiwiatowym z logiką wypracowaną uprzednio przez UE;
16. wyraża zadowolenie z pracy wykonanej przez OECD w sprawach podatkowych, a zwłaszcza z projektu dotyczącego erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków (BEPS) opracowanego przez OECD/G-20; uważa, że monitorowanie jego realizacji stanowi kolejne wyzwanie; podkreśla, że współpraca między Komisją a państwami członkowskimi będącymi członkami Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniądzy (FATF) wymaga usprawnienia, by głos UE został usłyszany;
17. pozytywnie ocenia wolę prezesa EBC, aby dalej współpracować z Parlamentem w odniesieniu do roli EBC w kwestiach dotyczących bankowości, zwłaszcza w ramach globalnych organów ustalających normy, takich jak Rada Stabilności Finansowej;
18. przyjmuje z zadowoleniem ustalenia organizacyjne przyjęte przez państwa strefy euro będące członkami Azjatyckiego Banku Inwestycji Infrastrukturalnych, których rezultatem jest jedno miejsce w zarządzie dla przedstawiciela wszystkich tych państw strefy euro;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

19. wysuwa zatem następujące propozycje:

- zachęca Komisję Europejską do zainspirowania się najlepszymi istniejącymi praktykami na poziomie europejskim i krajowym w celu zredagowania europejskiego kodeksu postępowania dotyczącego przejrzystości, uczciwości i odpowiedzialności, którego celem będzie pokierowanie działaniami przedstawicieli UE w organizacjach i organach międzynarodowych; wzywa do ścisłego włączenia Parlamentu w proces przygotowywania projektów;
- podkreśla w szczególności swoje obawy dotyczące statusu, finansowania i funkcjonowania wyżej wspomnianych organizacji i organów, ich współpracy z organami publicznymi, zainteresowanymi stronami i opinią publiczną, komunikowania i dostępu do ich dokumentów; zwraca uwagę na potrzebę zagwarantowania sprawiedliwej równowagi interesów, włącznie z organizacjami pozarządowymi posiadającymi odpowiednią wiedzę techniczną oraz środki finansowe, aby uczynić głos społeczeństwa obywatelskiego lepiej słyszalnym;
- wzywa europejskie instytucje i jednostki organizacyjne, jak również państwa członkowskie, do promowania odpowiedzialności wszystkich europejskich przedstawicieli wobec demokratycznie wybranych organów;
- domaga się przyjęcia porozumienia międzyinstytucjonalnego w celu sformalizowania „dialogu finansowego”, który ma zostać zorganizowany z Parlamentem Europejskim w celu ustalenia wytycznych dotyczących przyjmowania i spójności stanowisk europejskich przed ważnymi negocjacjami na szczeblu światowym, gwarantujących dyskusję nad takimi stanowiskami oraz ich znajomość ex ante oraz zapewniających działania następcze, przy czym Komisja miałaby za zadanie regularne zdawanie sprawy ze stosowania tych wytycznych i z kontroli; proponuje, by do udziału zostały zaproszone instytucje europejskie, państwa członkowskie oraz w miarę potrzeby osoby zarządzające zainteresowanymi organizacjami międzynarodowymi; uważa, że cykliczność i format tego dialogu (publicznego lub za zamkniętymi drzwiami) powinny być ustalone w pragmatyczny sposób; uważa, że konieczny jest również aktywny udział parlamentów krajowych, na odpowiednim dla nich poziomie, polegający na kontroli stanowisk przyjętych przez przedstawicieli danych państw członkowskich;
- uważa, że te bardziej szczegółowe wytyczne mogłyby zostać uzupełnione proaktywnymi rezolucjami zawierającymi wskazówki, które Parlament przyjmowałby z odpowiednią częstotliwością i w których przedstawiałby swoje stanowisko w sprawie ogólnego kierunku polityki;
- w dziedzinach, w których Parlament Europejski jest wraz z Radą współprawodawcą, dialog ten służyłby określeniu mandatu negocjacyjnego jednoczącego europejskie stanowiska wokół wyborów ustawodawczych podjętych większością głosów lub pozbawionego niespójności z będącym w trakcie przyjmowania prawodawstwem;
- wzywa przedstawicieli europejskich do poświęcenia szczególnej uwagi w ramach międzynarodowych negocjacji kwestii spójności międzynarodowych standardów/wymogów z obowiązującym prawodawstwem UE oraz kwestii zgodności, aby stworzyć równe warunki działania na szczeblu międzynarodowym;
- domaga się zwiększenia odpowiedzialności Komisji przed Parlamentem Europejskim przez usprawnienie procesu zajmowania stanowiska przez UE na posiedzeniach grupy G-20 w dziedzinach polityki dotyczących zatrudnienia, energii, handlu, rozwoju i zwalczania korupcji;
- wzywa państwa członkowskie do bezzwłocznego zastosowania postanowień dotyczących lojalnej współpracy;
- wzywa państwa członkowskie do zaakceptowania reprezentacji unii bankowej w Bazylejskim Komitecie Nadzoru Bankowego za pośrednictwem jednolitego mechanizmu nadzorczego;
- wzywa Komisję do uwzględnienia w programie prac zewnętrznego wymiaru ekonomicznych i finansowych przepisów, tzn. pracy przewidywanej w międzynarodowych instytucjach finansowych oraz, w celu zwiększenia spójności polityki wewnętrznej, powołania grupy roboczej ds. globalnego zarządzania gospodarką i instytucji finansowych;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- zauważa inicjatywę Komisji, by stopniowo zbliżyć się ku jednej reprezentacji strefy euro w MFW; uważa, że należy tego dokonać bez uszczerbku dla idei jednej grupy dla całej Unii Europejskiej w dłuższej perspektywie;
 - zwraca uwagę, że zgodnie z protokołem nr 14 do traktatu za ściślejszą koordynację między państwami członkowskimi strefy euro odpowiada Eurogrupa, która ma tymczasowy i nieformalny charakter w oczekiwaniu na moment, gdy euro stanie się walutą wszystkich państw członkowskich Unii; uważa, że można by było zwiększyć przejrzystość i odpowiedzialność Eurogrupy; uważa, że zgodnie z rezolucją Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2012 r. ⁽¹⁾, w którym sformułowane są stopniowe zalecenia dotyczące tworzenia unii bankowej, gospodarczej, fiskalnej i politycznej, należy znaleźć bardziej formalne i trwałe rozwiązanie; przypomina, że niezależna rola komisarza europejskiego do spraw gospodarczych i walutowych powinna zostać wzmocniona oraz powinny jej towarzyszyć silne mechanizmy odpowiedzialności zarówno wobec Parlamentu, jak i Rady;
 - uważa, że z jedynym wyjątkiem MFW w kolejnych latach należy wdrożyć stopniowe doskonalenie reprezentacji UE, w pierwszej kolejności przez zwiększenie koordynacji, a następnie, po dokonaniu oceny, przez unifikację miejsc; uważa, że członkostwo w takich organizacjach i organach powinno być przydzielane na podstawie odpowiednich kompetencji instytucji UE oraz europejskich urzędów nadzoru, Rady/Eurogrupy i organów krajowych; jest zdania, że UE powinna jednocześnie pracować nad ewolucją funkcjonowania tych organizacji i organów, by przejść od uzgadnianych stanowisk do ważonego systemu głosowania większością głosów;
 - podkreśla, że Komisja, Rada oraz w stosownych przypadkach Eurogrupa są zobowiązane do zwiększania koordynacji dzięki posiedzeniom przygotowawczym; uważa, że konieczne jest utworzenie nowych, doraźnych grup roboczych Rady na wzór Komitetu Ekonomiczno-Finansowego (EFC), grupy roboczej ds. MFW (SCIMF), Grupy Roboczej Eurogrupy (EWG) oraz Komitetu Polityki Gospodarczej (EPC);
 - wzywa do przeprowadzenia kompleksowej oceny dwóch oddzielnych miejsc przyznanych obecnie prezydencji Rady Europejskiej i prezydencji Komisji w grupie G-20, aby określić, do jakiego stopnia to ustalenie osłabia wiarygodność UE na zewnątrz, w szczególności biorąc pod uwagę istnienie jednolitego rynku usług finansowych; uważa, że aby zachęcić państwa członkowskie reprezentowane indywidualnie do zbliżenia stanowisk, można rozważyć różne udoskonalenia, które powinny pomóc w osiągnięciu skutecznej koordynacji przed posiedzeniami oraz sprzyjać silnemu głosowi europejskiemu na posiedzeniach;
 - wzywa instytucje europejskie i państwa członkowskie do sprzyjania opracowaniu planu działań na rzecz utworzenia opartej na postanowieniach traktatu światowej organizacji finansowej, zgodnie z zaleceniami zawartymi w sprawozdaniu de Larosièrè'a, wyposażonej w szerokie kompetencje w zakresie wydawania zaleceń, negocjowania minimalnych wiążących norm, wielostronnych mechanizmów rozstrzygnięcia sporów oraz, w stosownych przypadkach, nakładania sankcji; uważa, że zdobyte doświadczenia, w szczególności w sektorze handlu dzięki WTO, mogłyby zostać wykorzystane do ustanowienia wyżej wspomnianych wielostronnych mechanizmów rozstrzygnięcia sporów; podkreśla, że proponowana organizacja powinna podlegać najwyższym standardom przejrzystości i odpowiedzialności;
 - jest zdania, że Komisja powinna otrzymać wyraźny mandat do wspierania nowych bodźców w zakresie promocji multilateralizmu w odniesieniu do współpracy międzynarodowej w sprawach finansowych, monetarnych i regulacyjnych;
 - wzywa Komisję do zadbania o to, by wszelkie wnioski ustawodawcze UE dotyczące spraw finansowych stanowiły uzupełnienie działań podejmowanych na szczeblu ogólnoświatowym;
20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2012 r. zawierająca zalecenia dla Komisji dotyczące sprawozdania przewodniczących Rady Europejskiej, Komisji Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego i Eurogrupy pt. „W kierunku faktycznej unii gospodarczej i walutowej” (Dz.U. C 419 z 16.12.2015, s. 48).

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0109

Łódziewe rybołówstwo przybrzeżne w regionach zależnych od rybołówstwa

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie innowacji i dywersyfikacji łódziewego rybołówstwa przybrzeżnego w regionach zależnych od rybołówstwa (2015/2090(INI))

(2018/C 058/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2328/2003, (WE) nr 861/2006, (WE) nr 1198/2006 i (WE) nr 791/2007 oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1255/2011,
- uwzględniając art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w sprawie środków, podczas przyjmowania których konieczne jest wzięcie pod uwagę szczególnych cech charakterystycznych i ograniczeń regionów najbardziej oddalonych,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie łódziewego rybołówstwa przybrzeżnego i tradycyjnego rybołówstwa przybrzeżnego oraz reformy wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 października 2013 r. w sprawie inicjatywy „Wiedza o morzu 2020: mapowanie dna morskiego w celu promocji zrównoważonego rybołówstwa” ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 maja 2014 r. zatytułowany „Innowacje w niebieskiej gospodarce wykorzystujące potencjał mórz i oceanów w zakresie wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy” (COM(2014)0254),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 października 2010 r. zatytułowany „Projekt przewodni strategii Europa 2020: Unia innowacji” (COM(2010)0546),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1291/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) oraz uchylające decyzję nr 1982/2006/WE,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, przedstawioną dnia 15 października 2014 r., w sprawie komunikatu zatytułowanego „Innowacje w niebieskiej gospodarce wykorzystujące potencjał mórz i oceanów w zakresie wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy” (2015/C 012/15),
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów przedstawioną dnia 21 stycznia 2015 r. w sprawie komunikatu zatytułowanego „Innowacje w niebieskiej gospodarce wykorzystujące potencjał mórz i oceanów w zakresie wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy” (2015/C 019/05),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 września 2012 r. zatytułowany „Niebieski wzrost – szanse dla zrównoważonego wzrostu w sektorach morskich” (COM(2012)0494),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020 Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),

⁽¹⁾ Dz.U. C 419 z 16.12.2015, s. 167.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0438.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 września 2015 r. w sprawie wykorzystania potencjału badawczego i innowacyjnego w niebieskiej gospodarce do tworzenia miejsc pracy i wzrostu gospodarczego ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 maja 2013 r. zatytułowany „Plan działania na rzecz strategii morskiej w obszarze Oceanu Atlantyckiego: realizacja inteligentnego i zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2013)0279),
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 29 sierpnia 2012 r. zatytułowaną: „Wiedza o morzu 2020 – od mapowania dna morskiego do prognozowania oceanicznego”(COM(2012)0473),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 2 lipca 2013 r. w sprawie „niebieskiego wzrostu” wspieranie zrównoważonego wzrostu w unijnym sektorze żegluga, transportu morskiego i turystyki ⁽²⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 lutego 2014 r. zatytułowany „Europejska Strategia na rzecz większego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w turystyce przybrzeżnej i morskiej” (COM(2014)0086),
 - uwzględniając art. 52 swojego Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A8-0044/2016),
- A. mając na uwadze, że rybołówstwo przybrzeżne wykorzystuje 80 % europejskiej floty i wraz połowianiem skorupiaków gwarantuje wysoki poziom zatrudnienia na obszarach przybrzeżnych, wyspach i w regionach najbardziej oddalonych oraz ogółem stanowi zrównoważoną pod względem społecznym i środowiskowym formę rybołówstwa o dużym potencjale; mając na uwadze, że jego wpływ na cechy społeczne i kulturowe oraz na dziedzictwo obszarów przybrzeżnych i wyspiarskich jest wyjątkowy i różnicowany;
- B. mając na uwadze, że rybołówstwo przybrzeżne i wyspiarskie jest tradycyjną formą rybołówstwa komercyjnego, tj. stanowi sposób życia i główne źródło utrzymania, a także bezpośrednie i pośrednie źródło nowych miejsc pracy, zwłaszcza na obszarach, które są uzależnione od rybołówstwa przybrzeżnego oraz które wymagają specjalnych środków i wsparcia, aby ułatwić wzrost i rozwój;
- C. mając na uwadze, że rybołówstwo przybrzeżne jest ogromnie zróżnicowane w poszczególnych państwach członkowskich, a także w obrębie tego samego państwa członkowskiego w zależności od regionu przybrzeżnego, pod względem jego podstawowej definicji i cech charakterystycznych, co należy zmienić i ujednoczyć w przyszłości we wspólnej polityce rybołówstwa (WPRyb), oraz mając na uwadze, że między państwami członkowskimi występują znaczne rozbieżności co do warunków geograficznych, klimatycznych, ekosystemowych i społeczno-ekonomicznych;
- D. mając na uwadze, że istnieją różnice w cechach charakterystycznych rybołówstwa przybrzeżnego na różnych morzach Unii Europejskiej, takich jak Morze Adriatyckie i Morze Śródziemne jako całość, które różnią się od cech rybołówstwa prowadzonego na morzach otwartych Oceanu Atlantyckiego, w tym przy wybrzeżach Gujany oraz w basenie morskim Oceanu Indyjskiego;
- E. mając na uwadze, że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (EFMR) definiuje łodziowe rybołówstwo przybrzeżne jako połowy prowadzone przez statki rybackie o długości całkowitej poniżej 12 metrów i niekorzystające z rybackich narzędzi ciągnionych, a także mając na uwadze, że jest to jedyna definicja rybołówstwa przybrzeżnego w przepisach UE;
- F. mając na uwadze, że jednym z podstawowych elementów zreformowanej WPRyb jest regionalizacja, ponieważ zarządzanie centralne nie jest właściwym rozwiązaniem z uwagi na ogromne zróżnicowanie rybołówstwa w Europie; mając na uwadze, że ze względu na sam charakter rybołówstwa przybrzeżnego i wyspiarskiego regionalizacja oraz podejście zdecentralizowane mają w tym sektorze szczególne znaczenie, również dla społeczności, którym służą;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0291.

⁽²⁾ Dz.U. C 75 z 26.2.2016, s. 24.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- G. mając na uwadze, że intensywność pomocy na działania finansowane przez EFMR może wzrosnąć o 30 pkt, jeżeli działania dotyczą łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego;
- H. mając na uwadze, że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie EFMR nakłada na państwa członkowskie, w których więcej niż 1000 statków można uznać za statki rybackie zajmujące się łodziowym rybołówstwem przybrzeżnym, obowiązek sporządzenia planu działania dotyczącego rozwoju, konkurencyjności i zrównoważonego charakteru łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego;
- I. mając na uwadze, że rybołówstwem przybrzeżnym należy zarządzać zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1380/2013, uwzględniając przy tym różnorodność narzędzi połowowych stosowanych przez floty, ograniczenia geograficzne i klimatyczne, techniki połowowe oraz zasoby rybne w poszczególnych państwach członkowskich i w każdym poszczególnym obszarze połowowym, oraz przyczyniając się tym samym do zachowania tradycji lokalnych i działalności związanej z rybołówstwem;
- J. mając na uwadze, że o ile każdy obszar połowowy ma własne uwarunkowania, o tyle wymiana informacji i dobrych praktyk między poszczególnymi obszarami może umożliwić znaczną poprawę wpływu rybołówstwa na środowisko i ekosystemy morskie, a także polepszyć interakcję między wszystkimi działaniami ludzkimi i ekonomicznymi w strefach przybrzeżnych i na wybrzeżu;
- K. mając na uwadze, że dochody w tradycyjnym łodziowym rybołówstwie przybrzeżnym znacznie się maleją wskutek istotnego wzrostu kosztów operacyjnych, zwłaszcza kosztów paliwa, oraz ze względu na spadek wartości ryb w pierwszej sprzedaży, co często zmusza do zwiększenia nakładu połowowego;
- L. mając na uwadze, że w ramach gospodarowania różnymi stadami kilku głównych gatunków docelowych w wielu regionach nałożono poważne ograniczenia dotyczące rybołówstwa i małych społeczności rybackich;
- M. mając na uwadze, że w rybołówstwie przybrzeżnym wykorzystywane są głównie tradycyjne narzędzia i techniki połowowe, takie jak pułapki sieciowe typu almadraba, które ze względu na swoje specyficzne cechy określają tożsamość i sposób życia w regionach przybrzeżnych, oraz że należy absolutnie nadal je stosować i chronić jako element dziedzictwa kulturowego, historycznego i tradycyjnego;
- N. mając na uwadze, że rybołówstwo łodziowe zwiększa trwałość społeczności nadbrzeżnych i wyspiarskich, ponieważ powstrzymuje coraz większe wyludnienie, przeciwdziała starzeniu się populacji w sektorze rybołówstwa i bezrobociu; mając na uwadze, że rozwój i innowacje mogą odgrywać zasadniczą rolę w tworzeniu miejsc pracy w tych społecznościach; mając ponadto na uwadze, że w rybołówstwie łodziowym na niektórych obszarach stosuje się dawne narzędzia i techniki połowowe bardziej przyjazne środowisku i mające mniejszy wpływ na stan zagrożonych zasobów;
- O. mając na uwadze, że łodziowe, przybrzeżne i tradycyjne rybołówstwo jest przyjazne środowisku i stanowi dla społeczności nadbrzeżnych i wyspiarskich ekonomiczny fundament utrzymania, rozwoju i zatrudnienia;
- P. mając na uwadze, że zgodnie z rozporządzeniem w sprawie Morza Śródziemnego narzędzia ciągnione obejmują także włoki i niewody, mimo iż wszystkie klasyfikacje – takie jak klasyfikacja Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa – uznają niewody za odrębną grupę narzędzi połowowych; mając na uwadze, że przepisy dotyczące ciągnionych włoków nie powinny mieć zastosowania do tradycyjnych niewodów przybrzeżnych, które są wykorzystywane do połowu gatunków niezagrażonych;
- Q. mając na uwadze, że chociaż mówi się o innowacjach i zróżnicowaniu sektora rybołówstwa, należy uwzględnić fakt, że liczna społeczność rybacka jest niezwykle uzależniona od tradycyjnych i dawnych form rybołówstwa;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- R. mając na uwadze, że nowa WPRyb uznaje znaczenie regionów przybrzeżnych i wyspiarskich zależnych od rybołówstwa, oraz rolę, jaką mają odegrać państwa członkowskie w zapewnieniu odpowiedniego standardu życia ludziom zależnym od działalności połowowej, poprzez przyczynianie się do osiągnięcia takiego standardu w kontekście rybołówstwa przybrzeżnego, jak również promowanie zrównoważonego rybołówstwa przybrzeżnego oraz dywersyfikacji działalności w ramach rybołówstwa i dochodów osób mieszkających na tych obszarach przybrzeżnych, przy jednoczesnym uwzględnieniu czynników kulturowych, społeczno-ekonomicznych i środowiskowych, powinna ona także kłaść nacisk na znaczenie, jakie mają szkolenia oraz zdrowie rybaków i ich bezpieczeństwo na morzu; zgodnie z zasadą specjalnej ochrony, o której mowa w art. 174 TFUE;
- S. mając na uwadze, że nowe rozporządzenie w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa zapewnia preferencyjny dostęp dla rybołówstwa prowadzonego na niewielką skalę, tradycyjnego lub połowów przybrzeżnych w obrębie stref 12 mil morskich, czyli w najbardziej wrażliwych strefach wód UE, oraz mając na uwadze, że w ocenie poprzedniego rozporządzenia w sprawie WPRyb przeprowadzonej przez Komisję stwierdzono, że strefy 12 mil morskich stanowiły jedno z niewielu skutecznych rozwiązań starego systemu zarządzania, który był przedmiotem wielu konfliktów dotyczących korzystania z przestrzeni i zasobów z powodu nakładających się na siebie różnych rodzajów działalności ludzkiej prowadzonych na wybrzeżu;
- T. mając na uwadze, że art. 349 TFUE stanowi, że podczas przyjmowania środków – zwłaszcza odnoszących się do sektora rybołówstwa – należy wziąć pod uwagę szczególne cechy charakterystyczne i ograniczenia regionów najbardziej oddalonych, ze szczególnym uwzględnieniem odosobnienia geograficznego, oddalonego położenia i warunków oceanicznych, często w bardzo specyficznym kontekście regionalnym, który wymaga samowystarczalności żywnościowej;
- U. mając zwłaszcza na uwadze, że rybołówstwo przybrzeżne w regionach najbardziej oddalonych – z powodu szczególnych warunków geograficznych i bardzo dużego oddalenia od kontynentu – jest nieodłącznie związane z rozwojem gospodarczym tych regionów;
- V. mając na uwadze, że rybołówstwo przybrzeżne w regionach najbardziej oddalonych boryka się z konkurencją statków pływających pod banderami państw trzecich obecnych na tych samych obszarach połowowych i poławiających te same gatunki sprzedawane na tych samych rynkach, a także z konkurencją, jaką stanowi przywóz z państw trzecich, w których koszty eksploatacji oraz wymogi prawne, sanitarne i środowiskowe nie są porównywalne; mając na uwadze, że z tego powodu wszelkie wysiłki na rzecz rozwoju lokalnego i samowystarczalności żywnościowej zostałyby unicestwione bez wsparcia ze strony specjalnej polityki UE w tych regionach;
- W. mając na uwadze, że w regionach najbardziej oddalonych akwakultura morska również przyczynia się, podobnie jak rybołówstwo przybrzeżne, do rozwoju gospodarczego i lokalnego zaopatrzenia w produkty świeże;
- X. mając na uwadze, że sytuacja gospodarcza w większości regionów przybrzeżnych, a zwłaszcza w takich regionach należących do państw na południu Europy i w regionach wyspiarskich, ulega pogorszeniu, co skutkuje wyludnieniem i masową emigracją ich mieszkańców, którzy szukają swojej szansy w regionach oferujących lepsze perspektywy w zakresie zatrudnienia i kształcenia;
- Y. mając na uwadze, że kryzys europejski wykazał, że Europa musi zróżnicować działalność gospodarczą oraz że ważne jest, aby przeprowadzić analizę nowych modeli innowacji i wiedzy, które mogą się przyczynić do tworzenia nowych miejsc pracy na szczeblu lokalnym;
- Z. mając na uwadze, że niektóre regiony przybrzeżne sąsiadują z regionami rozwiniętymi pod względem ekonomicznym i będącymi ośrodkami turystycznymi, ale nie mogą mimo to osiągnąć odpowiedniego wzrostu gospodarczego; mając na uwadze, że nacisk na wykorzystywanie zasobów morza w takich regionach już rośnie, a sektor rybołówstwa jest marginalizowany w porównaniu z sektorem turystyki, chociaż oba te sektory mogą współistnieć i uzupełniać się;
- AA. mając na uwadze, że prowadzenie dziennika pokładowego stanowi często obciążenie administracyjne dla małych przedsiębiorstw sektora rybołówstwa przybrzeżnego oraz że pożądana byłaby większa elastyczność;
- AB. mając na uwadze, że presja ze strony sektora turystyki na obszary przybrzeżne jest przede wszystkim spowodowana pewnymi konkretnymi rodzajami działalności – takimi jak niekontrolowane połowy rekreacyjne – które w pewnych regionach są obciążeniem dla zasobów morskich i negatywnie wpływają na możliwości biznesowe dla osób mieszkających na obszarach, gdzie prowadzi się rybołówstwo łodziowe;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- AC. mając na uwadze, że powstanie lokalnych grup działania w sektorze rybołówstwa (grup FLAG) w regionach zależnych od rybołówstwa ma istotne znaczenie, gdyż grupy te są uznane za użyteczny instrument zapewniający możliwość zróżnicowania działalności w ramach rybołówstwa, co ostatecznie prowadzi do ogólnego rozwoju regionów przybrzeżnych i wyspiarskich oraz do spójności społecznej w tych regionach, a zatem należy dalej zwiększać zasoby gospodarcze, aby umożliwić tym grupom tworzenie się i działanie na odnośnych obszarach;
- AD. mając na uwadze, że zbieraczki skorupiaków pozostają niewidoczne, a kobiety ogólnie są słabo reprezentowane w sektorze rybołówstwa;
- AE. mając na uwadze, że kobiety pracujące w sektorze morskim jako wytwórczynie sieci, pakowaczki lub osoby zajmujące się dostawami i rozładunkiem ryb są niewidoczne jako odrębna grupa;
- AF. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy jest także odczuwalny w sektorze rybołówstwa, szczególnie wśród tych grup ludności, których dotyka bezrobocie, takich jak ludzie młodzi i kobiety, a zatem dywersyfikacja i innowacje są konieczne w celu zwiększenia poziomu zatrudnienia, wykorzystania nowych możliwości takich jak niebieski i zielony wzrost oraz zapobiegania i przeciwdziałania marginalizacji rybołówstwa w regionach rozwijających się; mając na uwadze, że należy zwrócić szczególną uwagę na szkolenie zawodowe;
- AG. mając na uwadze, że zróżnicowania w regionach przybrzeżnych i wyspiarskich można dokonać dzięki działaniom związanym z marketingiem i promocją produktów rybnych, gastronomii, turystyki, dziedzictwa kulturowego, historycznego i tradycyjnego, środowiska i zielonego wzrostu;
- AH. mając na uwadze, że koncepcja niebieskiej gospodarki rozwija się i może silnie pobudzić wzrost i rozwój gospodarczy oraz tworzenie miejsc pracy, zwłaszcza w krajach i regionach nadmorskich i wyspiarskich oraz w regionach najbardziej oddalonych;
- AI. mając na uwadze, że w nadrzędnym interesie społeczności nadbrzeżnych i wyspiarskich leży urzeczywistnienie koncepcji niebieskiej gospodarki;
- AJ. mając na uwadze, że inicjatywa UE „Unia innowacji” potwierdziła i wskazała problemy ograniczające i uniemożliwiające rozwój badań naukowych i innowacji, takie jak niewystarczające inwestycje w naukę, brak odpowiednich danych dotyczących mórz i oceanów, niewystarczające fundusze i brak współpracy między sektorem prywatnym a publicznym;
- AK. mając na uwadze, że rozwój niebieskiej gospodarki przyczyniłby się do ogólnego wzrostu gospodarczego – zwłaszcza w regionach przybrzeżnych, wyspiarskich i najbardziej oddalonych – i właśnie regiony uzależnione od rybołówstwa powinny odgrywać kluczową rolę w rozwoju innowacji oraz być zaangażowane w każdy etap rozwoju niebieskiej gospodarki;
- AL. mając na uwadze, że w sektorze rybołówstwa, tak samo jak w innych sektorach, kwestie środowiskowe i gospodarcze idą ze sobą w parze; mając na uwadze, że rozwój niebieskiej gospodarki powinien koncentrować się na gospodarce społecznej oraz na zrównoważonych i przyjaznych dla środowiska projektach i działaniach mających na celu rozwinięcie działalności prowadzonej na obszarach przybrzeżnych oraz ochronę środowiska morskiego i różnorodności biologicznej w ujęciu ogólnym, szczególnie wspierając przyjazne dla środowiska tradycyjne łodźstwo rybołówstwo przybrzeżne, które sprzyja różnorodności biologicznej; mając na uwadze, że te projekty i działania muszą mieć również trwały charakter ze społecznego i gospodarczego punktu widzenia, aby zapewnić dalszą rentowność tradycyjnego łodźstwa rybołówstwa przybrzeżnego;
- AM. mając na uwadze, że niebieska gospodarka może także przyczynić się do rozwoju bezpieczeństwa na pokładach statków rybackich oraz do warunków pracy i codziennego komfortu rybaków;
- AN. mając na uwadze, że cele dotyczące środowiska i selektywności mają zastosowanie do wszystkich jednakowo, ale że małym statkom trudno będzie dopełnić obowiązku, jakim jest wyładunek odrzutów;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- AO. mając na uwadze, że wpływ antropogeniczny, czyli działalności człowieka, na obszarach przybrzeżnych został niewłaściwie oceniony w kontekście ochrony środowiska; mając na uwadze, że łączne skutki różnego rodzaju działalności prowadzonej na obszarach przybrzeżnych nie zostały odpowiednio zidentyfikowane ani ocenione; mając na uwadze, że różnego rodzaju działalność prowadzona na obszarach przybrzeżnych, taka jak transport morski, turystyka, niekontrolowane połowy rekreacyjne wyczerpujące zasoby na niektórych obszarach, sprzedaż gatunków uzyskanych w wyniku takiej działalności, kłusownictwo, odprowadzanie ścieków komunalnych i przemysłowych z części kontynentalnej itp., na szczególnie niekorzystny wpływ na sektor rybołówstwa;
- AP. mając na uwadze, że wiedza na temat środowiska morskiego, zwłaszcza stanu ekosystemu morskiego, ma kluczowe znaczenie dla oceny wpływu różnych działań na środowisko, tak samo jak przyjmowanie odpowiednich środków ochronnych i programów monitorowania w celu promowania odbudowy stad ryb, zrównoważonego wykorzystania zasobów i rozwoju innowacji; mając na uwadze, że dane na temat środowiska morskiego są nieodpowiednie i niewystarczająco usystematyzowane;
- AQ. mając na uwadze, że w niektórych regionach nielegalne połowy są prawdziwym zagrożeniem dla trwałości łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego oraz dla zachowania zasobów rybnych i różnorodności biologicznej;
- AR. mając na uwadze, że celem zintegrowanej polityki morskiej jest reagowanie na nowe wyzwania, z którymi borykają się morza, przemysł i rybacy w całej Europie, począwszy od ochrony środowiska, poprzez akwakulturę, turystykę morską lub inne rodzaje działalności gospodarczej związane z niebieskim wzrostem, a skończywszy na rozwoju obszarów przybrzeżnych;
1. wzywa Komisję do dostosowania definicji rybołówstwa przybrzeżnego, łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego i rybołówstwa tradycyjnego w zależności od społeczno-ekonomicznych cech charakterystycznych i specyfiki poszczególnych regionów, a nie wyłącznie od wymiarów i mocy statków rybackich, ponieważ obecne regulacje UE nie są zadowalające; proponuje, aby zastosować regionalizację w celu dopasowania definicji rybołówstwa przybrzeżnego w poszczególnych przypadkach w zależności od specyfiki każdego łowiska; proponuje, aby uwzględnić różne orientacyjne kryteria, takie jak wielkość statku, używane narzędzia połowowe, selektywność technik połowowych, czas trwania rejsów połowowych i czy właściciel statku jest obecny na pokładzie, tradycyjne formy przedsiębiorczości i własności oraz struktury biznesowe zwyczajowo funkcjonujące na tych obszarach, uczestnictwo sektora działalności połowowej w przetwórstwie i sprzedaży, prawdziwy charakter i skala działalności połowowej oraz inne czynniki powiązane z tradycyjną działalnością, wsparcie ze strony przedsiębiorstw lub wpływ na lokalne społeczności;
 2. wzywa Komisję, aby rozważyła możliwości łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego w społecznościach wyspiarskich, które tradycyjnie utrzymują się z rybołówstwa i prowadzą połowy przez cały rok;
 3. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o stopniowe zwiększenie kwot przyznawanych rybakom zajmującym się tradycyjnym łodziowym rybołówstwem przybrzeżnym, aby w ten sposób wesprzeć tę zrównoważoną pod względem społecznym i środowiskowym formę rybołówstwa;
 4. wzywa Komisję do wspierania innowacyjnych projektów i przepisów prawnych ułatwiających rozwój regionów przybrzeżnych, wyspiarskich i najbardziej oddalonych, przy uwzględnieniu różnych rodzajów działalności społeczno-gospodarczej, jako sposobu potęgowania pozytywnych skutków zewnętrznych rybołówstwa łodziowego zarówno pod względem spójności społeczno-gospodarczej, jak i ochrony środowiska, dzięki nowym rodzajom wsparcia w ramach istniejących funduszy europejskich; podkreśla, że należy traktować priorytetowo projekty koncentrujące się na tworzeniu i utrzymaniu trwałych miejsc pracy, rosnącym uczestnictwie sektora działalności połowowej w przetwórstwie i sprzedaży, sprzyjaniu formom przedsiębiorczości związanym z gospodarką społeczną, promowaniu lokalnych sieci dystrybucji, wprowadzaniu nowych technologii do promocji i sprzedaży towarów pochodzących z połowów i usług połowowych, nowatorstwie w kreowaniu nowych towarów i usług oraz na zachowaniu i ochronie tradycyjnych ról;
 5. uważa, że podczas przeglądu przepisów dotyczących środków technicznych należy uwzględnić specyfikę rybołówstwa przybrzeżnego i umożliwić w ramach regionalizacji pewne należyte uzasadnione odstępstwa;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

6. wzywa Komisję do koordynowania badań na szczeblu europejskim mających na celu ustalenie wpływu przybrzeżnego rybołówstwa rekreacyjnego na tradycyjne rybołówstwo, a także do określenia parametrów, które są niezbędne do ograniczenia przybrzeżnego rybołówstwa rekreacyjnego na niektórych obszarach; apeluje o wzmożone monitorowanie tej działalności, aby zapobiec zakłóceniom między sektorem połowów a tymi praktykami, które już budzą zaniepokojenie w regionach najbardziej oddalonych ze znacznie rozwiniętym sektorem turystyki;
7. apeluje do państw członkowskich o priorytetowe traktowanie łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego przy przyznawaniu finansowania z EFMR, a także o uproszczenie procedur obowiązujących podmioty działające w tym sektorze;
8. wzywa organy uczestniczące w propagowaniu tej działalności do zadbania o to, by wszystkie lokalne zainteresowane strony, stowarzyszenia przedsiębiorców, instytuty badawcze zajmujące się oceanografią i rybołówstwem, uczelnie, ośrodki technologiczne oraz lokalne i regionalne instytucje brały udział w procesie innowacji, aby w ramach projektów zapewnić realizację wszechstronnych działań, zwiększenie ich szans na finansowanie oraz uzyskanie dostatecznego wsparcia, by spełnić warunki określone w ramach Europejskiego Funduszu Rybackiego;
9. apeluje do Komisji o informowanie Parlamentu Europejskiego o planach działania dotyczących rozwoju, konkurencyjności i zrównoważonego charakteru łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego, opracowywanych przez państwa członkowskie w ramach EFMR;
10. wzywa Komisję do wdrożenia koniecznych środków mających na celu wspieranie różnych grup kobiet w sektorze morskim w celu zachęcenia ich do udziału i zapewnienia ich reprezentacji we wszystkich dziedzinach, zarówno w zakresie podejmowania decyzji, jak i działalności połowowej;
11. wzywa Komisję do wprowadzenia konkretnych środków na rzecz uznania i poprawy warunków pracy kobiet pracujących jako wytwórcy sieci, zaopatrzeniowcy, osoby zajmujące się rozładunkiem i pakowaniem;
12. apeluje do Komisji, aby w ścisłej koordynacji z państwami członkowskimi wzmocniła rolę Europejskiej Sieci Obszarów Rybackich (FARNET), która zapewnia znaczące wsparcie lokalnym grupom działania w sektorze rybołówstwa (grupom FLAG);
13. apeluje do Komisji, aby poprzez zwiększenie zasobów finansowych promowała i wspierała tworzenie oraz prace lokalnych grup działania w sektorze rybołówstwa (grup FLAG), ponieważ grupy te udzielają stałego wsparcia i porad bezpośrednio sektorowi rybołówstwa, a tym samym propagują sprzyjający włączeniu społecznemu model trwałego rozwoju na obszarach połowowych, inspirując ludzi młodych i kobiety do angażowania się w nowe projekty biznesowe oraz wnosząc wkład w innowacje, modernizację infrastruktury, inwestycje gospodarcze i dywersyfikację, a także w lokalne plany zarządzania przez same podmioty sektora rybołówstwa; wzywa Komisję do wzmocnienia roli i kompetencji właściwych władz w zakresie opracowywania nowych innowacyjnych rodzajów działalności i do prowadzenia współpracy w ścisłej koordynacji z różnymi podmiotami tego sektora;
14. wzywa Komisję, aby wzmocnić rolę społeczności rybackich w lokalnym rozwoju i zarządzaniu lokalnymi zasobami rybnymi i działaniami połowowymi;
15. wzywa Komisję do przeanalizowania szczególnej roli kobiet w gospodarce na obszarach przybrzeżnych oraz do odpowiedniego działania, jak ma to już miejsce w sektorze rolnictwa; domaga się uznania w kategoriach PKB wkładu kobiet pełniących funkcje pomocnicze, oraz szczególnego znaczenia ich wkładu w gospodarstwach domowych, w których ze względu na tradycyjny podział pracy według płci połowy były działalnością wyłącznie męską; apeluje o uznanie kwalifikacji zawodowych na wszystkich poziomach tradycyjnych ról kobiet w tym sektorze i do utworzenia specjalnych programów mających na celu wspieranie przedsiębiorczości kobiet w tych dziedzinach;
16. wzywa Komisję do promowania i wspierania inwestycji w dywersyfikację sektora rybołówstwa poprzez rozwój działań uzupełniających i wielozadaniowości zawodów związanych z rybołówstwem, w tym poprzez inwestycje w statki, sprzęt ratowniczy, szkolenia, usługi środowiskowe w sektorze rybołówstwa oraz działania kulturalne i edukacyjne, ze szczególnym uwzględnieniem ochrony środowiska i promowania zrównoważonego wzrostu; podkreśla, że głównym celem musi być finansowanie działań, które są społecznie, środowiskowo i gospodarczo rentowne i zdolne do tworzenia miejsc pracy, w szczególności dla ludzi młodych i kobiet; podkreśla, że akwakultura morska jest kompatybilna i komplementarna w stosunku do rybołówstwa przybrzeżnego w regionach najbardziej oddalonych i zwraca się do Komisji o wspieranie rozwoju technik hodowli i selekcji gatunków w ciepłych wodach stref tropikalnych i subtropikalnych; wzywa Komisję do podkreślania roli odgrywanej przez kobiety w nieprzemysłowej i przybrzeżnej działalności połowowej oraz wszelkich powiązanych z nią rodzajach działalności;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

17. wzywa Komisję do stymulowania tworzenia i rozwoju turystyki połowowej, mając na celu zastosowanie zróżnicowanej strategii biznesowej, która będzie odpowiednia do potencjału tego segmentu i zdolna do zaspokojenia swoich potrzeb w bardziej efektywny sposób, poprzez dążenie do stworzenia nowej formy turystyki, w której najważniejsze kwestie będą dotyczyć między innymi jakości, elastyczności, nowatorstwa i zachowania dziedzictwa historyczno-kulturowego na obszarach rybackich, jak również środowiska i zdrowia; wzywa też Komisję do promowania i wspierania inwestycji w rybołówstwo w dziedzinie turystyki, aby stworzyć zróżnicowane możliwości w zakresie turystyki poprzez promowanie gastronomii związanej z produktami pochodzącymi z połowów nieprzemysłowych, działaniami w zakresie turystyki wędkarskiej, turystyki podwodnej i nurkowej itp., wykorzystując w ten sposób w zrównoważony sposób dziedzictwo w dziedzinie rybołówstwa i rozpoznawalność określonego regionu rybackiego;

18. podkreśla rosnące znaczenie sportów morskich, jak np. nowe sporty podwodne, nurkowe lub inne sporty morskie, takie jak surfing czy bodyboarding, we wzmacnianiu społeczności lokalnych, zwłaszcza poza sezonem;

19. wzywa Komisję – w interesie pobudzania do tworzenia i rozwijania turystyki połowowej – do aktywnego promowania i wspierania inwestycji w dywersyfikację rybołówstwa w dziedzinie kultury i sztuki jako części tradycyjnego dziedzictwa (rękodzieło, muzyka i taniec) oraz do wspierania inwestycji w promowanie tradycji, historii i dziedzictwa w obszarze rybołówstwa w ujęciu ogólnym (narzędzia połowowe, techniki, dokumenty historyczne itp.) poprzez otwieranie muzeów i organizowanie wystaw bezpośrednio dotyczących rybołówstwa przybrzeżnego;

20. wzywa Komisję do zbadania możliwości mieszanego wykorzystania statków przeznaczonych do działalności wydobywczej, tak by nadal zachowując swoje oryginalne przeznaczenie mogły one prowadzić także inne rodzaje działalności związane z rekreacją i turystyką, takie jak dni wiedzy o żegludze lub działania związane z przetwarzaniem, nauką lub gastronomią itp., na wzór systemu, który funkcjonuje w sektorze wiejskim i obejmuje szkoły gospodarki wiejskiej lub gospodarstwa agroturystyczne;

21. zwraca się do Komisji i państw członkowskich reprezentowanych przez ich organy zarządzające o zadbanie, aby łodziowe rybołówstwo przybrzeżne otrzymywało sprawiedliwych warunkach fundusze z EFMR, zwłaszcza mając na uwadze nakładane na nie obowiązki administracyjne;

22. wzywa Komisję do stworzenia środków, które będą zachęcały do mobilności między zawodami związanymi z morzem i ją wspierały;

23. wzywa do publicznego udostępniania na określonych warunkach wyników badań naukowych i projektów finansowanych z budżetu publicznego, do zapewnienia rzeczywistego ujawniania i dostępu do istniejących danych na temat mórz i oceanów oraz do usunięcia istniejących barier administracyjnych ograniczających wzrost i rozwój innowacji;

24. wzywa Komisję do poprawy przepisów dzięki wprowadzeniu mechanizmów czuwania nad sprawiedliwym przydziałem kwot wspólnych gatunków łodziowemu rybołówstwu przybrzeżnemu;

25. podkreśla, że głównym produktem rybołówstwa jest sama ryba oraz że należy wzmocnić różne sposoby wykorzystania ryb, w tym produkcję konserw i wykorzystanie produktów ubocznych z ryb; wzywa Komisję do aktywnego promowania i wspierania inwestycji w dywersyfikację rybołówstwa w zakresie wprowadzania do obrotu i przetwarzania lokalnych produktów rybnych oraz do promowania tych produktów poprzez tworzenie lokalnych, wyróżniających się oznaczeń lub znaków towarowych dla świeżych produktów oraz poprzez wspieranie tworzenia lokalnych projektów biznesowych służących realizacji tych działań; podkreśla, że promowaniem innowacji w ten sposób musi obejmować w szczególności opracowanie oznakowań i etykiet gwarantujących jakość lokalnych produktów rybołówstwa;

26. apeluje o większą elastyczność dla statków poniżej 12 m, jeśli chodzi o dziennik pokładowy, zwłaszcza w odniesieniu do wymogu wysyłania dokumentów w przeciągu 48 godzin, co stanowi uciążliwy obowiązek administracyjny; proponuje w związku z tym, aby przyznać odstępstwa od tego obowiązku statkom, które sprzedają całość połowu w ośrodku aukcyjnym, co pozwoliłoby zdobywać konieczne informacje bez nakładania zbytecznego obciążenia administracyjnego;

27. zachęca do utworzenia chronionych obszarów morskich, aby wspierać zrównoważone zasoby rybne i ułatwić kontrolę nad nielegalnymi, nieraportowanymi, nieuregulowanymi połowami (połowy NNN), a także walkę z nimi; podkreśla, że UE powinna udzielać stosownych wskazówek państwom członkowskim, a także koordynować i wspierać ich działania w tym zakresie;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

28. apeluje o zdecydowane poparcie dla pracy kobiet, ponieważ odgrywają one zasadniczą rolę w połowach nieprzemysłowych; podkreśla w szczególności kluczowe zadania wykonywane przez kobiety w łańcuchu przetwarzania oraz ich zasadniczą rolę w poławianiu skorupiaków;

29. zauważa, że rybołówstwo przybrzeżne w regionach najbardziej oddalonych z powodu znacznych dodatkowych kosztów korzysta z systemu rekompensat uznanego w ramach EFMR; wzywa Komisję do uzupełnienia tego systemu specjalnymi mechanizmem przeznaczonym dla regionów najbardziej oddalonych, na wzór systemu POSEI w sektorze rolnym;

30. wzywa Komisję, aby wspierała wprowadzanie świeżych produktów uzyskanych w wyniku połowów nieprzemysłowych, połowów skorupiaków oraz ekstensywnej zrównoważonej akwakultury na małą skalę do publicznych placówek żywieniowych (instytucji edukacyjnych, szpitali, stołówek itp.);

31. kładzie nacisk na specyfikę regionów najbardziej oddalonych, wynikającą z ich oddalenia i wyspiarskiego charakteru; przypomina, że specyfika ta powoduje dodatkowe koszty dla rybołówstwa przybrzeżnego w tych regionach, które należy całkowicie pokrywać z EFMR;

32. podkreśla, że flota statków rybołówstwa przybrzeżnego w regionach najbardziej oddalonych jest często przestarzała, co powoduje trudności z bezpieczeństwem na pokładzie; zwraca się do Komisji o zaproponowanie przeglądu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie EFMR, aby zezwalało ono na udzielanie pomocy przeznaczonej na odnowienie floty statków łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego w regionach najbardziej oddalonych pod warunkiem niezwiększenia tonażu;

33. wzywa Komisję i państwa członkowskie do udostępniania danych na temat mórz i oceanów w celu promowania przejrzystości, innowacji i rozwoju, a także do zagwarantowania wszystkim zainteresowanym stronom dostępu do informacji naukowych opracowanych dzięki wsparciu z publicznego współfinansowania;

34. podkreśla wciąż w dużej części niezbadany potencjał oceanów oraz stref brzegowych i przybrzeżnych w zakresie rozwoju, zatrudnienia, niezależności energetycznej, innowacyjności i zrównoważonego rozwoju; uważa, że uznanie tego potencjału i roli tych dziedzin przez UE zwiększyłoby atrakcyjność regionów przybrzeżnych, wyspiarskich i najbardziej oddalonych i pobudziłoby ich rozwój;

35. wyraża zaniepokojenie stosowaniem programu „Horyzont 2020” w odniesieniu do niebieskiej gospodarki, ponieważ jest to główny program badań naukowych i rozwoju innowacji na szczeblu europejskim; popiera utworzenie wspólnoty wiedzy i innowacji w dziedzinie niebieskiej gospodarki w ramach programu „Horyzont 2020”, co przyczyni się do wzmocnienia działań w regionach przybrzeżnych dzięki ponadnarodowym partnerstwom publiczno-prywatnym;

36. popiera wykorzystanie środków przeznaczonych na innowację i niebieski wzrost na finansowanie badań podstawowych, działalności badawczo-rozwojowej, szkoleń, zakładania przedsiębiorstw, ochrony środowiska i wprowadzania na rynek nowych innowacyjnych produktów i procesów;

37. wzywa Komisję do udzielania wsparcia jako części inicjatyw bezpośredniego zarządzania finansowaniem projektów, które koncentrują się na rybołówstwie przybrzeżnym i rozwoju regionów przybrzeżnych;

38. podkreśla znaczenie instrumentów ochrony środowiska, takich jak oceny oddziaływania na środowisko dla poszczególnych projektów oraz strategiczne oceny oddziaływania na środowisko dla strategii, planów i programów, które przyczyniają się do zrównoważonego rybołówstwa;

39. podkreśla znaczenie zintegrowanej polityki morskiej dla przyszłości regionów uzależnionych od rybołówstwa i rozumie, że konieczne jest wzrastające zaangażowanie w strategię niebieskiego wzrostu; celem jest zapewnienie długoterminowego wsparcia dla zrównoważonego wzrostu w całym sektorze morskim, przy uznaniu znaczenia mórz i oceanów jako zaplecza generującego zatrudnienie, w szczególności w regionach przybrzeżnych;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

40. podkreśla, że regiony przybrzeżne i wyspiarskie, a także najbardziej oddalone, są głównymi podmiotami rozwoju innowacji oraz że muszą być one zaangażowane w każdy etap rozwoju niebieskiej gospodarki;

41. podkreśla znaczenie EFMR, który szczególnie skupia się na dywersyfikacji i innowacjach w sektorze rybołówstwa w celu wspierania jego wymiaru społeczno-gospodarczego oraz rybołówstwa ekologicznego, innowacyjnego, konkurencyjnego, skutecznego i opartego na wiedzy; opowiada się za koniecznością wzmocnienia finansowania osi 4 Europejskiego Funduszu Rybackiego w celu wspierania członków społeczności rybackich i poprawy ich poziomu życia dzięki rozwijaniu nowych rodzajów działalności; zwraca się do Komisji o jak najszybsze zatwierdzenie regionalnych odmian EFMR;

42. podkreśla, jak ważne jest wzmocnienie związków między społecznościami lokalnymi a uniwersytetami i ośrodkami technologicznymi, które znacznie się przyczynią do tworzenia nowych inkubatorów przedsiębiorczości umożliwiających opracowywanie nowych koncepcji biznesowych w sektorze morskim;

43. wzywa Komisję do aktywnego promowania projektów oferujących wsparcie w celu wzmocnienia innowacji i rozwoju technologicznego, których celem jest rozwój lub wprowadzenie nowych produktów, sprzętu, technik oraz nowych lub ulepszonych systemów na potrzeby zarządzania i organizacji; zwraca się do Komisji o promowanie i wspieranie wymiany informacji i dzielenia się dobrymi praktykami między różnymi obszarami połowowymi, a także o stymulowanie rozwoju innowacyjnych i zrównoważonych metod połowu; uważa, że w związku z tym w zawodowych szkołach żeglugi i rybołówstwa należy wprowadzić moduły szkolenia przedsiębiorców i dywersyfikacji;

44. wzywa Komisję, aby wspierała tworzenie nowych innowacyjnych przedsiębiorstw w regionach uzależnionych od rybołówstwa, zachęcając do przedsiębiorczości i zakładania przedsiębiorstw typu start-up mających duże możliwości sukcesu w sektorze morskim, co przyczyni się do zróżnicowania działalności w ramach tradycyjnego rybołówstwa przybrzeżnego, tworzenia miejsc pracy i przyciągania ludności lub zatrzymywania jej;

45. wzywa Komisję do skorzystania z selektywnego podejścia przy opracowywaniu wniosków ustawodawczych dotyczących stosowania narzędzi i technik połowowych, tak aby uwzględnić rzeczywisty wpływ tych narzędzi i technik połowowych na nieprzemysłowe zasoby rybne na wszystkich odpowiednich obszarach; zwraca się do Komisji o zadbanie o to, aby wszelkie inicjatywy ustawodawcze były poddawane uprzednim szczegółowym ocenom oddziaływania przy uwzględnieniu szczególnych okoliczności mających zastosowanie na każdym obszarze połowowym; uważa, że nieselektywne podejście do stosowania narzędzi i technik połowowych ma głęboki wpływ na możliwości przetrwania już zmarginalizowanych społeczności nadbrzeżnych i wyspiarskich, ponieważ powoduje intensywniejsze wyludnienie oraz utrudnia rozwój i innowacje; uważa, że należy dyskryminować pozytywnie tradycyjne łodziowe rybołówstwo przybrzeżne; uważa, że takie podejście, podobnie jak w przypadku wniosku w sprawie zakazu stosowania sieci dryfujących, sugeruje, że Komisja wciąż dostosowuje się do zdecentralizowanej reformy WPRyb, którą współustawodawcy postanowili przyjąć; przypomina Komisji o obowiązku działania z zachowaniem ram regionalizacji określonych w nowym rozporządzeniu w sprawie WPRyb;

46. zauważa, że przybrzeżne ekosystemy morskie są wrażliwe i zachęca państwa członkowskie oraz Komisję, by zgodnie z zasadą ostrożności dokonały oceny wpływu na środowisko wszelkich rodzajów działalności, takich jak transport morski, transport odpadów, zanieczyszczenie warstwy wodonośnej, odwierty lub budowa nowych obiektów turystycznych wzdłuż wybrzeża, które mogłyby wpłynąć na trwałość zasobów rybnych;

47. zaleca Komisji, by nadała najwyższą wagę społeczno-gospodarczej roli tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego w UE, przyjęciu alternatywnych metod definiowania segmentów floty oraz znaczeniu, jakie ma zróżnicowanie działalności w regionach przybrzeżnych silnie uzależnionych od rybołówstwa; zauważa ogromne znaczenie, jakie ma gromadzenie informacji naukowych ułatwiających zarządzanie tradycyjnym łodziowym rybołówstwem przybrzeżnym, tak aby było ono zrównoważone z punktu widzenia biologicznego, społecznego, gospodarczego i środowiskowego;

48. apeluje do Komisji o przyspieszenie procesu transponowania do odpowiedniego instrumentu prawnego UE porozumienia z partnerami społecznymi w sprawie wdrożenia Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 roku;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

49. wzywa Komisję, zgodnie ze specjalistyczną klasyfikacją narzędzi połowowych zawartą w rozporządzeniu w sprawie Morza Śródziemnego, do uwzględnienia różnic między włokami a niewodami, aby opracować najlepsze przepisy służące zapewnieniu bardziej zrównoważonego wykorzystania każdego z tych rodzajów narzędzi z uwzględnieniem najnowszych zaleceń naukowych;
 50. wzywa Komisję do zapewnienia, by przeprowadzony został przegląd oceny statusu stad ryb w odniesieniu do rybołówstwa przybrzeżnego oraz podkreśla potrzebę analizy wpływu tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego na stada ryb, nie zapominając o bardziej istotnych technikach takich jak połowy tuńczyka, ponieważ gatunki poławiane w ramach rybołówstwa przybrzeżnego mają wyjątkowe znaczenie społeczno-gospodarcze, chociaż stanowią niewielki odsetek połowów przemysłowych, ale jednak są bardzo ważne dla przetrwania tych rybaków, dla których są podstawą codziennych zarobków;
 51. wyraża zaniepokojenie zanikiem tradycyjnych technik i umiejętności połowowych ze względu na niekorzystne przepisy prawa, które mają wpływ na społeczności nadbrzeżne;
 52. wzywa Komisję do zmiany przepisów określające wymogi techniczne dotyczące sieci rybackich, takie jak minimalny rozmiar oczek, wysokość sieci, odległość od brzegu i dozwolona głębokość umieszczania sieci, aby zapewnić bardziej zrównoważoną eksploatację zasobów rybnych i ochronę różnorodności biologicznej;
 53. wzywa Komisję do zmiany przepisów obowiązującego rozporządzenia, które określają wymaganą odległość od brzegu i dozwoloną głębokość stosowania narzędzi połowowych, aby uwzględnić geograficzną specyfikę obszarów przybrzeżnych państw członkowskich;
 54. podkreśla potrzebę zmiany rozporządzenia w sprawie środków zarządzania zrównoważoną eksploatacją Morza Śródziemnego, zwanego także rozporządzeniem w sprawie Morza Śródziemnego, które zostało przyjęte w 2006 r. i które określa zasady dotyczące technicznych cech narzędzi połowowych oraz ich zastosowania; uważa, że to rozporządzenie musi zostać dostosowane do nowej WPRyb, mając jednocześnie na uwadze, że region ten jest zarządzany wspólnie z państwami spoza UE, w szczególności cel, jakim jest maksymalny podtrzymywalny połów;
 55. podkreśla potrzebę skutecznej koordynacji działań między państwami członkowskimi, aby zapewnić rybakom dostęp do aktualnych i szczegółowych informacji o obowiązujących przepisach prawa i wszelkich wprowadzanych do nich zmianach;
 56. wzywa Komisję do promowania w ramach polityki spójności projektów wnoszących wkład w ochronę obszarów przybrzeżnych i wyspiarskich jako obszarów dziedzictwa tradycyjnego, kulturowego i historycznego;
 57. apeluje do Komisji Europejskiej i państw członkowskich o wykorzystanie funduszy europejskich do finansowego wsparcia certyfikacji potwierdzającej zrównoważony charakter połowów metodą almadraba, aby promować uznanie i wkład tej metody połowowej;
 58. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
-

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0110

Zewnętrzny wymiar WPRyb, w tym umowy w sprawie połowów**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie wspólnych reguł stosowania zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa, w tym umów w sprawie połowów (2015/2091(INI))**

(2018/C 058/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2328/2003, (WE) nr 861/2006, (WE) nr 1198/2006 i (WE) nr 791/2007 oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1255/2011⁽²⁾,
- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r.,
- uwzględniając Porozumienie w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r., odnoszących się do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących i zarządzania nimi, zawarte w 1995 r.,
- uwzględniając Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa, przyjęty w październiku 1995 r. oraz powiązane instrumenty i wytyczne,
- uwzględniając pojęcie wrażliwego ekosystemu morskiego, które pojawiło się w trakcie debat Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych (ZO ONZ) i które zyskało na znaczeniu w związku z przyjęciem w 2006 r. rezolucji ZO ONZ nr 61/105, oraz uwzględniając fakt, że wrażliwe ekosystemy morskie to obszary, które mogą być narażone na wpływ działalności połowowej,
- uwzględniając opublikowane w 2009 r. naukowe kryteria i wytyczne dla Azorów służące identyfikacji obszarów morskich istotnych pod względem ekologicznym lub biologicznym oraz wyznaczeniu reprezentatywnych sieci morskich obszarów chronionych na otwartych wodach oceanicznych i w siedliskach głębinowych w ramach Konwencji o różnorodności biologicznej,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa⁽³⁾,
- uwzględniając wnioski z konferencji Komitetu Doradczego ds. Połowów Dalekomorskich, która odbyła się w dniach 16 i 17 września 2015 r.,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 11/2015 z dnia 20 października 2015 r. zatytułowane „Czy Komisja dobrze zarządza umowami o partnerstwie w sprawie połowów?”,
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa oraz opinię Komisji Rozwoju (A8-0052/2016),

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22.⁽²⁾ Dz.U. L 149 z 20.5.2014, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. C 419 z 16.12.2015, s. 175.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- A. mając na uwadze, że według raportu Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) z 2014 r. pt. „Stan rybołówstwa i akwakultury na świecie” liczba nadmiernie eksploatowanych stad ciągle wzrastała do 2008 r., choć nieco spadła w 2011 r.;
- B. mając na uwadze, że UE jest jedną z największych potęg w dziedzinie rybołówstwa, od lat stale obecną, i prowadzi działalność na dużą skalę na wszystkich oceanach świata dzięki połączeniu działalności swojej floty, inwestycjom obywateli UE, dwustronnym umowom w sprawie połowów oraz dzięki udziałowi we wszystkich istotnych regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa (RFMO), propagując przy tym stosowanie dobrych praktyk i poszanowanie praw człowieka;
- C. mając na uwadze, że zrównoważone gospodarowanie światowymi zasobami rybnymi będzie bezwzględnie wymagać podejścia multilateralnego i współpracy międzynarodowej, w tym dwustronnej, oraz że Unia ma do odegrania istotną rolę w zarządzaniu morzami i oceanami w skali światowej, w związku z czym wymiar zewnętrzny WPRyb musi opierać się na ambitnej koncepcji spójnej z wymiarem wewnętrznym WPRyb, tak jak to przewiduje rozporządzenie podstawowe w tej sprawie;
- D. mając na uwadze, że FAO opublikowała niedawno dobrowolne wytyczne na rzecz ochrony zrównoważonego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego, w których określono cele dotyczące tego rodzaju rybołówstwa, zwłaszcza w krajach rozwijających się;
- E. mając na uwadze, że UE jest jednym z najważniejszych rynków produktów rybołówstwa (w tym biorąc pod uwagę zarówno ryby odławiane przez floty UE, jak i produkty przywożone do UE) oraz największym importerem takich produktów, gdzie konsumuje się 11 % światowej produkcji ryb pod względem ilości, zaś przywóz do UE obejmuje 24 % produktów rybołówstwa pod względem wartości, chociaż połowy unijne stanowią zaledwie 8 % światowych połowów; mając na uwadze, że UE ma wielki sektor przetwórstwa o ważnym wymiarze społecznym, który należy chronić;
- F. mając na uwadze, że zewnętrzny wymiar nowej WPRyb obejmuje umowy międzynarodowe i połowy na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową, że Konwencja o różnorodności biologicznej i FAO opowiadają się za zidentyfikowaniem odpowiednio obszarów morskich istotnych pod względem ekologicznym lub biologicznym oraz wrażliwych ekosystemów morskich oraz że morskie obszary chronione to kluczowe narzędzia z punktu widzenia zarządzania w oparciu o ekosystem, co potwierdzają regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem;
- G. mając na uwadze, że kwoty określone w regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa oparto przede wszystkim na połowach historycznych, co spowodowało preferencyjny dostęp krajów rozwiniętych do światowych stad ryb; mając na uwadze, że obecnie należy zastosować kryteria przydziału określone przez RFMO, by wziąć pod uwagę połowy rozwijających się państw nadbrzeżnych, które od pokoleń są uzależnione od zasobów wód sąsiednich, oraz że UE musi nadal uszanować ten fakt;
- H. mając na uwadze, że należy koniecznie dokonać rozróżnienia między północnymi umowami z Norwegią, Islandią i Wyspami Owczymi a umowami w sprawie zrównoważonych połowów (SFPA) z innymi państwami;
- I. mając na uwadze, że UE musi dążyć do tego, aby jej strategię polityczną były spójne z polityką rozwoju zgodnie z art. 208 ust. 1 TFUE, który stanowi, że przy „realizacji polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia bierze pod uwagę cele współpracy na rzecz rozwoju”;
- J. mając na uwadze, że dane dotyczące stad ryb poławianych przez UE na wodach terytorialnych państw trzecich lub przeznaczonych na rynek unijny są niekiedy niewystarczające, jeśli chodzi o stan tych stad oraz całkowitą liczbę ryb odłowionych przez floty lokalne i floty państw trzecich, co utrudnia ocenę poziomu nadwyżki w wielu umowach mieszanych, wymaganą na mocy konwencji ONZ o prawie morza (UNCLOS); mając na uwadze, że należałoby zwiększyć liczbę i przejrzystość takich danych;
- K. mając na uwadze, że UE powinna dołożyć wszelkich starań, aby porozumienia w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem zawarte z państwami trzecimi przynosiły wzajemne korzyści UE i tym państwom trzecim, w tym lokalnej ludności i sektorom rybołówstwa;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- L. mając na uwadze, że problem piractwa wywołuje negatywny skutki również w regionach, w których prowadzona jest działalność rybacka regulowana dwustronnymi i wielostronnymi umowami w sprawie połowów;
1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w rozporządzeniu podstawowym w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb) po raz pierwszy zawarto rozdział dotyczący wymiaru zewnętrznego, który obejmuje między innymi minimalne warunki, na jakich zawierane są umowy dwustronne, obowiązek wspierania współpracy między regionalnymi organizacjami ds. zarządzania rybołówstwem oraz spójność podejmowanych przez nich działań, wyraźne odniesienie do stosowania takich samych norm na wodach i poza wodami UE oraz stwierdzenie, że działania muszą opierać się na najlepszych dostępnych opiniach naukowych;
 2. podkreśla znaczenie zapewnienia spójności między polityką rybołówstwa, polityką ochrony środowiska, polityką handlową i współpracą na rzecz rozwoju;
 3. uznaje znaczenie zachowania i zwiększenia spójności i kompatybilności obowiązujących ram prawnych;
 4. apeluje o większą współpracę między odnośnymi organami Komisji właściwymi dla rybołówstwa, tj. DG MARE, DG DEVCO i DG TRADE;
 5. podkreśla, że propagowanie przez UE i jej partnerów, z którymi UE ma umowy dwustronne i umowy innego rodzaju, rybołówstwa zrównoważonego pod względem środowiskowym, gospodarczym i społecznym opartego na przejrzystości i uczestnictwie podmiotów pozarządowych, zwłaszcza osób utrzymujących się z rybołówstwa, ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia przyszłości społeczności nadbrzeżnym, środowisku morskemu, dla rozwoju lokalnego przemysłu, tworzenia miejsc pracy w rybołówstwie, przetwórstwie i handlu oraz udziału rybołówstwa w utrzymywaniu bezpieczeństwa żywnościowego;
 6. podkreśla znaczenie wspierania ochrony ekosystemów i zachowania stad powyżej poziomów pozwalających uzyskać maksymalny podtrzymywalny połów, gdyż bardziej obfite zasoby rybne są istotnym warunkiem umożliwiającym rozwijanie się społeczności nadbrzeżnych zajmujących się rybołówstwem w państwach trzecich, zgodnie z dobrowolnymi wytycznymi FAO na rzecz zapewnienia zrównoważonego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego;
 7. podkreśla konieczność wspierania rozwoju społeczności lokalnych, których źródła utrzymania uzależnione są głównie od rybołówstwa i działalności związanej z sektorem rybołówstwa; podkreśla konieczność wspierania środków mających na celu promowanie transferu technologii, fachowej wiedzy, zarządzania zdolnością połowową, partnerstw opartych na porozumieniu zainteresowanych stron oraz innych inwestycji przynoszących korzyści sektorowi rybołówstwa;
 8. przypomina, że normy środowiskowe, które muszą być także stosowane w unijnej zewnętrznej polityce rybołówstwa, obejmują – w odniesieniu do zarządzania rybołówstwem – wdrożenie podejścia opartego na ekosystemie wraz z podejściem ostrożnościowym, aby w miarę możliwości do 2015 r., a najpóźniej do 2020 r., odbudować i zachować wszystkie wyeksploatowane stada powyżej poziomów umożliwiających uzyskanie maksymalnego podtrzymywalnego połowu;
 9. podkreśla, że wszystkie aspekty zewnętrznego wymiaru WPRyb muszą opierać się na równorzędnych i przynoszących obopólne korzyści relacjach między UE, jej państwami członkowskimi a ich partnerami na całym świecie, bez względu na to, czy są to relacje dwustronne (umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów), czy wielostronne (regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem), w celu wspierania zrównoważonego rozwoju lokalnego sektora rybołówstwa; podkreśla, że taka równorzędność musi także znaleźć odzwierciedlenie w umowach handlowych UE z krajami trzecimi, stosownie do wymogu dotyczącego spójności polityki na rzecz rozwoju;
 10. wzywa Komisję do uwzględnienia w zewnętrznym wymiarze WPRyb regionów najbardziej oddalonych, w tym umów dwustronnych podpisanych z państwami trzecimi, tak by zapewnić, że skorzysta na tym lokalne rybołówstwo w najbardziej oddalonych regionach;
 11. z uznaniem odnotowuje działania, jakie Komitet Doradczy ds. Połowów Dalekomorskich podjął w celu określenia własnego stanowiska w sprawie zewnętrznego wymiaru zrewidowanej WPRyb i jego realizacji, współpracując w tym zakresie z zainteresowanymi podmiotami z państw trzecich;
 12. nalega, aby w swoich działaniach zewnętrznych związanych z rybołówstwem (poławianiu, przetwórstwie i obrocie) UE bezwzględnie upowszechniała swoje najwyższe standardy środowiskowe i społeczne, a także wdrażała rygorystyczne i skuteczne środki kontroli i nadzoru, zapewniając przy tym przejrzystość wszystkich swoich działań, aby zapewnić równe warunki konkurencji na rynku Unii Europejskiej;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

13. uznaje znaczenie zewnętrznego wymiaru WPRyb w tworzeniu miejsc pracy (w UE i poza nią) oraz w dostawach ryb na rynki UE (i w niektórych okolicznościach na rynki lokalne) oraz jako narzędzie, dzięki któremu UE może zapewnić pomoc naukową, techniczną i finansową dla państw trzecich, w szczególności poprzez wspieranie usprawnień w badaniach naukowych, systemach kontroli i nadzoru oraz rozwoju infrastruktury portowej;

14. z zadowoleniem przyjmuje znaczną poprawę sposobu, w jaki UE zarządza zewnętrznym wymiarem WPRyb w ostatnich latach, zarówno w odniesieniu do umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów oraz ich wykonania, w związku z czym na ogół floty UE są jednymi z najbardziej postępowych dalekomorskich flot rybackich w spełnianiu wysokich norm społecznych i środowiskowych; uważa, że UE powinna promować takie normy środowiskowe i społeczne w kontekście międzynarodowym za pośrednictwem RFMO oraz swojej sieci umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów;

15. uznaje, że gdy flota UE przestaje działać na łowiskach, jej uprawnienia do połowów mogą zostać przydzielone innym flotom, których standardy ochrony, zarządzania i zrównoważenia są dużo niższe niż te, które zaleca i których broni UE;

16. jest zdania, że udzielanie wsparcia sektorowego w sektorze rybołówstwa w partnerskich krajach SFPA ma rozstrzygające znaczenie dla zaspokajania ich rosnących potrzeb w zakresie zarządzania rybołówstwem, zdolności do badań naukowych, budowy i utrzymania infrastruktury oraz szkolenia inspektorów rybołówstwa i członków załóg, zwiększenia dostaw ryb i ich dostępności na potrzeby bezpieczeństwa żywnościowego ludności krajów partnerskich SFPA poprzez wspieranie pracy kobiet w sektorze rybołówstwa;

17. dlatego nalega, by lepiej powiązać wsparcie sektorowe udzielane w ramach umowy w sprawie połowów z instrumentami dostępnymi w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju, w szczególności Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), oraz by zachować pełną przejrzystość w finansowaniu projektów z dziedziny rybołówstwa i korzystaniu ze wsparcia sektorowego, tak by zapewnić należyte wykorzystanie funduszy unijnych;

18. ponownie podkreśla potrzebę posiadania lepszych informacji naukowych na temat stanu zasobów i danych na temat połowów/nakładów połowowych poza wodami UE, w szczególności na wodach określonych rozwijających się państw nadbrzeżnych, z wykorzystaniem w tym celu środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz Europejskiego Funduszu Rozwoju;

19. zauważa, że zgodnie z najnowszym sprawozdaniem Trybunału Obrachunkowego dotyczącym umów o partnerstwie w sprawie połowów (FPA) jednym z głównych celów takich umów są połowy wyłącznie nadwyżek zasobów rybnych, co okazało się niezwykle trudne do wykonania w praktyce „z uwagi na brak wiarygodnych informacji na temat stanu stad i działalności połowowej krajowych flot rybackich lub innych flot zagranicznych, którym kraje partnerskie udzieliły dostępu do łowisk”; w związku z tym podkreśla znaczenie wiarygodnych danych naukowych i niezależnych ocen ex post skuteczności umów o partnerstwie w sprawie połowów;

20. domaga się, by UE promowała w ramach umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów oraz współpracy z regionalnymi organizacjami ds. zarządzania rybołówstwem ujednoczenie warunków dostępu do wód Afryki dla wszystkich zagranicznych flot w celu prowadzenia połowów tuńczyka, małych ryb pelagicznych i gatunków dennych, aby stworzyć sprzyjające warunki dla rybaków pracujących w sposób zrównoważony i odpowiedzialny;

21. apeluje o zwiększenie liczby programów niezależnej obserwacji, które przyczyniają się do monitorowania rybołówstwa oraz gromadzenia danych naukowych;

22. jest przekonany, że zarządzanie rybołówstwem na poziomie regionalnym, w tym programy obserwacyjne, a także systemy inspekcji (w portach i na morzu) i kontroli na szczeblu regionalnym, to jedyny sposób na doprowadzenie do zrównoważonej i równomiernej eksploatacji masowo migrujących stad ryb oraz międzystrefowych i wspólnych zasobów rybnych, zgodnie z wymogami UNCLOS i porozumienia ONZ w sprawie zasobów rybnych;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

23. zauważa, że istnieją ramy prawne zarządzania masowo migrującymi stadami ryb oraz licznymi innymi zasobami na poziomie regionalnym, które są wyznaczane przez regionalne organizacje ds. rybołówstwa zajmujące się między innymi zasobami tuńczyka, lecz niektóre łowiska znajdują się poza zasięgiem sieci regionalnych organizacji ds. rybołówstwa, i apeluje do Komisji, aby ta podjęła działania, które zapewnią jak najszybsze objęcie wszystkich stosownych łowisk zarządem regionalnych organizacji ds. rybołówstwa;
24. wzywa Komisję do przydzielenia regionalnym organizacjom ds. rybołówstwa (RFMO) większych funduszy, ponieważ mają one do odegrania kluczową rolę w zwalczaniu nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (połowów NNN);
25. wyraża zaniepokojenie faktem, że niektóre pozostałe łowiska, szczególnie te obejmujące wspólne stada, które nie występują na morzach pełnych, nie zostały dotychczas objęte skuteczną działalnością na rzecz współpracy i zarządzania na poziomie regionalnym; uważa, że jest to istotny problem, zwłaszcza w odniesieniu do gatunków małych ryb pelagicznych Afryki Zachodniej, z uwagi na ich strategiczne znaczenie dla bezpieczeństwa żywnościowego, co odnotowano w opinii doradczej Międzynarodowego Trybunału Prawa Morza ⁽¹⁾;
26. wzywa UE, by wykorzystywała swoje wpływy do zapewnienia, że wszystkie połowy o wymiarze regionalnym będą zarządzane przez RFMO; w szczególności wzywa UE do wywierania większego nacisku na Komitet ds. Rybołówstwa na Środkowym i Wschodnim Atlantyku (CECAF), aby stał się pełnoprawną RFMO posiadającą uprawnienia decyzyjne, a nie regionalnym premium doradczym FAO w zakresie połowów regionalnych;
27. jest przekonany, że ponieważ flota UE ma dostęp do innych sektorów gospodarki rybnej (np. gatunki denne), UE powinna promować działania dotyczące wszystkich sektorów, aby zagwarantować harmonię między flotą przemysłową a flotą tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego, co może wymagać stworzenia systemu strefowego umożliwiającego ochronę lokalnego sektora tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego;
28. apeluje o większą ilość badań oraz ochronę gatunków i siedlisk głębinowych, w szczególności tych szczególnie wrażliwych bądź istotnych dla długofalowego, zrównoważonego rozwoju ekosystemu;
29. zachęca Komisję, by ta promowała wyważony przydział uprawnień do połowów w regionalnych organizacjach ds. zarządzania rybołówstwem, uwzględniający wpływ na środowisko i skutki społeczne, potrzeby w zakresie bezpieczeństwa żywnościowego, jak i ambicje krajów rozwijających się, aby rozwijać własne sektory gospodarki rybnej; zauważa, że jakikolwiek ponowny przydział uprawnień powinien obejmować wszystkie floty, zarówno te zajmujące się połowami dalekomorskimi, jak i floty krajowe, oraz opierać się na odpowiednich kryteriach przydziału opracowanych przez odpowiednie RFMO;
30. z zadowoleniem przyjmuje ujęcie w rozporządzeniu podstawowym wymogu, aby każda flota innego państwa prowadząca działalność w państwie, z którym UE zawarła umowę o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów, podlegała podobnym warunkom dostępu sprzyjającym prowadzeniu zrównoważonych połowów, ponieważ jest to istotny środek gwarantujący, że inne floty dalekomorskie działają według tych samych standardów co floty UE, zamiast je podważać; zachęca Komisję do aktywnego egzekwowania tego wymogu;
31. wzywa UE do wykorzystania swojej sieci umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów i negocjacji w regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa do zapewnienia, że nasze kraje partnerskie ograniczą dostęp wszystkich dalekomorskich flot do nadwyżek zasobów, jak wymaga tego UNCLOS i WPRyb i jak czyni to UE, oraz do zapewnienia preferencyjnego dostępu flotom stosującym najbardziej przyjazną dla środowiska i społecznie zrównoważoną praktykę w odniesieniu do danego regionu i zasobów;
32. wyraża zaniepokojenie ewentualną przerwą w działalności połowowej w okresie między jednym a drugim protokołem w razie przedłużenia się negocjacji nad nowym protokołem; zwraca się do Komisji o zagwarantowanie bezpieczeństwa prawnego i ekonomicznego podmiotom prowadzącym działalność połowową przez zapewnienie ciągłości połowów w okresie między jednym a drugim protokołem;

⁽¹⁾ Opinia doradcza Międzynarodowego Trybunału Prawa Morza z dnia 2 kwietnia 2015 r., wydana w odpowiedzi na wniosek złożony przez Subregionalną Komisję Rybołówstwa (SRFC): https://www.itlos.org/fileadmin/itlos/documents/cases/case_no.21/advisory_opinion/C21_AdvOp_02.04.pdf

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

33. uznaje znaczenie ustanowienia wspólnie z krajami rozwijającymi się szerszych ram, które będą obejmowały nie tylko rybołówstwo, lecz także poprzedzające i dalsze ogniwa łańcucha dostaw;
34. zachęca UE, by unikała negocjacji umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów z krajami, które akceptują korupcję;
35. uznaje znaczenie ustanowienia wspólnie z krajami rozwijającymi się szerszych ram, które zintegrują rybołówstwo z innymi dziedzinami związanymi z rozwojem;
36. podkreśla znaczenie uznania licencji połowowych za pośrednictwem kanałów dyplomatycznych;
37. uznaje znaczenie, jakie dla krajów rozwijających się ma rybołówstwo, zwłaszcza tradycyjne łodziowe rybołówstwo przybrzeżne, ze względu na jego wkład w bezpieczeństwo żywnościowe, lokalną gospodarkę i zatrudnienie zarówno w przypadku mężczyzn, jak i kobiet, z zastrzeżeniem roli przemysłowej działalności połowowej, która odbywa się w odpowiedzialnych i przejrzystych ramach, w zapewnianiu rozwoju społeczno-gospodarczego obszarów nadmorskich oraz dostawach produktów rybnych;
38. podkreśla, że UE musi przestrzegać swoich zobowiązań w zakresie propagowania środowiskowo i społecznie zrównoważonego rybołówstwa w krajach rozwijających się za pomocą wszystkich strategii politycznych UE mających wpływ na rybołówstwo w krajach rozwijających się (pomoc, handel, rybołówstwo);
39. podkreśla znaczenie, jakie ma włączenie kobiet do całego łańcucha wartości, od finansowania po przetwórstwo produktów rybnych i/lub obrót tymi produktami; uważa, że zwiększenie dostępu kobiet do tej działalności wzmocniłoby ich pozycję w gospodarce i społeczeństwie, co odegrałoby istotną rolę w niwelowaniu różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn; nalega, aby w stosunkach UE z krajami rozwijającymi się poświęcić więcej uwagi priorytetom w dziedzinie równości;
40. podkreśla konieczność promowania lokalnego rozwoju poprzez udzielanie wsparcia sektorowego przez większe uniezależnienie rybołówstwa w krajach partnerskich, w szczególności dzięki wzmocnieniu zrównoważonej akwakultury, rozwojowi i ochronie tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego, pogłębieniu wiedzy naukowej o stanie zasobów oraz wzmocnieniu inicjatyw prywatnych podejmowanych przez podmioty lokalne; zwraca się do Unii, aby za pośrednictwem umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów upowszechniała zasady dobrego zarządzania, w szczególności w zakresie gospodarowania wpływami budżetowymi z sektora rybołówstwa i z tytułu rekompensaty finansowej;
41. uważa, że UE powinna zachęcać państwa trzecie, poczynając od tych, z którymi negocjuje umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów, do tworzenia ram prawnych umożliwiających podejmowanie przez UE i inne zainteresowane podmioty wspólnych przedsięwzięć w sektorach połowowym, przetwórczym i handlowym; wyraża opinię, że takie ramy prawne to najlepszy sposób na zagwarantowanie, aby wspólne przedsięwzięcia były tworzone i prowadziły działalność zgodnie z wysokimi normami zrównoważoności i przejrzystości promowanymi przez zreformowaną WPRyb, tym samym zapewniając większą stabilność prawa podmiotom unijnym, które wspierają zrównoważony rozwój sektorów gospodarki rybnej w państwach trzecich;
42. podkreśla, że przejrzystość, rozliczalność i udział zainteresowanych stron należy uznać za kluczowe elementy stosunków UE z państwami trzecimi w dziedzinie rybołówstwa;
43. podkreśla, że do WPRyb należy włączyć europejskie inwestycje w sektorach rybołówstwa w państwach trzecich prowadzone pod przykrywką wspólnych przedsięwzięć; podkreśla, że za pośrednictwem umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów UE powinna propagować dialog z krajami partnerskimi w celu ustanowienia ram regulacyjnych, aby zadbać o to, by wspólne przedsięwzięcia w sektorze połowowym, przetwórczym i obrotu podejmowane wraz z partnerami z UE lub z innych państw funkcjonowały w przejrzysty sposób, nie stanowiły konkurencji dla miejscowego sektora rybołówstwa tradycyjnego oraz przyczyniały się do realizacji celów rozwojowych danego państwa;
44. zwraca uwagę na sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego, które podkreśla, że niewystarczające wykorzystanie przyjętych kwot tonażu w niektórych protokołach zawartych w ostatnim czasie skutkuje wysokimi kosztami; wzywa zatem Komisję, aby w miarę możliwości unikała niepotrzebnych kosztów dla budżetu UE w tej dziedzinie;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

45. uważa, że Parlament powinien odgrywać bardziej czynną rolę niż przypadająca mu w obecnej procedurze zgody, oraz wzywa do niezwłocznego i pełnego informowania go na wszystkich etapach procedury o zawieraniu umów o partnerstwie w sprawie połowów lub ich odnawianiu w celu zwiększenia przejrzystości i demokratycznej rozliczalności protokołów;

46. uznaje znaczenie zewnętrznego wymiaru WPRyb w tworzeniu miejsc pracy w UE i w naszych krajach partnerskich, m.in. dzięki zatrudnianiu lokalnych marynarzy w kontekście umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów; zachęca, w miarę możliwości, by statki UE wyładowywały połowy do wstępnego przetwarzania w krajach partnerskich; apeluje o włączenie do unijnych przepisów w sprawie rybołówstwa (zwłaszcza konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy nr 188) i do SFPA instrumentów ochrony pracowników i godnych warunków pracy, aby zagwarantować te same warunki pracy, wynagrodzenia, ochrony praw pracowniczych oraz taki sam poziom szkolenia obywateli UE i innych krajów;

47. z dużym zadowoleniem przyjmuje zapisy o przejrzystości zawarte w najnowszym protokole do umowy o partnerstwie w sprawie połowów między UE a Mauretanią, na mocy którego Mauretania zobowiązała się upubliczniać wszystkie umowy zawierane z państwami lub podmiotami prywatnymi i udostępniające zagranicznym statkom wyłączną strefę ekonomiczną Mauretanii, oraz wzywa, by takie przepisy o przejrzystości ujmowano we wszystkich SFPA;

48. przyjmuje też z zadowoleniem fakt, że w protokole podpisanym z Mauretanią przyznano flocie europejskiej priorytetowy dostęp do zasobów ryb tego państwa występujących w nadmiarze, i zachęca Komisję do propagowania tego przykładu w negocjacjach nad protokołami z innymi państwami trzecimi ze względu na wysokie wymogi w zakresie zrównoważonych połowów, jakie musi spełnić flota unijna;

49. wyraźnie zaleca Komisji, aby ta zadbała o ujęcie podobnych zapisów o przejrzystości w kolejnych protokołach, tym samym znacznie zwiększając przejrzystość informacji na temat całkowitych nakładów połowowych i warunków dostępu do połowów; apeluje o podanie do publicznej wiadomości informacji na temat łącznych połowów statków ze wszystkich flot dopuszczonych do połowów na wodach Mauretanii oraz odnośnych warunków dostępu;

50. wzywa Komisję, aby na forum międzynarodowych organów, w których uczestniczy, zalecała państwom trzecim, aby te upubliczniały również informacje na temat warunków pozostałych umów zawieranych przez nie z innymi państwami lub podmiotami prywatnymi, w tym informacje dotyczące identyfikacji statków upoważnionych do połowów oraz działań i połowów prowadzonych przez te jednostki; podobnie wzywa państwa trzecie, aby zastosowały się do rezolucji RFMO propagujących przejrzystość umów w sprawie połowów;

51. zachęca inne państwa trzecie do rozważenia zaleceń, rezolucji i decyzji regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem promujących przejrzystość umów w sprawie połowów w ramach odpowiednich wyłącznych stref ekonomicznych;

52. uważa, że Komisja powinna jak najszybciej poprawić przejrzystość dzięki utworzeniu bazy danych obejmującej wszystkie umowy prywatne zawierane przez właścicieli statków z UE lub w ich imieniu z lokalnymi lub regionalnymi podmiotami lub organami lub państwami trzecimi i wiążące się z uzyskaniem dostępu do łowisk państw trzecich, która będzie zawierała informacje na temat warunków dostępu do łowisk, dopuszczalnej zdolności połowowej floty, identyfikacji statków i działań podejmowanych w następstwie zawartych umów i która będzie dostępna publicznie, z wyjątkiem części zawierających szczególnie chronione informacje handlowe;

53. zauważa, że właściciele statków podpisują prywatne porozumienia z rządami państw trzecich, które wykraczają poza zakres WPRyb; wyraża zaniepokojenie faktem, że Komisja nie jest systematycznie informowana o takich porozumieniach; wyraża obawę, że może to w pewnych okolicznościach prowadzić do powstania nieuczciwej konkurencji dla lokalnych społeczności zajmujących się rybołówstwem w krajach rozwijających się, jak również dla właścicieli statków z UE prowadzących działalność na podstawie umów dwustronnych;

54. uważa, że statki, które prowadzą połowy na podstawie umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów, lecz nie wypełniają swoich zobowiązań, takich jak przekazanie macierystemu państwu członkowskiemu danych wymaganych od nich na podstawie upoważnienia do połowów, powinny podlegać karom przewidzianym w rozporządzeniu o kontroli rybołówstwa i rozporządzeniu ustanawiającym wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom, w tym w razie potrzeby karze uchylenia upoważnienia do połowów;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

55. żałuje, że dotychczasowe dane szacunkowe na temat wielkości „zewnętrznej floty” opierają się na niejednorodnych definicjach rodzajów statków, jakie mają być brane pod uwagę, w związku z czym dostępne dane szacunkowe nie są porównywalne, a przez to nie jest możliwe przeanalizowanie wielkości i chronologicznego rozwoju floty, co poważnie ogranicza przejrzystość; zachęca Komisję, by opracowała definicję zewnętrznej floty obejmującej wszystkie statki prowadzące działalność poza wodami UE, zwracając należytą uwagę na istotne cechy charakterystyczne umów północnych, aby możliwe było miarodajne porównywanie danych z różnych okresów;

56. zauważa, że mimo roli odgrywanej przez Generalną Komisję Rybołówstwa Morza Śródziemnego (GFCM), różnice w uregulowaniach stosowanych do flot UE i państw trzecich prowadzących działalność w ramach tych samych połowów są przyczyną poważnych problemów dla rybaków z UE; uważa, że UE musi zintensyfikować wysiłki w basenie Morza Śródziemnego poprzez ściślejszą współpracę z organami lokalnymi, organizacjami regionalnymi, instytucjami naukowymi, ośrodkami monitorowania i klastrami rybołówstwa; w poszczególnych krajach; uważa, że UE ma do odegrania ważną rolę w rozwiązywaniu konfliktów między statkami na Morzu Śródziemnym, i wzywa Komisję do rozważenia możliwości wsparcia i pomocy dla rybaków, którzy są często poddani konfrontacji ze statkami państw trzecich, oraz do nawiązania ściślejszej współpracy z krajami położonymi na południowym wybrzeżu Morza Śródziemnego;

57. z zadowoleniem przyjmuje fakt niedawnego upublicznienia nazw statków pływających pod banderą UE, którym udzielono upoważnień do połowów poza wodami UE, nalegając, aby Komisja systematycznie upubliczniała takie informacje, a także informacje na temat działań i połowów prowadzonych przez te statki;

58. zauważa, że przejrzystość jest warunkiem wstępnym konsultacji i świadomego uczestnictwa podmiotów związanych z rybołówstwem, zwłaszcza osób, które utrzymują się z rybołówstwa; jest zdania, że takie konsultacje i uczestnictwo powinny być wspierane w ramach umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów, w tym negocjacji umów i protokołów, a także ich wdrażania, przydziału i wykorzystania wsparcia sektorowego, działań podejmowanych w ramach regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem oraz wdrażania projektów dotyczących współpracy na rzecz rozwoju;

59. zauważa, że rozporządzenie podstawowe zawiera przepis, zgodnie z którym statki, które opuściły rejestr floty rybackiej UE, a następnie do niego powracają, są objęte obowiązkiem podania informacji na temat działalności prowadzonej przez nie przed powrotem do rejestru; uważa, że wymóg ten powinien zostać rozszerzony o obowiązek przekazania Komisji i podania do bazy danych rejestru floty rybackiej UE pełnej historii rejestracji statku pod poszczególnymi banderami, zanim statek ten zostanie ponownie ujęty w rejestrze;

60. docenia wysiłki UE na rzecz zwalczania połowów NNN, które stanowią zagrożenie dla zasobów rybnych i nieuczciwą konkurencję dla legalnie działających rybaków; uznaje wkład rozporządzenia w sprawie połowów NNN w propagowanie zrównoważonego rybołówstwa na świecie; uważa, że ze względu na kluczową rolę jako światowego lidera rynku ryb UE jest w stanie zapewnić wsparcie innym państwom, w tym krajów, z którymi zawarła umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów, oraz podmiotów międzynarodowych w celu zapewnienia wspólnego podejścia i skutecznego światowego systemu służącego zwalczaniu połowów NNN;

61. wspiera rozwój unikatowego międzynarodowego systemu rejestracji wszystkich statków żeglujących na wodach międzynarodowych;

62. podkreśla, że rozporządzenie w sprawie połowów NNN należy stosować rygorystycznie, obiektywnie oraz w sposób przejrzysty, niedyskryminujący i zharmonizowany, żeby wspierać równe szanse dla flot i krajów, oraz zachęca Komisję i państwa członkowskie, by działały tak samo; ponadto uważa, że dla zapewnienia powodzenia w stosowaniu rozporządzenia nie może ono być wykorzystywane na doraźne potrzeby polityki handlowej UE lub do nieuczciwego zwiększania konkurencyjności przez unijne podmioty połowowe;

63. wzywa Komisję do zbadania możliwości ujęcia w rozporządzeniu w sprawie połowów NNN kwestii dotyczących warunków pracy;

64. podkreśla, że umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów powinny również zapewnić pełną identyfikowalność produktów rybołówstwa morskiego;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

65. uważa, że dwustronne i wielostronne porozumienia handlowe wynegocjowane przez UE powinny upowszechniać w objętych nimi państwach trzecich uwarunkowywanie produkcji w sektorze gospodarki rybnej zrównoważeniem środowiskowym i sprawiedliwością społeczną poprzez stosowanie odpowiednich ograniczeń ilościowych i jakościowych w dostępie do rynku UE, aby nie osłabiać postępów w walce z połowami NNN osiąganymi dzięki temu rozporządzeniu; uważa ponadto, że wszystkie produkty rybołówstwa i produkty pochodne wprowadzane na rynek europejski powinny spełniać te warunki oraz że należy uniemożliwić wprowadzanie na rynek europejski wszelkich produktów rybołówstwa lub produktów pochodnych niespełniających tych warunków lub wymogów z zakresu ochrony konsumenta;
66. uważa, że warunki gospodarcze, społeczne i środowiskowe towarzyszące gromadzeniu i przetwórstwu ryb powinny być dla konsumentów jasne;
67. sugeruje, że zapisy dwustronnych i wielostronnych porozumień handlowych powinny wyraźnie odwoływać się do rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom, w tym do zawartych w nim norm; radzi Komisji, aby zaproponowała przerwanie stosunków handlowych z państwami trzecimi, o których mowa w art. 31 tego rozporządzenia;
68. wzywa Komisję, by wprowadziła do rozporządzenia w sprawie połowów NNN system podobny do zintegrowanego skomputeryzowanego systemu weterynaryjnego (TRACES), aby móc sprawdzać i porównywać dane dotyczące świadectw połowowych i statków lub określać minimalny odsetek kontroli importowanych produktów przetworzonych;
69. uważa za istotne, aby przedstawić szczegółowe wytyczne dla wysiłków krajów objętych procedurą żółtej lub czerwonej kartki, a także monitorować te wysiłki;
70. z zadowoleniem przyjmuje uwzględnienie w ramach operacji „Atalanta” statków rybackich jako statków zagrożonych i wzywa do dalszego wspierania i ochrony działalności floty UE;
71. uważa, że negocjacje w systemie ONZ w sprawie nowego systemu międzynarodowego zarządzania oceanami na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową muszą mieć na celu wypracowanie systemu, który umożliwi badanie i sprawiedliwe, zrównoważone i ostrożne korzystanie z zasobów międzynarodowych wód oceanicznych, w tym ciągłość prac nad zidentyfikowaniem obszarów morskich istotnych pod względem ekologicznym lub biologicznym w celu wdrożenia spójnej sieci chronionych obszarów morskich;
72. przypomina, że Komisja jako strażniczka Traktatów ma obowiązek dopilnowania, by państwa członkowskie wypełniały swoje zobowiązania w zakresie należytej staranności w odniesieniu do działalności zewnętrznej swoich obywateli i flot, a także wzywa, by UE uwzględniła opinię doradcą Międzynarodowego Trybunału Prawa Morza, który określił UE jako państwo bandery w kontekście umów dwustronnych;
73. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
-

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0119

Sprzeciw wobec rozporządzenia wykonawczego: odnowienie zatwierdzenia dla substancji czynnej pod nazwą glifosat

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie projektu rozporządzenia wykonawczego Komisji w sprawie odnowienia zatwierdzenia substancji czynnej glifosat, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 (D044281-01 – 2016/2624(RSP))

(2018/C 058/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt rozporządzenia wykonawczego Komisji w sprawie odnowienia zatwierdzenia substancji czynnej glifosat, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 (D044281/01,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 20 ust. 1,
 - uwzględniając art. 11 i 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 178/2002 z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności ⁽³⁾,
 - uwzględniając wnioski Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) z wzajemnej weryfikacji oceny ryzyka stwarzanego przez pestycydy dotyczącej substancji czynnej pod nazwą glifosat ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności,
 - uwzględniając art. 106 ust. 2 i 3 oraz art. 106 ust. 4 lit. c) Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że wielkość produkcji glifosatu, herbicydu systemicznego, jest obecnie największa na świecie w porównaniu z wszystkimi pozostałymi herbicydami; mając na uwadze, że jego zastosowanie na świecie dramatycznie wzrosło, 260-krotnie, w ciągu ostatnich 40 lat (z poziomu 3 200 ton w 1974 r. do 825 000 ton w 2014 r.) ⁽⁵⁾;
- B. mając na uwadze, że glifosat jest herbicydem o działaniu nieselektywnym, który zabija wszystkie trawy; mając na uwadze, że jego działanie oparte jest na wpływie na szlak kwasu szikimowego, który jest obecny także w glonach, bakteriach i grzybach; mając na uwadze, iż udowodniono, że subletalne narażenie bakterii *Escherichia coli* i *Salmonella enterica* serowar Typhimurium na formy użytkowe glifosatu dostępne w handlu wywołuje zmienioną odpowiedź na antybiotyki;

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

⁽³⁾ Dz.U. L 031 z 1.2.2002, s. 1.

⁽⁴⁾ <http://www.efsa.europa.eu/en/efsajournal/pub/4302>

⁽⁵⁾ <http://enveurope.springeropen.com/articles/10.1186/s12302-016-0070-0>

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

- C. mając na uwadze, że 76 % glifosatu wykorzystywanego na całym świecie jest stosowane w rolnictwie; mając na uwadze, że substancja ta jest także powszechnie stosowana w leśnictwie, na terenach miejskich i w ogrodnictwie;
- D. mając na uwadze, że glifosat lub jego pozostałości były wykrywane w wodzie, glebie, żywności i napojach, artykułach niepożywczych oraz w organizmie człowieka (np. w moczu i mleku matki);
- E. mając na uwadze, że populacja ogólna jest narażona przede wszystkim w przypadku zamieszkiwania w pobliżu opryskiwanych obszarów, poprzez użytkowanie prywatne i poprzez dietę; mając na uwadze, że narażenie na glifosat zwiększa się w związku ze wzrostem całkowitej ilości stosowanego glifosatu; mając na uwadze, że wpływ glifosatu i najpowszechniej stosowanych w nim składników obojętnych na zdrowie ludzi musi być regularnie monitorowany;
- F. mając na uwadze, że zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1107/2009 substancja czynna może zostać zatwierdzona tylko wówczas, gdy nie została sklasyfikowana ani nie musi być sklasyfikowana, zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1272/2008, jako substancja rakotwórcza kategorii 1A lub 1B, chyba że narażenie ludzi na tę substancję czynną jest nieistotne lub istnieje poważne niebezpieczeństwo dla zdrowia roślin, któremu nie można zapobiec innymi dostępnymi sposobami;
- G. mając na uwadze, że w marcu 2015 r. Międzynarodowa Agencja Badań nad Rakiem (IARC) sklasyfikowała glifosat jako substancję „prawdopodobnie rakotwórczą dla ludzi” (grupa 2A) na podstawie „ograniczonych dowodów” na działanie rakotwórcze u ludzi (na podstawie rzeczywistych przypadków narażenia, które zostały odnotowane), „wystarczających dowodów” na działanie rakotwórcze u zwierząt doświadczalnych (na podstawie badań obejmujących „czysty” glifosat) oraz „mocnych dowodów” dotyczących mechanizmu działania związanego z działaniem rakotwórczym (w odniesieniu do genotoksyczności i stresu oksydacyjnego) zarówno w przypadku „czystego” glifosatu, jak i jego form użytkowych;
- H. mając na uwadze, że kryteria zastosowane przez IARC dla grupy 2A są porównywalne z kryteriami określonymi dla kategorii 1B w rozporządzeniu (WE) nr 1272/2008;
- I. mając na uwadze, że mimo wszystko w listopadzie 2015 r. Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) ukończył wzajemną ocenę glifosatu i stwierdził, że „istnieje niewielkie prawdopodobieństwo stwarzania przez glifosat zagrożenia rakotwórczego u ludzi, a dowody nie potwierdzają konieczności zaklasyfikowania tej substancji w odniesieniu do jej potencjału rakotwórczego zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008”;
- J. mając na uwadze, że w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) .../... z dnia XXX w sprawie odnowienia zatwierdzenia substancji czynnej glifosat, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 (zwanym dalej „projektem rozporządzenia wykonawczego”) proponuje się – w oparciu o ocenę naukową przeprowadzoną przez BfR i EFSA – by zezwolić na stosowanie glifosatu do dnia 30 czerwca 2031 r., tj. przez maksymalny możliwy okres, do wszelkich zastosowań, z ograniczeniem stosowania jednego ze składników obojętnych, oraz proponuje się ustalenie przez państwa członkowskie wykazu składników obojętnych niedopuszczanych do stosowania w środkach ochrony roślin, bez żadnych prawnie wiążących warunków dotyczących jego stosowania, a jedynie z wymogiem podania informacji potwierdzających dotyczących właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego;
- K. mając na uwadze, że zadeklarowanym celem rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 jest „zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzi i zwierząt oraz środowiska, a także poprawa funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez zharmonizowanie zasad dotyczących wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, przy równoczesnej poprawie produkcji rolnej”;
- L. mając na uwadze, że rozporządzenie (WE) nr 1107/2009 stanowi, iż jego przepisy „opierają się na zasadzie ostrożności w celu zapewnienia, aby substancje czynne lub środki wprowadzane do obrotu nie miały niekorzystnego wpływu na zdrowie ludzi lub zwierząt lub na środowisko”; mając na uwadze, że w dalszej jego części stwierdzono, iż „w szczególności nie uniemożliwia się państwom członkowskim stosowania zasady ostrożności, w przypadku gdy nie ma naukowej pewności co do zagrożeń dla zdrowia ludzi lub zwierząt lub dla środowiska ze strony środków ochrony roślin, które mają uzyskać zezwolenie na ich terytorium”;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

- M. mając na uwadze, że zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 wszelkie decyzje dotyczące zatwierdzenia/braku zatwierdzenia/warunkowego zatwierdzenia substancji czynnej są podejmowane na podstawie sprawozdania z przeglądu Komisji, a także „innych czynników związanych z rozpatrywaną kwestią oraz zasady ostrożności, w przypadku gdy mają zastosowanie warunki określone w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002”;
- N. mając na uwadze, że art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 stanowi, iż „w szczególnych okolicznościach, gdy po dokonaniu oceny dostępnych informacji stwierdzono niebezpieczeństwo zaistnienia skutków szkodliwych dla zdrowia, ale nadal brak jest pewności naukowej, w oczekiwaniu na dalsze informacje naukowe umożliwiające bardziej wszechstronną ocenę ryzyka mogą zostać przyjęte tymczasowe środki zarządzania ryzykiem konieczne do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia określonego we Wspólnocie”;
- O. mając na uwadze, że warunki powoływania się na zasadę ostrożności określone w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 zostały bez wątpienia spełnione w świetle obecnych kontrowersji dotyczących właściwości rakotwórczych glifosatu;
- P. mając na uwadze, że zgodnie z art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 przedłużenie zatwierdzenia substancji czynnej odbywa się na okres nieprzekraczający 15 lat; mając na uwadze, że ze względów bezpieczeństwa okres zatwierdzenia powinien być proporcjonalny do ewentualnego ryzyka związanego ze stosowaniem takich substancji, a przy podejmowaniu wszelkich decyzji dotyczących przedłużania zatwierdzenia należy uwzględnić doświadczenie zdobyte w wyniku stosowania środków ochrony roślin zawierających dane substancje oraz wszelkie osiągnięcia w nauce i technologii;
- Q. mając na uwadze, że Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich w swojej decyzji w sprawie 12/2013/MDC z dnia 18 lutego 2016 r. dotyczącej praktyk Komisji Europejskiej w zakresie udzielania zezwoleń i wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (pestycydów) wezwała Komisję do zmiany swojego podejścia do określania i wdrażania środków zmniejszających ryzyko (warunków i ograniczeń), tak aby uwzględnić dalsze wymogi ukierunkowane na zagwarantowanie, by Komisja nie unikała ponoszenia odpowiedzialności za zapewnienie skutecznej ochrony zdrowia ludzi i zwierząt oraz środowiska poprzez pozostawienie państwom członkowskim prawie absolutnej uznaniowości w kwestii określania środków zmniejszających ryzyko w odniesieniu do potencjalnie niebezpiecznych substancji, biorąc pod uwagę, że ich standardowe formy użytkowe są w dużym stopniu nieokreślone i istnieje wątpliwość, czy w ogóle mogłyby być one zgodnie z prawem opisane jako wymagające podjęcia środków zmniejszających ryzyko;
- R. mając na uwadze, że projekt rozporządzenia wykonawczego nie zawiera jednak żadnych prawnie wiążących środków zmniejszających ryzyko, pomimo występowania dużego ryzyka długofalowego stwierdzonego w przypadku prawie wszystkich zastosowań glifosatu dla kręgowców lądowych niebędących przedmiotem zwalczania, w tym ssaków i ptaków; mając na uwadze, że glifosat jako herbicyd o działaniu nieselektywnym zabija nie tylko niepożądane chwasty, ale także wszystkie rośliny, jak również glony, bakterie i grzyby, w związku z czym ma niemożliwy do zaakceptowania wpływ na różnorodność biologiczną i ekosystem; mając na uwadze, że glifosat nie spełnia wymogów określonych w art. 4 ust. 3 lit. e) pkt (iii) rozporządzenia (WE) nr 1107/2009;
- S. mając na uwadze, że kilka państw członkowskich już podjęło środki zabezpieczające w celu ochrony zdrowia publicznego i środowiska; mając na uwadze, że w celu osiągnięcia takiego samego poziomu ochrony we wszystkich państwach członkowskich w przypadku zatwierdzenia substancji czynnej jasne i prawnie wiążące warunki jej stosowania powinny zostać ustanowione na szczeblu unijnym;
- T. mając na uwadze, że EFSA, na wniosek Komisji, uwzględniła w swojej ocenie raport opublikowany przez Międzynarodową Agencję Badań nad Rakiem (IARC), w którym zaklasyfikowano glifosat jako substancję prawdopodobnie rakotwórczą dla ludzi; mając na uwadze, że ocena EFSA była oparta na obszernych dowodach, w tym kilku badaniach, które nie zostały ocenione przez IARC, i według EFSA jest to jeden z powodów, dla których ocena ta zawiera odmienne wnioski;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

- U. mając na uwadze, że kierownik Działu ds. Pestycydów EFSA, który był odpowiedzialny za tę ocenę, określił pewne badania, które nie zostały ocenione przez IARC, jako „kluczowe” i „podstawowe”; mając na uwadze, że EFSA do tej pory nie zgodziła się na upublicznienie tych badań, gdyż wnioskodawcy utrzymywali, iż ich ujawnienie zaszkodziłoby ich interesom handlowym; mając na uwadze, że brak publikacji badań uniemożliwia przeprowadzenie niezależnej analizy naukowej; mając na uwadze, że EFSA nie przedstawiła możliwych do zweryfikowania dowodów potwierdzających, że ujawnienie informacji stanowiłoby szkodę dla przemysłu zgodnie ze zobowiązaniem prawnym określonym w art. 63 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009;
- V. mając na uwadze, że zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽¹⁾, instytucje odmówią dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę interesów handlowych, chyba że za ujawnieniem przemawia interes publiczny; mając na uwadze, że w świetle obecnych kontrowersji między IARC a EFSA w kwestii tak istotnej jak rakotwórczość oraz globalnego znaczenia decyzji dotyczącej ponownego zatwierdzenia/warunkowego ponownego zatwierdzenia lub braku ponownego zatwierdzenia glifosatu, istnieje wyraźny interes nadrzędny związany z ujawnieniem tych badań;
- W. mając na uwadze, że istnieją nie tylko poważne obawy dotyczące rakotwórczości glifosatu, ale także wątpliwości w zakresie możliwego charakteru działania w związku z właściwościami zaburzającymi funkcjonowanie układu hormonalnego; mając na uwadze, że dowiedziono, iż formy użytkowe glifosatu stanowią substancje zaburzające funkcjonowanie układu hormonalnego w ludzkich liniach komórkowych oraz że ze względu na brak odpowiednich naukowych kryteriów horyzontalnych nie można wykluczyć charakteru działania zaburzającego funkcjonowanie układu hormonalnego; mając na uwadze, że do sierpnia 2016 r. Komisja przedstawi normy definiowania substancji zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego;
- X. mając na uwadze, że EFSA uznała za „niepokojący” fakt, że „nie można wykluczyć charakteru działania zaburzającego funkcjonowanie układu hormonalnego”, gdyż z uwagi na brak danych nie można było sfinalizować oceny; mając jednocześnie na uwadze, że punkt 2.2 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 stanowi, że substancję czynną można zatwierdzić jedynie po przedstawieniu pełnej dokumentacji; mając na uwadze, że jest to tym bardziej istotne, że rozporządzenie (WE) nr 1107/2009 stanowi, iż substancję czynną można zatwierdzić jedynie wówczas, jeżeli substancja ta nie została uznana za substancję oddziaływającą na układ endokrynną, która może mieć niekorzystny wpływ na ludzi, chyba że narażenie ludzi na tę substancję czynną jest nieistotne lub istnieje poważne niebezpieczeństwo dla zdrowia roślin, któremu nie można zapobiec innymi dostępnymi sposobami;
- Y. mając na uwadze, że Komisja nie może zaradzić tej znaczącej nieprawidłowości w drodze procedury umożliwiającej dostarczenie potwierdzających danych już po podjęciu decyzji o ponownym zatwierdzeniu, gdyż procedura taka powinna mieć zastosowanie jedynie w pewnych wyjątkowych przypadkach, zgodnie z punktem 2 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, i nie powinna dotyczyć wymogów dotyczących danych, które istniały w momencie składania dokumentacji;
- Z. mając na uwadze, że w ostatnich dwóch dziesięcioleciach zgromadzono dalsze dowody na niepożądane skutki dla zdrowia, w szczególności na to, że kilka procesów biologicznych u kręgowców jest szczególnie podatnych na działanie glifosatu, co może prowadzić między innymi do zaburzeń czynności wątroby i nerek oraz zakłóceń równowagi składników pokarmowych wskutek chelatującego działania glifosatu ⁽²⁾;
- AA. mając na uwadze, że w lipcu 2015 r. państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy wyraziło wolę przekazania dokumentacji dotyczącej zharmonizowanej klasyfikacji glifosatu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 do Europejskiej Agencji Chemikaliów, która jest właściwym organem naukowym w odniesieniu do zharmonizowanej klasyfikacji substancji chemicznych; mając na uwadze, że spodziewany termin złożenia wniosku przypadał na koniec marca 2016 r.; mając na uwadze, że proces decyzyjny ma trwać 18 miesięcy;

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

⁽²⁾ <http://ehjournal.biomedcentral.com/articles/10.1186/s12940-016-0117-0>

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

- AB. mając na uwadze, że ważnym zastosowaniem glifosatu jest jego wykorzystanie w procesie „desykcji”, tj. niszczenia roślin uprawnych przed zbiorem w celu przyspieszenia dojrzewania i ułatwienia zbiorów; mając na uwadze, że praktyka ta nie tylko ma szkodliwy wpływ na różnorodność biologiczną, ale także powoduje, że poziom pozostałości w zebranych produktach jest zwykle znacznie wyższy, co prowadzi do większego narażenia człowieka na zagrożenia żywieniowe⁽¹⁾; mając na uwadze, że praktyka ta prowadzi również do zanieczyszczenia słomy z uprawy, co czyni ją niezdatną do wykorzystania jako paszy dla zwierząt; mając na uwadze, że niedopuszczalne jest stosowanie nieselektywnych herbicydów do takich celów, zarówno z punktu widzenia zdrowia ludzkiego, jak i ochrony środowiska;
- AC. mając na uwadze, że ogromna większość upraw zmodyfikowanych genetycznie jest odporna na glifosat⁽²⁾; mając na uwadze, że w 2012 r. w 56 % przypadków stosowano glifosat wobec upraw zmodyfikowanych genetycznie⁽³⁾;
- AD. mając na uwadze, że w latach 2015 i 2016 Parlament Europejski zgłosił sprzeciw wobec czterech różnych projektów aktów wykonawczych Komisji dotyczących wprowadzenia na rynek produktów zawierających rośliny zmodyfikowane genetycznie, składających się z nich lub z nich wytwarzanych⁽⁴⁾ ⁽⁵⁾ ⁽⁶⁾ ⁽⁷⁾; mając na uwadze, że wszystkie te rośliny były genetycznie modyfikowane po to, by były odporne na glifosat; mając na uwadze, że w trzech przypadkach rośliny były modyfikowane genetycznie również po to, by były odporne na inny herbicyd, a tym samym wykazywały się wieloodpornością;
- AE. mając na uwadze, iż stwierdzono, że powszechne w ciągu ostatnich 20 lat stosowanie glifosatu wobec upraw odpornych na glifosat doprowadziło do powstania odpornych chwastów, ponieważ – jak stwierdzono – regularne stosowanie glifosatu bez wystarczającego naprzemiennego stosowania środków lub praktyk chwastobójczych sprzyja powstawaniu odpornych chwastów; mając na uwadze, że w odpowiedzi na to zjawisko firmy agrobiotechnologiczne wyposażają uprawy w kolejne cechy tolerujące herbicydy, co było widoczne w trzech z czterech przypadków roślin uprawnych, wobec których Parlament Europejski zgłosił sprzeciw; mając na uwadze, że jest to karuzela, która może doprowadzić do wzrostu wieloodporności chwastów⁽⁸⁾; mając na uwadze, że taka toksyczna spirala nie może trwać wiecznie;
- AF. mając na uwadze, że – jak pokazały badania – integrowana ochrona roślin oparta na dywersyfikacji upraw, odpowiedniej uprawie roli, określonych terminach wysiewu oraz odchwaszczaniu mechanicznym może doprowadzić do ograniczenia stosowania herbicydów przy utrzymaniu wysokości plonów i jednoczesnym zapewnieniu zrównoważonego rozwoju i większej przyjazności dla środowiska, a także korzyści w zakresie różnorodności biologicznej⁽⁹⁾;

⁽¹⁾ <http://ehjournal.biomedcentral.com/articles/10.1186/s12940-016-0117-0>

⁽²⁾ <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/26296738>

⁽³⁾ <http://enveurope.springeropen.com/articles/10.1186/s12302-016-0070-0>

⁽⁴⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/2279 z dnia 4 grudnia 2015 r. zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę NK603 × T25 (MON-ØØ6Ø3-6 × ACS-ZMØØ3-2), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych (Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0456).

⁽⁵⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na mocy rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną soję MON 87705 × MON 89788 (MON-877Ø5-6 × MON-89788-1), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych (Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0040).

⁽⁶⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na mocy rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną soję FG72 (MST-FGØ72-2), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych (Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0038).

⁽⁷⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na mocy rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną soję MON 87708 × MON 89788 (MON-877Ø8-9 × MON-89788-1), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych (Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0039).

⁽⁸⁾ <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/26296738>

⁽⁹⁾ http://ec.europa.eu/environment/integration/research/newsalert/pdf/herbicide_reduction_can_preserve_crop_yields_as_well_as_biodiversity_benefits_of_weeds_445na2_en.pdf

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

- AG. mając na uwadze, że EFSA stwierdził w 2015 r., iż dla niektórych pestycydów, w tym glifosatu, liczba zgłoszonych wskazań najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości kształtowała się znacznie poniżej liczby niezbędnej do wyciągnięcia wiarygodnych statystycznie wniosków; mając na uwadze, że według EFSA państwa zgłaszające powinny poszerzyć zakres metod analitycznych stosowanych do egzekwowania najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości, aby uzyskać pewność, że niewielka liczba wskazań lub brak danych z niektórych państw⁽¹⁾ nie mają wpływu na wskaźnik wykrywalności i wskaźnik przekroczenia tych poziomów;
- AH. mając na uwadze, że w marcu 2016 r. odroczone głosowanie w Komisji Stałej ds. Wyrobów Fitofarmaceutycznych dotyczące projektu rozporządzenia wykonawczego w sprawie odnowienia zatwierdzenia substancji czynnej glifosatu;
- AI. mając na uwadze, że amerykańskie Biuro Kontroli Rządu (Government Accountability Office, GAO) wydało ostatnio dla Urzędu ds. Żywności i Leków (FDA) w USA zalecenie przeprowadzenia oceny ryzyka i ujawnienia informacji dotyczących pozostałości glifosatu w odniesieniu do zdrowia publicznego;
1. uważa, że projekt rozporządzenia wykonawczego Komisji nie zapewnia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzi i zwierząt oraz środowiska, nie stosuje zasady ostrożności oraz wykracza poza uprawnienia wykonawcze ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 1107/2009;
 2. wzywa Komisję do przedłożenia nowego projektu rozporządzenia wykonawczego w celu lepszego uregulowania zrównoważonego stosowania herbicydów zawierających glifosatu; wzywa Komisję, aby zaleciła państwom członkowskim w szczególności ograniczenie lub zakazanie sprzedaży glifosatu użytkownikom nieprofesjonalnym oraz zwrócenie się o dokonanie przez Komisję – wraz z ekspertami z państw członkowskich – oceny stosowania produktów ochrony roślin dla nieprofesjonalistów i przedstawienie propozycji, aby opracowała szkolenia i zezwolenia dla użytkowników profesjonalnych, aby zapewniła dokładniejsze informacje na temat stosowania glifosatu oraz by wprowadziła rygorystyczne ograniczenia stosowania produktów zawierających substancję czynną pod nazwą glifosatu przed zbiorami;
 3. wzywa Komisję do odnowienia zatwierdzenia glifosatu na siedem lat; przypomina, że na mocy rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 Komisja ma możliwość cofnięcia zatwierdzenia substancji czynnej w okresie obowiązywania zatwierdzenia, jeżeli nie spełnia ona już kryteriów jej zatwierdzenia; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by przyspieszyły prace nad wykazem składników obojętnych niedopuszczanych do zastosowania w środkach ochrony roślin; z zadowoleniem przyjmuje wyłączenie polioksyetylenoaminy (POEA) ze stosowania w produktach ochrony roślin zawierających glifosatu;
 4. apeluje w szczególności do Komisji o niezatwierdzanie nieprofesjonalnych zastosowań glifosatu;
 5. apeluje w szczególności do Komisji o niezatwierdzanie zastosowania glifosatu na terenie publicznych parków, placów zabaw i ogrodów lub w ich pobliżu;
 6. apeluje w szczególności do Komisji o niezatwierdzanie zastosowania glifosatu w rolnictwie tam, gdzie zintegrowane systemy zarządzania szkodnikami są wystarczające do niezbędnego zwalczania chwastów;
 7. wzywa Komisję, aby ponownie przeanalizowała zatwierdzenie w oczekiwaniu na przedłożenie do Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) dokumentacji dotyczącej zharmonizowanej klasyfikacji glifosatu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1272/2008;
 8. wzywa Komisję do szybkiego zapewnienia niezależnej oceny ogólnej toksyczności i klasyfikacji glifosatu w oparciu o wszystkie dostępne dowody naukowe, w tym dotyczące rakotwórczości glifosatu, a także jego możliwych właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego na podstawie oczekiwanych naukowych kryteriów horyzontalnych dla substancji zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego;

⁽¹⁾ http://www.efsa.europa.eu/sites/default/files/scientific_output/files/main_documents/4038.pdf

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

9. wzywa Komisję i EFSA do natychmiastowego ujawnienia wszystkich dowodów naukowych wykorzystanych jako podstawa pozytywnej klasyfikacji glifosatu oraz proponowanego ponownego zezwolenia; wzywa ponadto Komisję do przeprowadzenia wszystkich niezbędnych działań w celu ułatwienia pełnego ujawniania danych naukowych wykorzystywanych w kontekście unijnego procesu oceny
 10. wzywa Komisję do upoważnienia Biura ds. Żywności i Weterynarii do badania i monitorowania pozostałości glifosatu w żywności i napojach produkowanych w Unii, a także w produktach importowanych;
 11. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by finansowały badania i innowacje w dziedzinie alternatywnych, zrównoważonych i oszczędnych rozwiązań w zakresie produktów ochrony roślin z myślą o zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzi i zwierząt oraz środowiska;
 12. uważa, że odpowiednie działania następcze Komisji związane z niniejszą rezolucją są ważne dla budowania zaufania do instytucji Unii Europejskiej i pomiędzy nimi;
 13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządowi i parlamentom państw członkowskich.
-

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0120

UE w zmieniającym się globalnym otoczeniu – świat bardziej połączony, skonfliktowany i złożony**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie UE w zmieniającym się globalnym otoczeniu – świat bardziej połączony, skonfliktowany i złożony (2015/2272(INI))**

(2018/C 058/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 3 ust. 1, 2 i 5, art. 21, w szczególności ust. 1, 2 lit. h i 3 akapit drugi, oraz art. 8, 22, 24, 25, 26, 42, w szczególności ust. 7 i art. 46 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 222 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa (ESB) z 2003 r. oraz sprawozdanie z 2008 r. z wdrażania ESB,
- uwzględniając sprawozdanie wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel pt. „UE w zmieniającym się globalnym otoczeniu – świat bardziej połączony, skonfliktowany i złożony”,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji Europejskiej i wysokiej przedstawiciel pt. „Kompleksowe podejście UE do zewnętrznych konfliktów i sytuacji kryzysowych” (JOIN(2013)0030),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europejska agenda bezpieczeństwa” (COM(2015)0185),
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wysokiej przedstawiciel zatytułowany „Przegląd europejskiej polityki sąsiedztwa” (JOIN(2015)0050),
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 21 maja 2015 r. w sprawie wdrażania wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (na podstawie sprawozdania rocznego Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa)⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie klauzuli wzajemnej obrony (art. 42 ust. 7 TUE)⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 19–20 grudnia 2013 r. (EUCO 217/13) i 25–26 czerwca 2015 r. (EUCO 22/15), a także konkluzje Rady w sprawie WPBiO z dnia 18 maja 2015 r. (8971/15),
- uwzględniając decyzję Rady (WPZiB) 2015/1835 z dnia 12 października 2015 r. określającą statut, siedzibę i zasady operacyjne Europejskiej Agencji Obrony⁽³⁾,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wysokiej przedstawiciel zatytułowany „Strategia bezpieczeństwa cybernetycznego Unii Europejskiej: otwarta, bezpieczna i chroniona cyberprzestrzeń” (JOIN(2013)0001),
- uwzględniając strategię Unii Europejskiej w zakresie bezpieczeństwa morskiego, przyjętą przez Radę Unii Europejskiej z dnia 24 czerwca 2014 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0213.⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0019.⁽³⁾ Dz.U. L 266 z 13.10.2015, s. 55.

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając koncepcję strategiczną NATO z 2010 r. oraz deklarację ze szczytu NATO w Walii z 2014 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2014 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie ⁽¹⁾,
 - uwzględniając strategiczne ramy i plan działania UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji, przyjęte przez Radę do Spraw Zagranicznych w dniu 25 czerwca 2012 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie wywozu broni: wdrażanie wspólnego stanowiska 2008/944/WPZiB ⁽²⁾,
 - uwzględniając program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030, przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne ONZ we wrześniu 2015 r., oraz paryskie porozumienie w sprawie zmian klimatu,
 - uwzględniając pismo Komisji Handlu Międzynarodowego,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Rozwoju (A8-0069/2016),
- A. mając na uwadze, że wiele obecnych i przyszłych wyzwań i zagrożeń dla UE ma złożony i wzajemnie powiązany charakter, wywodząc się od podmiotów państwowych i niepaństwowych, a ich źródła znajdują się zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz wspólnych granic; mając na uwadze potrzebę połączenia kontekstów lokalnego, regionalnego i globalnego; mając na uwadze, że silna polityczna wola i przywództwo na rzecz zdecydowanego wspólnego działania ze strony UE i jej państw członkowskich są potrzebne do aktywnego, wspólnego i skutecznego reagowania na te wyzwania, do ochrony wartości UE i jej modelu społecznego oraz do uczynienia jej skutecznym i bardziej strategicznym podmiotem, przyczyniającym się do zapewnienia globalnego bezpieczeństwa; mając na uwadze, że globalna strategia UE w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa musi torować drogę rozwojowi w tej dziedzinie, określając polityczny poziom ambicji UE jako podmiotu międzynarodowego;
- B. mając na uwadze, że UE musi w pełni uświadomić sobie pogorszenie się jej bezpośredniego otoczenia strategicznego i jego skutki w perspektywie długoterminowej; mając na uwadze, że mnożenie się i równoczesne występowanie kryzysów wywołujących coraz bardziej bezpośrednie skutki na terytorium samej UE oznacza, że żadne państwo członkowskie nie może rozwiązać tej kwestii samodzielnie i że Europejczycy muszą wspólnie wypełniać swoje obowiązki w celu zapewnienia swojego bezpieczeństwa;
- C. mając na uwadze, że zagrożenia wskazane w europejskiej strategii bezpieczeństwa z 2003 r. – terroryzm, broń masowego rażenia, konflikty regionalne, upadek państwowości i zorganizowana przestępczość – pozostają w większości aktualne; mając na uwadze, że UE stoi dziś w obliczu szeregu dodatkowych, poważnych i nieprzewidzianych wyzwań, takich jak podejmowane przez państwa rewizjonistyczne siłowe próby zmiany przebiegu granic przy pogwałceniu prawa międzynarodowego i kwestionowania globalnego porządku opartego na prawie, a także zmiana klimatu, powolny wzrost gospodarczy, masowe przepływy migrantów i uchodźców oraz największy kryzys uchodźczy po II wojnie światowej, obok zmian technologicznych w dziedzinie przestrzeni kosmicznej i cybernetyki, przestępstw finansowych, rozprzestrzeniania broni jądrowej i wyścigu zbrojeń oraz wojny i zagrożeń o charakterze asymetrycznym i hybrydowym;
- D. mając na uwadze, że architektura bezpieczeństwa Europy opiera się na Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE); mając na uwadze, że UE jest kluczowym podmiotem w ramach OBWE;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0470.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0472.

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

- E. mając na uwadze, że w świetle osłabienia regionalnego bezpieczeństwa UE musi nadać priorytet stabilizacji w jej bezpośrednim sąsiedztwie, jednak nie rezygnując z globalnych zobowiązań; mając na uwadze, że kryzysy bezpieczeństwa w bezpośredniej bliskości UE są złożone i kształtowane przez globalne trendy, natomiast skuteczne zarządzanie regionalnym bezpieczeństwem jest warunkiem wstępnym zdolności UE do działania na skalę globalną;
- F. mając na uwadze, że dnia 26 czerwca 2015 r. Rada Europejska poleciła wysokiej przedstawiciel kontynuowanie procesu refleksji strategicznej z myślą o przygotowaniu w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi globalnej strategii UE w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, która ma zostać przedstawiona Radzie Europejskiej do czerwca 2016 r.;
- G. mając na uwadze, że szybkie i skuteczne reagowanie na zagrożenia przez UE wymaga silnej solidarności między państwami członkowskimi, przewyciężenia barier i myślenia „tunelowego” w instytucjach, a także w zagranicznych przedstawicielstwach Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) i państw członkowskich, a także przeznaczenia wystarczających i elastycznych zasobów budżetowych na wsparcie realizacji interesów UE; mając na uwadze, że skuteczna europejska strategia wymaga przede wszystkim silnej woli politycznej i poczucia wspólnego celu wśród państw członkowskich, tak aby opracować i stosować prawdziwie europejskie instrumenty;
- H. mając na uwadze, że różnego rodzaju zagrożenia wobec poszczególnych państw członkowskich należy postrzegać jako zagrożenia dla całej UE, co wymaga silnej jedności i solidarności między państwami członkowskimi oraz spójnej wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa;
- I. mając na uwadze, że podstawę nowej strategii powinno stanowić kompleksowe podejście oraz spójne i skoordynowane stosowanie instrumentów polityki wewnętrznej i zewnętrznej UE; mając na uwadze, że nie można uznać, iż wywóz broni z UE leży w bezpośrednim interesie UE w zakresie bezpieczeństwa, a w kontekście opracowania globalnej strategii UE należy uwzględnić wspólne stanowisko 2008/944/WPZiB; mając na uwadze, że głównym celem UE jest promowanie jej wartości, a tym samym przyczynianie się do zapewnienia pokoju, bezpieczeństwa i zrównoważonego rozwoju na świecie, a także solidarności i wzajemnego szacunku między narodami; mając na uwadze, że UE nie może pomijać tych podstawowych celów, podejmując działania służące realizacji jej polityki wewnętrznej i zewnętrznej; mając na uwadze, że nawet kiedy działania UE mają na celu propagowanie jej interesów handlowych, musi ona zawsze starać się zapewnić spójność swoich działań z dążeniem do celów dotyczących zachowania pokoju i poszanowania praw człowieka;
- J. mając na uwadze, że w tak zmiennych i niepewnych warunkach międzynarodowych UE musi cieszyć się strategiczną niezależnością pozwalającą jej na zapewnienie swojego bezpieczeństwa i promowanie swoich interesów i wartości;
- K. mając na uwadze, że podstawą globalnej strategii UE musi być bezpieczeństwo ludzkie oraz że należy w pełni uwzględnić perspektywę płci w aspekcie bezpieczeństwa, a także rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ 1325;
- L. mając na uwadze, że UE od czasu przyjęcia europejskiej strategii bezpieczeństwa z 2003 r. postawiła sobie za cel wprowadzenie porządku międzynarodowego opartego na skutecznym multilateralizmie i zasadach prawa międzynarodowego;
- M. mając na uwadze, że nowa strategia musi być zgodna z programem działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030;
- N. mając na uwadze, że przyszła strategia powinna być przedmiotem rocznych sprawozdań z realizacji i obejmować następujące cele, które należy doprecyzować w „podstrategiach” określających konkretne postanowienia dla poszczególnych obszarów działania;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

Obrona Unii Europejskiej

1. zauważa, że celem Unii Europejskiej jest propagowanie pokoju, jej wartości i dobrobytu jej obywateli przy jednoczesnym zapewnieniu bezpieczeństwa jej obywateli i terytorium; podkreśla, że działania zewnętrzne Unii kierują się zasadami zapisanymi w art. 21 TUE; podkreśla, że UE musi zatem zapewnić sobie odporność wewnętrzną i zewnętrzną, zdolność do przewidywania ewentualnych wyzwań i zagrożeń, zapobiegania im oraz eliminowania ich oraz zdolność do szybkiej reakcji na nieprzewidywalne kryzysy, a także zdolność do powrotu do normalnego funkcjonowania po różnego rodzaju atakach, jak również do zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw energii i surowców, uwzględniając jednocześnie skutki zmiany klimatu, którym należy pilnie zaradzić, przy czym UE powinna odgrywać główną rolę w globalnych działaniach w dziedzinie klimatu oraz w promowaniu zrównoważonego rozwoju;
2. jest przekonany, że aby sprostać zmieniającemu się globalnemu otoczeniu, strategia UE musi koncentrować się na:
 - a) identyfikacji i kategoryzacji zagrożeń i wyzwań;
 - b) określeniu stosownych rozwiązań;
 - c) określeniu niezbędnych w tym celu środków;
3. podkreśla, że granice poszczególnych państw członkowskich są granicami Unii i muszą być chronione jako takie;
4. jest zdania, że kluczową rolą UE, jako podmiotu globalnego, jest ochrona zasad zapisanych w międzynarodowym prawie dotyczącym praw człowieka, zwłaszcza zasad powszechności i niepodzielności praw człowieka; uważa zatem, że prawa człowieka należy konkretnie uwzględnić w nowej globalnej strategii dla pełnego wdrożenia unijnych ram strategicznych, wytycznych dotyczących praw człowieka i planu działania na rzecz praw człowieka i demokracji; podkreśla w tym względzie, że należy zawsze przeprowadzać konsultacje ze społeczeństwem obywatelskim w UE, państwach członkowskich i w państwach trzecich, dzięki czemu doświadczenie i ekspertyza profesjonalistów i obrońców praw człowieka wzbogacą i udoskonalą politykę zagraniczną i bezpieczeństwa UE; wzywa UE i jej państwa członkowskie do dopilnowania, by w ramach unijnej polityki zagranicznej przyjęto strategiczne podejście do praw człowieka, podkreślając konkretne działania i wyniki oraz wykazując spójność zaangażowania UE na rzecz praw człowieka w różnych krajach i regionach, niezależnie od obaw dotyczących bezpieczeństwa, polityki zagranicznej, handlu, energii, pomocy oraz innych obaw;
5. uważa, że kluczowe jest ustalenie faktycznie wspólnych interesów w ramach polityki zagranicznej wszystkich 28 państw członkowskich UE w każdym regionie świata i dla każdego odnośnego obszaru polityki; ponadto podkreśla, że samo uwidocznienie tych wspólnych interesów znacznie wzmocniłoby UE jako podmiot funkcjonujący w obszarze spraw zagranicznych; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, by powierzyła ESDZ zadanie prognozowania tych szczególnych interesów i pomagania w określeniu celów strategicznych i operacyjnych, które mogą bezpośrednio doprowadzić do konkretnych rezultatów;
6. uważa, że Stany Zjednoczone są kluczowym partnerem strategicznym UE; zauważa, że UE i jej państwa członkowskie muszą być bardziej zjednoczone i przygotowane do przyjmowania większej odpowiedzialności za ich wspólne bezpieczeństwo i obronę własnego terytorium, w mniejszym stopniu polegając na Stanach Zjednoczonych, zwłaszcza w europejskim sąsiedztwie; podkreśla, że sojusz transatlantycki musi pozostać kluczowym elementem światowego systemu opartego na prawie; wzywa zatem UE i państwa członkowskie do zwiększenia ich zdolności obronnych w celu przygotowania się do reagowania na szerokie spektrum cywilnych, wojskowych i hybrydowych zagrożeń i czynników ryzyka, we współpracy z NATO, a także do pełnego wykorzystania postanowień traktatu lizbońskiego dotyczących wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO);
7. wzywa w związku z tym UE do zacieśnienia spójnej i zorganizowanej współpracy w zakresie badań nad obronnością, bazy przemysłowej i cyberobrony poprzez wspólne pozyskiwanie i wykorzystywanie zdolności wojskowych i inne projekty współpracy, w celu bardziej efektywnego wykorzystania budżetów krajowych na obronność, do osiągnięcia wspólnego celu polegającego na przeznaczaniu 2 % wydatków na obronność na badania, a także do rozpoczęcia finansowanego przez UE programu w dziedzinie badań i technologii obronnych w następnych wieloletnich ramach finansowych (WRF); jest zdania, że należy wzmocnić rolę Europejskiej Agencji Obrony (EDA) oraz zwiększyć jej zasoby, aby umożliwić jej skuteczniejsze

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

działanie; ponadto uważa, że państwa członkowskie powinny wziąć na siebie większą odpowiedzialność za budowę pilnie potrzebnych zdolności europejskich i przyczynianie się do strategicznej niezależności UE, a także zwiększyć wydatki na badania wojskowe za pośrednictwem EDA oraz wzmocnić europejską bazę technologiczno-przemysłową sektora obronnego (EDTIB) i europejski rynek obronności (EDM); wzywa do zwiększenia przejrzystości i rozliczalności realizacji budżetów na bezpieczeństwo i obronność przez państwa członkowskie, ponadto wzywa państwa członkowskie do zadbania o to, by odpowiednie zdolności do wykonywania zadań zgodnie z art. 43 TUE były dostępne również dla właściwych misji pokojowych ONZ; ponadto uważa, że należy poprawić wymianę danych wywiadowczych na szczeblu europejskim oraz rozwinąć prawdziwe europejskie zdolności w zakresie wywiadu i przewidywania wraz z odpowiednimi mechanizmami kontroli;

8. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do zajęcia się kwestią braku jasności, jeśli chodzi o klauzulę wzajemnej obrony zawartą w art. 42 ust. 7 TUE, a także do określenia wytycznych i zasad jej wdrożenia, tak aby umożliwić państwom członkowskim skuteczne działanie, kiedy jest ona przywoływana;

9. stanowczo krytykuje Komisję za niewykonanie w terminie zadań powierzonych jej w 2013 r. przez Radę Europejską dotyczących planowanego harmonogramu powstania kompleksowego ogólnounijnego systemu bezpieczeństwa dostaw, planowanej zielonej księgi w sprawie kontroli zdolności przemysłowej w zakresie obronności i bezpieczeństwa sektorów sensytywnych oraz monitorowania zamówień w dziedzinie obronności i bezpieczeństwa, a także „międzyrządowych transakcji handlowych” w sektorze obrony;

10. odnotowuje decyzję Rady (WPZiB) nr 2015/1835 z dnia 12 października 2015 r.; wzywa dyrektora Europejskiej Agencji Obrony i wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do poinformowania Parlamentu, w jaki sposób ta decyzja Rady odpowiada na ponawiane przez Parlament apele dotyczące wzmocnienia EDA dzięki pokrywaniu kosztów kadrowych i kosztów bieżących tej agencji z budżetu Unii;

11. uważa, że głównym celem powinno być przejście ku trwale połączonym wielonarodowym jednostkom wojskowym i wspólnym siłom obronnym oraz sformułowanie wspólnej polityki obronnej, ostatecznie prowadzącej do utworzenia Europejskiej Unii Obrony; w związku z tym domaga się utworzenia stałego sztabu wojskowego UE w celu poprawy zdolności wojskowego zarządzania kryzysowego, zapewnienia planowania ewentualnościowego oraz interoperacyjności sił i wyposażenia; wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia współpracy obronnej na szczeblu wspólnotowym, dwustronnym oraz w klastrach regionalnych; popiera przyjęcie białej księgi w sprawie obronności europejskiej, opartej na globalnej strategii UE;

12. uważa, że obecne uruchomienie procesu przewidzianego w art. 42 ust. 7 TUE powinno być katalizatorem wyzwalamym potencjał wszystkich postanowień traktatu dotyczących bezpieczeństwa i obrony;

13. podkreśla zasadnicze znaczenie wzmocnienia współpracy między UE a NATO, która powinna gwarantować koordynację prowadzonych operacji, oraz wspiera ustanowienie zdolności europejskich wzmacniających NATO pod względem obrony terytorialnej i zdolnych do prowadzenia niezależnych działań interwencyjnych poza granicami UE; podkreśla, że WPBiO powinna wzmocnić europejski filar NATO oraz dopilnować, aby europejscy członkowie NATO faktycznie wywiązywali się z zobowiązań wobec NATO; proponuje połączenie koncepcji grup bojowych UE i sił reagowania NATO; przypomina, że wkład wojskowy powinien opierać się na zasadzie solidarności wśród państw członkowskich UE;

14. podkreśla, że kontrolowanie wywozu broni stanowi integralną część unijnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa i musi opierać się na zasadach zapisanych w art. 21 TUE, zwłaszcza na promowaniu demokracji i rządów prawa oraz utrzymywaniu pokoju, zapobieganiu konfliktom i umacnianiu bezpieczeństwa międzynarodowego; przypomina, że kluczowe jest zapewnienie spójności między wywozem broni a wiarygodnością UE jako globalnego obrońcy praw człowieka; jest głęboko przekonany, że skuteczniejsze wprowadzenie w życie ośmiu kryteriów wspólnego stanowiska stanowiłoby ważny wkład w rozwój globalnej strategii UE;

15. wzywa państwa członkowskie do przestrzegania wspólnego stanowiska w sprawie wywozu broni i do zaprzestania handlu bronią z państwami trzecimi, które nie spełniają podanych kryteriów;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

16. popiera dalsze wzmocnienie efektywnego zarządzania światowymi obszarami wspólnymi, takimi jak morza, przestrzeń powietrzna, kosmiczna i cyberprzestrzeń;

17. zauważa, że rola technologii w naszych społeczeństwach rośnie i że polityka UE musi reagować na gwałtowne zmiany w rozwoju technologicznym; w związku z tym podkreśla fundamentalną rolę, jaką internet i technologie – poprzez aspekt wzmocniania praw – mogą odegrać w procesie rozwoju, demokratyzacji i wzmocnienia pozycji obywateli na całym świecie, a w związku z tym podkreśla, że UE powinna działać na rzecz wspierania i ochrony wolnego i otwartego internetu oraz ochrony praw cyfrowych;

18. podkreśla, że wpływ technologii powinien też znaleźć odzwierciedlenie w globalnej strategii i w inicjatywach na rzecz bezpieczeństwa cybernetycznego, natomiast poprawa sytuacji praw człowieka powinna stanowić integralny element wszystkich strategii politycznych i programów UE i powinna być w nich uwzględniana, tak aby propagować ochronę praw człowieka i promować demokrację, praworządność i dobre rządzenie, jak również pokojowe rozwiązywanie konfliktów;

Stabilizacja szerszego sąsiedztwa Europy

19. uważa, że aby być skuteczniejszym i bardziej wiarygodnym podmiotem globalnym, UE powinna wziąć na siebie większą odpowiedzialność i skupić się na wypełnieniu pustki w dziedzinie bezpieczeństwa w swoim bezpośrednim oraz szerszym sąsiedztwie, a także na tworzeniu warunków sprzyjających stabilności i dobrobytowi w oparciu o praworządność i poszanowanie praw człowieka, co siłą rzeczy obejmuje zajęcie się podstawowymi przyczynami obecnych wojen i konfliktów, przepływów migracyjnych i kryzysu uchodźczego;

20. wyraża przekonanie, że UE powinna bardziej angażować się w dyplomację łagodzącą napięcia, zwłaszcza w południowym sąsiedztwie; uważa, że nowa strategia powinna określać, w jaki sposób UE mogłaby bazować na niedawnym porozumieniu jądrowym z Iranem i wspierać dalszą budowę zaufania oraz inne rodzaje powiązanych z bezpieczeństwem ustaleń regionalnych, które mogą korzystać również z własnych europejskich doświadczeń z zakresu regionalnych uzgodnień dotyczących bezpieczeństwa, takich jak Konferencja Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (KBWE), oraz porozumień, takich jak akt końcowy z Helsinek;

21. jest zdania, że w celu budowy stabilności i pokoju, promowania bezpieczeństwa ludzkiego, praworządności, poszanowania praw człowieka i demokratyzacji UE powinna dotrzymać swoich zobowiązań w zakresie rozszerzenia i integracji w oparciu o strategię pobudzającą wzrost gospodarczy i budowę społeczeństwa integracyjnego, a także kontynuować współpracę z bardzo ściśle stowarzyszonymi z nią krajami w kontekście nowo zrewidowanej europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS); przypomina, że zgodnie z art. 49 TUE każde państwo europejskie może ubiegać się o członkostwo w Unii Europejskiej, o ile spełnia kryteria kopenhaskie, które są ściśle określone i nie podlegają negocjacjom, przestrzega zasad demokracji i respektuje podstawowe wolności oraz prawa człowieka i mniejszości, a także zapewnia praworządność; uważa, że UE powinna zawsze spójnie i konsekwentnie angażować się w sprawy swojego zarówno wschodniego, jak i południowego sąsiedztwa;

22. jest zdania, że obecny kryzys uchodźczy wymaga europejskiego całościowego podejścia i pilnych zgodnych działań, z wykorzystaniem instrumentów wewnętrznych i zewnętrznych; wzywa do opracowania długoterminowej strategii i do zrównoważonego zarządzania polityką azylową, migracyjną i polityką readmisji na podstawie wspólnych reguł i zgodnie z zasadą solidarności oraz z należytym uwzględnieniem praw człowieka i bezpieczeństwa ludzkiego; wzywa do wzmocnienia systemu Schengen, Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz agencji Frontex; w tym kontekście zwraca się do Komisji o przedstawienie skutecznych i zrównoważonych rozwiązań; w związku z tym uważa, że UE powinna promować bardziej praktyczne i kompleksowe podejście do pomocy dla Afryki, Bliskiego Wschodu oraz niestabilnych i dotkniętych konfliktami krajów i regionów;

23. uważa, że integracyjna dyplomacja wielostronna koordynowana i kierowana przez wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel stanowi podstawowe narzędzie rozwiązywania konfliktów i zarządzania kryzysowego – zarówno w sąsiedztwie, jak i na całym świecie; podkreśla, że należy wzmocnić kierownictwo strategiczne, spójność oraz pozytywne synergie między coraz bardziej powiązаныmi ze sobą strategiami polityki zewnętrznej i wewnętrznej na szczeblu UE, w państwach członkowskich oraz między ESDZ i Komisją;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

Wzmocnienie wielostronnego globalnego ładu

24. uważa, że UE powinna być konstruktywnym i odpornym podmiotem globalnym o ukierunkowaniu regionalnym, dysponującym niezbędnymi środkami cywilnymi i wojskowymi, oraz aspirować do roli gracza wyznaczającego reguły, przyczyniając się do tworzenia efektywnego wielostronnego globalnego ładu i wzmacniając go, z myślą o umacnianiu demokracji, dobrego rządzenia, praworządności i praw człowieka; podkreśla, że WPBiO stanowi zasadniczy instrument zapobiegania kryzysom i rozwiązywania ich;

25. wzywa instytucje i państwa członkowskie UE do wdrożenia kompleksowego, wspólnego i zintegrowanego podejścia w działaniach zewnętrznych oraz do uwzględnienia nierozzerwalnego związku między bezpieczeństwem wewnętrznym a zewnętrznym; pod tym względem wzywa UE do wypracowania synergii między dziedzinami bezpieczeństwa, rozwoju, handlu, promowania praw człowieka i demokracji oraz działań zewnętrznych UE, a także do włączenia tych strategii politycznych do swojej globalnej strategii; podkreśla potrzebę dopilnowania, by działania UE w dziedzinie handlu przyczyniały się również do realizacji celów w zakresie nierozprzestrzeniania broni jądrowej, promowania pokoju i ochrony praw człowieka;

26. przypomina istotną i coraz większą rolę, jaką bezpieczeństwo energetyczne będzie odgrywało w rozwoju wewnętrznym UE i w jej relacjach z partnerami lokalnymi, regionalnymi i międzynarodowymi; apeluje o szybkie i pełne wdrożenie pięciu filarów unii energetycznej; uważa, że w strategicznym interesie UE leży przekazanie Komisji prerogatyw do wspólnego negocjowania i podpisywania wszystkich umów dotyczących dostaw energii z państw trzecich i produkcji energii w państwach trzecich;

27. zwraca uwagę na potrzebę wykazania przez państwa członkowskie woli politycznej do zapewnienia większej elastyczności w kwestiach WPBiO w celu rzeczywistego zdynamizowania tego obszaru; wspiera ustanowienie formatu Rady Ministrów Obrony, a także regularnych posiedzeń Rady Europejskiej poświęconych sprawom obronności; apeluje do chętnych państw członkowskich o ustanowienie stałej współpracy strukturalnej w zakresie obrony (PESCO); w związku z tym podkreśla potrzebę przewyższenia ograniczeń strukturalnych związanych zwłaszcza z oceną potrzeb, zdolnościami (cywilnymi i wojskowymi) oraz ze wspólnym finansowaniem; uważa, że wykorzystywanie PESCO oraz stosowanie art. 44 TUE to najlepsze metody instytucjonalne umożliwiające realistyczne prowadzenie tej wspólnej polityki;

28. popiera zasadę, zgodnie z którą państwa członkowskie UE powinny zobowiązać się do przeznaczania do 2024 r. co najmniej 2 % PKB na wydatki na obronę, tak aby uzyskać niezbędne i odpowiednie zdolności cywilne i wojskowe do realizowania celów WPZiB/WPBiO, zwiększając jednocześnie korzyści skali dzięki wzajemnemu rozwojowi i współpracy oraz zmniejszając nierówności między państwami członkowskimi;

29. podkreśla, że zacieśnienie współpracy z globalnymi i regionalnymi podmiotami w zakresie globalnych zagrożeń i wyzwań jest niezbędne dla utworzenia globalnego porządku opartego na prawie; uważa, że nawiązywanie partnerstw w zakresie szczególnych kwestii sektorowych z zainteresowanymi podmiotami regionalnymi pozwala na upowszechnianie wartości europejskich oraz przyczynia się do wzrostu gospodarczego i rozwoju; przypomina, że globalne zagrożenia często mają lokalne przyczyny oraz że w związku z tym ich wyeliminowanie wymaga zaangażowania podmiotów lokalnych; zauważa, że ustanowienie bliższych stosunków z podmiotami niepaństwowymi, samorządami lokalnymi i regionalnymi oraz społeczeństwem obywatelskim jest również niezbędne, aby zapewnić kompleksowe podejście do globalnych wyzwań, takich jak zmiana klimatu i terroryzm, oraz że należy poddać przegładowi sposób budowania i określania partnerstw przez UE, aby zwiększyć poczucie odpowiedzialności partnerów i dalej wdrażać podejście wielopodmiotowe;

30. uważa, że współpraca z najważniejszymi globalnymi i regionalnymi podmiotami – państwami, organizacjami i instytucjami – musi opierać się na podstawowych zasadach i strategicznych interesach Unii, poszanowaniu prawa międzynarodowego oraz określonych wspólnych celach i interesach, przy uwzględnieniu ich strategicznego znaczenia oraz potencjalnego wpływu na eliminowanie globalnych zagrożeń i wyzwań; jest zdania, że strategiczne projekty dotyczące sieci połączeń mogą odegrać zasadniczą rolę w budowaniu silnych i stabilnych relacji z kluczowymi partnerami Europy;

31. apeluje o pogłębienie współpracy z regionalnymi podmiotami i organizacjami z myślą o dążeniu do zrównoważonych synergii na rzecz pokoju, bezpieczeństwa, zapobiegania konfliktom i zarządzania kryzysowego, a także o wzmocnienie wsparcia dla krajów, które znajdują się pod silną presją kryzysów regionalnych, w tym o zaangażowanie w budowę odpornych i stabilnych instytucji oraz integracyjnego społeczeństwa w celu zrównoważenia umów handlowych i sektorowych z myślą o promowaniu bezpieczeństwa, stabilności i dobrobytu oraz dążenia do kompleksowych strategii regionalnych;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

32. ubolewa nad tym, że reżimom autorytarnym i represyjnym w coraz większym stopniu udaje się podważać prawa człowieka i demokrację lub udaremniać rozwój i wykształcanie się czynnego społeczeństwa obywatelskiego; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do zareagowania na tę negatywną tendencję światową w kontekście globalnej strategii;

33. zauważa, że dla dobrobytu Unii decydująca jest jej zdolność do zachowania innowacyjności, konkurencyjności oraz do czerpania korzyści z szybko rozwijającej się gospodarki globalnej; jest zdania, że UE musi w spójny sposób używać wszystkich swoich narzędzi politycznych, aby stworzyć sprzyjające warunki zewnętrzne dla trwałego rozwoju gospodarki europejskiej; uważa, że UE musi być zaangażowanym i czynnym podmiotem, promującym wolny i sprawiedliwy handel i inwestycje, bezpieczne kanały handlu i lepszy dostęp do rynku na całym świecie, a także gwarantującym stabilność globalnego systemu finansowego poprzez propagowanie wysokich standardów regulacji i zarządzania;

34. zauważa, że aby osiągnąć te cele, UE musi pogłębić współpracę ze zreformowaną ONZ oraz postawić się w pozycji umożliwiającej wpływ na kierowanie działaniem na globalnych forach w zakresie zarządzania dziedzinami, w których plasują się strategiczne interesy i bezpieczeństwo UE, a także musi zacieśnić partnerstwa z innymi podmiotami globalnymi i regionalnymi oraz ożywić partnerstwa strategiczne z myślą o przekształceniu ich w skuteczny instrument polityki, w tym również partnerstwa z podmiotami niepaństwowymi; uważa, że UE musi również wzmocnić europejską dyplomację, zwiększyć swoje zdolności operacyjne w celu zapobiegania konfliktom, wspierania demokracji i pokoju, zarządzania kryzysami oraz budowania sojuszy w drodze mediacji i dialogu, a także propagowania i wzmocnienia społeczeństwa obywatelskiego; zachęca do zacieśnienia współpracy między UE i ONZ oraz między UE i UA w zakresie operacji wspierania pokoju; podkreśla, że metody rozwiązywania konfliktów powinny w miarę możliwości być oparte na uzgodnionych rozwiązaniach wielostronnych, z należyтым poszanowaniem różnych wymiarów, które takie interwencje muszą uwzględniać w dziedzinie utrzymania i zapewnienia pokoju, zrównoważonego rozwoju, zajęcia się przyczynami migracji i poszanowania praw człowieka;

35. przypomina, że Unia odgrywa zasadniczą rolę w dziedzinie pomocy rozwojowej oraz zwraca się do państw członkowskich, aby wypełniły swoje zobowiązania dotyczące przeznaczenia 0,7 % ich PKB na oficjalną pomoc rozwojową; apeluje do UE o promowanie pragmatycznego podejścia do pomocy poprzez zachęcanie do wykorzystywania wsparcia budżetowego; wzywa państwa członkowskie do podjęcia wszelkich starań, aby zrealizować cele zrównoważonego rozwoju;

36. podkreśla, że rozwój nie jest możliwy bez bezpieczeństwa, a bezpieczeństwa nie da się zapewnić bez rozwoju; zwraca uwagę, że unijna polityka rozwoju musi zatem stanowić istotną część globalnej strategii UE na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa;

37. z zadowoleniem przyjmuje cel nowej globalnej strategii UE w zakresie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa polegający na tym, by była ona szeroko zakrojona, zwiększała spójność pomiędzy wewnętrznymi i zewnętrznymi strategiami politycznymi oraz usprawniała koordynację pomiędzy instytucjami i z państwami członkowskimi; przywołuje zawarty w Traktacie obowiązek przestrzegania zasady spójności polityki na rzecz rozwoju i unikania wszelkich rozbieżności pomiędzy polityką na rzecz rozwoju a politykami niedotyczącymi rozwoju, które mają wpływ na kraje rozwijające się; wzywa zatem państwa członkowskie i Komisję do ustanowienia i skonsolidowania systemów koordynacji pomiędzy, odpowiednio, ich właściwymi ministerstwami i z całym kolegium komisarzy oraz do większego zaangażowania parlamentów krajowych w program działań w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju; wzywa UE do wzmocnienia mechanizmu koordynacyjnego mającego na celu określanie potencjalnych konsekwencji strategii politycznych w odniesieniu do celów w zakresie rozwoju, włączanie od samego początku kwestii rozwojowych w inicjatywy polityczne oraz wprowadzenie bardziej systematycznego pomiaru wpływu i postępów w kwestii spójności polityki na rzecz rozwoju; w związku z tym wzywa do ustanowienia skutecznych środków zaradczych dla ofiar w przypadkach, w których krajowy wymiar sprawiedliwości wyraźnie nie jest w stanie zająć się strategiami politycznymi realizowanymi przez podmiot zagraniczny;

38. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że związek między pokojem a rozwojem został należycie odzwierciedlony w nowym programie działań na rzecz rozwoju do roku 2030, w wyniku czego ustanowiono 16. cel zrównoważonego rozwoju, który dotyczy pokoju i wymiaru sprawiedliwości; wzywa UE i państwa członkowskie do nadawania priorytetu m. in. działaniom związanym z realizacją 16. celu zrównoważonego rozwoju (prawa człowieka, dobre sprawowanie władzy, budowanie pokoju i demokracji) oraz do dopilnowania, aby działania te znalazły się pośród najważniejszych sektorów krajowych programów orientacyjnych w ramach programowania współpracy na rzecz rozwoju;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

39. apeluje o dokonanie przeglądu Konsensu europejskiego w sprawie rozwoju jako ważnego wkładu na rzecz uaktualnionej, spójnej globalnej strategii UE; podkreśla, że przegląd ten powinien uwzględniać nowe globalne wyzwania, koncentrować się na realizacji przez UE celów zrównoważonego rozwoju oraz przypominać o podstawowych wartościach, takich jak poszanowanie praw człowieka, ze szczególnym uwzględnieniem praw grup szczególnie wrażliwych, takich jak dziewczęta, kobiety i osoby niepełnosprawne, demokracji i rządów prawa, a także kluczowych zasad skutecznego rozwoju, jak zaangażowanie krajów partnerskich w strategię rozwoju, większa odpowiedzialność w odniesieniu do krajowych systemów krajów partnerskich i różnicowanie w oparciu o potrzeby, ale także kryteria skuteczności wyznaczone w oparciu o cele zrównoważonego rozwoju; nalega, aby Unia Europejska podjęła wszelkie możliwe wysiłki służące zwiększeniu komplementarności między wszystkimi podmiotami działającymi na rzecz rozwoju w celu wykorzystania w pełni potencjału europejskiej polityki na rzecz rozwoju oraz przyspieszenia w ten sposób realizacji programu działań na rzecz rozwoju do roku 2030;

40. z zaniepokojeniem zauważa narastający brak zdolności obsługi zadłużenia w krajach rozwiniętych i rozwijających się; wzywa Komisję do wzmocnienia zasady wspólnej odpowiedzialności pożyczkobiorców i pożyczkodawców oraz do skutecznego stosowania i promowania we wszystkich obszarach swojej polityki zasad Konferencji Narodów Zjednoczonych do spraw Handlu i Rozwoju (UNCTAD); w tym kontekście wzywa UE i państwa członkowskie do konstruktywnego zaangażowania się w prace ONZ na rzecz międzynarodowego mechanizmu spłaty długu państwowego;

41. za godny ubolewania uznaje fakt, że jak dotąd nie powstały ramy regulacyjne określające zasady przestrzegania przez korporacje praw człowieka i obowiązków w odniesieniu do norm społecznych i środowiskowych, co pozwala niektórym państwom i przedsiębiorstwom na ich bezkarne obchodzenie; wzywa UE i państwa członkowskie do aktywnego uczestnictwa w pracach Rady Praw Człowieka ONZ oraz Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska nad traktatem międzynarodowym w celu pociągnięcia korporacji transnarodowych do odpowiedzialności za naruszanie praw człowieka i łamanie norm środowiskowych;

42. popiera pomysł określenia na nowo stosunków UE z państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku poprzez wzmocnienie polityki równych partnerów z poszanowaniem demokratycznej przestrzeni politycznej rządów suwerennych krajów do podejmowania decyzji politycznych w interesie swoich obywateli oraz poprzez wzmocnienie zasady dobrych rządów i praw człowieka jako kluczowych elementów porozumienia po wygaśnięciu umowy z Kotonu oraz poprzez skuteczne zacieśnienie powiązań pomiędzy polityką UE w zakresie celów na rzecz rozwoju dotyczących handlu, bezpieczeństwa, zmian klimatu i migracji, tak by doprowadzić do wzajemnego umocnienia tych polityk; apeluje o ustanowienie formalnych uprawnień kontrolnych w odniesieniu do Europejskiego Funduszu Rozwoju, na przykład w drodze wiążącego porozumienia międzyinstytucjonalnego na mocy art. 295 Traktatu z Lizbony; wzywa do ustanowienia sprawiedliwego i ambitnego partnerstwa UE-AKP na okres po 2020 r., opartego na zasadach odpowiedzialności i wzajemnego szacunku między partnerami mającymi jednakowe prawa i obowiązki, które w większym stopniu skoncentrowane będzie na wspólnych wyzwaniach i interesach, i które będzie lepiej dostosowane do dokonania prawdziwej zmiany w odniesieniu do woli obu stron i wyzwań, przed którymi stoją; zwraca się do Unii Europejskiej o promowanie instrumentów handlu zewnętrznego z państwami AKP, w szczególności umów o partnerstwie gospodarczym, w celu dokonania prawdziwej zmiany w odniesieniu do bezpieczeństwa i dobrobytu obu stron;

43. podkreśla, że UE musi kontynuować oraz intensyfikować wysiłki mające na celu promowanie gospodarczego rozwoju i odporności w swoim sąsiedztwie i w regionach o zasadniczym znaczeniu dla interesów UE; przypomina, że małe i średnie przedsiębiorstwa są głównymi dostawcami miejsc pracy oraz że ułatwianie im prowadzenia działalności jest w związku z tym kluczowe dla rozwoju gospodarczego;

44. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, Komisję i państwa członkowskie do ustanowienia wyraźnego powiązania między globalną strategią UE a strukturą i priorytetami budżetu UE, w tym powiększonymi zasobami własnymi, do przeznaczenia niezbędnych zasobów na jej realizację oraz do jak najlepszego wykorzystania istniejących budżetów dzięki lepszej współpracy i skoordynowanemu działaniu w obszarze dyplomacji, rozwoju, handlu, energii i obrony;

Zaangażowanie – UE, parlamentów krajowych i obywateli europejskich

45. podkreśla, że strategię globalną należy poddawać przeglądowi co pięć lat, w synchronizacji z Parlamentem Europejskim nowej kadencji i Komisją w nowym składzie, co pozwoli na weryfikację, czy jej cele i priorytety nadal odpowiadają zagrożeniom i środowisku bezpieczeństwa, oraz umożliwi nowemu wiceprzewodniczącemu/wysokiemu przedstawicielowi zaangażowanie się w przegląd;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

46. podkreśla, że działania UE podlegają nadzorowi Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych oraz że Parlament Europejski odgrywa ważną rolę w regularnej i gruntownej ocenie działań zewnętrznych podejmowanych przez instytucje Unii, oraz uważa, że parlamenty krajowe można bardziej zaangażować w ten proces oceny; przypomina, że Parlament jest kluczowym partnerem wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel w kształtowaniu stosunków zewnętrznych UE i podejmowaniu aktualnych wyzwań, w tym przez monitorowanie działań w dziedzinie polityki zagranicznej UE; apeluje, by przedstawiać Parlamentowi roczne sprawozdania z realizacji tej strategii;

47. uważa, że Parlament powinien odgrywać w pełni swoją rolę w ramach ogólnych wysiłków UE na rzecz zapobiegania konfliktom;

48. podkreśla znaczenie czynnego zaangażowania parlamentów krajowych w ten proces w drodze gruntowniejszej wspólnej kontroli z Parlamentem Europejskim w trakcie posiedzeń konferencji międzyparlamentarnej w sprawie WPZiB i WPBiO;

49. zdecydowanie wzywa europejskich decydentów do podjęcia z obywatelami, społeczeństwem obywatelskim, przemysłem oraz władzami lokalnymi i regionalnymi dialogu na temat konieczności wprowadzenia solidniejszych ram bezpieczeństwa Europy i oferowanych przez nie korzyści;

o

o o

50. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych.

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0121

Realizacja i przegląd strategii UE wobec Azji Środkowej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie realizacji i przeglądu strategii UE wobec Azji Środkowej (2015/2220(INI))

(2018/C 058/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając opublikowane w dniu 13 stycznia 2015 r. czwarte sprawozdanie z postępów w realizacji strategii UE wobec Azji Środkowej, przyjętej w 2007 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie strategii UE wobec Azji Środkowej przyjęte przez Radę do Spraw Zagranicznych w dniu 22 czerwca 2015 r.,
- uwzględniając zobowiązania ogłoszone na posiedzeniu ministerialnym UE–Azja Środkowa w Brukseli w dniu 20 listopada 2013 r.,
- uwzględniając wspólny komunikat wydany na piątej konferencji wysokiego szczebla UE–Azja Środkowa dotyczącej współpracy w dziedzinie energii i wody, która odbyła się w Mediolanie w dniach 12 i 13 października 2015 r.,
- uwzględniając wyniki Spotkania Przeglądowego Wymiaru Ludzkiego OBWE, które odbyło się w Warszawie w dniach 21 września–2 października 2015 r.,
- uwzględniając proces stambulski dotyczący bezpieczeństwa regionalnego i współpracy regionalnej na rzecz bezpiecznego i stabilnego Afganistanu, zapoczątkowany w Turcji w 2011 r., oraz konferencję ministerialną „Serce Azji”, która odbyła się w Kabulu dnia 14 czerwca 2012 r. i była poświęcona wdrażaniu tego procesu,
- uwzględniając fakt, że na swoim wysłuchaniu w dniu 1 czerwca 2015 r. Komisja Spraw Zagranicznych poparła i pozytywnie oceniła nowo mianowanego Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej w Azji Środkowej Petera Buriana,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie tego regionu, zwłaszcza rezolucję z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie strategii UE dla Azji Środkowej ⁽¹⁾ oraz rezolucję z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie postępów w realizacji strategii UE wobec Azji Środkowej ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie sprawozdań specjalnych Trybunału Obrachunkowego w kontekście absolutorium dla Komisji za rok 2013 ⁽³⁾, w szczególności jej część II dotyczącą sprawozdania specjalnego Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 13/2013 pt. „Pomoc rozwojowa UE dla Azji Środkowej”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 kwietnia 2015 r. zawierającą uwagi stanowiące integralną część decyzji w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2013, sekcja 3 – Komisja i agencje wykonawcze ⁽⁴⁾, w szczególności jej ustęp 240,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 czerwca 2012 r. w sprawie nawiązania współpracy w zakresie polityki energetycznej z partnerami spoza UE: podejście strategiczne do bezpiecznych, zrównoważonych i konkurencyjnych dostaw energii ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 E z 6.8.2009, s. 49.

⁽²⁾ Dz.U. C 168 E z 14.6.2013, s. 91.

⁽³⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2015, s. 68.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2015, s. 27.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 332 E z 15.11.2013, s. 28.

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2012 r. na temat roli wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony w przypadku kryzysów i klęsk żywiołowych spowodowanych zmianą klimatu ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2014 r. w sprawie priorytetów UE na 25. sesję Rady Praw Człowieka ONZ ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie przeglądu strategii UE w zakresie praw człowieka ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2011 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie strategii politycznych UE na rzecz obrońców praw człowieka ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 września 2015 r. w sprawie „Prawa człowieka a technologia: wpływ systemów inwigilacji i nadzoru na prawa człowieka w państwach trzecich” ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie strategii wolności cyfrowej w polityce zagranicznej UE ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 listopada 2010 r. w sprawie wzmocnienia OBWE – roli UE ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2012 r. zawierającą zalecenia Parlamentu Europejskiego dla Rady, Komisji i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w sprawie negocjacji na temat udoskonalonej umowy o partnerstwie i współpracy między UE a Kazachstanem ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie Kazachstanu ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Kazachstanie ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2015 r. w sprawie Kirgistanu i ustawy o zakazie propagowania homoseksualizmu ⁽¹²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję ustawodawczą z dnia 22 października 2013 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Republice Kirgiskiej ⁽¹³⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 419 z 16.12.2015, s. 153.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0252.

⁽³⁾ Dz.U. C 434 z 23.12.2015, s. 111.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 434 z 23.12.2015, s. 87.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 69.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0288.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 434 z 23.12.2015, s. 24.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 74 E z 13.3.2012, s. 12.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 419 z 16.12.2015, s. 159.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 251 E z 31.8.2013, s. 93.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 45 z 5.2.2016, s. 85.

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0008.

⁽¹³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0426.

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie sytuacji w Kirgistanie ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie sytuacji w Kirgistanie ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 września 2009 r. w sprawie zawarcia Umowy o partnerstwie i współpracy między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Tadżykistanu, z drugiej strony ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 października 2014 r. w sprawie praw człowieka w Uzbekistanie ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Uzbekistanu, z drugiej strony, zmieniającego umowę w celu rozszerzenia postanowień umowy na dwustronny handel wyrobami włókienniczymi, mając na uwadze wygaśnięcie dwustronnej umowy dotyczącej wyrobów włókienniczych ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie stosunków UE–Chiny ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając przyjęty przez Radę w dniu 20 lipca 2015 r. plan działania dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2015–2019,
 - uwzględniając wytyczne UE w sprawie praw człowieka dotyczące wolności wypowiedzi w internecie i poza nim, przyjęte przez Radę (do Spraw Zagranicznych) w dniu 12 maja 2014 r.,
 - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ A/RES/53/144 pt. „Deklaracja w sprawie praw i odpowiedzialności osób, grup i podmiotów społeczeństwa w zakresie wspierania i ochrony powszechnie uznanych praw człowieka i podstawowych wolności”, znaną również jako deklaracja w sprawie obrońców praw człowieka,
 - uwzględniając trwające przeglądy globalnej strategii UE w zakresie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz europejskiej polityki sąsiedztwa,
 - uwzględniając art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju, Komisji Handlu Międzynarodowego i Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A8-0051/2016),
- A. mając na uwadze, że strategię UE wobec Azji Środkowej przyjęto w związku z rosnącym znaczeniem tego regionu, większym zaangażowaniem UE w sytuację w sąsiednim Afganistanie, rozszerzeniem europejskiej polityki sąsiedztwa na region Morza Kaspijskiego, stałym wsparciem UE dla reform i modernizacji społeczeństw postradzieckich oraz z interesami UE w dziedzinie bezpieczeństwa energetycznego; mając na uwadze, że strategia ta uwzględniała również zagrożenia dla bezpieczeństwa i wyzwania w tej dziedzinie, które wymagają większej współpracy między Azją Środkową a UE, jak i jej państwami członkowskimi; mając na uwadze, że strategia jest realizowana od prawie ośmiu lat;
- B. mając na uwadze, że pomimo wspólnej przeszłości Azja Środkowa jest zróżnicowanym regionem o wieloetnicznym i wielowyznaniowym charakterze; mając na uwadze, że brak wzajemnego zaufania i utrzymujące się napięcie związane z wykorzystywaniem zasobów naturalnych i dzieleniem się nimi uniemożliwiają jak na razie rozwój prawdziwej współpracy regionalnej;

⁽¹⁾ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 92.

⁽²⁾ Dz.U. C 81 E z 15.3.2011, s. 80.

⁽³⁾ Dz.U. C 224 E z 19.8.2010, s. 12.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0040.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 168 E z 14.6.2013, s. 195.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 36 z 29.1.2016, s. 126.

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

- C. mając na uwadze, że poszanowanie demokracji, praworządności i praw człowieka jest podstawowym warunkiem ściślejszej współpracy między UE a pięcioma państwami Azji Środkowej w obszarach leżących w ich wspólnym interesie, zgodnie z podstawowym znaczeniem terminu „partnerstwo” zawartego w umowach o partnerstwie i współpracy; mając na uwadze, że ogólny stan demokracji i przestrzegania praw człowieka w tym regionie nadal jest w różnym stopniu zły i niepokojący;
- D. mając na uwadze, że poważne uchybienia w zakresie praworządności oraz poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności zmniejszają szanse państw Azji Środkowej na zrównoważony rozwój i dobre sprawowanie rządów ze szkodą dla ich społeczeństw;
- E. mając na uwadze, że powiązania handlowe i energetyczne zacieśniają relacje UE z Azją Środkową i promują wspólne wartości, jak praworządność, dobre rządy i poszanowanie praw człowieka; mając na uwadze, że ogólny system preferencji taryfowych ma na celu dywersyfikację gospodarek Azji Środkowej;
- F. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie rozwinęły i pogłębiły dwustronne stosunki z niektórymi krajami Azji Środkowej; mając na uwadze, że UE potrzebuje spójnego i konsekwentnego podejścia do tego regionu w celu unikania wszelkiego powielania działań oraz wysyłania sprzecznych i mylących sygnałów;
- G. mając na uwadze, że pomoc rozwojową UE dla Azji Środkowej, głównie w ramach Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju, zwiększono do 1 mld EUR w okresie 2014–2020, tj. o 56 % w porównaniu z okresem programowania 2007–2013;
- H. mając na uwadze, że Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka stanowi ważne narzędzie finansowania mające na celu wspieranie organizacji społeczeństwa obywatelskiego i demokratyzacji;
- I. mając na uwadze, że w regionie tym nasilają się wpływy fanatyzmu religijnego, który znajduje odzwierciedlenie we wsparciu udzielanym IS/Daisz, Al-Kaidzie w Afganistanie i organizacji Hizb-at-Tahrir, oraz że wiele osób dołączyło do IS/Daisz w Syrii i Iraku;
- J. mając na uwadze, że region ten jest ważnym szlakiem tranzytu narkotyków między Afganistanem a Rosją oraz że pewne lokalne klany są zaangażowane w ten lukratywny handel, co umożliwia im wywieranie znaczącego wpływu politycznego ze względu na korupcję i powiązane interesy;
- K. mając na uwadze, że edukacja ma do odegrania kluczową rolę we wspieraniu stabilnego, bezpiecznego i zrównoważonego rozwoju tego regionu;
- L. mając na uwadze, że w czerwcu 2015 r. Rada do Spraw Zagranicznych podkreśliła swoje zaangażowanie w promowanie praw kobiet i stwierdziła, że wzmocnienie pozycji kobiet w tym regionie to istotny element zapewniający długotrwałą stabilność i dobre rządy;
- M. mając na uwadze, że państwa Azji Środkowej muszą udoskonalić przepisy prawne i administracyjne swojej polityki azylowej i że regionalne procesy konsultacyjne, takie jak proces z Almaty, koordynowane przez UNHCR i IOM, mogą się do tego przyczynić;
- N. mając na uwadze, że wpływ globalnego ocieplenia na Azję Środkową jest nadal w większości nieznanym, jednak wiadomo już, że nasilą się problemy z zaopatrzeniem w wodę w nisko położonych krajach;
- O. mając na uwadze, że choć Rosję i Chiny łączy z tym regionem mocne więzi i państwa te mają w nim silne wpływy, UE wciąż ma znaczne możliwości nasilenia działań w państwach Azji Środkowej i zacieśnienia współpracy z nimi;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

- P. przypominając, że wśród członków różnych partnerstw regionalnych, takich jak Organizacja Układu o Bezpieczeństwie Zbiorowym (OUBZ), Szanghajska Organizacja Współpracy (SOW) i Euroazjatycka Unia Gospodarcza (EUG), znajduje się kilka państw Azji Środkowej oraz że partnerstwa te są zdominowane przez Rosję lub Chiny;
- Q. mając na uwadze, że region ten został włączony do inicjatywy „One Belt, One Road” (Jeden pas i jedna droga), w szczególności do „New Silk Road Economic Belt” (Pas gospodarczy nowego szlaku jedwabnego), co zwiększa jego znaczenie strategiczne;
- R. mając na uwadze, że region Azji Środkowej, obejmujący środkowoazjatyckie republiki byłego Związku Radzieckiego, znajduje się również w strefie znaczących wpływów Rosji, Chin, Mongolii, Iranu i Afganistanu;

Ogólne postanowienia w sprawie zobowiązań UE

1. podkreśla, że zacieśnienie stosunków dwu- i wielostronnych ze wszystkimi państwami Azji Środkowej, w oparciu o wspólnie wyznawane wartości zadeklarowane w obowiązujących umowach o partnerstwie i współpracy między UE a Kazachstanem, Kirgistanem, Tadżykistanem i Uzbekistanem oraz w umowie z Turkmenistanem, która jeszcze nie weszła w życie, leży w istotnym interesie strategicznym, politycznym i gospodarczym UE;
2. powtarza, że w istotnym interesie UE leży także, by region Azji Środkowej był zamożny, pokojowy, demokratyczny, stabilny i pluralistyczny oraz zrównoważony zarówno pod względem gospodarczym, jak i środowiskowym, o czym mowa w strategii z 2007 r.;
3. przypomina, że dotychczasowe strategiczne podejście do kształtowania stosunków z państwami Azji Środkowej okazało się tylko w ograniczonym stopniu trwałe i skuteczne; uznaje, że nie doszło do istotnej rozbudowy powiązań gospodarczych między UE a państwami Azji Środkowej objętymi strategią, dążenie do promowania współpracy i integracji regionalnej państw Azji Środkowej w drodze wymiany doświadczeń i norm z UE znajduje się w fazie stagnacji;
4. uważa, że istotne postępy w dziedzinach, o których mowa w niniejszej rezolucji, pozostają jeszcze do osiągnięcia, lecz wyraża nadzieję, że zaangażowane strony, tj. zarówno UE i jej państwa członkowskie, jak i pięć państw Azji Środkowej, podejmą poważne wysiłki, aby osiągnąć cele określone w dokumentach urzędowych i traktatach, które są podstawą prawną stosunków dwustronnych i wielostronnych Unii z Kazachstanem, Kirgistanem, Tadżykistanem, Turkmenistanem i Uzbekistanem;
5. z zadowoleniem przyjmuje przegląd strategii UE wobec Azji Środkowej przeprowadzony przez ESDZ, Komisję i Radę w 2015 r.; jest jednak zdania, że priorytety, zamierzenia i cele powinny być bardziej dopasowane do interesów, wymagań i warunków ramowych środkowoazjatyckich państw partnerskich, z uwzględnieniem różnic między państwami tego regionu i wyjątkowości każdego z nich, a zatem powinny być precyzyjniej określone w indywidualnych, sporządzonych „na miarę” krajowych planach działania, oraz że należy wyznaczyć poziomy odniesienia i wskaźniki z rozsądnymi ramami czasowymi na ich osiągnięcie, tak aby plany te można było jak najszybciej elastycznie dostosować do warunków ramowych w tym regionie;
6. zgadza się, że strategia przyjęta w 2007 r. oraz określone w niej długoterminowe obszary priorytetowe (poszanowanie praw człowieka i praworządności, dobre rządy i demokratyzacja, młodzież i edukacja, rozwój gospodarczy, handel i inwestycje, energia i transport, zrównoważenie środowiskowe i woda wspólne zagrożenia dla bezpieczeństwa i wyzwania w tej dziedzinie oraz dialog międzykulturowy) pozostają istotne i niezbędne dla konkretnego zaangażowania europejskiego w tym regionie, zgodnie z celami wyznaczonymi w strategii UE; z zadowoleniem przyjmuje jednak bardziej ukierunkowane podejście przyjęte w przeglądzie strategii;
7. z aprobatą odnotowuje dosyć ambitny przegląd strategii; zgadza się z Radą, która określa ten region jako strategicznie istotny, i zgadza się w związku z tym, iż należy zacieśnić skuteczną współpracę dotyczącą stosunków politycznych, dyplomatycznych i handlowych oraz wspierać rzeczywiste przemiany demokratyczne; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje 56-procentowy wzrost poziomu pomocy rozwojowej UE dla tego regionu w okresie 2014–2020 w porównaniu z poprzednim okresem oraz większe ukierunkowanie tej pomocy;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

8. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że przegląd ten był omawiany na posiedzeniu ministerialnym UE–Azja Środkowa, które odbyło się w dniu 21 grudnia 2015 r. w Astanie; popiera zorganizowanie szczytu UE–Azja Środkowa, aby promować cele UE w regionie i poruszyć ważne problemy i kwestię współpracy;

9. podziela pogląd, że należy stosować podejście zróżnicowane, oparte na warunkowości i na zachętach, aby osiągnąć lepsze wyniki zarówno w wymiarze dwustronnym, jak i regionalnym; uważa, że programy regionalne, na przykład te dotyczące zarządzania granicami, zwalczania narkotyków i nielegalnego handlu, a także transportu i energii, powinny być dostosowane do potrzeb i skierowane do zainteresowanych stron, w tym również stron z całego regionu, jak Afganistan, Iran, Mongolia i Azerbejdżan;

10. wzywa UE do intensywniejszej współpracy na zasadzie ad hoc z tymi państwami Azji Środkowej, które pragną iść dalej, niż zakłada strategia UE wobec Azji Środkowej;

11. podkreśla, że zacieśniona współpraca regionalna poprawiłaby sytuację gospodarczą i stan bezpieczeństwa w regionie; zważywszy na fakt, że Azja Środkowa ma słabe powiązania międzyregionalne, zwraca się do ESDZ i Komisji o opracowanie projektów, które wsparłyby taką współpracę między krajami zainteresowanymi zacieśnianiem tych powiązań;

12. podkreśla, że wypłata środków UE powinna wyraźnie opierać się na zachętach i wynikach, z uwzględnieniem osiągnięć w zakresie szeregu poziomów odniesienia, które będą wyznaczone dla każdego kraju, a ponadto wypłata tych środków powinna być uzależniona od wymiernych postępów zwłaszcza w dziedzinie demokratyzacji, zapobiegania korupcji i zwalczania jej, wolnych i uczciwych wyborów, praw człowieka, położenia kresu handlowi narkotyków, poszanowania praw pracowniczych, dobrych rządów, praworządności, rozwoju, bezpieczeństwa jednostki ludzkiej i stosunków dobrosąsiedzkich;

13. zgadza się, że można uznać, iż konkretne i konstruktywne zaangażowanie i przyjęcie reform demokratycznych oraz programów rządowych przyczyniają się do osiągnięć dokonanych w wielu obszarach; niemniej jednak apeluje do Komisji i ESDZ, by opierały oceny na faktach potwierdzonych w terenie;

14. ponownie podkreśla potrzebę zapewnienia lepszego wyeksponowania politycznego UE w regionie Azji Środkowej; wzywa UE i państwa członkowskie do prezentowania jednolitego stanowiska – bez negocjacji dwustronnych, które często osłabiają wymogi w zakresie praw człowieka – w kwestii wspierania spójności i koordynacji polityki zagranicznej w tym regionie oraz do wspólnego wprowadzenia wspólnego programowania pomocy i projektów z państwami członkowskimi, aby osiągnąć maksymalne efekty i synergię; wzywa Radę/ESDZ/Komisję do przyjęcia konkretnego planu działania z mierzalnymi punktami odniesienia umożliwiającymi dokonywanie w przyszłości właściwej oceny postępów; z zadowoleniem przyjmuje większe zaangażowanie państw członkowskich w realizację tej strategii oraz wzięcie na siebie odpowiedzialności w tej dziedzinie przez państwa członkowskie;

15. z zadowoleniem przyjmuje ponowne powołanie specjalnego przedstawiciela UE w Azji Środkowej po rocznej przerwie oraz oczekuje, że nowo powołany specjalny przedstawiciel wnieśli istotny wkład w realizację strategii wobec państw Azji Środkowej i kształtowanie stosunków z tymi państwami, zapewniając spójność działań zewnętrznych Unii w tym regionie i przekazując stanowiska UE przywódcom politycznym i społeczeństwom w Azji Środkowej;

16. zwraca się do specjalnego przedstawiciela UE, by skoncentrował się na umacnianiu demokracji, praworządności, dobrych rządów oraz poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, na promowaniu współpracy regionalnej i ułatwianiu dialogu oraz pokojowego rozstrzygnięcia nierozwiązanych kwestii spornych, na rozwijaniu kontaktów nie tylko z rządami i parlamentami, ale także ze społeczeństwem obywatelskim i środkami masowego przekazu, na przyczynianiu się do zapobiegania konfliktom oraz promowaniu bezpieczeństwa regionalnego oraz prawidłowego zarządzania środowiskiem i zmianą klimatu, zwłaszcza jeśli chodzi o wodę i zasoby węglowodorów; zwraca się do specjalnego przedstawiciela UE, aby składał Parlamentowi ustne i pisemne sprawozdania dotyczące głównych wyzwań, zgodnie z art. 36 Traktatu o Unii Europejskiej i ze swoim mandatem;

17. wzywa ESDZ, Komisję i specjalnego przedstawiciela UE do zadbania o bardziej zauważalną obecność UE w Azji Środkowej dzięki lepszemu eksponowaniu UE wśród społeczeństwa, społeczeństwa obywatelskiego, w mediach lokalnych oraz środowiskach biznesowych i akademickich; nalega, aby ESDZ zrównoważyła cichą dyplomację intensyfikacją dyplomacji publicznej;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

18. zwraca się do ESDZ o regularne przedstawianie analiz na temat Azji Środkowej, uwzględniających różnorodne sąsiedztwo regionu, w tym kwestie dotyczące integracji Afganistanu i Iranu, oraz oferujących kompleksowe podejście do kwestii Morza Kaspijskiego;

19. wzywa Komisję do zapewnienia synergii, spójności i konsekwencji w odniesieniu do działań prowadzonych przez organizacje międzynarodowe, takie jak OBWE, Biuro Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przemocności (UNODC), UNHCR i Międzynarodowa Organizacja ds. Migracji (IOM) oraz do poszczególnych instrumentów finansowania zewnętrznego UE w tym regionie, jak np. Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju, Instrument na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju, Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka oraz Instrument Partnerstwa, a także do większej koordynacji działań z Europejskim Bankiem Odbudowy i Rozwoju i Europejskim Bankiem Inwestycyjnym;

20. wzywa UE do współpracy w ramach amerykańskich programów pomocy i rozwoju w zakresie środowiska, edukacji i polityki klimatycznej w celu zwiększenia efektywności oraz w celu wspólnego dotarcia do szerszego kręgu odbiorców;

21. apeluje o ściślejszą współpracę między UE a OBWE w kwestiach dotyczących Azji Środkowej, zwłaszcza w dziedzinie praw człowieka, demokratyzacji i bezpieczeństwa, mającą na celu podejmowanie wspólnych działań w regionie i uzupełnianie ich w stosownych przypadkach;

22. zachęca delegatury UE w Azji Środkowej, by maksymalnie wykorzystywały swój potencjał i przyczyniały się do realizacji strategii UE, zwłaszcza w odniesieniu do wsparcia społeczeństwa obywatelskiego i współpracy z nim;

23. wspiera stałą współpracę międzyparlamentarną i podkreśla rolę, jaką jego stała delegacja ds. stosunków z tym regionem odgrywa w monitorowaniu wdrażania umów o partnerstwie i współpracy z krajami tego regionu;

Demokratyzacja, prawa człowieka i praworządność

24. wzywa Radę, ESDZ oraz Komisję, by poważnie traktowały i proaktywnie się angażowały we wspieranie i wzmacnianie demokracji, wdrożenie praw obywatelskich, politycznych i praw człowieka, w tym praw socjalnych określonych w pakcie socjalnym ONZ, tworzenie państwa prawa, jak również doskonalenie działań rządowych i administracyjnych państw Azji Środkowej, tworząc tym samym warunki dla zapewnienia bezpieczeństwa i stabilności, zbudowania otwartego społeczeństwa we wspomnianych krajach, a w efekcie dla zapewnienia najlepszych praktyk w celu radzenia sobie z wyzwaniem i presją dotyczącymi polityki zagranicznej i krajowej oraz bezpieczeństwa i gospodarki;

25. podkreśla, że poszanowanie praw człowieka i demokracji musi być centralnym elementem strategii UE dotyczącej zakresu współpracy przewidzianej w umowach o partnerstwie i współpracy, co pociąga za sobą stosowanie klauzuli dotyczącej praw człowieka i demokracji; ubolewa nad faktem, że wynikające z umów o partnerstwie i współpracy zobowiązania prawne w dziedzinie przestrzegania zasad demokracji i praworządności nie zostały właściwie zrealizowane, z wyjątkiem pewnych postępów dokonanych w Kirgistanie;

26. ubolewa, że ogólne poszanowanie norm demokratycznych, praw człowieka i podstawowych wolności nie osiągnęło jeszcze akceptowalnego poziomu; ubolewa, że ogólna sytuacja w zakresie praw człowieka nadal budzi niepokój; podkreśla jednak, że w niektórych krajach regionu miały miejsce ograniczone pozytywne zmiany, w tym reformy legislacyjne, wzmoczone starania na rzecz zapobiegania torturom oraz działania na rzecz wyeliminowania pracy dzieci i pracy przymusowej;

27. podkreśla wartość dodaną i dalszy potencjał „platformy na rzecz praworządności”, koordynowanej przez Niemcy i Francję przy aktywnym wsparciu Finlandii i Łotwy, jeśli chodzi o organizację szeregu wydarzeń poświęconych prawu konstytucyjnemu i administracyjnemu oraz szkoleniom dla sędziów; zachęca inne państwa członkowskie do odegrania aktywniejszej roli w tym względzie; nalega jednak, by umocnić tę platformę, aby obejmowała kwestie faktycznej demokratyzacji i praw człowieka; apeluje o pełne zaangażowanie i ściślejszą współpracę ze społeczeństwem obywatelskim w ramach tej platformy; zwraca się do UE i ambasad państw członkowskich o wspieranie prawdziwie niezależnych partnerów pozarządowych;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

28. zwraca uwagę na rozbieżności między przyjmowaniem ustaw a ich wprowadzaniem w życie, co prowadzi do niepoprawnej oceny postępów; apeluje do ESDZ/Komisji o ocenianie postępów w oparciu raczej o rzeczywiste praktyczne rezultaty niż o przyjęte przepisy czy deklaracje;

29. zaleca, by UE lepiej dostosowała swoją politykę dotyczącą praw człowieka i instrumenty finansowania zewnętrznego, utrzymując przewodnią rolę spójnej długoterminowej reformy demokratycznej;

30. stanowczo potępia ciągle prześladowanie obrońców praw człowieka, polityków opozycji i dziennikarzy w Turkmenistanie, Uzbekistanie, Tadżykistanie, Kazachstanie i Kirgistanie oraz wzywa ESDZ do szybkiej interwencji w ich obronie za pomocą wszystkich dostępnych środków;

31. potępia atakowanie przebywających na wygnaniu przedstawicieli opozycji przez niektóre reżimy Azji Środkowej, w tym zabójstwa i nadużywanie procedur ekstradycji za pośrednictwem Interpolu; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia lepszej ochrony i zapobiegania deportacji tych osób, zgodnie z zasadą non-refoulement zakazującą wydawania rzeczywistych ofiar prześladowania ich prześladowcom;

32. w związku z tym apeluje do ESDZ o wydanie zdecydowanych deklaracji potępiających represyjne działania podjęte przez reżimy Azji Środkowej w imię ochrony bezpieczeństwa publicznego, uznając jednocześnie uzasadnione obawy związane z bezpieczeństwem;

33. wzywa Radę, ESDZ i Komisję, aby w kontekście rozwoju stosunków ze środkowoazjatyckimi krajami partnerskimi należały na jak najszybsze ratyfikowanie przez nie Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego, a także na przyjęcie i wdrożenie podstawowych standardów MOP i innych nieprzyjętych jeszcze zasad MOP;

34. rozumie zagrożenie dla bezpieczeństwa stwarzane przez powrót zagranicznych bojowników, którzy walczyli u boku Daiszu, lecz wyraża głębokie zaniepokojenie nasilającą się tendencją do ograniczania działalności społeczeństwa obywatelskiego i partii opozycyjnych pod pretekstem zapewniania bezpieczeństwa i stabilności, w żadnym wypadku nie uważając tego za odpowiednią odpowiedź na to zagrożenie, także przez wysuwanie wątpliwych zarzutów dotyczących działalności terrorystycznej czy mało precyzyjnych oskarżeń o podżeganie do nienawiści społecznej, przez przyjęcie ustaw dotyczących „zagranicznych agentów”, stygmatyzujących i ograniczających działalność legalnych organizacji pozarządowych, które otrzymują finansowanie zagraniczne, jak też przez częstsze stosowanie technologii służących do monitorowania, inwigilacji, cenzurowania i filtrowania; przypomina państwom partnerskim, że w pełni funkcjonująca demokracja musi zapewniać poszanowanie wolności słowa i pluralizmu mediów; podkreśla w tym kontekście, że tłumienie swobody wyrażania opinii w żadnym wypadku nie przyczynia się do trwałej stabilności wewnętrznej; podkreśla, że odnośne instrumenty UE, takie jak regularne seminaria z udziałem opinii publicznej i nasilona wymiana, powinny przyczynić się do wzmocnienia pozycji obywateli oraz że wiele odnośnych społeczności obecnie jest bardziej skłonnych do opierania się na wzajemnych powiązaniach między grupami, klanami lub sieciami, kontrolowanymi przez rządzącą elitę;

35. wzywa państwa w regionie do postrzegania obecności międzynarodowych organizacji pozarządowych nie jako zagrożenia, ale jako korzyści dla społeczeństwa, oraz do przyznania im pełnego dostępu do obiektów więziennych w celu zwiększenia przejrzystości egzekwowania kar, w szczególności w kontekście współpracy ze wszystkimi agencjami ONZ i z Międzynarodowym Czerwonym Krzyżem;

36. jest zaniepokojony faktem, że w omawianym regionie coraz częściej uchwalane są ustawy ograniczające wolność środków przekazu, słowa, zgromadzeń i zrzeszania się, skierowane przeciwko finansowaniu organizacji społeczeństwa obywatelskiego (ustawy dotyczące „zagranicznych agentów”) oraz społeczności LGBTI („ustawy dotyczące propagandy LGBTI”); uważa, że w tym kontekście UE powinna włączyć do swoich priorytetów – oprócz propagowania wspomnianych wolności – także propagowanie wolności religii i przekonań oraz praw kobiet, dzieci i mniejszości;

37. wzywa władze do podejmowania dalszych wysiłków na rzecz ochrony mniejszości etnicznych i religijnych oraz osób LGBTI w społeczeństwach Azji Środkowej, do położenia kresu ich dyskryminacji oraz do egzekwowania praw osób wymagających szczególnego traktowania, zwłaszcza osób niepełnosprawnych;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

38. przypomina, że ochrona i promowanie praw dzieci to jeden z kluczowych celów UE i wzywa władze do wspierania jego realizacji zgodnie z prawem międzynarodowym i normami międzynarodowymi, zwłaszcza Konwencją ONZ o prawach dziecka;

39. z zadowoleniem przyjmuje nawiązanie dialogu dotyczącego praw człowieka z wszystkimi pięcioma państwami Azji Środkowej; zwraca jednak uwagę na brak przejrzystości tego procesu i wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel do dokonania przeglądu roli, mandatu i celów dialogów dotyczących praw człowieka z krajami tego regionu oraz działań następczych w związku z tymi dialogami, a w szczególności do zaangażowania wszystkich zainteresowanych podmiotów – w tym islamskich reformatorskich sił politycznych sprzeciwiających się ekstremizmowi – i wprowadzenia systematycznych mechanizmów monitorowania praw człowieka oraz planów awaryjnych, aby poprawić efektywność tych mechanizmów, gdyby stwierdzono ich poważne niedociągnięcia; zauważa, że dialogi dotyczące praw człowieka są ważnym narzędziem współpracy UE z państwami Azji Środkowej, umożliwiającym wdrażanie inteligentnych strategii, i dlatego należy je właściwie wykorzystywać; apeluje, aby te dialogi były częścią kompleksowego zaangażowania na rzecz praw człowieka w tym regionie; w związku z tym wzywa do poruszania i omawiania problemów dotyczących praw człowieka na wszystkich szczeblach, w tym na szczeblu szefów państw i rządów; nalega, aby UE publicznie i w spójny sposób poruszała konkretne indywidualne przypadki;

40. podkreśla znaczenie mechanizmu powszechnego okresowego przeglądu w Radzie Praw Człowieka ONZ dla celów skutecznego wdrożenia ochrony praw człowieka, procesu demokratyzacji i praworządności w Turkmenistanie, Uzbekistanie, Tadżykistanie, Kazachstanie i Kirgistanie;

41. przypomina rządowi państw Azji Środkowej o ich zobowiązaniach odnoszących się do ludzkiego wymiaru OBWE;

42. z zadowoleniem przyjmuje oświadczenia sekretarza generalnego ONZ Ban Ki-Moona wygłoszone podczas jego wizyty w tym regionie w czerwcu 2015 r., w których ostrzega on przed kurczeniem się przestrzeni demokracji;

43. zauważa, że praktycznie nie ma koordynacji działań podejmowanych przez UE i USA w Azji Środkowej; zachęca do nawiązania praktyczniejszej współpracy; jest zdania, że wspólne działania mogą przynieść korzyści zwłaszcza w takich dziedzinach jak bezpieczeństwo ludzkie i propagowanie praw człowieka;

Prawa kobiet i równości płci

44. uznaje, że choć Uzbekistan, Kazachstan, Kirgistan, Tadżykistan i Turkmenistan borykają się z odrębnymi problemami dotyczącymi propagowania praw człowieka, to region ten stoi przed wspólnymi wyzwaniem dotyczącymi zapewniania i promowania praw kobiet i równości płci;

45. zauważa, że pomimo ratyfikowania Konwencji ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet przez wszystkie pięć państw Azji Środkowej wciąż są to kultury patriarchalne i zdominowane przez mężczyzn oraz nadal istnieją znaczne nierówności w traktowaniu kobiet i mężczyzn w wielu dziedzinach, w tym w dostępie do szkolnictwa wyższego, niektórych części rynku pracy oraz do ochrony prawnej i praw, a także iż przemoc wobec kobiet wciąż jest powszechnym zjawiskiem w wielu częściach Azji Środkowej i przyjmuje różne formy, w tym formę przemocy domowej, małżeństw przez pojmanie, handlu ludźmi, wczesnych małżeństw i znęcania fizycznego; wzywa te pięć państw do pełnego wdrożenia Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet; przypomina, że wsparcie udzielane przez UE musi obejmować szczególne środki w celu likwidacji dyskryminacji kobiet;

46. zauważa, że we wszystkich państwach Azji Środkowej kobiety odgrywają pełną i zasadniczą rolę w sektorze produkcji rolnej i chowu, gdyż średnio udział kobiet zatrudnionych w rolnictwie wynosi 58 % ⁽¹⁾; wzywa wszystkie kraje Azji Środkowej do wspierania zatrudnienia kobiet i przedsiębiorczości kobiet zwłaszcza na obszarach wiejskich; apeluje o propagowanie i monitorowanie praw gospodarczych i społecznych oraz wzmocnienia pozycji dziewcząt i kobiet jako kluczowego celu UE w jej stosunkach z tym regionem;

⁽¹⁾ Statystyki Banku Światowego z 2012 r.

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

47. uznaje działania podejmowane przez poszczególne państwa Azji Środkowej w celu zwiększenia równości płci, takie jak wprowadzenie poprawek do art. 154 i 155 kirgiskiego kodeksu karnego, które weszły w życie w lutym 2014 r., zastrzegając kary za powszechnie praktykowany zwyczaj małżeństwa przez pojmanie; zauważa jednak, że ochrona praw kobiet i propagowanie równości płci w tym regionie nadal stanowią wyzwanie; zwraca się do Komisji o dalsze wspieranie państw Azji Środkowej w rozwijaniu programów na rzecz praw kobiet z myślą o rozwijaniu i osiągnięciu równości płci i zadbaniu o to, by wszyscy, również najsłabsze grupy społeczne, w pełni korzystali z praw człowieka;

48. z zadowoleniem przyjmuje kazachską strategię równości płci, jak też 45 zawartych w niej środków politycznych, społecznych i ekonomicznych; zwraca się do Komisji o dalsze wspieranie państw Azji Środkowej w rozwijaniu programów w zakresie praw kobiet oraz wzywa do skuteczniejszego wdrażania tej strategii; ubolewa nad tym, że w kazachskich publicznych organach decyzyjnych brakuje kobiet, choć prawo wymaga, by w instytucjach politycznych kobiety zajmowały 30 % stanowisk;

49. zwraca się do ESDZ, aby – w ramach przeglądu swojej strategii wobec Azji Środkowej i zgodnie z priorytetami na lata 2016–2020, a także postępami już osiągniętymi przez państwa Azji Środkowej – opracowała kompleksowy plan działania na rzecz równości płci z konkretnymi działaniami mającymi na celu większe poszanowanie praw kobiet i poprawę ich warunków życia; jest zdania, że każde państwo Azji Środkowej powinno być zachęcane do ustanowienia przepisów wyraźnie zakazujących wszystkich form przemocy wobec kobiet i dyskryminacji kobiet, w tym niegodziwego traktowania w kontekście seksualnym, fizycznym, fizjologicznym i ekonomicznym, które uniemożliwiają ofiarom pracę, dostęp do rachunków bankowych, kart kredytowych czy środków transportu, a są to tylko niektóre z taktyk izolowania; podkreśla, że bezpieczeństwo finansowe to główny warunek umożliwiający ofierze przemocy domowej uwolnienie się od niej i pozostanie poza jej zasięgiem; wzywa państwa Azji Środkowej, by traktowały przemoc wobec kobiet jako przestępstwo, we właściwy sposób prowadziły dochodzenia dotyczące wszystkich zgłoszonych przypadków oraz by wdrożyły środki w celu zagwarantowania ofiarom ochrony, pomocy i dostępu do wymiaru sprawiedliwości, jak również wprowadziły mechanizmy pozwalające zapewnić egzekwowanie prawa; zauważa, że sektor agencji matrymonialnych jest dość dobrze rozwinięty w Azji Środkowej, i apeluje, aby kraje tego regionu rozważyły przyjęcie regulacji dla tych agencji, aby jak najlepiej chronić kobiety zagrożone wykorzystywaniem; wzywa państwa Azji Środkowej do opracowania kampanii edukacyjnych dotyczących prawa do życia bez przemocy oraz inicjatyw mających na celu zwiększanie świadomości w całym społeczeństwie, a w szczególności wśród przywódców religijnych, na temat bezwzględного wymogu uzyskania zgody obu stron podczas ceremonii zawierania małżeństwa;

50. zwraca uwagę na przepaść między prawem a rzeczywistością oraz na fakt, że choć w niektórych krajach obowiązuje kodeks prawny gwarantujący równe prawa w odniesieniu do podziału majątku, wciąż istnieje dyskryminacja na rzecz spadkobierców płci męskiej; jest zaniepokojony tym, że brak prawnej rejestracji małżeństw w Tadżykistanie stawia kobiety w szczególnie trudnej sytuacji po rozwodzie, na co wskazuje badanie OBWE, z którego wynika, że z powodu tego braku w 80 % przypadków rozwodów kobiety pozbawia się praw własności i alimentów na dzieci;

51. wzywa UE do wspierania organizacji społeczeństwa obywatelskiego działających na rzecz obrony praw człowieka i promowania równouprawnienia płci w państwach Azji Środkowej oraz do aktywnej współpracy z międzynarodowymi organizacjami zaangażowanymi w dziedzinie równouprawnienia płci, np. z MOP, OECD i ONZ, w celu tworzenia synergii służącej wzmocnieniu pozycji kobiet;

52. zauważa, że kobiety są słabo reprezentowane na stanowiskach ministerialnych i w 2015 r. zajmowały 15 % stanowisk ministerialnych w Kirgistanie i 5,7 % w Turkmenistanie⁽¹⁾; zachęca państwa Azji Środkowej i Komisję do zwrócenia uwagi również na udział kobiet w procesach decyzyjnych, w szczególności w sferze politycznej, i zaleca wprowadzenie systemu kwot w celu promowania udziału kobiet, przede wszystkim w charakterze kandydatek na urzędy;

53. wzywa państwa Azji Środkowej do propagowania równego dostępu do informacji i technologii komunikacyjnych, aby zapewnić potencjał kobiet w zakresie pobudzania wzrostu gospodarki lokalnej i światowej;

⁽¹⁾ Statystyki Banku Światowego dotyczące pięciu lat (2011–2015).

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

54. zaleca, by pracownicy wymiaru sprawiedliwości byli informowani o problematyce płci i szkoleni w tym zakresie oraz zwraca uwagę na konieczność karania osób dopuszczających się przemocy uwarunkowanej płcią;

55. podkreśla potrzebę opracowania szkoleń skierowanych do funkcjonariuszy organów ścigania, prokuratorów i pracowników wymiaru sprawiedliwości dotyczących problemu przemocy wobec kobiet i handlu ludźmi, a także potrzebę utworzenia dostępnych ośrodków i schronisk oferujących ofiarom wsparcie psychologiczne i pomoc prawną;

56. podkreśla znaczenie odpowiedniego finansowania instytucji i organów odpowiedzialnych za wdrażanie strategii na rzecz równości płci oraz zapewniania autonomii i środków finansowych organizacjom społeczeństwa obywatelskiego działającym na rzecz praw kobiet;

Edukacja i młodzież – kontakty międzyludzkie

57. podkreśla, że edukacja to jeden z kluczowych obszarów, w których UE może realizować długofalowe działania w Azji Środkowej; uważa, że edukacja to główny filar integracji i czynnik umożliwiający demokratyczny rozwój gospodarczy i społeczny we wszystkich państwach Azji Środkowej; wspiera prace prowadzone w ramach platformy edukacyjnej dla Azji Środkowej za pośrednictwem programów edukacyjnych i instytucjonalnych zapewniających wsparcie techniczne oraz dialogów podczas seminariów (np. seminarium w Biszkeku w 2014 r.); z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Łotwy dotyczącą zorganizowania pierwszego posiedzenia ministerialnego UE–Azja Środkowa poświęconego edukacji, a także zobowiązanie Łotwy i Polski do poprowadzenia regionalnego programu edukacyjnego, po rozczarowującej postawie niektórych państw członkowskich, które długo wykazywały niechęć do tego pomysłu; wzywa UE i jej państwa członkowskie, by aktywnie przyczyniły się do realizowania celów określonych podczas prezydencji łotewskiej w pierwszej połowie 2015 r.; uważa, że inwestycje w edukację integracyjną o wysokiej jakości to najlepszy sposób na stopniową poprawę sytuacji społeczno-gospodarczej tego regionu;

58. zachęca Komisję, by zajęła się stwierdzonymi uchybieniami platformy edukacyjnej UE–Azja Środkowa, takimi jak sprawiedliwy dostęp do edukacji, problemy związane z „drenażem mózgow” i szkolenia dla grup w niekorzystnej sytuacji i grup szczególnie wrażliwych, jak dziewczęta, dzieci niepełnosprawne oraz dzieci należące do mniejszości;

59. apeluje do UE, by poświęciła więcej uwagi promowaniu edukacji wysokiej jakości wśród młodzieży w państwach Azji Środkowej, z uwagi na pozytywne skutki w zakresie włączenia społecznego, spójności społecznej i stabilności oraz budowania zrównoważonych społeczeństw demokratycznych, a także na fakt, że jest to najlepszy sposób zapobiegania brutalnemu ekstremizmowi i radykalizacji w tym regionie; uważa to za priorytet, zważywszy na wyzwania demograficzne związane z tym, że 25–30 % ludności jest w wieku 14 lat lub młodszym; wzywa do zwracania większej uwagi na projekty transgraniczne mające na celu pojednanie międzykulturowe i rozwój w Kotlinie Fergańskiej;

60. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że więcej osób zapisuje się do szkół podstawowych i średnich, i zaznacza, jak ważne jest, by dalej podążać w tym kierunku; wyraża zadowolenie w związku z tym, że proporcje między dziewczętami i chłopcami kończącymi szkołę podstawową i średnią są prawie wyrównane; podkreśla znaczenie dostępu kobiet do kształcenia zawodowego i akademickiego, zwłaszcza w Uzbekistanie i Tadżykistanie, gdzie nadal istnieje znaczna różnica między liczbą kobiet i mężczyzn podejmujących studia wyższe;

61. podkreśla znaczenie dostępu kobiet do kształcenia zawodowego i akademickiego, w tym wyższego wskaźnika podejmowania przez nie studiów w dziedzinie nauk ścisłych i technologii, i wzywa specjalnego przedstawiciela UE, aby nakłaniał do stosowania zachęt w tej dziedzinie; uważa, że UE powinna zintensyfikować działania w tym zakresie, np. organizując szkolenia dla nauczycieli oraz dostarczając materiały edukacyjne; apeluje o podejmowanie wysiłków mających na celu modernizację sektora edukacji publicznej, promowanie międzynarodowej wymiany akademickiej oraz umożliwienie kobietom uczestniczenia na równych zasadach; jest zdania, że należy opracować programy szkoleniowe w zakresie równouprawnienia płci przeznaczone dla pracowników sektora edukacji;

62. zauważa, że pozytywna rola, jaką UE odgrywa w tym regionie, powinna być umacniana za pośrednictwem edukacji i kontaktów międzyludzkich; przypomina, jak ważne są unijne programy wymiany międzynarodowej, takie jak Erasmus+, Erasmus Mundus i Erasmus Tempus, dla promowania pozytywnej mobilności i dialogu międzykulturowego między UE

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

a Azją Środkową oraz dla zapewniania studentom uczestniczącym w tych programach możliwości wzmocnienia swojej pozycji, a tym samym zbliżenia obu kultur; pochwała fakt, że UE zapisała w budżecie 115 mln EUR na program dotyczący współpracy w zakresie edukacji w tym regionie – Erasmus+; zwraca się do wszystkich odnośnych zainteresowanych podmiotów na szczelnie UE i w państwach członkowskich o przeprowadzenie oceny i wzmocnienie istniejących mechanizmów programów badań/stypendiów i wymian młodych profesjonalistów między UE a regionem Azji Środkowej, zwłaszcza w dziedzinie technologii i nauk stosowanych;

63. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wszystkie pięć krajów Azji Środkowej uważnie śledziło proces boloński i przeprowadziło w ostatnich latach wiele reform krajowych;

64. zwraca się do Komisji o promowanie udziału naukowców, instytutów i przedsiębiorstw z Azji Środkowej we wspólnych projektach badawczych i innowacyjnych finansowanych w ramach programu „Horyzont 2020”;

Integracja gospodarcza, handel i zrównoważony rozwój

65. zwraca uwagę na cechy wspólne tego regionu związane z odległą historią, w tym historią jedwabnego szlaku, kolonizacji przez plemiona tureckie oraz pojawienia się islamu; zauważa ponadto, że pięć krajów tego regionu osiągnęło różne etapy rozwoju, a mianowicie: Kazachstan powoli staje się głównym graczem w regionie, z którym UE stale rozwija kontakty; Kirgistan i Tadżykistan, choć o wiele uboższe, są stosunkowo otwarte i odnotowuje się w tych krajach pewien stopień uczestnictwa społeczeństwa obywatelskiego; rozwijają się również kontakty między UE a Uzbekistanem; jednak Turkmenistan pozostaje najbardziej zamkniętym krajem w regionie, w którym brakuje faktycznie niezależnego społeczeństwa obywatelskiego;

66. zauważa, że w regionie tym istnieją również znaczne różnice, w szczególności jeśli chodzi o dostępne zasoby naturalne, takie jak paliwa kopalne i grunty orne, oraz – po części wskutek tego – jeśli chodzi o obecny poziom rozwoju społecznego i gospodarczego w tych krajach; podkreśla, jak ważne jest uwzględnienie z jednej strony różnic kulturowych w regionie, a z drugiej strony współzależności między krajami;

67. uznaje ewentualny pozytywny wpływ nowego impulsu we współpracy gospodarczej między UE a Azją Środkową w dziedzinie modernizacji i demokratyzacji tego regionu;

68. uważa, że zróżnicowanie gospodarcze tego regionu oferuje wartość dodaną, jeśli chodzi o rozwój regionalny, stabilność i bezpieczeństwo, przy uwzględnieniu równowagi społecznej, gospodarczej i środowiskowej; jest zdania, że modernizacja i rozwój zrównoważonego transportu krajowego i infrastruktury energetycznej, zwłaszcza na obszarach wiejskich, oraz poprawa dostępu do szybkiego internetu i ułatwienie rozwoju sieci połączeń międzyregionalnych są kwestiami zasadniczymi; uważa, że naprawa środowiska i zrównoważony rozwój powinny być równie ważnymi elementami dla rozwoju regionu, a także zwraca uwagę na znaczenie handlu promowaniu obu tych elementów; opowiada się za zwiększeniem wsparcia UE przeznaczonego na gospodarowanie zasobami w państwach Azji Środkowej oraz na sprzyjanie współpracy transgranicznej tych państw;

69. wyraża zaniepokojenie brakiem rozwoju społeczno-gospodarczego, który utknął w martwym punkcie i jest nierównomierny, brakiem przejrzystości państwa i wynikającą z tego korupcją, złym sprawowaniem rządów, słabymi ramami instytucjonalnymi, brakiem poszanowania praworządności oraz niskim poziomem uczestnictwa społeczeństwa obywatelskiego, co sprzyja klientelizmowi i zaostrza problem korupcji oraz niewielkiej skuteczności państwa;

70. podkreśla rosnące znaczenie stosunków handlowych między UE a Azją Środkową, jako że UE jest obecnie pierwszym partnerem handlowym tego regionu; zaznacza, że UE powinna jeszcze bardziej zacieśnić stosunki handlowe i inwestycyjne z krajami Azji Środkowej; w tym kontekście wskazuje, że kraje Azji Środkowej powinny zintensyfikować starania w zakresie zwalczania korupcji i promowania stabilnego otoczenia, aby przyciągnąć inwestycje zagraniczne;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

71. jest zdania, że stosunki gospodarcze i handlowe z krajami Azji Środkowej powinny rozwijać się równoległe z praworządnością, demokracją, prawami człowieka i podstawowymi wolnościami, a nigdy ich kosztem; w tym celu przypomina o znaczeniu uruchomienia postanowień odośnych klauzuli umów handlowych podpisanych wspólnie z UE, gdyby druga strona umowy naruszała prawa człowieka;

72. zauważa, że zrównoważony i sprzyjający włączeniu społecznemu rozwój gospodarczy jest jednym z priorytetów tej strategii; podkreśla, że państwa Azji Środkowej muszą wspierać aktywną politykę służącą ograniczeniu ubóstwa i zwalczaniu wykluczenia społecznego; zauważa głęboko negatywny wpływ, jaki na region ten wywiera spowolnienie gospodarcze w Rosji i Chinach, a także utrzymujące się napięcia geopolityczne i konflikt na Ukrainie; podkreśla w związku z tym, że pogarszająca się sytuacja gospodarcza wynikająca z obniżonych cen surowców, dewaluacji rubla i spadku przekazów pieniężnych od emigrantów w Rosji, z których wielu powraca obecnie do domu bez pracy, stanowi poważne wyzwanie społeczno-gospodarcze dla tego regionu; zauważa, że w związku z powyższym stopa wzrostu w tym regionie po roku 2014 r. wyniesie – zgodnie z szacunkami – zaledwie połowę średniej stopy odnotowanej w poprzedniej dekadzie;

73. wzywa Komisję do opracowania programów ułatwiających reintegrację społeczną i zatrudnienie osób powracających z zagranicy oraz silniejszy dialog w sprawie migracji i mobilności;

74. podkreśla, że strategia UE wobec Azji Środkowej nie powinna opierać się na interesach geostrategicznych, ale mieć na celu rozwijanie integracyjnego i demokratycznego społeczeństwa charakteryzującego się swobodą zrzeszania się dla związków zawodowych i aktywnym społeczeństwem obywatelskim, a także promowanie równouprawnienia płci i wzmocnienia pozycji kobiet, zwłaszcza na obszarach wiejskich;

75. podkreśla, że mimo szybkiego wzrostu gospodarczego w ostatnich latach w regionie tym odnotowuje się wysokie wskaźniki ubóstwa, duże nierówności w dochodach oraz coraz krótszą średnią długość życia, zwłaszcza na obszarach wiejskich, które zamieszkuje 80–90 % ludności; podkreśla, że proces prywatyzacji przeprowadzony podczas transformacji gospodarczej sprawił, że regiony górskie zostały pozostawione w tyle; podkreśla, że odczuwają to przede wszystkim kobiety w tych regionach, ponieważ wielu mężczyzn migruje do dużych miast w poszukiwaniu zatrudnienia, a kobiety zostają same, z całym ciężarem prowadzenia gospodarstwa rolnego i obowiązków domowych;

76. podkreśla, jak ważne jest dostosowanie strategii do zobowiązań globalnych, zwłaszcza do programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 przyjętego dnia 25 września 2015 r. na Szczycie ONZ w sprawie Zrównoważonego Rozwoju;

77. zachęca do włączenia celów zrównoważonego rozwoju do unijnego programu działań na rzecz rozwoju tego regionu; powtarza, że włączenie celów zrównoważonego rozwoju będzie skutkowało bardziej wszechstronnym zrównoważonym rozwojem regionu Azji Środkowej;

78. podkreśla, że ważne jest, aby UE skorzystała z okazji do współpracy na rzecz rozwoju w dążeniu do promowania przestrzegania praw człowieka oraz do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju, aby podwyższyć poziom handlu i inwestycji we wszystkich krajach regionu, a także aby zwiększyć rolę partnerów społecznych i rozwinąć ich działalność jako głównych podmiotów społeczeństwa obywatelskiego;

79. jest zdania, że pomoc rozwojowa powinna być wydatkowana wyłącznie w państwach faktycznie zaangażowanych w ograniczanie ubóstwa, równym i trwałym postępem społeczno-gospodarczym oraz poszanowaniem praw człowieka, a także że kraje te muszą wykazać się prowadzeniem skutecznej polityki antykorupcyjnej i pozwolić UE na monitorowanie wdrażania działań prowadzonych w tym zakresie; kwestionuje w związku z tym zasadność i opłacalność pomocy udzielonej Turkmenistanowi i Uzbekistanowi; apeluje o dokonanie przeglądu polityki pomocowej, jeśli zostanie odnotowana poprawa sytuacji; zachęca wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel do wspierania postępów w tym obszarze; ubolewa, że z powodu wysokiego poziomu korupcji i nieskutecznej biurokracji zdolność do absorpcji pomocy jest bardzo niska, a jej pozytywne skutki są bardzo ograniczone;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

80. zauważa, że obecny przegląd został celowo rozłączony z okresem programowania 2014–2020 Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju w Azji Środkowej zakończonym w 2014 r., aby uniknąć pomyłek i powielania działań oraz zachować spójność operacji UE w tym regionie;

81. domaga się, by pomoc rozwojowa koncentrowała się na rozwoju obszarów wiejskich i zrównoważonym rolnictwie, zwłaszcza w celu odejścia rolnictwa od monokultur, jak np. uprawa bawełny;

82. wzywa UE do monitorowania skuteczności swojej pomocy technicznej i finansowej na rzecz reformy sektora publicznego w państwach Azji Środkowej;

83. apeluje o skoordynowanie w tym regionie polityki rozwojowej UE z działaniami państw członkowskich; apeluje o ścisłą współpracę z USA w zakresie polityki rozwojowej w ramach naszego partnerstwa na rzecz zrównoważonego rozwoju; apeluje także o współpracę z Chinami i Rosją na rzecz rozwoju regionu Azji Środkowej;

84. bierze pod uwagę asertywność Chin w tym regionie oraz fakt, że kraj ten przekształca się z zewnętrznego partnera handlowego w regionalnego mediatora w zakresie zarządzania gospodarczego, co obejmuje zapewnianie dóbr publicznych w tym regionie;

85. uważa, że synergia między Europejskim Funduszem na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS) a chińską inicjatywą „One Belt, One Road” (Jeden pas i jedna droga) będzie stanowić ważne narzędzie służące rozwojowi gospodarczemu i społecznemu w tym regionie;

86. zauważa również, że dwa państwa, a mianowicie Kazachstan i Kirgistan, przystąpiły do nowej Euroazjatyckiej Unii Gospodarczej zapoczątkowanej przez Rosję;

87. apeluje o ścisłą współpracę UE z funduszami i agencjami ONZ, a także z Bankiem Światowym;

88. odnotowuje stałe sektorowe wsparcie budżetowe w Kirgistanie i Tadżykistanie oraz wzywa Komisję i ESDZ do określenia i stosowania solidnych i możliwych do obiektywnego zweryfikowania warunków zwłaszcza dla wszelkich programów dalszego wsparcia budżetowego; podkreśla jednak, że muszą temu towarzyszyć bardziej rygorystyczne kryteria obejmujące zdecydowany program reform i skuteczne środki z zakresu przeciwdziałania korupcji; zauważa, że wsparcia budżetowego z UE nie należy stosować do bezpośredniego finansowania podstawowych usług publicznych (jak np. szkolnictwo podstawowe i średnie, podstawowa opieka zdrowotna czy podstawowa infrastruktura), których zapewnienie należy do podstawowych obowiązków tamtejszych władz; uważa, że pomoc unijna powinna być raczej powiązana z osiągnięciami władz w tej dziedzinie, a wsparcie budżetowe z UE powinno sprzyjać rozwojowi zaawansowanych usług publicznych, takich jak badania naukowe, innowacje, kształcenie uniwersyteckie, innowacyjna infrastruktura itp.;

89. z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie pomocy makrofinansowej i wzywa do tego, aby odnośny instrument stosowano w oparciu o ścisłe kryteria kosztów i korzyści oraz szczegółowe oceny skutków koncentrujące się na efekcie mnożnikowym; uwzględniając najważniejsze punkty strategicznych sprawozdań z postępów, podkreśla znaczenie zaangażowania państw członkowskich we wdrażanie pomocy UE w celu uzyskania większego wpływu i lepszych wyników;

90. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Kirgistanu dotyczący stosowania systemu GSP+ i wyraża nadzieję, że Tadżykistan i Uzbekistan pójdą jego śladem;

91. uważa za ważne, aby wszystkie kraje Azji Środkowej respektowały zasady Światowej Organizacji Handlu (WTO) i przystąpiły do tej organizacji;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

92. zgodnie z ustaleniami OECD uznaje w szczególności znaczenie programów powiązań biznesowych BIZ–MŚP jako narzędzia dywersyfikacji i maksymalizacji efektu mnożnikowego inwestycji, umożliwiającego państwom Azji Środkowej ściślejsze zintegrowanie programów powiązań biznesowych w ramy gospodarki krajowej i zwiększenie ich konkurencyjności, umożliwiając im jednocześnie uzyskanie dostępu do rynków międzynarodowych, finansowania, technologii i umiejętności zarządczych; w związku z tym wzywa rządy państw Azji Środkowej do zainicjowania tych programów i zwiększenia udziału zainteresowanych stron w już działających programach powiązań biznesowych; zauważa, że w celu dopilnowania, by produkcja lokalna spełniała międzynarodowe normy jakości, należy wprowadzić środki uzupełniające, takie jak oferowanie programów szkoleń, które pomagają MŚP w podnoszeniu kwalifikacji pracowników lub umożliwiają im spełnienie norm jakości uznanych na szczeblu międzynarodowym;

93. podkreśla, że zasadnicze znaczenie dla zrównoważonego rozwoju gospodarczego w regionie ma pogłębienie integracji regionalnej i zwiększenie wymiany handlowej w obrębie regionu, skoncentrowanie się na sieciach transportowych i usługach logistycznych, a także poprawienie otoczenia biznesowego oraz ram prawno–regulacyjnych, zwłaszcza w odniesieniu do MŚP;

94. przypomina o licznych przypadkach gruźlicy, będącej chorobą zakaźną, w regionie Azji Środkowej; podkreśla znaczenie kontynuowania dystrybucji leków przeciwgruźliczych w krajach wschodzących, które nie korzystają już z pomocy dwustronnej UE, w związku z rozwijaniem się oporności na leki wśród niektórych szczepów prątków gruźlicy;

Energia, środowisko naturalne, woda i transport

95. podkreśla potrzebę intensywniejszego dialogu na temat rozwoju infrastruktury i sieci transportowych oraz połączeń internetowych o dużej przepustowości;

96. uznaje, że współpraca w dziedzinie energii jest priorytetowym sektorem w stosunkach między UE a Azją Środkową; uznaje ten region za dodatkowe potencjalne źródło bezpieczeństwa energetycznego UE, ze szczególnym uwzględnieniem potencjału zacieśnionej współpracy z Kazachstanem i Turkmenistanem; przypomina, jak ważne dla UE, również z punktu widzenia jej ogólnego bezpieczeństwa, są bezpieczne, stabilne i przystępne cenowo dostawy energii, zgodnie z zasadami unii energetycznej; podkreśla zatem, że dostawy energii i dywersyfikacja jej źródeł muszą być kluczowymi elementami strategii UE wobec Azji Środkowej i zwraca się do UE, aby nasiliła starania na rzecz integracji rynku energii, co leży w interesie obu stron, aby osiągnąć dywersyfikację energetyczną; w związku z tym wzywa do zdwojenia wysiłków, aby osiągnąć cel poszerzenia korytarza południowego do Azji Środkowej i gazociągu transkaspjskiego; podkreśla jednak, że umowy i rozmowy dotyczące energii muszą uwzględniać ambitne cele dotyczące praw człowieka;

97. odnotowuje unijne wsparcie na rzecz projektów energetycznych, które mogłyby spowodować rozbudowę południowego korytarza gazowego, w tym trasą transkaspjską i ewentualnie irańską; wzywa jednak UE do przeprowadzenia pełnych studiów wykonalności w odniesieniu do takich projektów, w tym oceny oddziaływania na środowisko i oceny skutków społecznych;

98. popiera propagowanie przez UE energii ze źródeł odnawialnych, efektywności energetycznej oraz integracji rynków energii w Azji Środkowej z rynkami krajów sąsiadujących, a także z rynkiem UE;

99. powtarza swoją opinię, że reinwestowanie dochodów z zasobów naturalnych jest niezbędne do zrównoważonego rozwoju społeczno-gospodarczego;

100. zachęca do lepszej koordynacji i wzmoczonych wysiłków w ramach szczególnie istotnej regionalnej platformy dotyczącej wody i środowiska, której przewodniczą Włochy i Rumunia;

101. opowiada się za zwiększoną proaktywną rolą UE w odniesieniu do zrównoważonego środowiskowo rozwoju; podkreśla w związku z tym znaczenie zasad zrównoważenia środowiskowego przy wydobyciu i obróbce zasobów naturalnych w regionie, które propaguje Inicjatywa przejrzystości w branżach wydobywczych (EITI); zauważa, że tylko Kazachstan i Kirgistan w tym regionie spełniają wymogi EITI, natomiast status Tadżykistanu jako kandydata został czasowo zawieszony w 2015 r.;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

102. z zaniepokojeniem zauważa, że poza większym oddziaływaniem na zmianę klimatu wciąż istnieje wiele niepokojących problemów ekologicznych odziedziczonych po okresie sowieckim, takich jak problemy dotyczące niekontrolowanego i trwającego od kilkudziesięciu lat skażenia promieniotwórczego oraz pilnych działań polegających na oczyszczeniu terenów, na których prowadzono badania jądrowe, działalności przemysłowej i wydobywczej, a także problemów z niezgodną z zasadą zrównoważonego rozwoju eksploatacją zasobów naturalnych, degradacją gleby, zanieczyszczeniem powietrza, pustynnieniem, a przede wszystkim niezmiernie katastrofalną gospodarką wodną; wzywa w związku z tym Komisję, aby zwiększyła pomoc techniczną, pomogła z gromadzeniem zasobów i zapewniła europejskie know-how oraz najlepsze praktyki w celu rozwiązania tych problemów;

103. wzywa UE do dalszego niesienia pomocy finansowej i technicznej dotyczącej kwestii z zakresu zdrowia, środowiska naturalnego, gospodarki i uświadamiania związanych ze skutkami prób atomowych przeprowadzanych w przeszłości przez ZSRR na poligonie nuklearnym w Semipałatyńsku na północnym wschodzie Kazachstanu niedaleko miasta Semej (dawniej Semipałatyńsk);

104. z zadowoleniem przyjmuje starania w dziedzinie adaptacji i odporności na zmianę klimatu i zachęca do dalszych starań w tym kierunku, a ponadto wzywa państwa Azji Środkowej do konstruktywnego przyczynienia się do sukcesu konferencji klimatycznej w Paryżu w 2015 r.;

105. wzywa UE do dalszego zintensyfikowania programów zmniejszania ryzyka wystąpienia klęsk żywiołowych i budowania odporności na nie, jako że Azja Środkowa jest regionem szczególnie narażonym na klęski żywiołowe, stojącym w obliczu poważnych zagrożeń w obszarze katastrof naturalnych oraz zmiany klimatu;

106. wyraża głębokie ubolewanie w związku z masowym wymieraniem stad kazachstańskich suhaków stepowych w maju 2015 r.; wzywa UE do przyczynienia się – za pomocą badań i działań środowiskowych – do zapobiegania ewentualnym dalszym przypadkom epidemii;

107. wzywa UE do zwiększenia starań zmierzających do pogłębienia współpracy państw Azji Środkowej w dziedzinie gospodarki wodnej;

108. zachęca UE do priorytetowego traktowania i szerszego stosowania swojej „dyplomacji wodnej”, aby przyczynić się do poprawy transgranicznej gospodarki wodnej oraz zapewnić mediacje na rzecz rozstrzygnięcia sporów obejmujące wspieranie otwartych i skutecznych ram, w szczególności w przypadku zapory roguńskiej; w tym kontekście apeluje, by UE zachęcała do dalszego przystępowania do międzynarodowych konwencji i przestrzegania zasad prawnych odnoszących się do wspólnych zasobów wodnych oraz by przyspieszała te procesy;

109. wzywa te państwa w regionie, które jeszcze tego nie uczyniły, do podpisania i ratyfikowania konwencji ONZ z Espoo i Aarhus w sprawie konfliktów wodnych oraz do zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego we wdrożenie tych konwencji;

110. apeluje o odnowione wysiłki w celu opanowania dramatycznych konsekwencji katastrofy środowiskowej, jaką jest wysychanie Jeziora Aralskiego; wzywa Komisję do zwiększenia wsparcia dla Międzynarodowego Funduszu na rzecz Ratowania Jeziora Aralskiego i wzywa ESDZ do uwzględnienia tej kwestii jako priorytetu w regularnych stosunkach z Uzbekistanem;

111. przypomina, że budowa strategicznego, nowoczesnego i interoperacyjnego systemu infrastruktury drogowej i kolejowej wzdłuż Jedwabnego Szlaku leży w interesie Chin, UE i Rosji, a pomyślne włączenie tego regionu w szersze ramy za pomocą nowoczesnej i niezawodnej infrastruktury zapewniłoby możliwość nie tylko większej gospodarczej integracji regionalnej, lecz także promowania mobilności mieszkańców i wymiany wielokulturowej, stwarzając tym samym lepsze warunki do wzmocnienia praworządności i demokracji;

112. powtarza, że UE jest gotowa zaoferować swoje doświadczenie i wiedzę fachową, by wesprzeć przyjmowanie i egzekwowanie wysokich norm bezpieczeństwa i ochrony oraz wysokich norm środowiskowych we wszystkich rodzajach transportu i by ułatwić połączenia w obrębie korytarza transportowego Europa–Kaukaz–Azja Środkowa; wspiera w szczególności stałe wysiłki ze strony UE na rzecz rozwoju bezpiecznego transportu lotniczego i morskiego w Azji Środkowej;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

113. zachęca do dalszej koordynacji działań UE z polityką transportową Chin w tym regionie;

Współpraca regionalna, wyzwania w zakresie bezpieczeństwa oraz zarządzanie granicami

114. zachęca UE do pogłębienia swojego dialogu na temat Azji Środkowej z odnośnymi organizacjami regionalnymi i międzynarodowymi oraz z krajami sąsiadującymi z państwami Azji Środkowej i z innymi krajami, które czynnie działają w tym regionie;

115. zachęca UE do zacieśnienia wzajemnych relacji dzięki wskazywaniu, wraz z państwami Azji Środkowej, obszarów do zintensyfikowania współpracy, zwłaszcza w odniesieniu do transportu i energetyki; podkreśla, że należy priorytetowo potraktować wzajemną integrację państw Azji Środkowej oraz ich integrację z rynkami międzynarodowymi i przyłączenie ich do międzynarodowych korytarzy;

116. uważa, że UE we współpracy z państwami członkowskimi powinna nadal wspierać specjalną politykę integracji regionalnej i budowania zaufania, lecz również nagradzać pozytywne kroki czynione przez poszczególne państwa Azji Środkowej lub grupy tych państw w drodze zacieśnionej współpracy; uważa, że działania UE powinny być dostosowane do potrzeb i specyfiki poszczególnych krajów; podkreśla potrzebę pogłębienia dialogu politycznego i propagowania środków budowy zaufania między poszczególnymi państwami tego regionu;

117. uznaje pogłębienie regionalnej integracji gospodarczej za ważny element stabilizacji regionalnej i budowania pokoju;

118. podkreśla znaczenie współpracy z OBWE i ONZ we wszystkich obszarach polityki;

119. wzywa UE do doraźnego zaangażowania także Mongolii w niektóre aspekty europejskiej strategii wobec Azji Środkowej;

120. uznaje, że główne zagrożenia i wyzwania określone w strategii dla Azji Środkowej pozostają aktualne;

121. uważa, że UE powinna zachęcać do współpracy regionalnej, zwłaszcza w odniesieniu do kwestii będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, oraz że wspólne interesy powinny przeważać nad różnorodnością zainteresowanych krajów;

122. zauważa, że nierozwiązane kwestie etniczne, brak perspektyw na uregulowane przejmowanie władzy, a także niepluralistyczne rządy w krajach Azji Środkowej są źródłem potencjalnej niestabilności i ekstremizmu, wskutek czego skuteczna realizacja kluczowych interesów UE wynikających ze strategii wobec Azji Środkowej stoi pod dużym znakiem zapytania;

123. popiera długoterminowy cel UE, jakim jest przekształcenie załączków dialogu dotyczącego kwestii bezpieczeństwa prowadzonego na wysokim szczeblu między UE a Azją Środkową w rzeczywiste forum współpracy w zakresie reagowania na wspólne wyzwania z dziedziny bezpieczeństwa w tym regionie i poza jego granicami, takie jak efekt szerszego rozprzestrzenienia się wojny w Afganistanie, w tym zagrożenia ze strony Państwa Islamskiego, handel narkotykami, handel ludźmi, brutalny ekstremizm i terroryzm oraz zagrożenia chemiczne, biologiczne, radiologiczne i jądrowe; podkreśla znaczenie i pozytywny wpływ programów współpracy regionalnej, w tym programów wzmacniających współpracę transgraniczną i bezpieczeństwo granic, takich jak Program zarządzania granicami w Azji Środkowej (BOMCA) i Program antynarkotykowy dla Azji Środkowej (CADAP); uważa, że do dialogu należy włączyć skoncentrowanie się na bezpieczeństwie obywateli, a nie wyłącznie na bezpieczeństwie państwa; ponownie zapewnia o determinacji UE do dalszego rozwijania dialogu zarówno regionalnego, jak i dwustronnego, z państwami Azji Środkowej, przy zapewnieniu silniejszego udziału Afganistanu we współpracy z zainteresowanymi partnerami regionalnymi, ze szczególnym uwzględnieniem Regionalnego Centrum Narodów Zjednoczonych ds. Dyplomacji Prewencyjnej w Azji Środkowej (UNRCCA);

124. przyjmuje do wiadomości przyjęcie programu CADAP na lata 2014–2020; jest jednakże zaalarmowany rekordowymi uprawami opium i związanym z tym przemysłem z Afganistanu przez terytorium Azji Środkowej; zwraca się do ESDZ i Komisji o zajęcie się kwestią udziału przestępczości zorganizowanej oraz elit w przemyśle, a także negatywnymi skutkami tej działalności dla zdrowia publicznego w tym regionie;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

125. ponownie zaleca, aby BOMCA i CADAP zostały włączone do Instrumentu na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju, a nie do Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju;

126. wzywa UE do kontynuacji regionalnych programów wsparcia finansowanych z Instrumentu na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju i mających na celu zapobieganie konfliktom oraz budowanie pokoju, w tym propagowanie pojednania między społecznościami i grupami etnicznymi, a także wytyczenie granic w Azji Środkowej;

127. z zadowoleniem przyjmuje sponsorowany przez Szwajcarię i UNDP projekt współpracy transgranicznej na rzecz trwałego pokoju i rozwoju, którego celem jest stworzenie warunków bardziej sprzyjających trwałemu pokojowi i rozwojowi na obszarach transgranicznych między Kirgistanem i Tadżykistanem;

128. podkreśla rolę, jaką w zapobieganiu konfliktom w tym regionie odgrywa UNRCCA, mające od 2007 r. siedzibę w Aszhabadzie, oraz OBWE;

129. zwraca się do UE o udzielenie wsparcia inicjatywom UNRCCA oraz o skupienie się pod jego nadzorem na problemie dostępu do wody i na podjęciu dialogu między pięcioma państwami w celu rozwiązania problemu zanieczyszczenia transgranicznego;

130. zwraca się do Komisji o uwzględnienie niekorzystnego wpływu, jaki problem dostępu do zasobów wodnych mógłby mieć na stabilność i bezpieczeństwo w Azji Środkowej, oraz o uważne monitorowanie rozwoju sytuacji;

131. z zaniepokojeniem zauważa, że w dorocznym raporcie USA w sprawie handlu ludźmi z 2015 r.⁽¹⁾ umieszczono Turkmenistan i Uzbekistan na „liście krajów pod obserwacją”, co oznacza, że w obu państwach liczba ofiar tego procederu wzrasta; wzywa unijnego koordynatora ds. zwalczania handlu ludźmi do wsparcia Turkmenistanu i Uzbekistanu w walce z tym zjawiskiem, uwłaczającym ludzkiej godności i często wiążącym się z nękaniami psychicznymi i brutalnym traktowaniem, które zatem należy wyeliminować; zwraca się do państw członkowskich o podkreślanie tej ważnej kwestii w kontaktach z tymi krajami;

132. podkreśla znaczenie współpracy między UE a krajami Azji Środkowej skupiającej się na zapobieganiu terroryzmowi i zwalczaniu tego zjawiska; jest głęboko zaniepokojony działalnością organizacji ekstremistycznej Państwo Islamskie (IS) w zakresie werbowania coraz większej liczby obywateli państw regionu Azji Środkowej, podróżujących na Bliski Wschód w celu podjęcia walki w szeregach IS, Frontu Obrony Ludności Lewantu i innych organizacji terrorystycznych lub ekstremistycznych lub w celu wsparcia tych organizacji w inny sposób, do czego po części skłania ich marginalizacja polityczna i marne perspektywy ekonomiczne; uznaje, że gdyby znaczna część zradykalizowanych obywateli państw Azji Środkowej powróciła do swoich krajów, może to zagrażać bezpieczeństwu i stabilności w całej Azji Środkowej, Afganistanie, Iranie, Rosji, Chinach i Indiach;

133. zachęca UE do rozwiązywania wraz z rządami państw Azji Środkowej wspólnego problemu, jakim jest werbowanie bojowników i zwolenników Państwa Islamskiego, przez koncentrowanie się na eliminacji błędów w dziedzinie polityki i administracji, np. propagowaniu wolności religijnej przy jednoczesnym zapewnieniu laickich konstytucji i przeglądzie dyskryminacyjnych ustaw i strategii, wdrażanie programów informacyjnych dla kobiet i mężczyzn, koncentrowanie się na miejscach pracy dla młodych ludzi będących w niekorzystnej sytuacji, nadawanie pierwszeństwa reformie dotyczącej utrzymywania porządku publicznego i zapewnienie lepszej koordynacji służb bezpieczeństwa, jak też wyciąganie wniosków z doświadczeń europejskich i azjatyckich w dziedzinie rehabilitowania i reintegracji radykalnych islamistów;

134. uważa, że współpraca międzynarodowa, w tym z Rosją i Chinami, jest niezbędna w działaniach wymierzonych przeciwko rosnącemu zagrożeniu radykalizacją islamską w Azji Środkowej; apeluje do wszystkich podmiotów międzynarodowych mających wpływ w tym regionie o zachęcanie państw Azji Środkowej do wspólnych wysiłków w celu lepszej koordynacji współpracy ich służb bezpieczeństwa, również w zakresie dzielenia się informacjami wywiadowczymi; podkreśla, że współpraca taka powinna być spójna z ich międzynarodowymi zobowiązaniami dotyczącymi praw człowieka;

⁽¹⁾ Opracowany przez Departament Stanu Stanów Zjednoczonych

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

135. wyraża swoje głębokie zaniepokojenie pogarszającą się sytuacją w zakresie bezpieczeństwa w północnym Afganistanie i wpływem, jakie może ona mieć na stabilność polityczną i wojskową w tym regionie; z zadowoleniem przyjmuje postępy w zapewnianiu spójności między unijnymi strategiami wobec Afganistanu i Azji Środkowej; podkreśla jednak potrzebę ściślejszego powiązania strategii UE wobec Azji Środkowej z jej strategią wobec Afganistanu oraz dostosowania istniejących polityk do strategii dla Afganistanu na okres po 2014 r.; zachęca do włączenia Afganistanu do programów na rzecz stabilizacji i bezpieczeństwa prowadzonych w tym regionie; zachęca rządy państw Azji Środkowej do odegrania bardziej proaktywnej roli i zaangażowania się w szerszą współpracę w interesie stabilizacji w Afganistanie; podkreśla potrzebę regionalnej koordynacji strategii w zakresie bezpieczeństwa obywateli, zwalczania terroryzmu, imigracji i zwalczania handlu narkotykami;

136. wzywa Radę, Komisję i ESDZ do wysunięcia na pierwszy plan w ich stosunkach z państwami Azji Środkowej reformy sektora bezpieczeństwa, w tym lepszego finansowania i szkolenia, propagowania wolności religijnej na mocy laickich konstytucji, prewencyjnych aspektów zwalczania terroryzmu oraz wysiłków zmierzających do rehabilitacji byłych dżihadystów jako elementów ogólnej strategii dotyczącej wyzwania, jakim jest radykalny islamizm; ubolewa, że mimo pilnej potrzeby zreformowania sektora bezpieczeństwa w państwach Azji Środkowej Unia Europejska nie była w stanie włączyć tej kwestii do swojej strategii; w tym względzie z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione w Kazachstanie jako punkt wyjścia do reformy na poziomie regionalnym; wzywa UE do opracowania specjalnych programów reformy sektora bezpieczeństwa dla Kirgistanu i ewentualnie Tadżykistanu, koncentrujących się na praworządności i standardach praw człowieka w wymiarze sprawiedliwości w sprawach karnych oraz na cywilnym utrzymywaniu porządku publicznego;

137. zauważa, że pięć państw Azji Środkowej nieprzerwanie wdraża strefę wolną od broni jądrowej w Azji Środkowej;

138. wzywa państwa członkowskie do bardziej jednolitej wykładni, stosowania i skrupulatnego przestrzegania ośmiu kryteriów określonych we wspólnym stanowisku UE z 2008 r. w sprawie kontroli wywozu uzbrojenia; w związku z tym wyraża zaniepokojenie próbami obejścia tego wspólnego stanowiska podejmowanymi przez niektóre europejskie przedsiębiorstwa w następstwie umów dwustronnych zawartych przez niektóre państwa członkowskie;

139. zwraca się do państw członkowskich o zaprzestanie eksportu gotowych systemów obserwacji niejawnej do państw tego regionu, jeśli istnieją wystarczające powody, by uznać, że systemy te zostałyby wykorzystane przeciwko dziennikarzom, politykom lub obrońcom praw człowieka; wzywa Komisję do dokonania przeglądu europejskiego systemu kontroli wywozu, aby nie dopuścić do tego, by systemy takie trafiały w niewłaściwe ręce;

Kwestie związane z poszczególnymi krajami

140. podkreśla, że w kolejnych punktach poświęconych poszczególnym krajom poruszono jedynie kwestie priorytetowe, wobec czego nie należy uznawać ich za wyczerpujące;

Kazachstan

141. podkreśla, że zacieśnione stosunki polityczne i gospodarcze powinny opierać się na wspólnych wartościach; zauważa, że Kazachstan jest pierwszym partnerem z Azji Środkowej, z którym UE wynegocjowała i podpisała poszerzoną umowę o partnerstwie i współpracy; po finalizacji tej umowy oczekuje aktywnego i konkretnego zaangażowania się Kazachstanu w reformy polityczne i demokratyczne, wynikające z jego zobowiązań międzynarodowych; uznaje „program 100 kroków” za próbę podjęcia pilnych reform w tym państwie;

142. podkreśla w związku z tym zalecenia PE w sprawie negocjacji na temat poszerzonej umowy o partnerstwie i współpracy między UE a Kazachstanem z dnia 22 listopada 2012 r., które są istotnym warunkiem udzielenia przez Parlament zgody na zawarcie nowej poszerzonej umowy o partnerstwie i współpracy oraz przyszłej współpracy UE–Kazachstan;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

143. jest głęboko zaniepokojony pogarszającą się sytuacją w zakresie wolności środków przekazu, słowa, zrzeszania się i zgromadzeń; powtarza i podkreśla, że konkretne i wymierne postępy w realizacji reform politycznych są powiązane z postępaniem w negocjacjach w sprawie nowej poszerzonej umowy o partnerstwie i współpracy; wzywa Kazachstan do dołożenia wszelkich starań w celu dopilnowania, by jego ustawodawstwo było zgodne ze standardami Rady Europy oraz by gwarantowało pełne przestrzeganie podstawowych wolności bez samodzielnie narzuconych ograniczeń; wzywa władze Kazachstanu do podjęcia konkretnych i skutecznych działań w celu wdrożenia zaleceń specjalnego sprawozdawcy ONZ dotyczących wolności pokojowego zgromadzania się i zrzeszania się, które to zalecenie sformułowano w sprawozdaniu podsumowującym z wyjazdu do Kazachstanu w styczniu 2015 r.; zachęca w związku z tym Kazachstan do przeglądu i nowelizacji swojego nowego kodeksu karnego w zakresie przepisów dotyczących kar za zniesławienie, ponieważ naruszają one podstawowe wolności; wyraża głębokie zaniepokojenie ustawą o organizacjach nienastawionych na zysk, ponieważ podważa ona niezależność organizacji pozarządowych w Kazachstanie, a nawet zagraża ich istnieniu, i apeluje o przegląd tej ustawy;

144. przypomina Kazachstanowi o jego zobowiązaniach w ramach OBWE dotyczących reform demokratycznych i wzywa ten kraj do dopilnowania, by jego ambicje w polityce zagranicznej (członkostwo w Radzie Praw Człowieka ONZ w latach 2013–2015, rola gospodarza międzynarodowej wystawy EXPO w 2017 r. oraz kandydowanie do bycia niestałym członkiem Rady Bezpieczeństwa ONZ w latach 2017–2018) były współmierne do ważnych reform politycznych w kraju;

145. podkreśla, że zgodnie z wstępnymi wnioskami międzynarodowej misji obserwacyjnej OBWE/ ODIHR wysłanej na wybory z dnia 20 marca 2016 r. Kazachstan nadal nie spełnia większości kryteriów, jakie OBWE uznaje za niezbędne do przeprowadzenia demokratycznych wyborów, mimo odnotowania w tym zakresie pewnych postępów; zachęca władze Kazachstanu do przyjęcia niezbędnych środków w celu pełnego wdrożenia wszystkich zaleceń OBWE/ ODIHR;

146. apeluje o uwolnienie wszystkich więźniów politycznych, w tym lidera partii opozycyjnej Alga! Władimira Kozłowa;

147. uznaje pozytywną rolę odegraną przez Kazachstan, który w 2013 r. był gospodarzem i moderatorem negocjacji E3 +3 na temat irańskiego programu jądrowego, udział Kazachstanu w globalnych inicjatywach dotyczących ochrony fizycznej obiektów jądrowych i bezpieczeństwa jądrowego, w tym fakt, że w państwie tym będzie miał siedzibę międzynarodowy bank paliwa jądrowego prowadzony przez IAEA, który rozpocznie działalność w 2017 r., a także próbę odegrania przez Kazachstan roli mediatora w kryzysie między Rosją a Ukrainą, jak też świadczenie dobrych usług w konsultacjach między członkami opozycji syryjskiej;

148. wyraża zadowolenie z faktu, że w 2015 r. Kazachstan osiągnął ostatni etap ubiegania się o członkostwo w WTO;

Kirgistan

149. ubolewa nad regresem Kirgistanu – państwa, z którym UE wiązała największe nadzieje na realizację ambitnych celów związanych z demokracją;

150. pochwała postępy Kirgistanu, o których świadczą niedawne wybory parlamentarne; uznaje ich pokojowy przebieg i znacznie większą przejrzystość; z zadowoleniem przyjmuje ustalenia misji obserwacji wyborów OBWE dotyczące wyborów parlamentarnych w Kirgistanie w dniu 4 października 2015 r., w których zwrócono uwagę na szeroki wybór zaofiarowany głosującym i konkurencyjną kampanię wyborczą; wyraża jednak zaniepokojenie faktem, że obowiązkowa rejestracja danych biometrycznych jest warunkiem oddania głosu, co powoduje znaczne problemy z otwartością spisu wyborców; podkreśla, że konieczne są dalsze wysiłki na rzecz ustanowienia w pełni funkcjonującej demokracji parlamentarnej, mimo początkowych pozytywnych oznak dotyczących realizacji w Kirgistanie reform demokratycznych i przechodzenia na prawdziwie wielopartyjny system, ponieważ Kirgistan jest jednym z pierwszych krajów, w których UE zaangażowała się w wspieranie demokracji;

151. z zadowoleniem odnosi się do faktu odrzucenia przez Kirgistan projektu restrykcyjnej ustawy o obcych agentach oraz zwraca się do tego kraju o odrzucenie wszelkich oraz ustaw, w których dyskryminuje się osoby LGBTI i które są wymierzone przeciwko społeczeństwu obywatelskiemu;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

152. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie Kirgistanu do Rady Praw Człowieka ONZ na okres 2016–2018 i zwraca się do tego kraju o konstruktywne wykorzystanie zbliżającego się członkostwa w celu podjęcia kwestii praw człowieka;

153. wzywa Komisję/ ESDZ do pomocy Kirgistanowi w oddaniu sprawiedliwości ofiarom starć na tle etnicznym z 2010 r.;

Tadżykistan

154. wzywa Tadżykistan do przestrzegania jego międzynarodowych zobowiązań w zakresie praw człowieka oraz do ochrony wolności zgromadzeń i niezależności zawodów prawniczych; zwraca uwagę na problematyczną sytuację mediów po podpisaniu przez prezydenta nowych przepisów, zgodnie z którymi wszystkie informacje o wydarzeniach oficjalnych będą przekazywane za pośrednictwem państwowej agencji informacyjnej, co powoduje ograniczenie dostępu innych środków przekazu; wzywa Tadżykistan do odstąpienia od nadmiernej ingerencji w działalność organizacji pozarządowych oraz do niewdrażania niedawno przyjętego prawa o finansowaniu organizacji pozarządowych;

155. wyraża głębokie zaniepokojenie decyzją o zdelegalizowaniu Islamskiej Partii Odrodzenia Tadżykistanu w następstwie niepokojącego trendu mającego na celu wyeliminowanie prawowitych sił politycznych i tłumienie głosów krytycznych ze względów bezpieczeństwa; wzywa władze Tadżykistanu do wywiązania się z zobowiązań podjętych w ramach porozumienia pokojowego z 1997 r. i do podjęcia niezbędnych działań gwarantujących wolność słowa, pluralizm oraz wolne i otwarte środowisko polityczne;

156. przyjmuje do wiadomości wnioski misji obserwacji wyborów OBWE/ ODIHR z obserwacji wyborów parlamentarnych w Tadżykistanie w dniu 1 marca 2015 r., a mianowicie doniesienia, że wybory te „odbyły się w ograniczonej przestrzeni politycznej, a kandydatom nie zapewniono równych warunków”;

157. jest nadal zaniepokojony nieskutecznością pomocy rozwojowej UE w tym kraju; wzywa ESDZ/Komisję do wysunięcia na pierwszy plan programów służących zapobieganiu torturom w ośrodkach zatrzymań oraz programów na rzecz wolności mediów w Tadżykistanie;

158. z zadowoleniem przyjmuje przystąpienie Tadżykistanu do WTO w marcu 2013 r.;

Turkmenistan

159. podkreśla, że Turkmenistan jest stroną większości najważniejszych porozumień międzynarodowych, a zatem jest zobowiązany do przestrzegania i ochrony praw człowieka niezależnie od okoliczności; wyraża gotowość zwiększenia wsparcia unijnego w obszarze zasad demokracji i praw człowieka, zwłaszcza wykorzystując w pełni Europejski instrument na rzecz demokracji i praw człowieka (EIDHR) oraz inne środki w celu wspierania procesu reform w tym kraju;

160. ubolewa, że w okresie sprawozdawczym sytuacja dotycząca praworządności, praw człowieka i podstawowych wolności praktycznie nie uległa zmianie, pomimo pewnych wysiłków legislacyjnych w dziedzinie politycznej, sądowniczej, gospodarczej, społecznej i edukacyjnej; uważa, że nowe prawodawstwo powinno zostać ocenione przez międzynarodowych ekspertów w świetle międzynarodowych zobowiązań dotyczących praw człowieka;

161. wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel oraz Komisję do dialogu z władzami turkmeńskimi, wymagając od Turkmenistanu podjęcia konkretnych działań służących poprawie sytuacji w zakresie praw człowieka i praworządności, zgodnie z art. 21 TUE; wzywa ponadto do dalszego podnoszenia kwestii praw człowieka na wszystkich szczeblach, nie tylko w ramach toczącego się obecnie dialogu na temat praw człowieka; ponawia swój apel do ESDZ o jak najszybsze przekształcenie biura łącznikowego w Aszchabadzie w pełnoprawną delegaturę UE w Turkmenistanie, aby między innymi utrzymywać kontakty ze społeczeństwem obywatelskim i monitorować sytuację w zakresie praw człowieka;

162. zwraca uwagę na znaczenie stałego dialogu na temat praw człowieka, zwłaszcza w odniesieniu do wywierania ciągłej presji mającej doprowadzić do uwolnienia osób przetrzymywanych z powodów politycznych oraz do ujawnienia, co się stało z zaginionymi więźniami;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

163. uznaje, że wejście w życie umowy o partnerstwie i współpracy z Turkmenistanem pomogłoby rozwinąć pełen potencjał stosunków nawiązanych z tym krajem;

164. wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel do przestrzegania porozumienia, jakie Parlament zawarł z jej poprzedniczką, w sprawie mechanizmu monitorującego umożliwiającego odpowiednie informowanie Parlamentu przez EZDZ o realizacji umowy o partnerstwie i współpracy po jej wejściu w życie;

165. z zadowoleniem przyjmuje niedawno wzmocnione stosunki Turkmenistan–UE w kwestiach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania; odnotowuje obecność tego kraju na Spotkaniu Przeglądowym poświęconym Wymiarowi Ludzkiemu OBWE w 2015 r. oraz oddelegowanie przedstawiciela wysokiego szczebla na 15. posiedzenie wspólnego komitetu na mocy umowy przejściowej w sprawie handlu w październiku 2015 r.;

166. wzywa Turkmenistan do zaprzestania trwającej w tym kraju kampanii usuwania anten satelitarnych i blokowania dostępu do niektórych stron internetowych oraz do zaprzestania zastraszania i nękania niezależnych dziennikarzy i działaczy społeczeństwa obywatelskiego;

Uzbekistan

167. ubolewa, że starania UE nie doprowadziły do faktycznej demokratyzacji w Uzbekistanie i ponownie wyraża nadzieję, że UE będzie aktywnie dążyła do realizacji tego celu w tym kraju; zauważa odmowę podjęcia znaczących reform przez rząd Uzbekistanu; zachęca wysoką przedstawiciel/ wiceprzewodniczącą do opracowania opartej na podejściu krytycznym, konstruktywnej, warunkowej i spójnej polityki europejskiej wobec Uzbekistanu;

168. ubolewa nad systematycznym i rutynowym łamaniem podstawowych praw i wolności pomimo przyjęcia udoskonalonych przepisów w tej dziedzinie i ratyfikacji międzynarodowych dokumentów dotyczących praw człowieka; wzywa władze Uzbekistanu do poczynienia znaczących kroków w celu kompleksowego rozwiązania tych problemów i skutecznego wdrożenia wszystkich zaleceń specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. tortur, Komitetu przeciwko Torturom i Komitetu Praw Człowieka;

169. domaga się, by władze Uzbekistanu uwolniły wszystkie osoby, które przetrzymuje się w więzieniu wskutek pokojowego korzystania przez nie z wolności słowa, zrzeszania się i zgromadzeń, oraz podkreśla potrzebę zapobiegania przypadkom tortur w więzieniach i wszczynania dochodzeń w tych sprawach; wyraża zaniepokojenie w związku z arbitralnym wydłużaniem okresu pozbawienia wolności; wzywa władze Uzbekistanu do umożliwienia swobodnej działalności niezależnym organizacjom pozarządowym zajmującym się prawami człowieka;

170. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że kraj ten poczynił pewne postępy w zakresie likwidacji pracy dzieci, a w szczególności pozytywnie postrzega rządowy zakaz pracy dzieci; przypomina, jak ważne jest niezależne i obiektywne monitorowanie przestrzegania tego zakazu; ponownie stwierdza, że konieczna jest eliminacja korzystania z pracy przymusowej podczas corocznych zbiorów bawełny, a jednocześnie zachęca rząd do podejmowania dalszych zobowiązań do kontynuowania konkretnych działań, takich jak np. plan działania w celu eliminacji pracy przymusowej w myśl zaleceń MOP i Banku Światowego;

171. przypomina, że Parlament postanowił nie rozpatrywać udzielenia zgody na zawarcie protokołu do umowy UE–Uzbekistan o partnerstwie i współpracy rozszerzającego postanowienia tej umowy na dwustronny handel wyrobami włókienniczymi, dopóki nie zostanie potwierdzone, że wdrożono konkretne reformy, które przyniosły istotne skutki polegające również na tym, że oprócz działań dotyczących eliminacji pracy dzieci w Uzbekistanie podejmowane są faktycznie działania zmierzające również do wyeliminowania praktyki pracy przymusowej;

172. jest w związku z tym zdania, że pewna część dawnej unijnej pomocy rozwojowej dla Uzbekistanu, w tym przeznaczanej na budowanie zdolności krajowego parlamentu, została źle ukierunkowana i pomoc należy przekierować do bardziej istotnych sektorów, takich jak rozwój obszarów wiejskich czy zarządzanie środowiskiem i gospodarka wodna;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

173. wyraża głębokie zaniepokojenie działaniami Islamskiego Ruchu Uzbekistanu, który zadeklarował lojalność wobec Państwa Islamskiego w sierpniu 2015 r. i rekrutuje tysiące dżihadystów w Azji Środkowej;

o

o o

174. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, ESDZ, specjalnemu przedstawicielowi Unii Europejskiej w Azji Środkowej, a także rządowi i parlamentowi Kazachstanu, Kirgistanu, Tadżykistanu, Turkmenistanu i Uzbekistanu.

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0122

Epidemia wirusa Zika

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie epidemii wirusa Zika (2016/2584(RSP))

(2018/C 058/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając oświadczenie Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) z dnia 1 lutego 2016 r., w którym uznano epidemię wirusa Zika za stan zagrożenia zdrowia publicznego o zasięgu międzynarodowym,
 - uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1082/2013/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie poważnych transgranicznych zagrożeń zdrowia oraz uchylającą decyzję nr 2119/98/WE⁽¹⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1291/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020)⁽²⁾,
 - uwzględniając skierowane do Komisji pytanie w sprawie epidemii wirusa Zika (O-000030/2016 – B8-0119/2016),
 - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 1 lutego 2016 r. WHO uznała epidemię wirusa Zika za stan zagrożenia zdrowia publicznego o zasięgu międzynarodowym;
- B. mając na uwadze, że wirus Zika to niedawno odkryty i rozprzestrzeniający się wirus przenoszony przez komary, który został po raz pierwszy rozpoznany u małp z gatunku makak królewski w ugandyjskim lesie Zika w 1947 r. podczas badań nad występowaniem żółtej gorączki u zwierząt leśnych;
- C. mając na uwadze, że wystąpienia choroby wywołanej przez wirusa Zika odnotowuje się sporadycznie na dwóch obszarach należących do Unii Europejskiej, tj. na Martynice i w Gujanie Francuskiej, a także w Afryce, obu Amerykach, Azji i regionie Pacyfiku, oraz mając na uwadze, że przypadki skażenia wirusowego wykrywa się na obszarach należących do Unii Europejskiej, w szczególności na terytoriach zamorskich Gwadelupa i Saint-Martin;
- D. mając na uwadze, że w 2007 r. wirus Zika po raz pierwszy wystąpił poza swoim znanym obszarem endemicznym, wywołując epidemię na wyspie Yap należącej do Sfederowanych Stanów Mikronezji, po czym w latach 2013–2014 wywołał epidemię o szerokim zasięgu na obszarze Polinezji Francuskiej, która następnie rozprzestrzeniła się na kilka krajów w Oceanii, w tym na Nową Kaledonię i Wyspy Cooka; mając na uwadze, że choć powszechnie sądzono, że wirus Zika powoduje u ludzi jedynie łagodne stany chorobowe, epidemia, jaka wystąpiła na Polinezji Francuskiej, ujawniła potencjał wirusa w zakresie wywoływania komplikacji neurologicznych (tj. zespołu Guillaina-Barrégo oraz zapalenia mózgu i opon mózgowych);
- E. mając na uwadze, że według Europejskiego Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC) „większość (około 80 %) zakażeń przebiega bezobjawowo”;
- F. mając na uwadze, że największa epidemia wirusa Zika miała miejsce w Brazylii, zwłaszcza w północno-wschodniej części tego państwa;
- G. mając na uwadze, że w listopadzie 2015 r. brazylijskie Ministerstwo Zdrowia ogłosiło stan zagrożenia zdrowia publicznego w związku z nietypowym wzrostem liczby przypadków małopłówa u dzieci rodzących się w stanie Pernambuco w 2015 r.; mając na uwadze, że ten uderzający wzrost jest widoczny zwłaszcza w przypadku najpoważniejszych form małopłówa, choć z niektórych sprawozdań wynika, że częstość występowania łagodniejszych postaci tej choroby była wyjątkowo wysoka nawet na kilka lat przed wystąpieniem epidemii wirusa Zika w 2015 r.;

⁽¹⁾ Dz.U. L 293 z 5.11.2013, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 104.

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

- H. mając na uwadze, że cykl życia komara zależy od klimatu, siedliska i różnorodności biologicznej, oraz mając na uwadze, że rozprzestrzenianie się komarów ułatwiają czynniki ludzkie, takie jak zmiana klimatu, siedliska wodne zakładane przez człowieka, wylesianie, urbanizacja i brak urządzeń sanitarnych, odpady komunalne, konflikty oraz podróżowanie;
- I. mając na uwadze, że epidemia wirusa Zika uwydatnia nierówności istniejące w dotkniętych nią państwach, w tym nierówności w zakresie systemów zdrowia publicznego i warunków życia, ponieważ w nieproporcjonalnie większym stopniu dotyka najuboższych członków społeczeństwa, którzy często mieszkają obok otwartych zbiorników wodnych i nie dysponują wystarczającymi środkami pozwalającymi na przeciwdziałanie zachorowaniom i walkę z chorobą; mając na uwadze, że kobiety wciąż stanowią większość ubogiej ludności świata, a ich sytuacja jest szczególnie istotna, gdyż to one ponoszą w gospodarstwach domowych główną odpowiedzialność za żywność, czystą wodę, higienę oraz wychowywanie dzieci z zespołami powiązаныmi z małopłóciem, co może wymagać dodatkowych środków finansowych, w szczególności gdy nie są wdrażane odpowiednie lub przystępne cenowo struktury wsparcia;
- J. mając na uwadze, że w kilku państwach europejskich odnotowano przypadki przywleczenia wirusa Zika; mając na uwadze, że w dniu 11 lutego 2016 r. ECDC zwróciło uwagę na przypadek małopłócia płodu wykryty w Słowenii u ciężarnej, u której podczas ciąży wystąpiły objawy zakażenia wirusem Zika w trakcie jej pobytu w Brazylii;
- K. mając na uwadze, że według stanu na dzień 9 lutego 2016 r. na kontynencie europejskim nie odnotowano żadnego przypadku zakażenia rodzimego wirusem Zika, lecz kilka takich przypadków odnotowano w europejskich regionach najbardziej oddalonych;
- L. mając na uwadze, że występowanie wirusa jest związane ze skupiskami małopłócia i innych zaburzeń neurologicznych, w tym zespołu Guillaina-Barrégo; mając na uwadze, że w dniu 1 lutego 2016 r. WHO ogłosiła, że istnieje poważne podejrzenie występowania związku przyczynowego między zakażeniem wirusem Zika podczas ciąży a małopłóciem, jednak związek ten nie został jeszcze naukowo udowodniony;
- M. mając na uwadze, że w oparciu o rosnącą liczbę badań wstępnych istnieje między badaczami zgoda co do tego, że wirus Zika stanowi jedną z przyczyn małopłócia⁽¹⁾, schorzenia uszkadzającego komórki płodowe tworzące mózg⁽²⁾, wskutek którego dzieci rodzą się z nienaturalnie małymi głowami, co w większości przypadków wiąże się także z opóźnionym rozwojem mózgu, oraz iż okazuje się, że wirus ten może uszkodzić płód w czasie ciąży⁽³⁾, a także że jest również przyczyną występowania zespołu Guillaina-Barrégo; mając na uwadze, że wątpliwość dotycząca zdrowia nienarodzonych dzieci, a także wątpliwość dotycząca mechanizmów przenoszenia wirusa stawia kobiety i dorastające dziewczęta, w szczególności kobiety w ciąży i ich rodziny, w niezwykle trudnej sytuacji, zwłaszcza w odniesieniu do ich zdrowia oraz długofalowych konsekwencji dla gospodarstwa domowego, a także mając na uwadze, że te wątpliwości nie powinny w żadnym wypadku uzasadniać odwlekania pilnych decyzji i działań niezbędnych do rozwiązania tego kryzysu;
- N. mając na uwadze, że istnieje wiele potencjalnych przyczyn małopłócia, lecz jego przyczyna często pozostaje nieznana, oraz mając na uwadze, że wobec braku określonych metod leczenia małopłócia istotne jest powołanie multidyscyplinarnego zespołu zajmującego się badaniem noworodków i dzieci z małopłóciem oraz opieką nad nimi, a także mając na uwadze, że wczesna interwencja połączona z programami stymulacji i zabaw może wywierać pozytywny wpływ na rozwój, a poradnictwo rodzinne i pomoc dla rodziców również mają ogromne znaczenie;
- O. mając na uwadze, że skupisko małopłócia w Brazylii jest przez argentyńskich i brazylijskich naukowców łączone z larwobójczym pyriproksyfenem, który był w 2014 r. stosowany w ujęciach wody pitnej na zagrożonych obszarach Brazylii; mając na uwadze, że w związku z tą ewentualną zależnością instytucje samorządowe na szczeblu lokalnym w stanie Rio Grande do Sul położonym na południu Brazylii, wbrew zaleceniom Ministerstwa Zdrowia oraz zgodnie z zasadą ostrożności, zaprzestały jego stosowania od dnia 13 lutego 2016 r.;

⁽¹⁾ <http://www.who.int/features/qa/zika/en/>

⁽²⁾ <http://www.nature.com/news/zika-highlights-role-of-controversial-fetal-tissue-research-1.19655>

⁽³⁾ Brasil, P. et al. N. Eng. J. Med. <http://dx.doi.org/10.1056/NEJMoa1602412> (2016).

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

- P. mając na uwadze, że w 700 przypadkach spośród 4 783 przypadków małogłowia zgłoszonych od października 2015 r. stwierdzono, że małogłowie nie występuje;
- Q. mając na uwadze, że wśród 404 niemowląt z potwierdzonym małogłowiem jedynie u 17 uzyskano pozytywny wynik badania na występowanie wirusa Zika;
- R. mając na uwadze, że na europejskich terytoriach zamorskich wirus Zika występuje od 2013 r.;
- S. mając na uwadze, że w sezonie letnim w 2016 r. w Europie istnieje ryzyko wystąpienia przypadku lokalnego przeniesienia wirusa przez wektory;
- T. mając na uwadze, że obecnie brak jest określonego leczenia i szczepionki, jednak mając na uwadze, że indyjskie przedsiębiorstwo Bharat Biotech ogłosiło w dniu 3 lutego 2016 r., że „opracowuje dwie potencjalne szczepionki, z których jedna jest szczepionką rekombinowaną, a druga – szczepionką inaktywowaną poddawaną obecnie badaniom przedklinicznym na zwierzętach”;
- U. mając na uwadze, że wirus Zika może być przenoszony drogą płciową ⁽¹⁾ ⁽²⁾ oraz że WHO stwierdziła, iż zakażenie drogą płciową jest „stosunkowo powszechne” ⁽³⁾;
- V. mając na uwadze, że zgłaszano także przypadki przenoszenia wirusa Zika powiązane z przetaczaniem krwi;
- W. mając na uwadze, że istnieje realne zagrożenie transgranicznego przenoszenia zakażeń wywołanych wirusem Zika przez zakażonych podróżnych i w ramach globalnego handlu;
1. przyjmuje do wiadomości, że ludzie zarażają się wirusem Zika przede wszystkim wskutek ukąszenia przez zakażonego komara z rodzaju *Aedes*, zwłaszcza *Aedes aegypti* w regionach tropikalnych, oraz że jest to ten sam komar, który przenosi dengę, gorączkę chikungunya i żółtą gorączkę;
 2. zauważa, że według oceny sporządzonej przez ECDC, z uwagi na fakt, że nie istnieje ani leczenie, ani szczepionki, oraz że komary przenoszące wirusa Zika kęszą zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz pomieszczeń, głównie w ciągu dnia, zapobieganie polega obecnie przede wszystkim na stosowaniu środków ochrony osobistej, na przykład na noszeniu nasączonych permetryną koszul z długim rękawem i długich spodni (zwłaszcza w tych porach dnia, w których komary przenoszące wirusa Zika są najbardziej aktywne) oraz na spaniu i odpoczywaniu w osłoniętych lub klimatyzowanych pomieszczeniach, a w innych przypadkach na stosowaniu moskitier;
 3. podkreśla wagę ustanowienia planów komunikacji na najbardziej odpowiednią skalę w celu podnoszenia świadomości wśród ludności oraz promowania właściwych zachowań w celu unikania ukąszeń przez komary;
 4. z zadowoleniem przyjmuje fakt ciągłego monitorowania sytuacji przez ECDC; wzywa ECDC, aby regularnie aktualizowało swoje oceny ryzyka i informacje epidemiologiczne; uważa, że ECDC powinno ustanowić komitet ekspertów w dziedzinie tropikalnych chorób zakaźnych w celu skutecznego koordynowania i monitorowania wszystkich działań, które należy wdrożyć w UE;
 5. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji w sprawie uruchomienia środków w wysokości 10 mln EUR na badania nad wirusem Zika i zaleca skupianie się na przypadkach poważnych wrodzonych nieprawidłowości w budowie mózgu występujących w Ameryce Łacińskiej oraz ich podejrzewanego związku z zakażeniami wywołanymi przez wirusa Zika; wątpi jednak, czy kwota ta jest współmierna do ogromnego wyzwania naukowego związanego z poznaniem choroby wywoływanej przez wirusa Zika oraz jej powikłań neurologicznych i opracowaniem badań diagnostycznych, a także metody leczenia samej choroby;

⁽¹⁾ <http://www.dallascounty.org/department/hhs/press/documents/PR2-2-16DCHHSReportsFirstCaseofZikaVirusThroughSexualTransmission.pdf>

⁽²⁾ <https://www.rt.com/news/333855-zika-sex-case-france/>

⁽³⁾ <http://www.reuters.com/article/us-health-zika-qanda-factbox-idUSKCN0X22TY>

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

6. zauważa, że wirus Zika został wykryty w 28 państwach i może wywoływać skutki potencjalnie zmieniające całe życie, zwłaszcza wśród młodych i ubogich kobiet, z których ogromna większość żyje w najmniej rozwiniętych regionach tych państw; podkreśla w kontekście prawdopodobnego dalszego rozprzestrzeniania się choroby, że wnioski wyciągnięte z ubiegłorocznego kryzysu wywołanego wirusem Ebola muszą być pilnie zastosowane w praktyce przez społeczność międzynarodową;
7. podkreśla, że badania powinny się koncentrować przede wszystkim na środkach zapobiegawczych pozwalających unikać rozprzestrzeniania się wirusa oraz na metodach leczenia; wzywa do ukierunkowania badań dotyczących wirusa Zika na trzy następujące obszary: badanie poważnie podejrzanego związku między wirusem Zika a wrodzonymi nieprawidłowościami w budowie mózgu, opracowywanie metod leczenia i szczepionek oraz opracowywanie badań umożliwiających szybkie i skutecznie postawienie diagnozy;
8. podkreśla potrzebę prowadzenia dalszych badań nad ewentualnym związkiem między małopłóciem a larwobójczym pyriproksyfenem, biorąc pod uwagę fakt, że brak jest naukowych dowodów obalających fakt istnienia takiego związku;
9. podkreśla, że w badaniach nie należy pomijać innych możliwych i dodatkowych przyczyn małopłocia;
10. zwraca uwagę na dostępne w ramach programu „Horyzont 2020” i 7PR dalsze możliwości finansowania badań nad rozwojem szczepionek przeciwko malarii i zanieczyszczonym chorobom zakaźnym, w tym przeciwko wirusowi Zika;
11. wzywa Komisję do zapewnienia, aby w przypadku przeznaczania publicznych środków unijnych na badania wyniki tych badań nie były objęte prawami własności intelektualnej oraz aby pacjentom zagwarantowana była dostępność cenowa produktów opracowanych na ich podstawie;
12. wzywa Komisję do zaproponowania konkretnych środków dla tych europejskich regionów, w których wirus Zika już się rozprzestrzenił, w celu wyeliminowania wszystkich możliwych wektorów jego przenoszenia w tych regionach, udzielenia pomocy zakażonym osobom, zwłaszcza kobietom w ciąży, oraz unikania przenoszenia wirusa na szerszą skalę w tych regionach oraz w pozostałej części kontynentu europejskiego;
13. wzywa Komisję do przedstawienia planu działania w celu zapobieżenia rozprzestrzenianiu się wirusa w Europie oraz wsparcia państw członkowskich i państw trzecich walczących z tą epidemią w regionach, w których występuje ona na większą skalę (zwłaszcza na Karaibach oraz w Ameryce Środkowej i Południowej); uważa, że w takim planie należy uwzględnić ukierunkowaną i odpowiednio bezpłatną dystrybucję barier mechanicznych, takich jak moskitiery (w celu uniknięcia pokąsania przez komary) i prezerwatywy (w celu uniknięcia przenoszenia drogą płciową); wzywa Komisję do opracowania protokołu zarządzania ukierunkowanego na obywateli, którzy mogą być zakażeni wirusem Zika ze względu na swój kontekst epidemiologiczny, z myślą o skutecznym przerwaniu łańcucha przenoszenia wirusa drogą płciową i przez krew dzięki szybkiemu wykrywaniu;
14. zwraca uwagę na konieczność przyjęcia, przy rozważaniu finansowania i określaniu potrzeb laboratoryjnych, podejścia uwzględniającego różnice płci z uwagi na złożoność procesów badania i opracowywania bezpiecznych, skutecznych, przystępnych cenowo i możliwych do dostarczenia szczepionek dla kobiet w ciąży, które są często wykluczane z wczesnych badań klinicznych; wzywa darczyńców finansowych do zachowania realizmu w odniesieniu do oczekiwanych kosztów rozwoju tych szczepionek, zwłaszcza przy alokowaniu unijnych środków finansowania badań, oraz do priorytetowego traktowania bezpieczeństwa dziewcząt i kobiet;
15. wskazuje, że wirus Zika uwidoczniał słabości zarówno w zakresie mechanizmów reagowania systemów zdrowia publicznego, zwłaszcza na poziomie podstawowej opieki zdrowotnej, jak i świadczenia usług w dziedzinie zdrowia reprodukcyjnego oraz praw kobiet i dziewcząt w zagrożonych państwach, przede wszystkim w odniesieniu do informowania i opieki podczas ciąży i po jej zakończeniu, a także w odniesieniu do zapobiegania ciąży i jej przerywania, podczas gdy urzędnicy państwowi w tych państwach zalecali kobietom odłożenie ciąży do momentu, w którym dostępnych będzie więcej informacji na temat wirusa Zika;
16. dostrzega potrzebę zwiększenia możliwości laboratoryjnych w odniesieniu do potwierdzania podejrzanych przypadków zakażenia wirusem Zika w UE/EOG z myślą o odróżnieniu zakażeń wywołanych wirusem Zika od innych zakażeń arbowirusowych (na przykład dengi i gorączki chikungunya); wzywa państwa członkowskie i Komisję do koordynacji prac badawczych między laboratoriami badającymi wirusa Zika oraz do promowania zakładania takich laboratoriów w tych państwach członkowskich, w których jeszcze one nie istnieją;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

17. wzywa UE i państwa członkowskie do zaproponowania strategii ułatwiających powiązanie ze sobą producentów szczepionek, centra ds. zapobiegania chorobom i ich kontroli oraz inne narodowe i państwowe agencje ds. zdrowia publicznego i świadczeniodawców w celu promowania wymiany danych oraz analiz;

18. podkreśla wagę zwiększania świadomości wśród położników, pediatrów i neurologów w zakresie tego, że pacjentów, którzy od 2014 r. podróżowali do Brazylii i innych zagrożonych państw, oraz pacjentów wykazujących wrodzone nieprawidłowości w obrębie budowy ośrodkowego układu nerwowego, małogłowię i zespół Guillaina-Barrégo (GBS) należy badać pod kątem zakażeń wirusem Zika;

19. zauważa z zaniepokojeniem, że w wielu krajach, których dotyczy ten problem, ciąża nie jest po prostu wyborem, zwłaszcza w państwach o stale wysokich wskaźnikach przemocy seksualnej; wzywa UE do wspierania zagrożonych państw w zapewnieniu powszechnego dostępu do podstawowej opieki zdrowotnej, w tym opieki przedporodowej i poporodowej oraz badań diagnostycznych pod kątem wirusa Zika, a także wzywa UE do wspierania władz zagrożonych krajów w przekazywaniu kompleksowych informacji i pakietu świadczeń w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, w tym odnoszących się do możliwości planowania rodziny, z naciskiem na dostęp do całej gamy wysokiej jakości metod antykoncepcji dla wszystkich kobiet i dorastających dziewcząt oraz na dostęp do bezpiecznej aborcji w celu zwalczania rosnącej od czasu wybuchu epidemii liczby niebezpiecznych zabiegów aborcji, oraz – w tym kontekście – do nawiązania z krajami partnerskimi niezbędnego dialogu na temat antykoncepcji oraz praw kobiet i dziewcząt;

20. wskazuje, że jak do tej pory (według stanu na dzień 10 lutego 2016 r.) 25 państw UE/EOG, Stany Zjednoczone Ameryki oraz Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób zaleciły kobietom w ciąży oraz kobietom próbującym zajść w ciążę odłożenie podróży na obszary występowania wirusa Zika;

21. wzywa Komisję, z uwagi na fakt, że obecnie nie istnieje ani profilaktyka, ani metoda leczenia zakażeń wirusem Zika, a ponadto z uwagi na fakt, że nie ma chroniącej przed nim szczepionki, a także z uwagi na ryzyko wystąpienia w sezonie letnim w 2016 r. w Europie przypadku lokalnego przeniesienia wirusa drogą wektorową, do przeprowadzenia natychmiastowej analizy środków owadobójczych pod względem zdrowia ludzkiego i skuteczności w odniesieniu do komarów jako wektorów zakażenia; wzywa również Komisję do uzgodnienia zbioru wytycznych w zakresie profilaktyki, które miałyby zostać wdrożone tego lata przez władze krajowe;

22. przyznaje, że opublikowany został algorytm badań dla ciężarnych kobiet powracających z obszarów, w których nadal odnotowuje się przypadki przenoszenia wirusa Zika; wskazuje jednak, że kwestią, którą jak dotąd nie zajęły się organy ochrony zdrowia, jest długi okres wykrywania wirusa Zika w nasieniu oraz udokumentowanie przenoszenia wirusa Zika podczas stosunku seksualnego, co może mieć skutki dla podróżnych płci męskiej powracających z regionów, w których nadal odnotowuje się przypadki przenoszenia; wyraża przekonanie, że z uwagi na częste występowanie bezobjawowych zakażeń, podróżnym płci męskiej należy zalecać korzystanie z prezerwatywy po powrocie z regionów, w których nadal odnotowuje się przypadki przenoszenia, do momentu, w którym dostępne będą rozstrzygające dane na temat znaczenia tej drogi przenoszenia;

23. wzywa Komisję i państwa członkowskie, w następstwie wydania przez WHO zaleceń w sprawie działań zapobiegawczych w państwach europejskich, do znacznego wzmocnienia monitorowania inwazyjnych gatunków komarów i zintensyfikowania walki z komarami poprzez eliminowanie terenów rozrodu (takich jak sadzawki) oraz planowanie opryskiwania przy użyciu środków owadobójczych w przypadku wystąpienia choroby, a także do poprawienia wskaźnika dezynfekcji ładunków, nośników ładunków oraz kabin i przedziałów pasażerskich samolotów przybywających z zakażonych krajów;

24. wzywa ambasadę UE i państw członkowskich do przekazywania informacji obywatelom UE mieszkającym na zagrożonych obszarach i podróżującym na te obszary oraz do udzielania im pomocy;

25. wzywa przewoźników lotniczych z UE i państw trzecich do należytego i prawidłowego dezynfekowania samolotów przybywających z zagrożonych obszarów;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

26. wzywa UE do konsultowania się z państwami członkowskimi i państwami trzecimi (władzami na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym), które dysponują specjalistyczną wiedzą w zakresie monitorowania komarów z rodzaju *Aedes*, uwrażliwiania na nie, zapobiegania ich występowaniu lub walki z nimi – takimi jak rząd regionalny Madery i urząd miasta Funchal, które mają ponad dziesięcioletnie doświadczenia w tej kwestii, oraz z francuskimi regionami najbardziej oddalonymi i terytoriami zamorskimi, które dysponują długoletnią wiedzą specjalistyczną w dziedzinie niedawno odkrytych i rozprzestrzeniających się chorób przenoszonych przez wektory, a zwłaszcza w dziedzinie wirusa Zika – w celu opracowania własnej strategii wobec wirusa Zika;
27. wskazuje na potrzebę przyjęcia skoordynowanego podejścia na szczeblu unijnym i międzynarodowym do walki z tą epidemią; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście ustanowienie europejskiego korpusu medycznego i uważa go za odpowiednie rozwiązanie w zakresie pomocy w mobilizacji zespołów medycznych, zespołów ds. zdrowia publicznego oraz sprzętu do zwalczania w razie potrzeby wirusa Zika; wzywa Komisję także do pilnego wysunięcia propozycji horyzontalnej strategii UE w dziedzinie zdrowia globalnego, która miałaby na celu ustanowienie nowych ram zrównoważonego rozwoju oraz jego celów;
28. zwraca się do Komisji, aby ta – we współpracy z innymi partnerami – udzielała pomocy przy monitorowaniu rozprzestrzeniania się wirusa Zika także w krajach rozwijających się oraz uwzględniała odpowiednie mechanizmy reagowania w zakresie zwiększenia możliwości w dziedzinie zdrowia, szkolenia personelu medycznego, nadzoru epidemiologicznego, edukowania i mobilizowania społeczności oraz walki z populacjami komarów w ramach istniejących krajowych programów rozwojowych wspólnie z zagrożonymi państwami;
29. podkreśla potrzebę zapewnienia, aby każda propozycja była oparta na szerokim wachlarzu badań epidemiologicznych obejmujących nie tylko skutki wywoływane przez wirusa Zika, ale także inne przyczyny prowadzące do tych skutków;
30. wzywa państwa członkowskie do podnoszenia wśród lekarzy i klinik zajmujących się zdrowiem podróżnych świadomości w zakresie ewolucji epidemii wirusa Zika oraz rozważanych przez władze na zagrożonych obszarach środków zwalczania wektorów, tak aby uwzględniali oni zakażenia wirusem Zika przy diagnostyce różnicowej mieszkańców i podróżnych przybywających z tych obszarów oraz mogli przygotować się na ewentualność kwarantanny podróżnych, u których podejrzewa się zakażenie wirusem Zika, w celu zapobiegania przypadkom rodzimego przeniesienia; wzywa krajowe organy ochrony zdrowia do zorganizowania kampanii informacyjnej koordynowanej przez ECDC, której celem byłoby informowanie i uspokajanie obywateli Unii Europejskiej oraz unikanie niepotrzebnej paniki;
31. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia czujności w zakresie wczesnego wykrywania zawleczonych przypadków zakażenia wirusem Zika do UE, w tym unijnych krajów i terytoriów zamorskich oraz unijnych regionów najbardziej oddalonych, zwłaszcza tam, gdzie występują wektory lub potencjalne wektory, w celu ograniczenia ryzyka rodzimego przeniesienia; przyznaje ponadto, że ryzyko zawleczenia wirusa Zika do regionów umiarkowanej strefy klimatycznej (w tym regionów Ameryki Północnej i Europy), w których występuje duża liczba komarów rodzaju *Aedes*, choć prawdopodobnie niewielkie i sezonowe, jednak istnieje i może skutkować rodzimym przeniesieniem;
32. podkreśla wagę dostępu do szerokiego wachlarza świadczeń zdrowotnych w walce z chorobą wywołaną przez wirusa Zika;
33. popiera wezwania, z którymi występuje Organizacja Narodów Zjednoczonych⁽¹⁾ i które dotyczą uchylenia przepisów i zasad ograniczających dostęp do świadczeń w dziedzinie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz prawa w tym zakresie z naruszeniem norm międzynarodowych, a także potwierdza swoją gotowość do zapewnienia, aby mechanizmy reagowania w zakresie zdrowia publicznego funkcjonowały w sposób zgodny z prawami człowieka, zwłaszcza w odniesieniu do praw w obszarze zdrowia i związanych ze zdrowiem;
34. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz Światowej Organizacji Zdrowia.

(¹) <http://www.un.org/apps/news/story.asp?NewsID=53173#.VswcHE32aUk>.

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0123

Sytuacja w Polsce

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie sytuacji w Polsce (2015/3031(RSP)) (2018/C 058/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktaty Unii Europejskiej, a zwłaszcza art. 2, 3, 4 i 6 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 marca 2014 r. pt. „Nowe ramy UE na rzecz umocnienia praworządności” (COM(2014)0158),
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając europejską konwencję praw człowieka (EKPC),
 - uwzględniając debatę plenarną, która miała miejsce w Parlamencie w dniu 19 stycznia 2016 r., w sprawie sytuacji w Polsce,
 - uwzględniając opinię Komisji Weneckiej z dnia 12 marca 2016 r. dotyczącą przyjętej w dniu 22 grudnia 2015 r. nowelizacji polskiej Ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że poszanowanie praworządności, demokracji, praw człowieka, podstawowych swobód i wartości oraz zasad zapisanych w Traktatach UE i w międzynarodowych instrumentach w dziedzinie praw człowieka stanowi zobowiązanie spoczywające na Unii i jej państwach członkowskich, którego należy przestrzegać;
- B. mając na uwadze, że – w rozumieniu art. 2 TUE – UE opiera się na poszanowaniu godności osoby ludzkiej, wolności, demokracji, równości, państwa prawnego i praw człowieka, w tym praw osób należących do mniejszości, wartości wspólnych dla wszystkich państw członkowskich, których musi przestrzegać UE, jak i każde państwo członkowskie we wszystkich podejmowanych działaniach;
- C. mając na uwadze, że – zgodnie z art. 4 ust. 2 TUE – UE musi szanować równość państw członkowskich wobec Traktatów, jak również tożsamość narodową tych państw;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z art. 4 ust. 3 TUE i zgodnie z zasadą lojalnej współpracy Unia i państwa członkowskie wzajemnie się szanują i udzielają sobie wzajemnego wsparcia w wykonywaniu zadań wynikających z Traktatów;
- E. mając na uwadze, że zgodnie z art. 17 TUE Komisja musi czuwać, aby Traktaty te były przestrzegane;
- F. mając na uwadze, że praworządność jest podstawą demokracji i jedną z fundamentalnych zasad UE, funkcjonującą na zasadzie domniemania wzajemnego zaufania, że państwa członkowskie przestrzegają zasad demokracji, rządów prawa i praw podstawowych zapisanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej i EKPC;
- G. mając na uwadze, że skuteczny, niezależny i bezstronny system sądowy ma zasadnicze znaczenie dla praworządności i zapewnienia obywatelom Europy ochrony praw podstawowych i wolności obywatelskich;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

- H. mając na uwadze, że Trybunał Konstytucyjny został powołany jako jeden z kluczowych elementów systemu kontroli i równowagi demokracji konstytucyjnej i rządów prawa w Polsce;
- I. mając na uwadze, że niedawne wydarzenia w Polsce, szczególnie spór polityczny i prawny dotyczący składu Trybunału Konstytucyjnego i nowych zasad jego funkcjonowania (który dotyczy między innymi kwestii rozpatrywania spraw i ich kolejności, podniesienia kworum i większości niezbędnej do podejmowania przez Trybunał decyzji) wzbudziły obawy co do zdolności Trybunału Konstytucyjnego do pełnienia przypisanej mu roli strażnika konstytucji i gwarantowania poszanowania praworządności;
- J. mając na uwadze, że Komisja Wenecka wyraźnie stwierdziła, iż Trybunał Konstytucyjny nie może pełnić swej roli gwaranta prymatu Konstytucji w Polsce z uwagi na fakt, że wyrok Trybunału z dnia 9 marca 2016 r. nie został opublikowany i nie może w związku z tym wejść w życie, co podważa praworządność; mając na uwadze, że Komisja Wenecka ostrzegła, iż paraliż Trybunału zagrazi demokracji, prawom człowieka i praworządności;
- K. mając na uwadze, że działania polskiego rządu i Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej wobec Trybunału Konstytucyjnego stanowią zagrożenie dla demokracji konstytucyjnej;
- L. mając na uwadze, że po debacie orientacyjnej z dnia 13 stycznia 2016 r. Komisja postanowiła rozpocząć zorganizowany dialog w zakresie ramowej procedury oceny państwa prawnego i wysłała pismo do polskiego rządu w celu uzyskania wyjaśnienia odnośnie do sytuacji panującej w Polsce;
- M. mając na uwadze, że Komisja, jako strażniczka Traktatów, zbierze teraz i zbada wszystkie istotne informacje oraz oceni, czy są wyraźne przesłanki istnienia systemowego zagrożenia praworządności;
- N. mając na uwadze, że ramowa procedura oceny państwa prawnego ma na celu przeciwdziałanie zagrożeniom dla praworządności, które mają charakter systemowy, zwłaszcza w sytuacjach, których nie można skutecznie rozwiązać za pomocą postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, oraz w przypadku gdy gwarancje praworządności istniejące na poziomie krajowym nie są już w stanie skutecznie neutralizować tych zagrożeń;
- O. mając na uwadze, że obowiązująca obecnie Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej, przyjęta w 1997 r., gwarantuje rozdział władz, pluralizm polityczny, wolność prasy i słowa oraz prawo do informacji;
- P. mając na uwadze, że oprócz kryzysu konstytucyjnego także inne kwestie powodują poważne zaniepokojenie Parlamentu Europejskiego, o ile mogą stanowić naruszenie prawa europejskiego i praw podstawowych, w tym praw kobiet; mając na uwadze, że takie posunięcia polskiego rządu muszą być bacznie obserwowane przez instytucje europejskie;
1. uważa, że kluczowe znaczenie ma zapewnienie pełnego poszanowania wspólnych wartości europejskich zapisanych w art. 2 TUE;
 2. uważa, że wszystkie państwa członkowskie muszą w pełni przestrzegać prawa UE w praktyce legislacyjnej i administracyjnej oraz że wszelkie ustawodawstwo, w tym prawo pierwotne wszystkich państw członkowskich i kandydatów do członkostwa, musi odzwierciedlać podstawowe wartości europejskie, w szczególności zasady demokracji, praworządność oraz prawa podstawowe, i być z nimi zgodne;
 3. jest poważnie zaniepokojony, że faktyczny paraliż Trybunału Konstytucyjnego w Polsce zagraża demokracji, prawom człowieka i praworządności;
 4. wzywa polski rząd do przestrzegania, opublikowania i pełnego oraz bezzwłocznego wykonania orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 marca 2016 r. oraz do wykonania orzeczeń z dnia 3 i z dnia 9 grudnia 2015 r.;
 5. wzywa polski rząd do zrealizowania w pełni zaleceń Komisji Weneckiej; podziela opinię Komisji Weneckiej, że polska Konstytucja oraz normy i standardy europejskie i międzynarodowe wymagają, aby orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego były przestrzegane;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

6. z zadowoleniem przyjmuje niedawną wizytę w Polsce wiceprzewodniczącego Komisji F. Timmermansa oraz jego oświadczenie wygłoszone na posiedzeniu Komisji w dniu 6 kwietnia 2016 r. w sprawie rozpoczęcia dialogu, aby znaleźć wyjście z obecnej sytuacji, w oparciu o pełne poszanowanie ram konstytucyjnych, co oznacza publikację i wykonanie orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego; podziela obawy wiceprzewodniczącego Komisji dotyczące możliwości pojawienia się dwóch równoległych systemów prawnych, co doprowadziłoby do stanu niepewności prawa;
 7. popiera decyzję Komisji w sprawie rozpoczęcia zorganizowanego dialogu w zakresie ramowej procedury oceny państwa prawnego, który powinien wyjaśnić, czy w Polsce istnieje systemowe zagrożenie dla wartości demokratycznych i praworządności; z zadowoleniem przyjmuje zapewnienie Komisji, że dialog z polskimi władzami będzie prowadzony w sposób bezstronny, w oparciu o fakty i w duchu współpracy, oraz wzywa Komisję, aby – o ile polski rząd nie wdroży zaleceń Komisji Weneckiej w ramach zorganizowanego dialogu – uruchomiła drugi etap procedury oceny państwa prawnego, polegający na wydaniu „zalecenia w sprawie praworządności” i zaoferowaniu Polsce wsparcia w opracowaniu rozwiązań wzmacniających praworządność;
 8. podkreśla niemniej jednak, że przy podejmowaniu wszelkich kroków konieczne jest respektowanie uprawnień UE i jej państw członkowskich, określonych w Traktatach i wynikających z zasady pomocniczości;
 9. wzywa Komisję do regularnego i dokładnego informowania Parlamentu o jej ocenach, dokonanych postępach i podjętych działaniach;
 10. wyraża nadzieję, że zorganizowany dialog między polskim rządem i Komisją sprawi, że polski rząd zmieni także inne podjęte przez siebie decyzje, które wzbudziły obawy co do ich prawomocności i potencjalnego wpływu na podstawowe prawa;
 11. oczekuje, że Komisja będzie jednakowo monitorować wszystkie państwa członkowskie pod kątem przestrzegania zasad demokracji, praworządności i praw podstawowych, a zatem unikać podwójnych standardów, oraz że będzie składać sprawozdania Parlamentowi;
 12. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.
-

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0128

Pakistan, w szczególności atak w Lahaur**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie Pakistanu, w szczególności ataku w Lahaur (2016/2644(RSP))**

(2018/C 058/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Pakistanu,
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Federiki Mogherini z dnia 27 marca 2016 r. w sprawie ataku w Lahaur, w Pakistanie;
- uwzględniając oświadczenie specjalnego przedstawiciela UE ds. praw człowieka Stavrosa Lambrinidisa z dnia 29 października 2014 r.,
- uwzględniając oświadczenia sekretarza generalnego ONZ Ban Ki-Moona z dnia 27 marca 2016 r. w sprawie ataku bombowego w Pakistanie oraz z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie ataku na uniwersytet Bacza Chan,
- uwzględniając oświadczenie Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 28 marca 2016 r. w sprawie zamachów terrorystycznych w Lahaur, w Pakistanie,
- uwzględniając sprawozdania specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. wolności religii lub przekonań,
- uwzględniając sprawozdanie specjalnej sprawozdawczynie ONZ do spraw mniejszości Rity Izsák-Ndiaye z dnia 5 stycznia 2015 r. dotyczące mowy nienawiści i podburzania do nienawiści wobec mniejszości w mediach,
- uwzględniając oświadczenie laureatki Pokojowej Nagrody Nobla i Nagrody im. Sacharowa Malali Yousafzai z dnia 27 marca 2016 r.,
- uwzględniając sprawozdanie specjalnej sprawozdawczynie ONZ ds. niezawisłości sędziów i prawników Gabrieli Knaul z dnia 4 kwietnia 2013 r. oraz sprawozdanie grupy roboczej ONZ ds. przymusowych lub wymuszonych zaginięć z dnia 26 lutego 2013 r. dotyczące misji w Pakistanie;
- uwzględniając art. 18 Powszechnej deklaracji praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie kary śmierci, zmienione w dniu 12 kwietnia 2013 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Pakistanu z dnia 20 lipca 2015 r.,
- uwzględniając przyjęty przez UE i Pakistan pięcioletni plan zaangażowania z marca 2012 r., zawierający takie priorytety jak dobre sprawowanie rządów i dialog na temat praw człowieka, a także ściśle związany z nim drugi dialog strategiczny między UE a Pakistanem z dnia 25 marca 2014 r.,
- uwzględniając wytyczne UE dotyczące propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań,

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2014 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 27 marca 2016 r. w wyniku samobójczego zamachu bombowego na placu zabaw w parku Gulshan-e-Iqbal w Lahaur zginęły ponad 73 osoby, a ponad 300 odniosło obrażenia, w tym wiele kobiet i dzieci; mając na uwadze, że do przeprowadzenia zamachu przyznała się islamistyczna grupa terrorystyczna Jamaat-ul-Ahrar, twierdząc, że umyślnie obrała za cel chrześcijan; mając jednak na uwadze, że większość rannych i zabitych to muzułmanie i wszyscy z nich byli Pakistańczykami;
- B. mając na uwadze, że w momencie zamachu terrorystycznego w Islamabadzie odbywały się gwałtowne demonstracje, podczas których zwolennicy Mutmaza Qadriego, skazanego za zabójstwo gubernatora Salmana Taseera, domagali się egzekucji kobiety oskarżonej o bluźnierstwo i skazanej na śmierć Asii Bibi, której bronił gubernator Salman Taseer; mając na uwadze, że po powieszeniu Qadriego w jego pogrzebie uczestniczyły dziesiątki tysięcy osób, czcząc go jak bohatera, a w mediach społecznościowych krążyły zdjęcia; mając na uwadze, że sędzia, który w pierwszej instancji skazał Qadriego, był zmuszony uciec z kraju, gdyż grożono mu śmiercią;
- C. mając na uwadze, że niektóre ugrupowania ekstremistyczne mogą bez przeszkód rozwijać swą ideologię i prowadzić działalność, na przykład niektóre związki studenckie i forum prawników Chatm-e-Nubuwwat, które według doniesień jest siłą sprawczą wzrostu liczby postępowań pod zarzutem bluźnierstwa w sądach pakistańskich oraz występuje przeciwko jakimkolwiek próbom reformy odpowiednich przepisów przez ustawodawcę;
- D. mając na uwadze, że chrześcijanom i innym mniejszościom grożą nie tylko prześladowania ze strony ekstremistów, ale również dyskryminacja prawna, w szczególności na podstawie pakistańskich przepisów dotyczących bluźnierstwa, które są dyskryminujące i powszechnie nadużywane przez osoby kierujące się motywami osobistymi lub politycznymi; mając na uwadze, że na podstawie tych przepisów nadal przedstawia się zarzuty również muzułmanom;
- E. mając na uwadze, że od lat terroryzm i ekstremizm islamski są tragiczne w skutkach dla narodu pakistańskiego, w szczególności dla mniejszości religijnych, kobiet i dzieci; mając na uwadze, że od przyjęcia przez Parlament w dniu 15 stycznia 2015 r. ostatniej rezolucji w sprawie Pakistanu ⁽²⁾, w sytuacji obowiązywania dyskryminujących przepisów i niedostatecznego egzekwowania, dokonano kilkudziesięciu nowych terrorystycznych i brutalnych ataków przeciwko mniejszościom religijnym;
- F. mając na uwadze, że szereg grup terrorystycznych w Pakistanie obiera za cel takie mniejszości religijne jak: ahmadyci, chrześcijanie, szyici, hinduiści, a także sunnici o odmiennych poglądach; mając na uwadze, że w rocznym raporcie za rok 2015 pakistańska komisja ds. praw człowieka zauważyła, iż w większości przypadków sprawcy pozostają bezkarni;
- G. mając na uwadze doniesienia, że grupy ekstremistyczne nadal wykorzystują dzieci do samobójczych zamachów bombowych; mając na uwadze, że rządowi nie udało się uchwalić przepisów ustanawiających krajową komisję ds. praw dziecka, która byłaby niezależnym organem mającym chronić i egzekwować prawa dzieci;
- H. mając na uwadze, że po masakrze w szkole, jakiej dopuścili się talibscy rebelianci w grudniu 2014 r., rząd Pakistanu wprowadził ponownie po sześciomiesięcznym moratorium karę śmierci, początkowo jedynie za działalność terrorystyczną, ale później również za wszystkie przestępstwa zagrożone karą śmierci; mając na uwadze, że do końca 2015 r. w Pakistanie wykonano 326 egzekucji – najwięcej kiedykolwiek odnotowanych – co stawia Pakistan na trzecim miejscu w świecie;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0470.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0007.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- I. mając na uwadze, że skutkiem walk między pakistańskim wojskiem i pozapaństwowymi ugrupowaniami zbrojnymi jest ponad milion osób wewnętrznie przesiedlonych;
- J. mając na uwadze, że kobiety z pakistańskich mniejszości religijnych są porywane, zmuszane do małżeństwa i do przejścia na islam, a zjawisko to jest powszechnie ignorowane przez policję i władze cywilne;
- K. mając na uwadze, że Pakistan odgrywa istotną rolę we wspieraniu stabilności w Azji Południowej i dlatego powinien służyć przykładem, dbając o praworządność i chroniąc prawa człowieka;
- L. mając na uwadze, że UE jest nadal w pełni zdecydowana kontynuować dialog i współpracę z Pakistanem w ramach pięcioletniego planu zaangażowania;
 1. jest głęboko wstrząśnięty atakiem, jakiego dokonano w dniu 27 marca 2016 r. w Lahaur i zdecydowanie potępia takie bezsensowne akty przemocy wobec tak wielu niewinnych ludzi;
 2. głęboko współczuje i składa kondolencje rodzinom ofiar oraz wyraża solidarność z narodem i rządem Pakistanu;
 3. podkreśla, że absolutnie konieczne jest postawienie sprawców ataku w Lahaur przed sądem; wzywa władze Pakistanu, w szczególności władze lokalne i regionalne, by zadbały o skuteczne zbadanie i osądzenie tych aktów;
 4. wyraża głębokie zaniepokojenie systematycznym i poważnym naruszeniem wolności religii i przekonań w Pakistanie; podkreśla znaczenie, jakie ma poszanowanie praw podstawowych wszystkich mniejszości religijnych i etnicznych mieszkających w Pakistanie, tak by nadal mogły one żyć w warunkach godności, równości i bezpieczeństwa oraz z całkowitą swobodą praktykować swoją religię bez żadnego przymusu, dyskryminacji, zastraszania lub nękania, zgodnie z fundamentalnymi zasadami Pakistanu;
 5. z zadowoleniem przyjmuje reformatorskie inicjatywy rządu, np. ustawę o penalizacji małżeństw dzieci, ustawę o ochronie kobiet przed przemocą i napastowaniem, odblokowanie portalu YouTube, decyzję dotyczącą uznania świąt Holi, Diwali i Wielkanocy za dni świąteczne mniejszości religijnych, a także osobiste wysiłki premiera Nawaza Sharifa, by wziąć udział w hinduskich obchodach uroczystości religijnych; apeluje do rządu o dalsze zintensyfikowanie wysiłków na rzecz propagowania wśród obywateli postaw sprzyjających mniejszościom i odmiennym poglądom; przypomina w tym kontekście krajowy plan działania, obiecowane i pilnie potrzebne reformy madras, a zwłaszcza działania rządu służące zwalczaniu mowy nienawiści oraz dotychczas niezrealizowaną reformę policji i wymiaru sprawiedliwości; zwraca uwagę, że w przyszłości należy podejmować bardziej ambitne środki, zwłaszcza w zakresie kształcenia (usuwając z programów nauczania i podręczników treści rodzące niechęć i uprzedzenia), a także w zakresie ścigania osób podlegających do przemocy;
 6. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie rządu pakistańskiego do zwalczania zagrożenia związanego z ekstremizmem religijnym; zachęca do nieustannego dialogu między UE i jej państwami członkowskimi a Pakistanem dotyczącego zapewniania ochrony i promowania praw człowieka, zwłaszcza w odniesieniu do ich wysiłków służących zwalczaniu terroryzmu oraz przez wdrażanie przepisów w dziedzinie bezpieczeństwa;
 7. uważa, że mimo iż operacja wojskowa zapowiedziana w regionie Pendżabu jest kluczowa w walce z terroryzmem, równie istotne znaczenie ma zwycięstwo w ideologicznej walce z ekstremizmem, które zagwarantuje, że Pakistan stanie się w przyszłości krajem tolerancyjnym i postępowym;
 8. wzywa władze Pakistanu do walki z wykluczeniem społecznym i gospodarczym, obejmującym także przeważającą większość chrześcijan oraz inne mniejszości religijne, które znajdują się w niezwykle trudnej sytuacji;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

9. wyraża zaniepokojenie, że w Pakistanie wciąż stosuje się prawo dotyczące bluźnierstwa i uważa, że powoduje ono eskalację nietolerancji religijnej; domaga się zatem, aby rząd pakistański dokonał przeglądu tego prawa oraz jego stosowania; apeluje do władz o niezwłoczne wydanie rzetelnych wyroków w sprawach dotyczących bluźnierstwa; zwraca przede wszystkim uwagę na sprawę Asii Bibi i zdecydowanie zachęca Sąd Najwyższy do wydania decyzji w tej sprawie;
10. wzywa władze Pakistanu do zagwarantowania niezawisłości sądów, rządów prawa i uczciwego procesu w zgodzie z międzynarodowymi normami w zakresie postępowań sądowych; ponadto apeluje do władz Pakistanu o zapewnienie właściwej ochrony wszystkim osobom objętym postępowaniem w sprawach o bluźnierstwo, zwłaszcza przedstawicielom zawodu prawniczego w kraju, a także zapewnienie ochrony przed samosądem dla oskarżonych, świadków, rodzin i społeczności, w tym osób uniewinnionych, które nie mogą powrócić do swoich domów; wzywa rząd pakistański do zapewnienia ofiarom ukierunkowanej przemocy i prześladowań dostępności odpowiednich środków prawnych i innych środków odwoławczych obowiązujących na mocy międzynarodowego prawa humanitarnego;
11. przypomina o swoim stałym sprzeciwie wobec kary śmierci niezależnie od okoliczności; z poważnym zaniepokojeniem odnotowuje dramatyczny wzrost liczby wyroków śmierci w Pakistanie, w tym – co godne pożałowania – nakładanych na dzieci, które dopuściły się czynów karalnych, i domaga się przywrócenia moratorium na wykonywanie kary śmierci z myślą o jej zniesieniu w Pakistanie;
12. podkreśla, że w walce z terroryzmem i ekstremizmem religijnym kluczowe znaczenie ma wyeliminowanie głównych przyczyn przez przeciwdziałanie ubóstwu, zapewnienie tolerancji religijnej i wolności wyznania, a także zagwarantowanie dzieciom, zwłaszcza dziewczętom, prawa do kształcenia oraz bezpiecznego dostępu do niego;
13. wzywa rząd Pakistanu, by wystosował otwarte zaproszenie dla specjalnych sprawozdawców ONZ, zwłaszcza specjalnego sprawozdawcy ds. promocji oraz ochrony praw człowieka i podstawowych wolności podczas zwalczania terroryzmu, specjalnego sprawozdawcy ds. pozasądowych, doraźnych i arbitralnych egzekucji oraz specjalnego sprawozdawcy ds. wolności religii lub przekonań, a także by wszelkimi sposobami wspierał prace Krajowej Komisji Praw Człowieka;
14. wzywa rząd pakistański do podjęcia niezbędnych środków na rzecz zapewnienia odpowiedniej ochrony placówek oświatowych, ośrodków rekreacyjnych i punktów zgromadzeń mniejszości w obszarach zagrożonych i naznaczonych konfliktem, a także do zminimalizowania ryzyka ponownego wystąpienia podobnych przypadków naruszania i łamania praw człowieka;
15. zachęca wszystkie podmioty regionalne do znacznego zwiększenia współpracy na rzecz zwalczania terroryzmu; potwierdza znaczenie bezwarunkowego międzynarodowego zaangażowania w walkę z terroryzmem, w tym zaniechania udzielania jakiegokolwiek wsparcia finansowego dla sieci terrorystycznych, a także walki z indoktryną ideologiczną podsycającą ekstremizm i terroryzm;
16. z zadowoleniem przyjmuje ratyfikację przez Pakistan Konwencji o prawach dziecka i popiera działania podjęte przez pakistańskie władze na rzecz poszanowania praw dziecka; domaga się, by Pakistan ratyfikował Protokół fakultatywny do Konwencji o prawach dziecka w sprawie angażowania dzieci w konflikty zbrojne, a także ustanowił krajową komisję ds. praw dziecka;
17. wzywa Komisję, wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Federikę Mogherini, Europejską Służbę Działań Zewnętrznych i Radę do pełnej współpracy z rządem Pakistanu na rzecz zwalczania zagrożeń, jakie niesie ze sobą terroryzm, oraz do dalszego wspierania rządu i narodu pakistańskiego w ich ciągłych wysiłkach na rzecz wyeliminowania tego zjawiska; domaga się, by wiceprzewodnicząca Komisji / wysoka przedstawiciel Federica Mogherini regularnie informowała Parlament o postępach w tych wzajemnych wysiłkach;
18. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządowi i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu ONZ, Radzie Praw Człowieka ONZ, prezydencji w Radzie Bezpieczeństwa ONZ, Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców oraz rządowi i parlamentowi Pakistanu.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0129

Honduras: sytuacja obrońców praw człowieka**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie Hondurasu: sytuacja obrońców praw człowieka (2016/2648(RSP))**

(2018/C 058/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wytyczne UE w sprawie obrońców praw człowieka oraz wytyczne UE w sprawie promowania i ochrony wszystkich praw człowieka przysługujących lesbijkom, gejom, osobom biseksualnym, transpłciowym i interseksualnym (LGBTI),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia Umowy ustanawiającej stowarzyszenie między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Ameryką Centralną, z drugiej strony⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie końcowe unijnej misji obserwacji wyborów w sprawie wyborów powszechnych, które odbyły się w Hondurasie w 2013 r. oraz misję powyborczą z 2015 r. monitorującą kwestie bezkarności,
- uwzględniając Plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji (2015–2019),
- uwzględniając wytyczne skierowane do Hondurasu w dniu 8 maja 2015 r. w powszechnym okresowym przeglądzie Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając raport specjalnego sprawozdawcy ONZ nt. globalnych zagrożeń, na jakie narażeni są obrońcy praw człowieka oraz na temat sytuacji obrońców praw człowieka,
- uwzględniając oświadczenie specjalnego sprawozdawcy ONZ dotyczące sytuacji obrońców praw człowieka w Hondurasie, wydane w Genewie w dniu 18 marca 2016 r.,
- uwzględniając art. 25 Regulaminu Międzyamerykańskiej Komisji Praw Człowieka dotyczący mechanizmu środków ostrożnościowych,
- uwzględniając konwencję Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącą ludności tubylczej i plemiennej w krajach niezależnych (konwencja MOP nr 169),
- uwzględniając oświadczenie szefów misji UE z dnia 17 lutego 2016 r. w sprawie trudnej sytuacji społeczności LGBTI w Hondurasie,
- uwzględniając oświadczenia władz UE, w tym oświadczenie delegatury UE w Hondurasie z dnia 3 marca 2016 r. oraz oświadczenie rzecznika wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Federiki Mogherini z dnia 16 marca 2016 r.,
- uwzględniając klauzule dotyczące praw człowieka zawarte w układzie o stowarzyszeniu UE-Ameryka Centralna oraz w umowie o partnerstwie i współpracy UE-Ameryka Centralna, które obowiązują od 2013 r.,
- uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 434 z 23.12.2015, s. 181.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- A. mając na uwadze, że według licznych raportów ONZ na temat obrońców praw człowieka, działacze organizacji ekologicznych, obrońcy praw ludności tubylczej, dziennikarze, prawnicy, związkowcy, chłopci, obrońcy praw kobiet oraz osoby LGBTI nadal są w Hondurasie przedmiotem wykorzystywania, aktów przemocy, arbitralnych zatrzymań, pogroźek i zabójstw;
- B. mając na uwadze, że rząd Hondurasu zaciągnął pozytywne zobowiązania i wszczął procedury ustawodawcze mające na celu ochronę obrońców praw człowieka, dziennikarzy i prawników, takie jak otwarcie biura Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka, gotowość władz krajowych do umożliwienia międzynarodowych misji monitorujących sytuację w zakresie praw człowieka oraz przyjęcie ustawy z 2015 r. o ochronie obrońców praw człowieka;
- C. mając na uwadze, że pomimo tego wszystkiego Honduras jest obecnie jednym z najbardziej niebezpiecznych dla obrońców praw człowieka państw w regionie; mając na uwadze, że Honduras jest jednym z najbardziej niebezpiecznych państw dla działaczy organizacji ekologicznych, gdzie co najmniej 109 z nich zostało zamordowanych w latach 2010–2015;
- D. mając na uwadze, że według dostępnych informacji w dniu 3 marca 2016 r. Berta Cáceres, wybitna działaczka na rzecz ochrony środowiska i praw ludności tubylczej oraz założycielka Obywatelskiej Rady Organizacji Ludowych i Tubylczych Hondurasu (COPINH), została zamordowana w swoim domu przez niezidentyfikowanych mężczyzn; mając na uwadze, że jej śmierć wzbudziła międzynarodową falę oburzenia i publicznego zaniepokojenia sytuacją obrońców praw ludności tubylczej, obrońców środowiska i prawa do ziemi w Hondurasie;
- E. mając na uwadze, że zaledwie dwa tygodnie później, w dniu 16 marca 2016 r., został zamordowany Nelson García, który też był członkiem COPINH; mając na uwadze, że szybka interwencja władz Hondurasu doprowadziła do zatrzymania domniemanych zabójców;
- F. mając na uwadze, że obywatel Meksyku Gustavo Castro Soto, który był jedynym świadkiem naocznych zabójstwa Berty Cáceres i który sam odniósł rany postrzałowe, przez prawie miesiąc nie mógł opuścić kraju ze względu na potrzeby śledztwa; mając na uwadze, w dniu 6 kwietnia 2016 r. zezwolono mu na opuszczenie kraju;
- G. mając na uwadze, że rząd Hondurasu natychmiast potępił to okropne przestępstwo, ogłosił, że śledztwo w sprawie zabójstwa Berty Cáceres jest narodowym priorytetem i informował społeczeństwo o dokonywanych postępach; mając na uwadze, że rząd zwrócił się oficjalnie do Organizacji Państw Amerykańskich o współpracę w śledztwie dotyczącym tego zabójstwa;
- H. mając na uwadze, że Berta Cáceres, która stale otrzymywała pogroźki, korzystała ze środków ostrożnościowych przyjętych przez Międzyamerykańską Komisję Praw Człowieka (IACHR), które, według doniesień, nie były w Hondurasie skutecznie wdrażane; mając na uwadze, że Berta Cáceres jest jedną z 15 obrońców praw człowieka zamordowanych w Hondurasie między 2010 a 2016 r., pomimo że korzystali oni z tych środków ostrożnościowych;
- I. mając na uwadze, że ostatnie zabójstwa należy postrzegać w kontekście pokojowego ruchu oporu prowadzonego od dziesięciu lat przez COPINH i innych działaczy przeciwnych budowie zapory wodnej Agua Zarca na rzece Gualcarque, olbrzymiego projektu w dużym stopniu uzależnionego od europejskich inwestorów i technologii, który podobno jest budowany bez uprzednich wolnych konsultacji i kampanii informacyjnej mającej na celu uzyskanie zgody tubylczych wspólnot, których ta budowa dotyczy, zgodnie z wymogami konwencji MOP nr 169; mając na uwadze, że holenderski bank rozwoju FMO oraz Fiunnfund zawiesiły nakłady na projekt zapory wodnej Agua Zarca, któremu Berta Cáceres zagroziła się sprzeciwiała;
- J. mając na uwadze, że zabójstwo Paoli Barraza w dniu 24 stycznia 2016 r., obrońcy praw osób LGBTI, kobiety transpłciowej i członkini stowarzyszenia Tęcza, uwidoczniło rosnące niebezpieczeństwo, na jakie narażona jest społeczność LGBTI w Hondurasie; mając na uwadze, że to zabójstwo jest ostatnim z szeregu zabójstw dokonanych w ciągu ostatnich 11 miesięcy na aktywnych członkach organizacji działających na rzecz praw osób LGBTI, w wyniku których zginęli m.in. Angy Ferreira, Violeta Rivas, Gloria Carolina Hernández Vásquez (znana również jako Génesis Hernández), Jorge Alberto Castillo, Estefanía Zúñiga, Henry Matamoros oraz Josselin Janet Aceituno Suazo; mając na uwadze, że od 1994 r. zamordowanych zostało w Hondurasie ponoć 235 osób LGBTI, a tylko 48 spraw trafiło do sądu; mając na uwadze, że krajowy komisarz ds. praw człowieka twierdzi, że 92 % zabójstw nie zostało odpowiednio zbadanych i dlatego nie zostały one wyjaśnione;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- K. mając na uwadze, że specjalny sprawozdawca ONZ ds. sytuacji obrońców praw człowieka Michel Forst oświadczył w dniu 18 marca 2016 r., że ten cykl przemocy zakończy się dopiero wtedy, kiedy zakończy się bezkarność, a sprawcy czynów staną przed sądem, i podkreślił, że władze Hondurasu muszą natychmiast poczynić konkretne kroki, aby zapewnić bezpieczeństwo wszystkim obrońcom praw człowieka tego kraju i ich rodzinom;
- L. mając na uwadze, że w Hondurasie trwa obecnie reforma kodeksu karnego, która powinna się opierać na międzynarodowych konwencjach i ma być istotnym narzędziem zabezpieczenia praw najsłabszych grup społeczeństwa;
- M. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie popierają wzmocnienie wymiaru sprawiedliwości i praw człowieka za pomocą różnorodnych programów i projektów współpracy, w szczególności Programu Wspierania Praw Człowieka w Hondurasie (PADH) i programu Eurojusticia;
- N. mając na uwadze, że liczne państwa członkowskie nie ratyfikowały jeszcze układu o stowarzyszeniu UE-Ameryka Centralna, co oznacza, że filar „dialogu politycznego” nie wszedł jeszcze w życie; mając na uwadze, że poszanowanie dla demokracji, państwa prawa oraz praw człowieka, praw politycznych i obywatelskich ludności obu regionów są podstawowymi elementami układu o stowarzyszeniu UE-Ameryka Centralna;
1. zdecydowanie potępia niedawne zabójstwa Berty Cáceres, Nelsona Garcíi i Paoli Barrazy oraz wszystkie wcześniejsze zabójstwa innych obrońców praw człowieka w Hondurasie; składa szczere wyrazy współczucia rodzinom i przyjaciołom wszystkich tych obrońców praw człowieka;
 2. wyraża uznanie dla Berty Cáceres, honduraskiej działaczki na rzecz środowiska i ludności tubylczej ludu Lenca oraz współzałożycielki i koordynatorki COPINH, która poświęciła swoje życie na tworzenie bardziej demokratycznego społeczeństwa w swoim kraju; podkreśla, że jej zabójstwo jest znamienym przypadkiem w kraju, w którym popełniana jest wyjątkowo wysoka liczba zabójstw i w którym panuje powszechna bezkarność;
 3. wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że pomimo środków ostrożności powziętych przez IACHR, władzom Hondurasu nie udało się zapewnić Bercie Cáceres odpowiedniej ochrony; wzywa rząd honduraski do zmobilizowania wszystkich dostępnych mu sposobów, aby skutecznie wdrożyć 92 środki ostrożności IACHR obecnie obowiązujące w tym kraju, a także by zapobiec popełnianiu podobnych czynów wobec innych działaczy na rzecz środowiska i ludności tubylczej znajdujących się w niebezpieczeństwie;
 4. apeluje, aby w trybie pilnym podjęte zostały natychmiastowe, niezależne, obiektywne i gruntowne dochodzenia w sprawie tych i poprzednich zabójstw w celu postawienia ich zleceniodawców i wykonawców przed sądem oraz położenia kresu bezkarności; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że na prośbę rządu Hondurasu w dochodzeniu w sprawie zabójstwa Berty Cáceres biorą udział przedstawiciele Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. praw człowieka i przedstawiciele OPA; uważa, że instrumenty dostępne w ramach ONZ i IACHR, takie jak przeprowadzenie niezależnego dochodzenia międzynarodowego, zgodnie z życzeniem ofiar, mogłyby pomóc w zapewnieniu bezstronnego i sprawiedliwego dochodzenia w sprawie tych zabójstw;
 5. wyraża poważne zaniepokojenie klimatem skrajnej przemocy, zwłaszcza wobec osób LGBTI oraz tych, którzy bronią ich praw; podkreśla potrzebę przeprowadzenia natychmiastowych, gruntownych i bezstronnych dochodzeń w sprawie zabójstw aktywnych członków różnych organizacji działających na rzecz praw osób LGBTI;
 6. podkreśla potrzebę zwiększenia ochrony przed dyskryminacją i przestępstwami z nienawiści ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową, a także opracowania wytycznych w zakresie dobrych praktyk w ścisłej współpracy ze społeczeństwem obywatelskim; wzywa do włączenia odpowiednich nowych środków zapobiegających aktom dyskryminacji i przestępstwom z nienawiści oraz do ochrony społeczności LGBTI w ramach ewentualnego przeglądu kodeksu karnego;
 7. pomimo iż jest głęboko zaniepokojony ogólną sytuacją w dziedzinie praw człowieka w Hondurasie, z zadowoleniem przyjmuje niedawne reformy prawne i wysiłki rządu honduraskiego na rzecz złagodzenia obecnej sytuacji obrońców praw człowieka w tym kraju; wzywa władze Hondurasu do wprowadzenia w życie i pełnego opracowania istniejącej ustawy z 2015 r. o ochronie obrońców praw człowieka oraz do zapewnienia, w odpowiedniej współpracy ze społeczeństwem obywatelskim, aby krajowy system ochrony obrońców praw człowieka, dziennikarzy i prawników był w pełni operacyjny i odpowiednio finansowany; wzywa rząd Hondurasu do pełnego wdrożenia wytycznych otrzymanych w ramach ostatniego powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

8. docenia pracę wykonaną przez szefa delegatury UE w Hondurasie Ketila Karlsena i jego zespołu na rzecz wspierania honduraskich obrońców praw człowieka; wzywa delegaturę UE oraz ambasady i konsulaty państw członkowskich w tym kraju, by aktywnie śledziły i monitorowały procesy związane z dochodzeniem w sprawie zabójstw obrońców praw człowieka oraz aby zwiększyły wysiłki na rzecz nawiązania dialogu ze znajdującymi się w niebezpieczeństwie obrońcami praw człowieka;
 9. uważa, że działalność inwestorów europejskich musi być wpisana w solidny zestaw strategii politycznych w zakresie zabezpieczeń środowiskowych i społecznych; zdecydowanie popiera wdrażanie wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka, zawierających wyraźne wymogi dotyczące należytej staranności, gwarancji dotyczących zarządzania ryzykiem i zapewnienia skutecznych środków zaradczych, jeśli zaistnieje taka potrzeba; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że zarówno FMO, jak i Finfund publicznie potępiły zabójstwo Berty Cáceres i wzywały do gruntownego dochodzenia oraz fakt, że w dniu 16 marca 2016 r., w następstwie doniesień o zabójstwie Nelsona Garcíi, oba zawiesiły wszystkie swoje działania;
 10. wzywa Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do zadbania o to, że europejska pomoc promuje i autoryzuje projekty rozwojowe jedynie, jeśli został spełniony wymóg przeprowadzenia uprzedniej, dobrowolnej i świadomej konsultacji ze społecznościami tubylczymi oraz pod warunkiem, że zostanie zapewniona konstruktywna konsultacja ze wszystkimi zainteresowanymi wspólnotami i że w ramach danego projektu zagwarantowane są prawa człowieka, prawa pracownicze i ochrona środowiska;
 11. wzywa te państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do ratyfikacji układu o stowarzyszeniu między UE a Ameryką Centralną; apeluje do Rady o opracowanie jednolitej strategii politycznej wobec Hondurasu, zobowiązującej 28 państw członkowskich i instytucje UE do zajęcia wspólnego zdecydowanego stanowiska w sprawie roli praw człowieka w stosunkach UE z Hondurasem i w całym regionie;
 12. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, parlamentom krajowym 28 państw członkowskich, prezydentowi, rządowi i parlamentowi Hondurasu, sekretariatowi integracji gospodarczej Ameryki Środkowej, Parlamentowi Ameryki Centralnej, Zgromadzeniu Parlamentarnemu Eurolat i Wspólnocie Państw Ameryki Łacińskiej i Karaibów.
-

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0130

Nigeria**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie Nigerii (2016/2649(RSP))**

(2018/C 058/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Nigerii,
- uwzględniając wystąpienie prezydenta Muhammada Buhariego przed Parlamentem Europejskim w dniu 3 lutego 2016 r.,
- uwzględniając wcześniejsze oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w sprawie sytuacji w Nigerii,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 9 lutego 2015 r. w sprawie sytuacji w Nigerii,
- uwzględniając wcześniejsze oświadczenia sekretarza generalnego ONZ w sprawie sytuacji w Nigerii,
- uwzględniając wcześniejsze oświadczenia Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie sytuacji w Nigerii,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz ministra spraw zagranicznych Federalnej Republiki Nigerii na szóstym dialogu na szczeblu ministerialnym pomiędzy Nigerią i UE, który odbył się w Brukseli w dniu 15 marca 2016 r.,
- uwzględniając decyzję Rady o umieszczeniu Boko Haram na unijnej liście organizacji uznawanych za terrorystyczne, która weszła w życie w dniu 29 maja 2014 r.,
- uwzględniając drugi przegląd umowy z Kotonu 2007–2013, ratyfikowany przez Nigerię w dniu 27 września 2010 r.,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW), przyjętą przez ONZ w 1979 r.,
- uwzględniając deklarację ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form nietolerancji i dyskryminacji ze względu na wyznanie lub przekonania z 1981 r.,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów z 1981 r., ratyfikowaną przez Nigerię w dniu 22 czerwca 1983 r.,
- uwzględniając Konstytucję Federalnej Republiki Nigerii, a w szczególności zapisy dotyczące ochrony wolności wyznania zawarte w rozdziale IV – Prawo do wolności myśli, sumienia i religii,
- uwzględniając wynik nigeryjskich wyborów prezydenckich, które odbyły się w marcu 2015 r.,
- uwzględniając sprawozdanie wysokiego komisarza ONZ ds. praw człowieka w sprawie naruszeń i nadużyć popełnianych przez Boko Haram oraz wpływu na prawa człowieka w dotkniętych krajach z dnia 29 września 2015 r.;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając cele ONZ w zakresie zrównoważonego rozwoju przyjęte we wrześniu 2015 r.,
 - uwzględniając Konwencję praw dziecka ONZ, ratyfikowaną przez Nigerię w dniu 16 kwietnia 1991 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Amnesty International pt. „Nigeria: Still waiting for justice, still waiting for change. Government must prioritise accountability in the north-east” [Nigeria: wciąż w oczekiwaniu na sprawiedliwość i zmianę. Rząd musi postawić na pierwszym miejscu odpowiedzialność za sytuację w północno-wschodniej części kraju],
 - uwzględniając raport organizacji Human Rights Watch dotyczący sytuacji w Nigerii i opublikowany w styczniu 2016 r.,
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że dysponująca ogromnymi zasobami Nigeria jest największą gospodarką Afryki i jej najludniejszym i najbardziej kulturowo zróżnicowanym krajem; mając na uwadze, że odgrywa ona kluczową rolę w polityce regionalnej i polityce Afryki oraz jest siłą napędową regionalnej integracji w ramach Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS); mając na uwadze, że mimo to jest jednym z krajów, w których występują największe nierówności społeczne, o szeroko rozpowszechnionej korupcji, która w znacznym stopniu pogłębia ekonomiczne i społeczne rozwarstwienie, a jej poziomowi bezpieczeństwa zagraża brutalne ekstremistyczne ugrupowanie Boko Haram;
- B. mając na uwadze, że lata panowania wojskowych dyktatur, korupcji, braku politycznej stabilizacji i słabych rządów doprowadziły do zbyt małych inwestycji w infrastrukturę, oświatę i usługi społeczne, oraz mając na uwadze, że te braki wciąż pogarszają sytuację w zakresie przestrzegania praw gospodarczych i społecznych w Nigerii;
- C. mając na uwadze, że więcej niż sześciu na dziesięciu Nigeryjczyków utrzymuje się za mniej niż 2 USD dziennie; mając na uwadze, że skrajna nędza jest jeszcze większa w północnych prowincjach, które są najsłabiej rozwinięte; mając na uwadze, że nędza bezpośrednio przyczynia się do podziałów społecznych, wrogości wyznaniowej i regionalnych podziałów; mając na uwadze, że współczynnik Giniego dramatycznie wzrósł w Nigerii i osiągnął poziom 48,8 w 2010 r.;
- D. mając na uwadze, że organizacja Transparency International uplasowała Nigerię na 136. miejscu (na 175 krajów) w rankingu postrzegania korupcji za 2015 r.; mając na uwadze, że według niektórych szacunków rocznie na skutek kradzieży znika w Nigerii od 3 do 8 miliardów USD;
- E. mając na uwadze, że mimo pokojowego przejścia władzy przez prezydenta Buhariego w marcu 2015 r. pokojowi i stabilizacji w Nigerii zagraża seria ataków, zabójstw i porwań dokonywanych przez brutalne ekstremistyczne ugrupowanie Boko Haram, słabnąca na skutek niskich światowych cen ropy gospodarka, słabe instytucje polityczne, nieudana walka z korupcją i nierozstrzygnięte konflikty w Delcie Nigru i w regionie Middle Belt;
- F. mając na uwadze, że Boko Haram zamordowało co najmniej 8 200 osób w 2014 i 2015 r.; mając na uwadze, że szacuje się, że ponad 2,6 miliona osób zostało przesiedlonych, a ponad 14,8 miliona ucierpiało na skutek rewolty Boko Haram;
- G. mając na uwadze, że terroryzm jest co prawda globalnym zagrożeniem, ale zdolność społeczności międzynarodowej do podjęcia współpracy z nigeryjskimi władzami w celu zwalczania Boko Haram zależy od całkowitej wiarygodności, odpowiedzialności i przejrzystości nowego rządu; mając na uwadze, że brak działań ze strony rządu mających na celu położenie kresu bezkarności za popełnione zbrodnie wojenne na najwyższym szczeblu pozostaje jednym z najważniejszych problemów tego kraju; mając na uwadze, że prezydent Buhari obiecał wszcząć dochodzenie w tej sprawie;
- H. mając na uwadze, że Boko Haram zmierza do ustanowienia w Nigerii państwa w pełni islamskiego, w tym do utworzenia w całym kraju trybunałów karnych stosujących prawo szariat i do zakazania zachodniej edukacji; mając na uwadze, że Boko Haram porwuje kobiety i dziewczęta, które wykorzystuje w samobójczych atakach; mając na uwadze, że niedawne samobójcze zamachy bombowe, w tym w dniu 16 marca, 11 lutego i 31 stycznia 2016 r. w północno-wschodniej Nigerii, spowodowały mnóstwo ofiar śmiertelnych;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- I. mając na uwadze, że przemoc seksualna i ze względu na płeć, a także przemoc wobec lesbijek, gejów, osób biseksualnych, transpłciowych i interseksualnych (LGBTI) wciąż szerzy się w niespokojnych regionach północno-wschodniej Nigerii, oraz mając na uwadze, że prawa podstawowe, takie jak edukacja dziewcząt i kobiet, sprawiedliwość społeczna i sprawiedliwy podział dochodów państwa między obywateli uległy dramatycznemu pogorszeniu, tak jak i walka z korupcją;
- J. mając na uwadze, że w dniach 14-15 kwietnia 2014 r. Boko Haram uprowadziło 270 uczennic ze szkoły w Chibok w północno-wschodniej Nigerii, oraz mając na uwadze, że większości z nich wciąż nie odnaleziono; mając na uwadze, że ich los pozostaje nieznanym, choć istnieją obawy, że większość z nich została zmuszona do poślubienia rebeliantów lub przyłączenia się do ich szeregów, poddawana była przemocy seksualnej lub sprzedawana do niewoli, a dziewczęta innego wyznania niż islamskie zostały zmuszone do konwersji; mając na uwadze, że Boko Haram uprowadziło ponad 2 tys. kobiet i dziewcząt od 2009 r., w tym około 400 z Damasaku w prowincji Borno w dniu 24 listopada 2014 r.;
- K. mając na uwadze, że nigeryjskie wojsko ogłosiło w dniu 6 kwietnia 2016 r., że co najmniej 800 bojowników złożyło broń w trzech ubiegłych tygodniach; mając na uwadze, że od 26 lutego 2016 r. nigeryjskie oddziały uwolniły 11 595 zakładników podczas ataków na terytorium kontrolowane przez Boko Haram w górskich rejonach między Nigerią, Czadem i Kamerunem;
- L. mając na uwadze, że ciężki los porwanych uczennic uwypuklił wielką skalę problemów, a mianowicie regularne ataki na szkoły, brak nauczycieli i pilne zapotrzebowanie na międzynarodową pomoc przeznaczoną na renowację i odbudowę zniszczonych budynków; mając na uwadze, że brak szans na edukację oznacza, że niektóre dzieci od wielu lat nie uczęszczają do szkoły;
- M. mając na uwadze, że brutalny ekstremizm Boko Haram przybiera masową skalę i przysparza ogromnych cierpień osobom wszystkich wyznań i narodowości, których dotyka fala przemocy; mając na uwadze, że w ubiegłym roku pojawiły się doniesienia o rosnącej liczbie chrześcijan zabijanych w północnej Nigerii;
- N. mając na uwadze, że region Middle Belt od lat jest terenem politycznych i gospodarczych napięć między różnymi grupami etnicznymi i wyznaniowymi, a niedawne wybuchy przemocy są podsycane przez rywalizację o władzę i dostęp do gruntów między społecznością wędrowną i osiadłą;
- O. mając na uwadze, że sektory ropy i gazu pozostają głównymi źródłami dochodów Nigerii, choć podział zysków płynących z bogactwa gospodarczego kraju jest wielce nierówny; mając na uwadze, że poziom ubóstwa i bezrobocia w północnej Nigerii jest znacznie wyższy niż na bogatym w ropę południu; mając na uwadze, że według szacunków Banku Światowego od 1960 r. Nigeria utraciła około 400 mld USD przychodów z ropy w wyniku korupcji, oraz mając na uwadze, że kolejne 20 mld USD zarobionych na ropie zniknęło ze skarbca tego kraju w ciągu ostatnich dwóch lat;
- P. mając na uwadze powołanie przez kancelarię prezydenta specjalnego zespołu śledczego celem zbadania doniesień o przypadkach łamania praw człowieka przez służby bezpieczeństwa, w tym zabójstw, tortur i wymuszonych zaginięć;
- Q. mając na uwadze, że w nigeryjskim senacie złożono właśnie projekt ustawy, której celem jest karanie rozpowszechniania „obraźliwych wypowiedzi” za pośrednictwem mediów społecznościowych lub krytyki rządu i innych osób za pośrednictwem mediów drukowanych i elektronicznych;
1. z zadowoleniem przyjmuje pokojowe przekazanie władzy w Nigerii w wyniku wyborów prezydenckich i jest zadowolony z powodu wysokich oczekiwań co do ambitnego programu reform prezydenta Buhariego i jego rządu;
 2. jest głęboko zaniepokojony stojącymi przed Nigerią ogromnymi wyzwaniem społecznymi, gospodarczymi, politycznymi i związanymi z bezpieczeństwem i ubolewa nad brakiem realnych postępów w walce z korupcją, która nęka społeczeństwo Nigerii od dziesięcioleci;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

3. uznaje, że Nigeria ma potencjał, aby stać się potęgą gospodarczą i polityczną Afryki, ale jej rozwój był dotychczas hamowany przez złe zarządzanie gospodarcze, słabe struktury demokratyczne i ogromne rozwarstwienie; wzywa ponadto Unię Europejską i jej państwa członkowskie do wywiązania się ze spoczywającego na nich zobowiązania do zapewnienia kompleksowej pomocy politycznej, rozwojowej i humanitarnej celem wsparcia programów na wszystkich szczeblach administracji rządowej, które zajmują się problemami ubóstwa, bezrobocia ludzi młodych oraz słabej pozycji kobiet;
4. uważa, że to władze nigeryjskie muszą przewodzić walce z korupcją, i uważa, że brak działania w tym zakresie oznaczałoby wydłużenie okresu biedy, nierówności, złej reputacji, ograniczonych inwestycji zewnętrznych oraz postawiłby pod znakiem zapytania szanse ludzi młodych; deklaruje ponadto wsparcie w osiągnięciu tego celu i w wysiłkach zmierzających do zerwania powiązań pomiędzy praktykami korupcyjnymi a terroryzmem;
5. pochwała wysiłki podejmowane przez rząd prezydenta Buhariego celem wzmocnienia swojej pozycji w walce z korupcją oraz zarządzenie, aby wszystkie państwowe transakcje finansowe przechodziły przez jedno konto bankowe, co pozwoli monitorować wydatki; apeluje do UE i jej państw członkowskich, by podjęły konkretne działania na rzecz skutecznego zapobiegania nielegalnym przepływom finansowym, uchylaniu się od opodatkowania i unikaniu go, a także wzmocnienia międzynarodowej współpracy demokratycznej w sprawach podatkowych;
6. wyraża solidarność z narodem Nigerii, który dotknęły akty terroru z rąk Boko Haram, prowadząc do śmierci tysięcy i przesiedleń ponad dwóch milionów osób; wzywa rząd Nigerii do podjęcia wszelkich koniecznych działań celem zapewnienia ochrony ludności cywilnej zgodnie z zobowiązaniami regionalnymi i międzynarodowymi kraju w zakresie praw człowieka, w tym przez wszczęcie kompleksowych, niezależnych i skutecznych dochodzeń w sprawie tego rodzaju przestępstw;
7. zdecydowanie potępia niedawne akty przemocy i zamachy przeprowadzone przez Boko Haram i wzywa rząd federalny do ochrony ludności w kraju i zajęcia się pierwotnymi źródłami przemocy, zapewniając równe prawa wszystkim obywatelom, w tym rozwiązując kwestie nierówności, kontroli żyznych gruntów, bezrobocia i ubóstwa; nie zgadza się na agresywne działania odwetowe nigeryjskiego wojska, które stanowiłyby złamanie prawa humanitarnego; z zadowoleniem jednak przyjmuje program nigeryjskiej armii „Bezpieczny korytarz”, którego celem jest rehabilitacja bojowników Boko Haram;
8. wyraża ubolewanie w obliczu rzezi kobiet, mężczyzn i dzieci, gwałtów i tortur oraz werbowania dzieci-żołnierzy i popiera determinację narodu Nigerii w walce z wszelkimi formami przemocy w kraju;
9. wzywa rząd Nigerii do opracowania kompleksowej strategii, która zajmie się pierwotnymi źródłami terroryzmu, i do zbadania – zgodnie z obietnicami – dowodów na łamanie praw człowieka przez nigeryjską armię; z zadowoleniem przyjmuje szczyt w Abudży poświęcony bezpieczeństwu, który ma się odbyć w maju 2016 r., i wzywa wszystkie zainteresowane strony do określenia konkretnych, trwałych rozwiązań w walce z terroryzmem przy jednoczesnym poszanowaniu praw człowieka i demokracji; podkreśla znaczenie współpracy regionalnej w niwelowaniu zagrożenia, jakim jest Boko Haram;
10. apeluje o międzynarodowe śledztwo po auspiciach ONZ, aby ustalić, które kraje trzecie są odpowiedzialne za organizowanie i finansowanie ugrupowań terrorystycznych w tym regionie, takich jak Boko Haram;
11. uważa, że druga rocznica uprowadzenia uczennic z Chibok 14 kwietnia powinna stanowić dla nigeryjskiego rządu oraz wspólnoty międzynarodowej nowy impuls do działania celem ich natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia, jak również uwolnienia 400 kobiet i dzieci uprowadzonych z miasta Damasak w listopadzie 2014 r. i innych uprowadzonych kobiet i dzieci;
12. apeluje do władz o zapewnienie łatwego dostępu do pełnego zakresu usług w dziedzinie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego dla kobiet i dziewcząt;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

13. z niepokojem odnotowuje ataki na szkoły w północnej Nigerii, które pozbawiają dzieci możliwości nauki i mogą podsycać radykalizację wykorzystywaną przez agresywne ugrupowania ekstremistyczne takie jak Boko Haram;
 14. zauważa, że Boko Haram atakuje bez wyjątku muzułmanów, chrześcijan, wyznawców innych religii i osoby niewierzące; potępia wzrost przemocy, w tym jej ukierunkowanie na instytucje religijne i wiernych;
 15. potępia również ataki na rolników i konflikty wewnątrz grup etnicznych pomiędzy pasterzami bydła i rolnikami w regionie Middle Belt, w szczególności w prowincjach Plateau i Taraba, w których doszło do przypadków poważnego łamania praw człowieka, a od 2014 r. tysiące osób zostało zabitych;
 16. wzywa rząd Nigerii i partnerów międzynarodowych do zwiększenia inwestycji w zapobieganie wewnętrznym konfliktom między pasterzami bydła i rolnikami i rozwiązywanie ich dzięki wsparciu współpracy za pośrednictwem wspólnych inicjatyw gospodarczych i dotyczących zarządzania zasobami naturalnymi;
 17. apeluje do prezydenta Buhariego o dopilnowanie, aby jego rząd zapewnił Nigeryjczykom prawo do swobody wyznania oraz szerszych praw wszystkim obywatelom, zgodnie z obowiązującym prawem i Konstytucją Nigerii, a także wzywa nigeryjskich przywódców religijnych do pomocy w walce z ekstremizmem i radykalizacją;
 18. wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel oraz państwa członkowskie do kontynuowania działań dyplomatycznych w Nigerii w celu zapewnienia pokoju, bezpieczeństwa, dobrych rządów i przestrzegania praw człowieka; wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel oraz państwa członkowskie do kontynuowania w szczególności dialogu politycznego z Nigerią zgodnie z art. 8 zmienionej umowy z Kotonu oraz do zajęcia się w związku z tym kwestiami odnoszącymi się do uniwersalnych praw człowieka, w tym wolności myśli, sumienia, religii lub przekonań i braku dyskryminacji z jakiegokolwiek powodu, ujętymi w powszechnych, regionalnych i krajowych instrumentach praw człowieka;
 19. wzywa władze nigeryjskie do odrzucenia ustawy zakazującej nieistotnych petycji i innych zagadnień z tym związanych, którą obecnie rozpatruje nigeryjski senat, ponieważ narusza ona wolność prasy i wolność wypowiedzi w Nigerii;
 20. wzywa nigeryjski rząd i władze regionalne do zaprzestania kryminalizacji społeczności LGBTI i do zagwarantowania im prawa do wolności słowa;
 21. wzywa nigeryjski rząd do podjęcia nadzwyczajnych środków w Delcie Nigru, w tym działań mających na celu położenie kresu nielegalnej działalności związanej z ropą naftową;
 22. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, parlamentom i rządów państw członkowskich, prezydentowi Federalnej Republiki Nigerii, przewodniczącemu Unii Afrykańskiej, Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE oraz Parlamentowi Panafrykańskiemu i przedstawicielom ECOWAS .
-

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0133

Sprawozdanie za 2015 r. w sprawie Turcji

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie sprawozdania za 2015 r. w sprawie Turcji (2015/2898(RSP))

(2018/C 058/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie Komisji za 2015 r. w sprawie Turcji (SWD(2015)0216),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie rozszerzenia oraz procesu stabilizacji i stowarzyszenia, a także wcześniejsze konkluzje Rady i Rady Europejskiej na ten temat,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. „Strategia rozszerzenia UE” (COM(2015)0611) z dnia 10 listopada 2015 r.,
- uwzględniając decyzję Rady 2008/157/WE z dnia 18 lutego 2008 r. w sprawie zasad, priorytetów i warunków zawartych w partnerstwie dla członkostwa zawartym z Republiką Turcji („partnerstwo dla członkostwa”), jak również wcześniejsze decyzje Rady w sprawie partnerstwa dla członkostwa z 2001, 2003 i 2006 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie wydane po szczycie UE-Turcja w dniu 29 listopada 2015 r. oraz plan działania UE-Turcja,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 kwietnia 2015 r. w sprawie setnej rocznicy ludobójstwa Ormian⁽¹⁾,
- uwzględniając międzyrządową konferencję z dnia 14 grudnia 2015 r., podczas której oficjalnie otwarto rozdział 17 (polityka gospodarcza i pieniężna),
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Turcji, w szczególności rezolucję z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie sprawozdania z postępów Turcji w 2009 r.⁽²⁾, rezolucję z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie sprawozdania z postępów Turcji w 2010 r.⁽³⁾, rezolucję z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie sprawozdania z postępów Turcji w 2011 r.⁽⁴⁾, rezolucję z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie sprawozdania z postępów Turcji w 2012 r.⁽⁵⁾, rezolucję z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie sytuacji w Turcji⁽⁶⁾, rezolucję z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie sprawozdania z postępów Turcji w 2013 r.⁽⁷⁾, rezolucję z dnia 13 listopada 2014 r. w sprawie tureckich działań powodujących napięcia w wyłącznej strefie ekonomicznej Cypru⁽⁸⁾, rezolucję z dnia 15 stycznia 2015 r. w sprawie wolności słowa w Turcji⁽⁹⁾ oraz rezolucję z dnia 10 czerwca 2015 r. w sprawie sprawozdania Komisji z postępów Turcji w 2014 r.⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając apel Parlamentu do Komisji – zawarty w rezolucji PE w sprawie sprawozdania Komisji z postępów Turcji w 2014 r. – o ponowną ocenę sposobu dotychczasowego prowadzenia negocjacji oraz możliwości poprawy i pogłębienia stosunków i współpracy między UE a Turcją,
- uwzględniając ramy negocjacyjne z dnia 3 października 2005 r. dotyczące Turcji,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0094.

⁽²⁾ Dz.U. C 341 E z 16.12.2010, s. 59.

⁽³⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 98.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 257 E z 6.9.2013, s. 38.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 45 z 5.2.2016, s. 48.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 65 z 19.2.2016, s. 117.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0235.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0052.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0014.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0228.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając deklarację Wspólnoty Europejskiej i jej państw członkowskich z dnia 21 września 2005 r., która stanowi, że uznanie wszystkich państw członkowskich jest niezbędnym elementem negocjacji, oraz konieczność pełnego wdrożenia przez Turcję protokołu dodatkowego do porozumienia z Ankary poprzez usunięcie wszystkich przeszkód w swobodnym przepływie towarów bez uprzedzeń i dyskryminacji,
 - uwzględniając fakt, że zgodnie z konkluzjami z posiedzenia Rady Europejskiej w grudniu 2006 r. przystąpienie Turcji do UE zależy od spełnienia wszystkich kryteriów kopenhaskich i zdolności UE do przyjmowania nowych państw,
 - uwzględniając art. 46 europejskiej konwencji praw człowieka, który stanowi, że umawiające się strony zobowiązują się do przestrzegania ostatecznych wyroków Europejskiego Trybunału Praw Człowieka we wszystkich sprawach, w których są stronami,
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając kryzys w Syrii, starania na rzecz zawieszenia broni i pokojowego rozwiązania konfliktu oraz zobowiązania Turcji do poprawy stabilności i wspierania stosunków dobrosąsiedzkich poprzez intensywne wysiłki na rzecz rozwiązania nierozstrzygniętych kwestii dwustronnych, sporów i konfliktów z jej bezpośrednimi sąsiadami o granice lądowe i morskie oraz przestrzeń powietrzną, zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych oraz wartościami i zasadami, na których opiera się UE,
 - uwzględniając fakt, że w procesie negocjacyjnym przywiązuje się szczególną wagę do praworządności, a zwłaszcza do rozdziału władz, demokracji, wolności słowa, praw człowieka, praw mniejszości i wolności wyznania,
 - uwzględniając przyznanie środków w wysokości 3 mld EUR na zarządzanie kryzysem uchodźczym w Turcji, z których 1 mld EUR pochodzi z budżetu UE, a pozostała część z budżetów państw członkowskich,
 - uwzględniając pracę stałej sprawozdawczyni Komisji Spraw Zagranicznych Parlamentu Europejskiego ds. Turcji Kati Piri,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że negocjacje akcesyjne z Turcją rozpoczęto w dniu 3 października 2005 r., a także mając na uwadze, że rozpoczęcie tych negocjacji stanowi punkt wyjścia dla długotrwałego i otwartego procesu opartego na sprawiedliwych i rygorystycznych warunkach i na zobowiązaniu do przeprowadzenia reform;
- B. mając na uwadze, że UE powinna pozostać punktem odniesienia dla reform w Turcji z uwagi na transformacyjny potencjał negocjacji akcesyjnych i procesu rozszerzenia;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z konkluzjami z posiedzenia Rady Europejskiej w grudniu 2006 r. konieczne jest spełnienie wszystkich kryteriów kopenhaskich i zdolność UE do przyjmowania nowych państw; mając na uwadze, że Turcja zobowiązała się do spełnienia kryteriów kopenhaskich, przeprowadzenia odpowiednich i skutecznych reform oraz stopniowego dostosowania swojego prawodawstwa do dorobku prawnego UE; mając na uwadze, że należy postrzegać te dążenia jako okazję dla Turcji, by wzmocnić swoje instytucje oraz kontynuować proces demokratyzacji i modernizacji kraju;
- D. mając na uwadze, że w procesie negocjacyjnym przywiązuje się szczególną wagę do praworządności, a zwłaszcza do rozdziału władz, wolności słowa i mediów, praw człowieka i demokracji, zwalczania korupcji i przestępczości zorganizowanej, stosunków dobrosąsiedzkich, wolności wyznania, wolności zrzeszania się i prawa do pokojowych protestów, praw mniejszości, praw kobiet oraz zwalczania dyskryminacji grup szczególnie wrażliwych, takich jak Romowie, osoby niepełnosprawne oraz lesbijki, geje, osoby biseksualne, transpłciowe i interseksualne (LGBTI);

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- E. mając na uwadze, że jeśli chodzi o kryteria polityczne, tempo reform uległo spowolnieniu oraz doszło do wyraźnego regresu w obszarze wolności słowa i wolności zgromadzeń;
- F. mając na uwadze, że Turcja jest wciąż jednym z krajów o największej liczbie więzionych dziennikarzy na świecie;
- G. mając na uwadze, że według rankingu wolności prasy i mediów sporządzonego przez Freedom House Turcję wciąż zalicza się do krajów pozbawionych wolnej prasy i cieszących się jedynie częściową wolnością internetu;
- H. mając na uwadze, że sytuacja w zakresie bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego w Turcji gwałtownie się pogarsza;
- I. mając na uwadze, że w Turcji doszło do serii zamachów terrorystycznych przypisywanych tak zwanemu Islamskiemu Państwu w Iraku i Lewancie (ISIL)/Daisz – w Diyarbakir, Suruç, Ankarze i Stambule – w których zginęło łącznie 150 niewinnych osób;
- J. mając na uwadze, że rosyjskie bombardowania Aleppo i innych syryjskich terytoriów doprowadziły do tego, że kolejna fala uchodźców poszukuje schronienia w Turcji;
- K. mając na uwadze, że UE i Turcja postanowiły ożywić proces negocjacyjny i intensywnie współpracować w dziedzinie migracji;
- L. mając na uwadze, że Turcja była niezwykle gościnna dla ogromnej liczby przebywających w tym kraju uchodźców; mając na uwadze, że Turcja gości największą populację uchodźców na świecie – według UNHCR około 2,7 miliona zarejestrowanych uchodźców z Syrii, Iraku i Afganistanu;
- M. mając na uwadze, że władze tureckie nie zgodziły się na ponowne otwarcie prawosławnego seminarium na wyspie Heybeliada;

I. Obecny stan stosunków między UE a Turcją

1. jest głęboko zaniepokojony, że – w świetle regresu w dziedzinie poszanowania demokracji i praworządności w Turcji – ogólne tempo reform w Turcji uległo znacznemu spowolnieniu w ostatnich latach oraz że w niektórych kluczowych obszarach, takich jak niezawisłość sądownictwa, wolność zgromadzeń, wolność słowa oraz poszanowanie praw człowieka i praworządności, doszło do regresu, przez co kraj ten coraz bardziej oddala się od spełnienia kryteriów kopenhaskich, których powinny przestrzegać państwa ubiegające się o członkostwo;
2. podkreśla, że Turcja jest dla UE kluczowym partnerem strategicznym i że aktywne i wiarygodne negocjacje stanowiłyby najbardziej odpowiednie ramy dla wykorzystania pełnego potencjału stosunków między UE a Turcją; odnotowuje ożywienie procesu akcesyjnego przez UE i wyraża nadzieję, że otwarcie nowych rozdziałów negocjacyjnych doprowadzi do konkretnych postępów; w związku z tym wzywa stronę turecką do konkretnych postępów i rzeczywistego zaangażowania; ponawia swój apel do Komisji o dokonanie ponownej oceny dotychczasowego sposobu prowadzenia negocjacji oraz możliwości poprawy i pogłębienia stosunków UE-Turcja i wzajemnej współpracy; zdecydowanie wspiera usystematyzowany, częstszy i otwarty dialog polityczny na wysokim szczeblu na kluczowe tematy będące przedmiotem wspólnego zainteresowania, takie jak migracja, zwalczanie terroryzmu, energia, gospodarka i handel;
3. jest zdania, że przełożenie publikacji sprawozdania Komisji z postępów w 2015 r. na okres po wyborach w Turcji w listopadzie 2015 r. było błędną decyzją, gdyż można było odnieść wrażenie, że UE jest gotowa przemilczeć kwestię łamania praw podstawowych w zamian za współpracę tureckiego rządu w zakresie uchodźców; zwraca się do Komisji, by zobowiązała się do publikacji rocznych sprawozdań z postępów w ramach konkretnego i ustalonego harmonogramu; wzywa Komisję i Radę, by nie ignorowały wewnętrznych przemian w Turcji i jasno opowiadały się za praworządnością i poszanowaniem praw człowieka w Turcji, zgodnie z kryteriami kopenhaskimi i niezależnie od innych interesów;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

4. przyjmuje do wiadomości wyniki wyborów parlamentarnych, które odbyły się dnia 1 listopada 2015 r., oraz uformowanie nowego rządu; ponawia swój apel o obniżenie 10 % prognozy wyborczej i wzywa do przejrzystości finansowania partii politycznych i kampanii wyborczych; pochwała aktywne uczestnictwo wolontariuszy ze społeczeństwa obywatelskiego podczas wyborów oraz wysoką frekwencję wyborczą; potępia jednak zastraszanie i nękanie mediów oraz dyskryminację partii opozycyjnych pod względem relacjonowania kampanii wyborczej, atmosferę przemocy i zastraszania, mającej swój wyraz w szczególności w atakach na poszczególnych kandydatów i biura partii opozycyjnej, zwłaszcza Partii Ludowo-Demokratycznej (HDP), a także głęboką polaryzację polityczną; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w wyniku ostatnich dwóch wyborów Wielkie Zgromadzenie Narodowe Turcji bardziej otworzyło się na grupy mniejszościowe w Turcji mimo 10 % prognozy wyborczej;

5. wzywa do modernizacji unii celnej i do rozszerzenia jej o nowe sektory, w tym o produkty rolne, usługi i zamówienia publiczne; odnotowuje, że negocjacje w tej sprawie mają się rozpocząć w drugiej połowie 2016 r.; przypomina, że unia celna może wykorzystać pełnię swego potencjału jedynie wtedy, gdy Turcja w pełni wdroży protokół dodatkowy w odniesieniu do wszystkich państw członkowskich; jest zdania, że należy uwzględnić interesy Turcji w przyszłych umowach o wolnym handlu podpisywanych przez UE z krajami trzecimi, w szczególności w przypadku negocjacji między UE a USA w sprawie transatlantyckiego partnerstwa w dziedzinie handlu i inwestycji (TTIP); wzywa do poprawy swobodnego przepływu osób i do rozszerzenia wymiany międzykulturowej;

6. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w 2015 r. doszło do pogłębienia dialogu politycznego między UE a Turcją w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz do większego zbliżenia stanowiska Turcji do deklaracji UE i decyzji Rady; ubolewa, że Turcja nie przyłączyła się do decyzji Rady w następstwie bezprawnej aneksji Krymu przez Federację Rosyjską oraz wydarzeń we wschodniej Ukrainie, w tym w sprawie środków ograniczających;

7. przypomina, że Turcja powinna stopniowo zbliżać swoją politykę zagraniczną do polityki zagranicznej UE zgodnie z postanowieniami ram negocjacyjnych; jest zdania, że zasadnicze znaczenie ma nasilenie wymiany informacji na temat zagadnień polityki zagranicznej oraz że należy we właściwych przypadkach zapraszać ministra spraw zagranicznych Turcji do udziału w posiedzeniach Rady do Spraw Zagranicznych; przypomina, że Turcja ma strategiczne znaczenie dla bezpieczeństwa energetycznego UE jako jeden z głównych krajów tranzytu; uważa, że kluczowe znaczenie ma szybki rozwój współpracy w zakresie energii oraz rozszerzenie korytarza przesyłowego energii przez Turcję do Unii Europejskiej;

8. ponownie podkreśla potrzebę wzmocnienia stosunków dobrosąsiedzkich, gdyż kwestia ta stanowi podstawę ram negocjacyjnych i kluczowy element procesu rozszerzenia; w związku z tym wzywa Turcję, aby dołożyła większych starań w celu rozwiązania nierozstrzygniętych kwestii dwustronnych, w tym dotyczących nieuregulowanych zobowiązań prawnych i sporów o granice lądowe i morskie oraz przestrzeń powietrzną z jej bezpośrednimi sąsiadami, zgodnie z postanowieniami karty ONZ i z prawem międzynarodowym; wzywa rząd turecki do podpisania i ratyfikacji Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS); nalega, aby rząd turecki zaprzestał regularnego naruszania greckiej przestrzeni powietrznej i wód terytorialnych oraz przerwał przeloty tureckich samolotów wojskowych nad wyspami greckimi; wyraża ubolewanie, że deklaracja casus belli, wydana przez Wielkie Zgromadzenie Narodowe Turcji wobec Grecji, nie została jeszcze wycofana; apeluje do Turcji i Armenii, aby przystąpiły do normalizacji wzajemnych stosunków poprzez bezwarunkowe nawiązanie stosunków dyplomatycznych, oraz wzywa do otwarcia granicy turecko-armeńskiej, które może się przyczynić do poprawy obustronnych stosunków, ze szczególnym uwzględnieniem współpracy transgranicznej i integracji gospodarczej;

II. Poszanowanie praworządności, demokracji, praw człowieka i podstawowych wolności

9. jest zdania, że zgodnie z zobowiązaniem UE do poszanowania praworządności i podstawowych wartości, w Turcji są pilnie potrzebne reformy w dziedzinach wymiaru sprawiedliwości i praw podstawowych oraz sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa; nie podważając stanowiska państw członkowskich, wzywa Radę UE do zaproponowania – po spełnieniu oficjalnych kryteriów – otwarcia rozdziału 23 (wymiar sprawiedliwości i prawa podstawowe) i rozdziału 24 (sprawiedliwość, wolność i bezpieczeństwo) oraz do dopilnowania, by proces reform w Turcji był kształtowany w oparciu o unijne wartości i normy; wzywa Turcję do pełnej współpracy z Radą Europy i Komisją Wenecką w dziedzinie reform w sądownictwie;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

10. ubolewa nad poważnym regresem w obszarze wolności słowa, wypowiedzi i opinii – zarówno w internecie, jak i poza nim – w Turcji w ciągu ostatnich dwóch lat, wskutek którego Turcja zajmuje 149. miejsce spośród 180 krajów w ostatnim światowym rankingu wolności prasy Reporterów bez Granic; przypomina, że zgodnie z liczbami przedstawionymi przez same władze tureckie, Turcja jest krajem o najwyższej liczbie dziennikarzy przebywających w więzieniu; przypomina, że wolność opinii, wypowiedzi i słowa, w tym niezależne media, to podstawowe europejskie wartości; z zadowoleniem przyjmuje wyrok Trybunału Konstytucyjnego, zgodnie z którym prawa Cana Dündara i Erdema Güla zostały naruszone; przypomina, że dziennikarze ci wciąż oczekują na proces sądowy, a prokuratorzy domagają się dla nich wielokrotnych kar dożywotniego więzienia; wyraża zaniepokojenie decyzją o wyłączeniu opinii publicznej przez cały czas trwania procesu; wzywa do przeprowadzenia dogłębnego i obiektywnego dochodzenia w sprawie zarzutów dziennikarzy dotyczących transportu broni do Syrii; potępia ostatnie wypowiedzi prezydenta Turcji przeciwko Trybunałowi Konstytucyjnemu; wzywa do natychmiastowego uwolnienia wszystkich uwięzionych dziennikarzy i zachęca europejskich dyplomatów, aby nadal uważnie śledzili wszystkie sprawy karne przeciwko dziennikarzom; ubolewa z powodu osobistych ataków czołowych urzędników rządowych na dziennikarzy i przeciwników politycznych, a także z powodu nasilających się autorytarnych skłonności tureckich przywódców; wzywa Turcję do reagowania na wszelkie przejawy zastraszania dziennikarzy – w szczególności do zbadania wszystkich fizycznych ataków na dziennikarzy i gróźb kierowanych pod ich adresem oraz do aktywnego zapobiegania atakom na redakcje, ale także do rozładowania napiętej atmosfery politycznej, która prowadzi do powstawania warunków ograniczających wolność słowa w mediach i w internecie;

11. odnotowuje ranking postrzegania korupcji w 2015 r. wydany przez Transparency International dnia 27 stycznia 2016 r., który ukazuje wzrost korupcji w Turcji w ciągu ostatniego roku i w którym Turcja zajmuje obecnie 66. miejsce; podkreśla konieczność wysłania przez rząd Turcji wyraźnych i spójnych sygnałów, że jego faktycznym zamiarem jest walka z korupcją na wszystkich szczeblach władzy;

12. przypomina, że walka z korupcją powinna być jednym z priorytetów Turcji; w związku z tym wzywa Turcję do zaktualizowania strategii i planu działania na rzecz walki z korupcją, ustanowienia niezależnego organu antykorupcyjnego oraz wypracowania wiarygodnych wyników w zakresie dochodzeń, postępowań sądowych i wyroków skazujących, w tym również w sprawach na wysokim szczeblu;

13. apeluje o przywrócenie niezależności holdingu medialnego Koza İpek oraz grupy medialnej Feza, a także o usunięcie z zarządów wszystkich przedstawicieli rządu, przywrócenie na stanowisko kilkudziesięciu zwolnionych pracowników, którzy wyrazili swoje niezadowolenie z przejścia kontroli przez rząd, oraz o wycofanie zarzutów o terroryzm;

14. potępia brutalne i nielegalne przejście szeregu tureckich gazet, w tym ostatnio dziennika Zaman, oraz wyraża zaniepokojenie decyzją operatora Digiturk o zaprzestaniu nadawania kanałów telewizyjnych, rzekomo opartej na motywach politycznych; wzywa turecki rząd, by przestał wywierać presję polityczną i gospodarczą na niezależne media; stanowczo potępia ataki werbalne i fizyczne, a także coraz częstsze przypadki szkalowania dziennikarzy i stosowania wobec nich przepisów ustawy antyterrorystycznej; ubolewa nad zakazem publikowania materiałów reporterskich w internecie i poza nim, a także nad praktyką blokowania stron internetowych, zwłaszcza sieci społecznościowych, co doprowadziło do autocenzury wśród dziennikarzy obawiających się, że krytyka pod adresem władz nasili represje; jest głęboko zaniepokojony blokowaniem dziesiątków tysięcy stron internetowych, przyjętymi w marcu 2015 r. poprawkami do ustawy o regulacji mediów internetowych oraz uprawnieniami Urzędu Telekomunikacyjnego (TIB) pozwalającymi na blokowanie stron internetowych w ciągu czterech godzin z szeregu niejasnych powodów; jest zaniepokojony faktem, że w piątek 26 lutego 2016 r. turecki operator satelitarny Turksat wstrzymał nadawanie kanału IMC TV na żądanie prokuratora z Ankary badającego, czy kanał ten wspiera grupę „terrorystyczną”; wyraża zaniepokojenie wyjątkowo wysokimi karami podatkowymi nałożonymi na podmioty medialne; wzywa do przeglądu ustawy w sprawie internetu z myślą o tworzeniu klimatu sprzyjającego korzystaniu z wolności słowa w internecie oraz ochronie prywatności i dóbr osobistych; potępia próby zastraszania międzynarodowych dziennikarzy, a w niektórych przypadkach nawet ich deportacji, przez tureckich urzędników rządowych; wzywa do przeprowadzenia niezależnego dochodzenia w sprawie zabójstwa na terytorium Turcji dziennikarzy Najiego Jerfa, Ibrahima Abdela Qadera i Faresa Hammadiego, prowadzących blog „Rakka jest zabijana po cichu”; ubolewa również z powodu dochodzeń, aresztowań, kar więzienia i grzywnien za rzekomą obrazę głowy państwa, stosowanych na mocy art. 299 kodeksu karnego; wzywa rząd turecki, by zajął się tymi problemami w trybie pilnym i priorytetowym z myślą o zapewnieniu pluralizmu zgodnie z międzynarodowymi standardami; uważa, że otwarta debata publiczna stanowi zasadniczy element każdej zdrowej demokracji;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

15. wzywa turecki rząd do przyjęcia ustawy o należytej ochronie danych oraz do powołania niezależnego organu ochrony danych, zgodnie z europejskimi standardami, tworząc niezbędne warunki dla skutecznej i wydajnej międzynarodowej współpracy policyjnej i sądowej oraz dla wymiany informacji, a równocześnie przyczyniając się do spełnienia kryteriów liberalizacji reżimu wizowego; wzywa tureckie władze, by jasno określiły wyjątki od zakresu stosowania tej ustawy, zwłaszcza w odniesieniu do przetwarzania danych dotyczących zdrowia, oraz by wdrożyły procedurę selekcji, która zagwarantuje niezależność członków organu ochrony danych;

16. ponownie wyraża zaniepokojenie z powodu ustawy antyterrorystycznej, a zwłaszcza zawartej w niej szerokiej i zbyt ogólnikowej definicji terroryzmu, przestępczości zorganizowanej i propagandy, co sprawia, że te rodzaje przestępstw pozostają w oczywisty sposób nieokreślone; podkreśla, że przepisy karne i antyterrorystyczne muszą być zgodne z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, które Turcja powinna w pełni szanować i wdrożyć; wzywa Turcję do stworzenia warunków politycznych i prawnych, umożliwiających wymiarowi sprawiedliwości wykonywanie jego obowiązków w sposób niezależny i bezstronny, również w praktyce, tak aby przepisy nie służyły do poskramiania krajowych przeciwników politycznych; wzywa Turcję, by wdrożyła wszystkie wyroki europejskich sądów; wyraża zaniepokojenie z powodu licznych zmian zakresu obowiązków, narzuconych przeniesień i dymisji sędziów i prokuratorów, które zagrażają niezależności, bezstronności i skuteczności wymiaru sprawiedliwości, a także poszanowaniu zasad sprawiedliwości proceduralnej i rozdziału władz; wzywa do pilnego przywrócenia rozdziału władz i znaczących kroków na rzecz zapewnienia pełnej niezawisłości sądownictwa; ubolewa z powodu wypaczeń wymiaru sprawiedliwości przynoszącym korzyści niektórym politykom, które stały się w Turcji powszechne w następstwie skandalu korupcyjnego w 2013 r.; podkreśla, że należy ograniczyć rolę i wpływy władzy wykonawczej w Naczelnej Radzie Sędziów i Prokuratorów i że potrzebne są wystarczające gwarancje zapobiegające przenoszeniu sędziów wbrew ich woli;

17. przypomina, że niezwykle wzrost gospodarczy w Turcji w ostatnim dziesięcioleciu doprowadził do bezprecedensowego rozwoju budownictwa mieszkaniowego i infrastruktury, często kosztem środowiska i ochrony przyrody; wyraża szczególne zaniepokojenie szeregiem megaprojektów w kraju i zdecydowanie wzywa rząd, by podejmował działania w oparciu o oceny oddziaływania na środowisko i oceny skutków społecznych oraz by odpowiednio włączał lokalne społeczności w opracowywanie projektów, tak aby w miarę możliwości uniknąć długoterminowych negatywnych skutków urbanizacji, zajmowania przestrzeni i degradacji środowiska;

18. uważa, że reforma konstytucyjna powinna doprowadzić do powstania świeckiego, pluralistycznego, integracyjnego i tolerancyjnego społeczeństwa; podkreśla, że podstawę nowej konstytucji powinien stanowić szeroki konsensus między wszystkimi siłami politycznymi i w całym społeczeństwie, przy pełnym poszanowaniu praw mniejszości bez względu na pochodzenie kulturowe czy religijne, co powinno stanowić solidny fundament dla poszanowania podstawowych wolności i praworządności; wzywa Turcję do pełnego poszanowania praworządności, podstawowych praw i wolności, zwłaszcza wolności mniejszości religijnych i etnicznych; podkreśla potrzebę wprowadzenia kompleksowego prawa antydyskryminacyjnego, w tym zakazu dyskryminacji i mowy nienawiści ze względu na pochodzenie etniczne, wyznanie, orientację seksualną, płeć i tożsamość płciową, a także włączenia zakazu takiej dyskryminacji do nowej konstytucji; podkreśla, że nie powinno to uniemożliwiać Turcji przyznania specjalnych praw obywatelom ze względu na pochodzenie etniczne, religię lub język, aby mogli zachować swą tożsamość; w związku z tym zauważa, że należy poczynić dalsze kroki, aby rozwiązać problemy, z którymi zmagają się członkowie greckiej mniejszości, w szczególności w odniesieniu do edukacji i praw własności; wzywa tureckie władze do podjęcia środków sądowych wobec osób i organów odpowiedzialnych za popełnienie wszelkiego rodzaju przestępstw z nienawiści, w tym antysemityzmu, zgodnie z deklaracją zawartą w rządowym pakiecie na rzecz demokratyzacji z 2013 r.; potępia pasywną postawę tureckiego rządu wobec poważnych gróźb kierowanych pod adresem chrześcijan i chrześcijańskich księży w mediach społecznościowych; oczekuje, że turecki rząd będzie traktował wszystkich obywateli tureckich bez uprzedzeń co do wyznawanej przez nich religii; wzywa tureckie władze, aby – mając na uwadze fakt, że Turcja posiada największą populację mniejszości romskiej na świecie – wdrożyły konkretne i skuteczne środki w celu uzyskania przez Romów de facto równych praw w tureckim społeczeństwie oraz w celu poprawy sytuacji Romów, zwracając szczególną uwagę na sytuację dzieci romskich oraz integrację kobiet romskich;

19. wzywa Turcję do dalszej ścisłej współpracy z Komisją w sprawie przygotowywanego prawodawstwa oraz wdrażania ustanowionych już przepisów, tak aby zapewnić spójność z dorobkiem prawnym UE;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

20. podkreśla potrzebę pełnego respektowania, zgodnie z wartościami europejskimi, prawa do odmiennych sposobów życia, zarówno świeckich, jak i opartych na wierze, oraz utrzymywania rozdziału państwa od religii;

21. podkreśla znaczenie kontynuowania procesu reform w dziedzinie wolności myśli, sumienia i wyznania poprzez umożliwienie wspólnotom wyznaniowym uzyskiwania osobowości prawnej, eliminowanie wszelkich ograniczeń w kształceniu, mianowaniu i sukcesji kleru, dostosowanie się do odnośnych orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i zaleceń Komisji Weneckiej oraz likwidację wszelkich form dyskryminacji lub barier na tle religijnym; wzywa Turcję do poszanowania odrębnego charakteru i wagi Patriarchatu Ekumenicznego oraz uznania jego osobowości prawnej; podkreśla potrzebę ponownego otwarcia seminarium na wyspie Halki oraz usunięcia wszelkich przeszkód w jego prawidłowym funkcjonowaniu, a także umożliwienia publicznego korzystania z eklezjastycznego tytułu patriarchy ekumenicznego;

22. wzywa rząd turecki, by powstrzymał swe plany budowy elektrowni jądrowej w Akkuyu; zauważa, że elektrownia ma powstać w regionie, w którym mogą występować silne trzęsienia ziemi, co stwarza poważne zagrożenie nie tylko dla Turcji, ale dla całego regionu śródziemnomorskiego; w związku z tym zwraca się do rządu tureckiego, by dołączył do sygnatariuszy konwencji z Espoo, która zobowiązuje strony do wzajemnego powiadamiania i do wzajemnych konsultacji w odniesieniu do rozważanych dużych projektów, które mogą mieć znaczący negatywny transgraniczny wpływ na środowisko; zwraca się do rządu tureckiego, by włączył rządy państw sąsiadujących z Turcją, takich jak Grecja i Cypr, we wszelkie dalsze działania związane z projektem Akkuyu lub przynajmniej się z nimi konsultował;

23. wyraża zaniepokojenie nasiloną przemocą wobec kobiet i niewdrażaniem prawa krajowego mającego na celu zapobieganie przemocy wobec kobiet i ochronę kobiet przed przemocą; ponadto nalega, aby władze skutecznie egzekwowały istniejące przepisy dotyczące przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, która jest powszechnym problemem zarówno na wsi, jak i w mieście, aby zajęły się problemem niedostatecznego zgłaszania przypadków użycia przemocy na tle płciowym, zapewniły ofiarom takiej przemocy wsparcie i schronienie, nakładały kary na sprawców oraz podniosły świadomość społeczną tego zjawiska i zwalczały przyzwolenie społeczne na przemoc na tle płciowym; zaleca rządowi propagowanie równouprawnienia płci w dziedzinie politycznej, gospodarczej, społecznej, kulturalnej, obywatelskiej i w innych dziedzinach;

24. wzywa Turcję do poczynienia poważnych starań w celu ochrony praw społeczności LGBTI; wyraża poważne zaniepokojenie brakiem ochrony osób LGBTI przed aktami przemocy; w związku z tym wyraża rozczarowanie faktem, że w ustawie o przestępstwach z nienawiści nie uwzględniono ochrony przeciwko przestępstwom z nienawiści ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową; ubolewa, że przestępstwa z nienawiści wobec osób LGBTI często uchodzą bezkarnie lub wyroki wobec sprawców są łagodzone ze względu na rzekomą „bezzasadną prowokację” ze strony ofiar;

III. *Kurdyjski proces pokojowy a sytuacja w południowo-wschodniej Turcji*

25. wyraża głębokie zaniepokojenie pogarszającą się sytuacją w południowo-wschodniej Turcji; przypomina o odpowiedzialności rządu tureckiego za ochronę wszystkich ludzi mieszkających na terytorium tego kraju, bez względu na to, z jakiej kultury czy religii się wywodzą; uznaje uzasadnione prawo Turcji do zwalczania terroryzmu przy poszanowaniu prawa międzynarodowego; podkreśla jednak, że środki bezpieczeństwa należy podejmować z poszanowaniem praworządności i praw człowieka; podkreśla, że wszystkie operacje sił bezpieczeństwa muszą być proporcjonalne i nie mogą przybierać formy zbiorowej kary; potępia nadużycia specjalnych służb bezpieczeństwa i wzywa do postawienia sprawców przed sądem; apeluje o przestrzeganie prawa humanitarne, tak aby wszyscy ranni mogli otrzymać pomoc lekarską, do której mają prawo;

26. potępia i uznaje za bezzasadny powrót do przemocy PKK, która znajduje się na unijnym wykazie organizacji terrorystycznych; podkreśla, że problemu kurdyjskiego nie da się rozwiązać przemocą i wzywa rząd turecki do podjęcia odpowiedzialności za wznowienie negocjacji w celu znalezienia kompleksowego i trwałego rozwiązania kwestii kurdyjskiej; wzywa PKK do złożenia broni, porzucenia terrorystycznych metod działania oraz do sięgnięcia po pokojowe i legalne środki w celu wyrażenia swoich oczekiwań; zdecydowanie potępia zamachy na siły bezpieczeństwa i ludność cywilną; w związku z tym wyraża poważne zaniepokojenie stawianiem barykad i kopaniem okopów przez bojowników YDG-H; podkreśla jednak, że pokojowe protesty muszą być dozwolone;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

27. wzywa tureckie władze do natychmiastowego zniesienia godziny policyjnej, którą wprowadzono z naruszeniem tureckiej konstytucji; zwraca uwagę na szczególnie alarmującą sytuację w miastach Cizre i Sur/Diyarbakir i potępia fakt, że cywile są zabijani, zostają ranni i pozostawieni bez wody, żywności i opieki medycznej; wzywa Turcję, by umożliwiła Międzynarodowemu Ruchowi Czerwonego Półksiężyca zażegnanie kryzysu humanitarnego w miastach Cizre i Diyarbakir; apeluje do rządu, by zezwolił na zabieranie rannych do szpitala, przestrzegając środków tymczasowych Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, a także zapewnił bezpieczną drogę ewakuacyjną cywilom w miastach objętych godziną policyjną; jest głęboko zaniepokojony rosnącą liczbą ofiar i rannych wśród cywilów, którą należy dokładnie zbadać, a także faktem, że około 400 000 osób zostało wewnątrznie przesiedlonych; podkreśla, że należy zezwolić rodzinom na zabieranie ciał z ulicy i grzebanie zmarłych, co stanowi akt godności ludzkiej; podkreśla odpowiedzialność rządu tureckiego za zapewnienie poszanowania praw człowieka, bezpieczeństwa oraz dostępu do towarów i usług dla całej ludności cywilnej w zamieszkałych głównie przez Kurdów regionach Turcji dotkniętych walkami; zwraca się do tureckiego rządu o wdrożenie formalnego mechanizmu pozwalającego na pilne udzielanie pomocy i zadośćuczynienia dla osób, które musiały opuścić swoje domy, straciły swój dobytek i pracę; ubolewa z powodu niszczenia dziedzictwa historycznego;

28. z zaniepokojeniem odnotowuje projekty transformacji miejskiej i relokacji w regionach dotkniętych konfliktem, które niedawno przedstawił rząd turecki, oraz ubolewa z powodu decyzji o powszechnym wywłaszczeniu w dzielnicy Sur w mieście Diyarbakir, w tym z nieruchomości komunalnych i majątków kościelnych, co stanowi naruszenie praw mniejszości religijnych; wzywa rząd turecki do poszanowania kulturowej odrębności tego regionu oraz do powstrzymania się od dalszego wzmacniania scentralizowanej struktury samorządu lokalnego w tym regionie; wzywa do rewizji decyzji o wywłaszczeniu i planów odbudowy poprzez nawiązanie dialogu i współpracy z władzami miasta i dzielnicy oraz przy poszanowaniu praw mieszkańców i właścicieli nieruchomości;

29. jest zaniepokojony działaniami specjalnych sił operacyjnych policji, znanych jako „lwy Allaha” (organizacja Esedullah), którym przypisuje się odpowiedzialność za poważne naruszenia praw człowieka, w tym umyślne zabijanie cywilów w południowo-wschodniej Turcji; domaga się przeprowadzenia przez władze tureckie szczegółowego śledztwa w sprawie działań tych sił, pociągnięcia sprawców do odpowiedzialności oraz ukarania winnych łamania praw człowieka;

30. wzywa do natychmiastowego zawieszenia broni i wznowienia procesu pokojowego, aby w ramach negocjacji wypracować rozwiązanie kwestii kurdyjskiej; podkreśla, że priorytetem jest dokonanie postępów na drodze do demokratyzacji i pojednania; wzywa w związku z tym do powołania specjalnej komisji Wielkiego Zgromadzenia Narodowego Turcji, która rozwiąże kwestię kurdyjską, aby przyczynić się do ustanowienia długotrwałego pokoju, przywracając poczucie sprawiedliwości i lecząc traumy, które można łatwo wykorzystywać do celów politycznych; domaga się, by UE niezwłocznie i czynnie zaangażowała się w proces pokojowy; podkreśla, że należy nadać priorytet rozszerzaniu praw społecznych, kulturowych i politycznych oraz równemu traktowaniu obywateli kurdyjskiego pochodzenia; ponawia swój apel do Turcji, będącej członkiem Rady Europy, o zniesienie zastrzeżeń do Europejskiej karty samorządu lokalnego w celu zapewnienia jej pełnego wdrożenia we wszystkich jej aspektach;

31. głęboko ubolewa z powodu zastraszania i ścigania ponad 1 000 nauczycieli akademickich, którzy podpisali petycję zawierającą apel o pokój; potępia zwolnienie lub zawieszenie prawie 50 z nich, a także uwięzienie czterech innych sygnatariuszy; podkreśla, że osoby odpowiedzialne za śmierć prawnika Tahira Elçiego, który poświęcił swoje życie walce o pokój i prawa człowieka, muszą stanąć przed wymiarem sprawiedliwości; wyraża poważne zaniepokojenie z powodu postępowań sądowych, skierowanych głównie przeciw członkom HDP, a także obecnego przetrzymywania w więzieniach i odwołania członków władz lokalnych, w tym 25 burmistrzów, i gróźb kierowanych pod adresem wielu kurdyjskich polityków;

32. stanowczo potępia zamachy terrorystyczne przypisywane ISIL/Daisz w Diyarbakir, Suruç, Ankarze i Stambule; wyraża solidarność z ofiarami i ich rodzinami oraz z obywatelami Turcji znajdującymi się na pierwszej linii walki z ekstremizmem; równie stanowczo potępia zamachy bombowe w Ankarze w dniu 17 lutego 2016 r., do których przyznała się organizacja militarna TAK (Jastrzębie Wolności Kurdystanu), a także zamach w Ankarze w dniu 13 marca 2016 r., i składa kondolencje rodzinom ofiar pogrążonym w żałobie; podkreśla, że należy przeprowadzić dogłębne dochodzenie w sprawie tych zamachów w celu postawienia sprawców przed sądem; jest zdania, że kluczem do skutecznego zwalczania terroryzmu jest silniejsza współpraca między Europolem a tureckimi organami ścigania;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

33. z zadowoleniem przyjmuje udział Turcji w światowej koalicji przeciwko ISIL oraz otwarciu tureckich baz dla sił Stanów Zjednoczonych i koalicji; wzywa Turcję do działania przy zachowaniu koniecznej powściągliwości oraz w pełnej współpracy z jej zachodnimi sojusznikami;

34. wzywa Turcję do dalszego zwiększenia wysiłków, tak aby zapobiec przemieszczaniu się przez jej terytorium zagranicznych bojowników do ISIL/Daisz oraz do innych ugrupowań ekstremistycznych, a także przekazywaniu tym organizacjom pieniędzy i sprzętu; obawia się, że władze tureckie mogły nie podjąć wszystkich możliwych kroków w celu powstrzymania i zapobiegania działalności ISIL/Daisz, w szczególności w zakresie zwalczania przemytu ropy przez granice Turcji; wzywa UE do zwiększenia możliwości wymiany informacji oraz do ścisłej współpracy z tureckimi władzami w tej kwestii, tak aby dalej wspierać walkę z sieciami przemytniczymi; zauważa uchybienia w aresztowaniach zagranicznych bojowników i kontroli granic z Irakiem i Syrią;

35. z zadowoleniem przyjmuje wsparcie i udział Turcji w zawarciu porozumienia między głównymi siłami w celu zaprzestania działań wojennych w Syrii oraz udzielenia potrzebującym pomocy humanitarnej; uznaje to za ważny krok w kierunku rozwiązania kryzysu w Syrii; zwraca uwagę, że zaprzestanie działań wojennych powinno obowiązywać wszystkie strony konfliktu inne niż ugrupowania uznane przez Radę Bezpieczeństwa ONZ za organizacje terrorystyczne; wzywa wszystkie strony do szybkiego i pełnego wdrożenia tych zobowiązań; powtarza, że kryzysu w Syrii nie da się rozwiązać drogą militarną i nalega na znalezienie rozwiązania politycznego; potępia turecką interwencję wojskową przeciwko siłom kurdyjskim w północnej Syrii, która osłabia walkę z ISIL/Daisz i zagraża wysiłkom pokojowym oraz bezpieczeństwu;

IV. Współpraca UE–Turcja w sprawie kryzysu uchodźczego/migracyjnego

36. popiera odnowione porozumienie polityczne między UE a Turcją w sprawie wyzwań geopolitycznych, a w szczególności w sprawie kryzysu uchodźczego i migracyjnego; uznaje wielki wkład humanitarny Turcji w przyjęcie największej populacji uchodźców na świecie; wzywa UE i Turcję, aby połączyły siły na rzecz poprawy i zapewnienia godnych warunków życia i podstawowego wsparcia w obozach dla uchodźców oraz ułatwiły pracę Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) w celu uniknięcia masowego napływu migrantów; wzywa UE do dalszej współpracy z tureckimi urzędnikami państwowymi w celu zapewnienia prawidłowej dokumentacji migrantów; przypomina, że Turcja jest jednym z głównych krajów tranzytu dla migrantów i uchodźców chcących dostać się do UE nie tylko z Syrii, ale również z wielu innych krajów; podkreśla znaczenie współpracy z Turcją w zakresie rozwiązania kryzysu uchodźczego oraz zapobiegania utracie życia na morzu; z zadowoleniem przyjmuje misję obserwacyjną NATO na Morzu Egejskim;

37. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w dniu 29 listopada 2015 r. rozpoczęto wdrażanie wspólnego planu działania UE–Turcja dotyczącego uchodźców i zarządzania migracją, będącego elementem kompleksowego planu współpracy opartego na podziale odpowiedzialności, wzajemnych zobowiązaniach i wynikach, i podkreśla konieczność jego natychmiastowej realizacji; podkreśla, że współpraca UE–Turcja w sprawie migracji nie powinna być powiązana z harmonogramem, treścią i warunkami procesu negocjacyjnego; jest zdania, że przeniesienie kryzysu uchodźczego do Turcji nie jest wiarygodnym i trwałym rozwiązaniem tego problemu; odwołuje się do solidarności państw członkowskich UE i wzywa do rozszerzenia listy państw, które przyjmą uchodźców w ramach przesiedlenia w duchu podziału obciążeń i odpowiedzialności;

38. podkreśla, że kwota 3 mld EUR oraz dodatkowe środki w ramach Instrumentu Pomocy dla Uchodźców w Turcji muszą zostać właściwie wykorzystane, aby szybko przynieść bezpośrednie korzyści uchodźcom i goszczącym je społecznościom za pośrednictwem realizacji projektów mających na celu zaspokojenie doraźnych potrzeb w zakresie żywienia, opieki medycznej, infrastruktury sanitarnej i edukacji; wzywa do pełnego włączenia Parlamentu Europejskiego w proces podejmowania decyzji jako współprawodawcy i organu władzy budżetowej; domaga się szybszej wypłaty obiecanych środków; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by we współpracy z Turcją zadbały o wdrożenie mechanizmu weryfikującego, czy środki te są odpowiednio wykorzystywane w tym celu, o ścisły nadzór nad tym mechanizmem oraz o regularne informowanie Parlamentu Europejskiego przez Komisję o wykorzystaniu tych funduszy; podkreśla, że należy zwracać szczególną uwagę na grupy szczególnie wrażliwe, takie jak kobiety i dzieci, a zwłaszcza sieroty, oraz mniejszości religijne, takie jak chrześcijanie i jazydzi; wskazuje na pilną potrzebę zajęcia się przemocą ze względu na płęć i nadużyciami wobec kobiet i dziewcząt na szlakach migracyjnych przechodzących przez Turcję;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

39. pochwała ostatnią decyzję tureckiego rządu o otwarciu rynku pracy dla syryjskich uchodźców; zachęca do podjęcia pilniejszych działań w celu zapewnienia dostępu do edukacji wszystkim 700 000 syryjskich dzieci; wyraża uznanie dla tureckiego rządu za zapewnienie syryjskim uchodźcom bezpłatnej opieki zdrowotnej i edukacji; ubolewa nad faktem, że apel UNHCR o zwiększenie finansowania nie został wysłuchany i Światowy Program Żywnościowy musiał obniżyć rację żywnościową do 80 % ze względu na redukcję funduszy; wyraża uznanie dla Turcji za to, że jednostronnie wypełniła tę lukę finansową, i wzywa państwa członkowskie oraz UE do zwiększenia finansowania dla agencji ONZ i ich partnerskich organizacji pozarządowych w Turcji;

40. docenia, że Turcja jeszcze do niedawna prowadziła politykę otwartych granic dla syryjskich uchodźców; pochwała wprowadzenie nowych przepisów do tureckiego systemu wizowego, dzięki którym odnotowano już gwałtowny spadek liczby przypadków nielegalnego przekraczania granicy; podkreśla jednak, że w stosunku do krajów stanowiących główne źródło nielegalnej migracji należy prowadzić dużo bardziej rygorystyczną politykę wizową, zgodną z polityką wizową UE, tak aby ograniczyć napływ migrantów, którzy nie potrzebują ochrony międzynarodowej, przez Turcję do Europy; podkreśla, że Turcja potrzebuje wszelkiej pomocy przy zwiększaniu bezpieczeństwa swoich granic oraz nasilaniu walki z przemytnikami ludzi; wzywa Turcję do prowadzenia polityki zerowej tolerancji oraz do podjęcia skutecznych działań w celu powstrzymania przemytu ludzi oraz napływu uchodźców na greckie wyspy, co prowadzi do poważnych problemów humanitarnych, politycznych, społecznych i związanych z bezpieczeństwem w UE; zachęca do zacieśnienia współpracy między Turcją, Bułgarią i Grecją w dziedzinie operacji poszukiwawczo-ratunkowych na Morzu Egejskim oraz domaga się, by Frontex zaproponował tureckiej straży przybrzeżnej wsparcie i zwiększył wzajemną wymianę informacji; przyznaje, że środki na rzecz walki z przemytem mogą odnieść skutek jedynie przy jednoczesnym utworzeniu bezpiecznych i legalnych dróg dostępu do Unii Europejskiej dla uchodźców i osób ubiegających się o azyl;

41. podkreśla, że ograniczanie migracji do UE nie powinno prowadzić do zawracania uchodźców lub ich nielegalnego przetrzymywania; wzywa Komisję, aby w odniesieniu do wspólnego planu działania UE-Turcja zbadała doniesienia Amnesty International zawarte w jej sprawozdaniu z dnia 1 kwietnia 2016 r., zgodnie z którymi Turcja przeprowadza przymusowe powroty syryjskich uchodźców; domaga się, aby wszelkie procedury przymusowego powrotu z Grecji do Turcji były w pełni zgodne z prawem międzynarodowym i unijnym związanym z dostępem do azylu i ochrony międzynarodowej oraz wdrażaniem praw podstawowych i gwarancji proceduralnych; w związku z tym wzywa Komisję, by bacznie przyglądała się, w jaki sposób tureckie władze wdrażają zawarte porozumienie i czy w przypadku osób powracających do Turcji przestrzegana jest zasada non-refoulement; ponawia swój apel do tureckiego rządu o zniesienie zastrzeżenia geograficznego do konwencji genewskiej z 1951 r.; podkreśla, że kluczowe znaczenie ma wdrożenie bezpiecznych i legalnych szlaków dla uchodźców, i wzywa państwa członkowskie, by znacznie zwiększyły swoje wysiłki w zakresie przesiedleń; jest zdania, że konieczne jest znalezienie politycznego rozwiązania kryzysu w Syrii; wzywa Turcję, by znacznie zwiększyła swoje starania na rzecz znalezienia politycznego rozwiązania, a w szczególności zniosła swoje zastrzeżenia dotyczące udziału Kurdów w rozmowach pokojowych w Genewie;

42. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że władze tureckie oraz UNHCR w Turcji ujednolicają swoje bazy danych służące rejestracji uchodźców, tworząc jeden system rejestracji; za pilną kwestię uznaje zbadanie technicznych możliwości zapewnienia interoperacyjności i kompatybilności tej bazy danych z europejską bazą danych służącą rejestracji osób ubiegających się o azyl, Eurodac; podkreśla, że ważne jest również, by uchodźcy, którzy wyjechali z Turcji do Europy, zostali wykreślony z tureckiej bazy danych;

43. podkreśla, że wdrożenie umowy o readmisji wobec wszystkich państw członkowskich ma kluczowe znaczenie dla UE, ponieważ stwarza szansę na prowadzenie skuteczniejszej polityki powrotowej w odniesieniu do migrantów, którzy nie potrzebują ochrony międzynarodowej; z zadowoleniem przyjmuje porozumienie polityczne osiągnięte przez obie strony podczas szczytu UE-Turcja w dniu 29 listopada 2015 r., zgodnie z którym umowa o readmisji między UE a Turcją zacznie w pełni obowiązywać od czerwca 2016 r.; apeluje do wszystkich stron o pełne i skuteczne wdrożenie obowiązujących dwustronnych umów o readmisji i zapewnienie pełnego poszanowania praw podstawowych powracających migrantów;

44. zachęca rząd, aby w pełni i w sposób niedyskryminacyjny spełnił kryteria wskazane w planie działania dotyczącym liberalizacji reżimu wizowego wobec wszystkich państw członkowskich; przypomina, że liberalizacja wizowa to proces oparty na osiągnięciach i dopiero po spełnieniu norm tureccy obywatele zostaną objęci ruchem bezwizowym; zwraca się do Komisji o zapewnienie szerszej pomocy technicznej w celu umożliwienia Turcji spełnienia warunków planu działania dotyczącego liberalizacji reżimu wizowego;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

V. Postępy w rozmowach w sprawie zjednoczenia Cypru

45. wyraża uznanie dla znacznych postępów osiągniętych w rozmowach w sprawie zjednoczenia Cypru prowadzonych pod auspicjami ONZ; z zadowoleniem przyjmuje wspólną deklarację obu przywódców z dnia 11 lutego 2014 r. stanowiącą podstawę porozumienia; popiera przekształcenie Republiki Cypryjskiej w federację złożoną z dwóch społeczności i dwóch stref, posiadającą jedną suwerenność, jedną osobowość międzynarodową i jedno obywatelstwo, charakteryzującą się równością polityczną między obiema społecznościami oraz równymi szansami dla wszystkich obywateli, nie przesądzając o ostatecznym kształcie porozumienia, zgodnie z odnośnymi rezolucjami Rady Bezpieczeństwa ONZ i prawem międzynarodowym; pochwała konstruktywne podejście przywódców obu społeczności na wyspie – Greków cypryjskich i Turków cypryjskich – oraz ich determinację i nieustraszone wysiłki na rzecz jak najszybszego znalezienia sprawiedliwego, kompleksowego i trwałego rozwiązania; podkreśla, jak ważne dla całego regionu oraz Europy i Unii Europejskiej jest znalezienie rozwiązania dla utrzymującego się od dziesięcioleci problemu Cypru; z zadowoleniem przyjmuje zatem możliwość przeprowadzenia nowego referendum w sprawie zjednoczenia i wzywa wszystkie strony, aby przyczyniły się do pozytywnego rezultatu;

46. podkreśla, że brak rozwiązania kwestii Cypru wpływa na rozwój stosunków między UE a Turcją i w związku z tym wzywa wszystkie zainteresowane strony do podjęcia starań na rzecz rozwiązania tego problemu;

47. domaga się, by Turcja wypełniła swoje zobowiązanie do pełnego i niedyskryminacyjnego wdrożenia protokołu dodatkowego do umowy o stowarzyszeniu WE–Turcja wobec wszystkich państw członkowskich, w tym Republiki Cypryjskiej, którego wypełnienie mogłoby znacznie przyspieszyć proces negocjacji;

48. ubolewa z powodu prowadzonej przez Turcję polityki nielegalnego osadnictwa i apeluje, by Turcja powstrzymała się od dalszego osiedlania obywateli tureckich na okupowanych terytoriach Cypru, co stanowi naruszenie konwencji geneńskiej i zasad prawa międzynarodowego; wzywa Turcję do zakończenia wszelkich działań zmieniających równowagę demograficzną na wyspie i stanowiących tym samym przeszkodę dla przyszłego rozwiązania;

49. wzywa Turcję, by powstrzymała się od wszelkich działań w wyłącznej strefie ekonomicznej Cypru, które mogłyby prowadzić do napięć i kryzysu w tym newralgicznym regionie i mogłyby niekorzystnie wpłynąć na negocjacje w sprawie demokratycznego rozwiązania, kładąc tym samym kres obecnemu niedopuszczalnemu status quo o dychotomicznym charakterze; uznaje prawo państw członkowskich do podpisywania dwustronnych i innych umów w ramach ich suwerennych praw w celu wykorzystywania ich zasobów krajowych na terenie ich wyłącznej strefy ekonomicznej;

50. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie obu przywódców w sprawie szeregu środków budowy zaufania, w tym w sprawie otwarcia dwóch nowych przejść granicznych oraz połączenia międzysystemowego sieci elektroenergetycznych; zwraca jednak uwagę, że praktycznie nie osiągnięto postępów w zakresie interopeacyjności sieci telefonicznej; wzywa zatem obie strony do niezwłocznego wdrożenia wszystkich uzgodnionych środków; wzywa UE, aby w pełni wspierała to porozumienie, zarówno politycznie, jak i finansowo; wzywa Turcję do aktywnego wspierania procesu negocjacyjnego i jego pozytywnych rezultatów; apeluje do Turcji, by rozpoczęła wycofywanie swoich sił z Cypru i przekazała ONZ kontrolę nad zamkniętym dystryktem Famagusty, zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 550 (1984); docenia fakt, że Komitetowi ds. Osób Zaginionych (który zajmuje się zarówno zaginionymi Turkami cypryjskimi, jak i Grekami cypryjskimi) przyznano dostęp do wszystkich istotnych miejsc, w tym stref wojskowych; wzywa jednak Turcję do przyznania komitetowi dostępu do odnośnych archiwów, co zwiększy skuteczność jego prac;

51. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę prezydenta Republiki Cypryjskiej Nikosa Anastasiadisa, by język turecki stał się jednym z języków urzędowych UE, i wzywa strony do przyspieszenia tego procesu; odnotowuje konieczność uprzedniego, gruntownego przygotowania wdrożenia dorobku prawnego UE w przyszłym państwie związkowym Turków cypryjskich po wejściu w życie porozumienia; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie dwuspołecznościowego komitetu ad hoc ds. przygotowań związanych z przystąpieniem do UE; zachęca Parlament Europejski i Komisję do zwiększenia wysiłków na rzecz współpracy z Turkami cypryjskimi w przygotowaniach do pełnej integracji z UE; zachęca przewodniczącego Parlamentu Europejskiego do poczynienia niezbędnych kroków w przypadku osiągnięcia porozumienia;

o

o o

52. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, sekretarzowi generalnemu Rady Europy, prezesowi Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Republiki Turcji.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0134

Sprawozdanie za 2015 r. w sprawie Albanii**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie sprawozdania za 2015 r. w sprawie Albanii (2015/2896(RSP))**

(2018/C 058/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Albanii, z drugiej strony,
- uwzględniając konkluzje prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w Salonikach w dniach 19–20 czerwca 2003 r. dotyczące perspektywy przystąpienia krajów Bałkanów Zachodnich do UE,
- uwzględniając decyzję Rady Europejskiej z dnia 26–27 czerwca 2014 r. o przyznaniu Albanii statusu kraju kandydującego do członkostwa w UE, a także konkluzje Rady z dnia 15 grudnia 2015 r.,
- uwzględniając siódme posiedzenie Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia między Albanią a UE, które odbyło się dnia 18 maja 2015 r.,
- uwzględniając przystąpienie Albanii do Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego (NATO) w dniu 1 kwietnia 2009 r.,
- uwzględniając deklarację końcową przewodniczącego szczytu w sprawie Bałkanów Zachodnich, który odbył się dnia 27 sierpnia 2015 r. w Wiedniu, oraz zalecenia organizacji społeczeństwa obywatelskiego z okazji szczytu w Wiedniu w 2015 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 listopada 2015 r. zatytułowany „Strategia rozszerzenia UE” (COM(2015)0611) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Sprawozdanie za 2015 r. w sprawie Albanii” (SWD(2015)0213),
- uwzględniając wspólne wnioski przyjęte w Tiranie dnia 24 marca 2015 r. w ramach piątego dialogu na wysokim szczeblu dotyczącego kluczowych priorytetów,
- uwzględniając sprawozdanie końcowe misji obserwacji wyborów z ramienia OBWE/ODIHR z dnia 8 września 2015 r. na temat wyborów samorządowych, które odbyły się dnia 21 czerwca 2015 r.,
- uwzględniając dziewiąte posiedzenie Parlamentarnego Komitetu Stabilizacji i Stowarzyszenia UE-Albania, które odbyło się w dniach 9–10 listopada 2015 r. w Brukseli,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Albanii,
- uwzględniając pracę stałego sprawozdawcy Komisji Spraw Zagranicznych ds. Albanii Knuta Fleckensteina,
- uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,

A. mając na uwadze, że Albania czyni stałe postępy na drodze do członkostwa w UE;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- B. mając na uwadze, że (potencjalne) kraje kandydujące są oceniane na podstawie własnych osiągnięć, a harmonogram akcesji zależy od jakości niezbędnych reform;
- C. mając na uwadze, że nadal istnieją wyzwania, którym należy stawić czoło szybko i skutecznie, tak aby poczynić dalsze postępy na drodze do przystąpienia tego kraju do UE;
- D. mając na uwadze, że konsekwentne przyjęcie i pełne wdrożenie reform w pięciu kluczowych obszarach priorytetowych, a także trwałe zaangażowanie polityczne mają kluczowe znaczenie dla dalszych postępów procesu przystąpienia do UE;
- E. mając na uwadze, że ochrona wolności wyznania, dziedzictwa kulturowego i zarządzania majątkiem zgodnie z zasadami państwa prawa to podstawowe wartości Unii Europejskiej;
- F. mając na uwadze, że konstruktywny i trwały dialog polityczny sił politycznych na temat reform związanych z UE jest niezbędny dla czynienia dalszych postępów w procesie akcesyjnym; mając na uwadze, że zasady fair play, konstruktywny dialog, współpraca i gotowość do kompromisu pomiędzy rządem i opozycją mają zasadnicze znaczenie dla udanego i trwałego procesu reform;
- G. mając na uwadze, że w kwestii przystąpienia Albanii do UE panuje konsensus polityczny, a proces ten cieszy się w tym kraju dużym poparciem opinii publicznej; mając na uwadze, że sukces programu reform w znacznej mierze zależy od istnienia demokratycznego otoczenia politycznego w tym kraju;
- H. mając na uwadze, że stałe postępy, zwłaszcza w zakresie praworządności, reformy sądownictwa, zwalczania korupcji i przestępczości zorganizowanej, reformy administracji publicznej i praw podstawowych, mają zasadnicze znaczenie dla procesu reform; mając na uwadze, że Albania powinna zintensyfikować reformy w tych obszarach oraz działania w innych dziedzinach priorytetowych, aby otworzyć negocjacje akcesyjne i utrwalić proces demokratyzacji zachodzący w kraju; mając na uwadze, że UE stawia praworządność w centrum procesu rozszerzenia, a ponadto podkreśla konieczność wzmocnienia zarządzania gospodarczego i administracji publicznej we wszystkich krajach Bałkanów Zachodnich;
1. z zadowoleniem przyjmuje stałe postępy Albanii w zakresie reform w kluczowych obszarach priorytetowych, które są wymagane do rozpoczęcia negocjacji akcesyjnych; zachęca rząd, parlament i partie polityczne do utrzymania rozmachu reform oraz do przyspieszenia ich wdrażania; wzywa te podmioty do szybkiego przeprowadzenia gruntownej reformy sądownictwa; podkreśla znaczenie odpowiedniego i terminowego wdrożenia tych reform;
 2. wzywa wszystkie partie polityczne do czynienia dalszych starań w celu zaangażowania się w bardziej konstruktywny i autentyczny dialog polityczny, który umożliwi przyjęcie i wdrożenie kluczowych reform; jest głęboko przekonany, że stała współpraca między rządem a opozycją w parlamencie jest niezwykle istotna dla procesu przystąpienia Albanii do UE oraz dla spełnienia kryteriów akcesyjnych; zdecydowanie podkreśla znaczenie podtrzymywania zobowiązania do utworzenia demokratycznej kultury politycznej, obejmującej otwartość na dialog, negocjacje, kompromis oraz całkowite wykluczenie bojkotów i radykalizmu; z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie i prace Krajowej Rady do spraw Integracji Europejskiej, dzięki której proces reform związanych z UE powinien być bardziej pluralistyczny; apeluje o dalsze zwiększenie zdolności parlamentu do monitorowania wdrażania dorobku i zgodności z nim;
 3. wyraża uznanie dla rządu i partii opozycyjnych za konstruktywną współpracę i jednogłośnie przyjęcie przez parlament przepisów dotyczących wykluczenia przestępców z nominacji i wyboru do pełnienia funkcji publicznych (tzw. ustawa o dekryminalizacji); z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie przepisów wykonawczych w parlamencie oraz apeluje o dokładne wdrożenie ducha i litery tych przepisów; stanowczo zachęca parlament, aby dał dobry przykład, wdrażając te przepisy, tak aby zwiększyć zaufanie obywateli i kręgów biznesowych do ich politycznych przedstawicieli i do instytucji publicznych;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

4. z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie Albanii na rzecz kompleksowej i gruntownej reformy systemu wymiaru sprawiedliwości i gorąco zachęca władze albańskie do sprawnego kontynuowania przygotowań do tej kluczowej reformy, aby zwiększyć zaufanie obywateli do systemu sądowego; wyraża uznanie dla prac zrealizowanych przez parlamentarną komisję ad hoc ds. reformy sądownictwa podczas przygotowywania tej reformy; docenia ścisłą współpracę z Komisją Wenecką; zachęca do dalszej gotowości do współpracy w celu przyjęcia tej reformy; wzywa wszystkie strony do wypracowania – przy uwzględnieniu zaleceń Komisji Weneckiej – kompromisu dotyczącego istotnych zmian w sądownictwie, które dotyczą między innymi pełnej niezależności i rozliczalności sędziów i prokuratorów i bezstronności sądów, zwłaszcza Sądu Najwyższego, Trybunału Konstytucyjnego i Najwyższej Rady Sprawiedliwości;

5. podkreśla potrzebę zajęcia się obecnymi wadami w funkcjonowaniu systemu sądowego, takimi jak kwestia jego niezależności od innych gałęzi władzy, ingerencja polityczna, wybiórcza sprawiedliwość i ograniczona rozliczalność, wysoki poziom korupcji, nieskuteczne mechanizmy kontroli, niedostateczne zasoby, całkowity czas trwania postępowań sądowych oraz brak jasnych zawodowych kryteriów powoływania i awansowania sędziów; podkreśla potrzebę zwiększenia przejrzystości i wdrożenia odnośnych zaleceń Grupy Państw Przeciwko Korupcji (GRECO), zawartych w jej czwartym sprawozdaniu oceniającym w sprawie zapobiegania korupcji wśród sędziów i prokuratorów;

6. zaleca Komisji ściśle monitorowanie postępów reformy sądownictwa i zachęca ją, by przedstawiła Parlamentowi i Radzie sprawozdanie, gdy tylko Albania poczyni wystarczające postępy w pracach nad tą reformą, oraz by wzięła pod uwagę te wnioski oraz postępy Albanii w realizacji pięciu głównych priorytetów, gdy będzie rozważała zalecenie rozpoczęcia negocjacji akcesyjnych;

7. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie strategii zreformowania administracji publicznej na okres 2015–2020 oraz jej plan działania na lata 2015–2017, jak również przyjęcie strategii reformy zarządzania finansami publicznymi na okres 2014–2020; podkreśla potrzebę dysponowania profesjonalną i przejrzystą służbą cywilną, aby służyć interesom obywateli, oferować im lepsze usługi i przygotować się do skutecznego prowadzenia przyszłych negocjacji akcesyjnych; odnotowuje wysiłki mające na celu większe zorientowanie administracji publicznej na obywatela; apeluje do rządu, aby nie ustawał w wysiłkach na rzecz zwiększenia zdolności administracyjnych, odpolitycznienia administracji publicznej, zwalczania korupcji w służbie cywilnej, a także udoskonalenia procedur rekrutacji w oparciu o zasługi i wyniki; wzywa do pełnego i skutecznego wdrożenia ustawy o służbie cywilnej i nowej ustawy o postępowaniu administracyjnym; wzywa do zwiększenia autorytetu, niezależności, skuteczności i zasobów struktur zajmujących się prawami człowieka, takich jak Urząd Rzecznika Praw Obywatelskich; apeluje o przeznaczenie odpowiednich środków budżetowych dla dwóch nowych komisarzy – ds. dzieci i ds. zapobiegania torturom; z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie strategii decentralizacyjnej na okres 2015–2020 oraz ustawy o samorządzie lokalnym, która zwiększa administracyjne i finansowe możliwości jednostek samorządu lokalnego i przewiduje konsultacje pomiędzy władzami szczebla centralnego i lokalnego; zauważa potrzebę doprecyzowania funkcji i obowiązków jednostek samorządu lokalnego oraz kontynuowania ścisłego dialogu z odnośnymi zainteresowanymi stronami, w tym przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego;

8. wciąż jest zaniepokojony rozpowszechnioną korupcją, zwłaszcza w edukacji, służbie zdrowia, sądownictwie, zamówieniach publicznych, koncesjach w zakresie partnerstw publiczno-prywatnych, budownictwie i planowaniu przestrzennym oraz w jednostkach samorządu lokalnego i w służbie publicznej; apeluje o wzmocnienie samorządu lokalnego; z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie krajowej strategii zwalczania korupcji na okres 2015–2020 i planu działania na lata 2015–2017; zwraca się do właściwych organów, by monitorowały wdrażanie planu działania i dokonały jego gruntownego przeglądu, poprawiły wyniki uzyskiwane w zakresie dochodzeń, ścigania i skazywania w sprawach korupcji na wszystkich szczeblach, by ściśle egzekwowały przepisy antykorupcyjne oraz zwiększyły niezależność instytucji antykorupcyjnych i zacieśniły współpracę między nimi; z zadowoleniem przyjmuje projekt ustawy o ochronie osób zgłaszających przypadki naruszeń oraz o zwiększeniu przejrzystości i wzmocnieniu kontroli finansowania partii politycznych; podkreśla potrzebę wzmocnienia potencjału organów ścigania w zakresie prowadzenia proaktywnych i skutecznych dochodzeń; jest głęboko przekonany, że postępy w reformie sądownictwa walnie przyczynią się również do zwalczania korupcji i przestępczości zorganizowanej;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

9. odnotowuje zaangażowanie rządu na rzecz zwalczania przestępczości zorganizowanej, które doprowadziło do przeprowadzenia przez organy ścigania szeregu zakończonych sukcesem operacji na dużą skalę, w tym również we współpracy z władzami krajów sąsiadujących i państw członkowskich UE; jest jednak nadal zaniepokojony niewielką liczbą ostatecznych wyroków skazujących; podkreśla potrzebę dalszego rozwijania współpracy między prokuraturą a policją, a także potrzebę zapewnienia skutecznych sądowych działań następczych; wzywa do przeznaczenia odpowiednich zasobów na zwalczanie przestępczości zorganizowanej przez policję i prokuraturę; z zadowoleniem przyjmuje niedawne operacje wymierzone w handlarzy narkotyków, ale zauważa, że przemyt pozostaje poważnym problemem w Albanii; wzywa właściwe organy do nasilenia działań w celu zwalczania produkcji narkotyków i środków odurzających i handlu nimi, w tym przez zacieśnienie współpracy międzynarodowej i regionalnej; apeluje o zacieśnienie współpracy między organami ścigania w zakresie zwalczania handlu ludźmi, o lepszą ochronę ofiar i zapewnianie ofiarom zadośćuczynienia oraz o osiąganie lepszych wyników w zakresie dochodzeń, ścigania i skazywania; wzywa właściwe władze do nasilenia działań w celu zwalczania nielegalnego handlu bronią;

10. odnotowuje ocenę i zalecenia dotyczące procesu wyborczego sformułowane przez OBWE/ODIHR w następstwie wyborów samorządowych, które odbyły się w czerwcu 2015 r. i podczas których międzynarodowi obserwatorzy odnotowali szereg nieprawidłowości; podkreśla, że wybory do parlamentu w 2017 r. będą ważnym egzaminem dla procesu przystąpienia Albanii do UE; wzywa właściwe organy do dołożenia wszelkich starań, aby przygotować wolne i uczciwe wybory; z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie w styczniu 2016 r. parlamentarnej komisji ad hoc do spraw reformy systemu wyborczego i zachęca do skutecznego wdrożenia jej zaleceń, zwłaszcza z myślą o przygotowaniu i przeprowadzeniu nadchodzących wyborów; jest zaniepokojony ogólnym upolitycznieniem procesu wyborczego i wzywa właściwe organy do zajęcia się między innymi uchybieniami proceduralnymi, w tym sporami wyborczymi, niezależnością komisji wyborczych, przejrzystością i efektywnością finansowania partii politycznych, przypadkami rzekomego kupowania głosów i zastraszania wyborców oraz niewłaściwego wykorzystywania zasobów państwowych, aby zwiększyć zaufanie społeczeństwa do procesu wyborczego; zwraca uwagę, że centralna komisja wyborcza musi jasno określić wewnętrzne obowiązki w zakresie kontrolowania finansów partii i wyjść poza czysto formalne kontrole oświadczeń partii politycznych;

11. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie uchwały parlamentarnej w sprawie roli społeczeństwa obywatelskiego w demokratycznym rozwoju kraju oraz zwraca uwagę na zacieśnienie współpracy między instytucjami państwowymi a organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, w tym na udział tych organizacji w posiedzeniach Krajowej Rady do spraw Integracji Europejskiej; wyraża uznanie z powodu przyjęcia harmonogramu działań w dziedzinie społeczeństwa obywatelskiego i zachęca do jego szybkiego wdrożenia; zaleca podjęcie kroków w celu zinstytucjonalizowania współpracy z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, aby umocnić demokrację oraz ochronę praw człowieka i wolności obywatelskich dzięki udziałowi społeczeństwa i zwiększyć przejrzystość procesu podejmowania decyzji; wzywa właściwe władze do ograniczenia przeszkód administracyjnych dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego oraz do przeglądu przepisów podatkowych i innych odnośnych przepisów z myślą o ułatwieniu przekazywania prywatnych darowizn; wzywa właściwe władze, by zachęcały organizacje społeczeństwa obywatelskiego do aktywnego udziału w nadzorowaniu procesu wyborczego oraz do zaangażowania w terminowe udzielanie obywatelom wyczerpujących informacji o procesie przystąpienia do UE;

12. wzywa rząd albański do zwrócenia szczególnej uwagi na poprawę perspektyw dla młodzieży oraz do inwestowania w modernizację i reformę systemu edukacji, tak aby zwiększyć możliwości zatrudnienia i poprawić perspektywy zawodowe, zwłaszcza ludzi młodych; podkreśla potrzebę przekształcenia obecnego drenażu mózgow w przepływ wykwalifikowanych pracowników, który wspiera mobilność, jednocześnie tworząc duże możliwości obiecującej kariery w Albanii; z zadowoleniem przyjmuje wsparcie z instrumentu pomocy przedakcesyjnej (IPA) przeznaczone na politykę edukacyjną, społeczną i politykę zatrudnienia;

13. ponawia swój apel do właściwych organów o działania zmierzające do zadośćuczynienia ofiarom wydarzeń z dnia 21 stycznia 2011 r.;

14. potępia złe traktowanie podejrzanych na posterunkach policji, przeludnienie więzień, a także niewystarczającą opiekę medyczną i złe warunki panujące w zakładach karnych;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

15. przypomina, że instytucjonalne mechanizmy ochrony praw dzieci w dalszym ciągu są słabe; wzywa władze do reformy wymiaru sprawiedliwości dla nieletnich w celu dostosowania go do norm międzynarodowych; wzywa do znacznego podwyższenia środków finansowych na system ochrony dzieci, zwłaszcza na jednostki ochrony dzieci na szczeblu lokalnym i regionalnym; ubolewa, że niektóre jednostki ochrony dzieci musiały przerwać pracę ze względu na brak środków finansowych; wzywa władze, aby zapewniły dostęp do tych jednostek również dzieciom na obszarach wiejskich;

16. wyraża uznanie dla panującej w kraju atmosfery tolerancji religijnej, dobrej współpracy między wspólnotami religijnymi i ich pozytywnych relacji z instytucjami państwowymi; zwraca się do wszystkich właściwych organów i wspólnot religijnych o współpracę na rzecz ochrony i umacniania harmonii religijnej;

17. przypomina, że jednym z głównych priorytetów jest potrzeba wprowadzenia skutecznych środków ustawodawczych i politycznych w celu wzmocnienia ochrony praw człowieka i praw mniejszości oraz strategii antydyskryminacyjnych; zauważa, że Romowie i Egipcjanie żyją w trudnych warunkach i często są narażeni na wykluczenie społeczne i dyskryminację; pochwała przyjęcie krajowego planu działania na rzecz integracji Romów i Egipcjan na lata 2015–2020 oraz skuteczniejsze wdrażanie strategii dotyczących integracji Romów; zauważa, że wciąż obawy budzą współczynniki skolaryzacji dzieci romskich i przedwczesnego kończenia przez nie nauki oraz sytuacja romskich i egipskich dzieci ulicy, a także przypadki ich przymusowych eksmisji bez rzetelnego procesu sądowego i zapewnienia odpowiedniego mieszkania zastępczego; apeluje o poprawę ochrony praw dziecka i udoskonalenie wymiaru sprawiedliwości dla nieletnich; z zadowoleniem przyjmuje uchwałę parlamentu w sprawie ochrony praw i wolności osób należących do społeczności LGBTI; zauważa, że w czerwcu 2015 r. w Tiranie odbyła się, bez większych incydentów, druga parada równości; zaleca usunięcie z obowiązującego prawa przepisów dyskryminujących osoby transpłciowe i interseksualne; zwraca się do właściwych organów o dalszą poprawę klimatu integracji i tolerancji dla wszystkich mniejszości w kraju, w tym przez zwiększanie roli Państwowego Komitetu ds. Mniejszości;

18. zaleca zajmowanie się problemem braku równości płci, dyskryminacji ze względu na płeć i przemocy domowej za pomocą odpowiednich mechanizmów; z zadowoleniem przyjmuje zmiany w kodeksie wyborczym przyjęte w kwietniu 2015 r., które wprowadzają wymóg 50 % parytetu płci na listach kandydatów do rad miejskich;

19. zauważa, że wciąż należy zapewnić egzekwowanie praw własności; apeluje o ukończenie procesu rejestracji i zwrotu mienia oraz przyznawania odszkodowań za nie, a także o skuteczne wdrożenie strategii dotyczącej praw własności na lata 2012–2020; wskazuje, że lepsze egzekwowanie praw własności pozytywnie wpłynie na inwestycje lokalne i zagraniczne;

20. ponownie podkreśla kluczowe znaczenie profesjonalnych, niezależnych i pluralistycznych nadawców publicznych i mediów prywatnych; z niepokojem odnotowuje powszechną autocenzurę wśród dziennikarzy, którzy czasami napotykają fizyczne przeszkody w relacjonowaniu niektórych wydarzeń oraz padają ofiarą napaści lub gróźb z powodu wykonywanej pracy; z niepokojem odnotowuje ponadto przypadki bezpośredniej ingerencji w niezależność redakcyjną; ubolewa w związku z tym, że regionalnej bałkańskiej sieci dziennikarstwa śledczego grożono wniesieniem pozwu o zniesławienie w związku z prowadzonym przez nią dochodzeniem w sprawie przeszłości kryminalnej jednego z kandydatów na burmistrza podczas wyborów lokalnych w 2015 r.; apeluje o podjęcie działań w celu wzmocnienia dziennikarskich standardów zawodowych i etycznych; wzywa do czynienia większych wysiłków na rzecz wdrażania ustawy o mediach audiowizualnych; podkreśla potrzebę zwiększenia przejrzystości w kwestii reklam rządowych w mediach oraz podjęcia dodatkowych starań, aby w pełni zagwarantować niezależność Rady ds. Mediów Audiowizualnych oraz nadawcy publicznego; jest zaniepokojony zmieniającymi się procedurami wyboru dyrektora generalnego albańskiego publicznego nadawcy radiowo-telewizyjnego (RTSh); wzywa zarówno rząd, jak i opozycję do zapewnienia właściwego funkcjonowania nadawcy narodowego dzięki wskazaniu kompromisowego kandydata na stanowisko dyrektora; podkreśla, że należy dokończyć opóźniony proces cyfryzacji;

21. zauważa, Albania jest umiarkowanie przygotowana do rozwijania funkcjonującej gospodarki rynkowej; z zadowoleniem przyjmuje lepszą ściągalność podatków i rządową kampanię przeciwko szarej strefie; wyraża zaniepokojenie wysokim poziomem bezrobocia, zwłaszcza bezrobocia wśród młodzieży i bezrobocia długotrwałego, które stanowi ponad 50 % łącznego bezrobocia, mimo iż odnotowano wzrost zatrudnienia; apeluje o poświęcenie większej uwagi równym szansom oraz o podjęcie dalszych działań, aby zwiększyć zatrudnienie kobiet na rynku pracy; nadal ubolewa nad utrzymującymi się i rażącymi niedociągnięciami w zakresie praworządności, otoczenia regulacyjnego,

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

egzekwowania praw własności i zwalczania korupcji, które przeszkadzają w wysiłkach zmierzających do poprawy otoczenia biznesowego; wzywa Albanie, by dzięki wprowadzeniu skutecznych reform gospodarczych kompleksowo rozwiązała palący problem, jakim wciąż jest duża szara strefa gospodarki w tym kraju, połączona z powszechną korupcją; apeluje o podjęcie działań w celu zajęcia się nieprawidłowościami w zakresie egzekwowania umów i praworządności, o zlikwidowanie wciąż ogromnej gospodarki nieformalnej oraz o priorytetowe potraktowanie programu konsolidacji budżetowej i redukcji długu publicznego; wzywa do większego wspierania mechanizmów ochrony konsumentów;

22. wzywa Albanie do dalszych wysiłków na rzecz dostosowania prawodawstwa do prawa środowiskowego UE oraz do wymogów rozdziału 27; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje utworzenie krajowej agencji ds. obszarów chronionych oraz agencji ds. albańskiego wybrzeża;

23. apeluje do albańskiego rządu o sprawowanie kontroli nad budową elektrowni wodnych na obszarach wrażliwych pod względem środowiskowym, takich jak region rzeki Wjosa, i na obszarach chronionych, a także o zachowanie integralności istniejących parków narodowych; zaleca poprawę jakości ocen oddziaływania na środowisko, które umożliwiałyby uwzględnianie unijnych standardów określonych w dyrektywie ptasiej i siedliskowej oraz w ramowej dyrektywie wodnej; wzywa rząd albański do zwiększenia przejrzystości przez udział społeczeństwa oraz konsultacje społeczne w sprawie planowanych projektów;

24. wzywa Albanie do dokonania właściwych pomiarów dotyczących ochrony środowiska i gospodarki odpadami oraz do przyjęcia dodatkowych środków wymierzonych w niewłaściwe metody unieszkodliwiania i usuwania odpadów, zwłaszcza odpadów morskich;

25. wzywa rząd do przyjęcia i wdrożenia krajowej strategii energetycznej; jest zaniepokojony tym, że Albania nie przedstawiła Wspólnocie Energetycznej planu działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych, co doprowadziło do wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia; jest ponadto zaniepokojony faktem, że Albania nie dotrzymała w ramach Wspólnoty Energetycznej terminu dostosowania swojego prawa do dyrektywy z 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych; wzywa rząd do zintensyfikowania działań w obszarze efektywności energetycznej przez przyjęcie nowej ustawy o efektywności energetycznej budynków;

26. wyraża uznanie dla Albanii za to, że pozostaje konstruktywnym partnerem w regionie i wykazuje proaktywną postawę we współpracy regionalnej; podkreśla znaczenie zapewnienia dobrosąsiedzkich stosunków, które pozostają kwestią zasadniczą; pozytywnie odnosi się do zaangażowania Albanii na rzecz inicjatyw w dziedzinie współpracy regionalnej podjętych na szczytach w sprawie Bałkanów Zachodnich w Berlinie w 2014 r. i w Wiedniu w 2015 r.; z zadowoleniem przyjmuje konstruktywną rolę Albanii w programie dotyczącym sieci połączeń; wzywa właściwe władze, by zapewniły pełne i szybkie wdrożenie norm technicznych i miękkich środków w dziedzinie transportu, które uzgodniono na wiedeńskim szczycie w sprawie Bałkanów Zachodnich w 2015 r., przed kolejnym szczytem, który ma się odbyć w Paryżu w 2016 r.;

27. z zadowoleniem przyjmuje niezmienną wolę polityczną do poprawy stosunków z Serbią oraz zachęca Albanie i Serbię do podjęcia dalszych działań w zakresie promowania stabilności i współpracy regionalnej oraz dobrych stosunków sąsiedzkich; w świetle tych wysiłków zachęca Albanie do dalszych prac nad utworzeniem regionalnego biura ds. współpracy na rzecz młodzieży z siedzibą w Tiranie, które ma nadrzędne znaczenie dla dalszego pojednania w regionie, zwłaszcza wśród młodzieży; zaleca władzom przyspieszenie budowy dużych projektów infrastrukturalnych, takich jak linia kolejowa i nowoczesna autostrada między Tiraną a Skopje w ramach korytarza VIII; wyraża uznanie dla Albanii za pełne dostosowanie się do wszystkich odnośnych deklaracji w dziedzinie WPZiB oraz konkluzji Rady Europejskiej, a także za jej gotowość do udziału w europejskich programach pomocy i przesiedleń kierowanych do uchodźców syryjskich; apeluje do rządu, by nie ustawał w wysiłkach na rzecz rozwiązania problemu dużej liczby wyraźnie nieuzasadnionych wniosków o azyl składanych w państwach członkowskich oraz by podjął zdecydowane działania, w ramach mechanizmu monitorowania sytuacji po liberalizacji reżimu wizowego, w celu zaangażowania się w bliższą współpracę operacyjną i wymianę informacji z państwami członkowskimi i z krajami sąsiadującymi; wzywa ponadto rząd, aby rozważył podjęcie dalszych działań mających na celu poprawę społeczno-ekonomicznych warunków życia; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie ustanowienia unijnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia oraz popiera umieszczenie Albanii w tym wykazie;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

28. w kontekście procesu berlińskiego popiera utworzenie Forum Społeczeństwa Obywatelskiego Bałkanów Zachodnich, które daje przedstawicielom społeczeństwa obywatelskiego z tego regionu okazję do wymiany idei, wyrażenia niepokojów i formułowania konkretnych zaleceń dla decydentów, oraz wzywa do kontynuacji tego procesu na następnym szczycie, który ma odbyć się w 2016 r. w Paryżu, i do zorganizowania warsztatów przygotowawczych dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego w regionie;

29. z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie się Albanii w zwalczanie radykalizacji i terroryzmu oraz przyjęcie odnośnych strategii bezpieczeństwa i planu działania; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że zaktualizowane ramy strategiczne obejmują strategię zwalczania brutalnego ekstremizmu; jest zaniepokojony tym, że w Albanii, jak również w innych krajach, odnotowuje się zjawisko powrotu zagranicznych bojowników, islamskiej radykalizacji i brutalnego ekstremizmu; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje środki podjęte przez rząd albański, aby zapobiec odpływowi zagranicznych bojowników do ISIS w Iraku i Syrii; uważa, że niezwykle istotna jest dalsza realizacja skutecznej polityki zapobiegania islamskiej radykalizacji, zwalczanie brutalnego ekstremizmu we współpracy z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i wspólnotami religijnymi, zapobieganie przepływowi zagranicznych bojowników terrorystycznych i utrudnianie go, zwalczanie finansowania terroryzmu, a także opracowanie na potrzeby agencji wywiadu i organów ścigania specjalnego podejścia opartego na praworządności oraz spójnej polityki sądowej w odniesieniu do przestępców; zaleca ponadto zacieśnienie skutecznej współpracy regionalnej i współpracy z właściwymi służbami państw członkowskich w tej kwestii, w tym w zakresie wymiany informacji; jest zdania, że wszystkie działania podejmowane w tym celu powinny gwarantować przestrzeganie praw człowieka i podstawowych wolności zgodnie z normami i instrumentami międzynarodowymi;

30. ubolewa, że z powodu braku ducha współpracy i kompromisu w albańskiej delegacji nie można obecnie przeprowadzić poważnej debaty na forum Parlamentarnego Komitetu Stabilizacji i Stowarzyszenia UE-Albania, a na jego dziewiątym posiedzeniu nie udało się przyjąć żadnych zaleceń; nawołuje do podjęcia działań w celu umocnienia Parlamentarnego Komitetu Stabilizacji i Stowarzyszenia UE-Albania, aby mógł on wnieść pozytywny wkład w proces akcesyjny Albanii;

31. zwraca się do Komisji, aby włączyła do swoich przyszłych sprawozdań szczegółowe informacje o pomocy IPA dla Albanii oraz o wdrażaniu środków, zwłaszcza pomocy IPA przydzielonej na realizację kluczowych priorytetów i odnośnych projektów, mając na uwadze Deklarację Komisji w sprawie strategicznego dialogu z Parlamentem Europejskim;

32. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentowi Albanii.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0135

Sprawozdanie za 2015 r. w sprawie Bośni i Hercegowiny

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie sprawozdania na temat Bośni i Hercegowiny za 2015 r. (2015/2897(RSP))

(2018/C 058/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Bośnią i Hercegowiną, z drugiej strony⁽¹⁾,
- uwzględniając wniosek Bośni i Hercegowiny o członkostwo w Unii Europejskiej złożony dnia 15 lutego 2016 r.,
- uwzględniając decyzję Rady z dnia 21 kwietnia 2015 r. w sprawie zawarcia Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Bośnią i Hercegowiną, z drugiej strony,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej w sprawie Bałkanów Zachodnich przyjęte w dniach 19–20 czerwca 2003 r. i załącznik do nich zatytułowany „Agenda z Salonik dla Bałkanów Zachodnich: w kierunku integracji europejskiej”,
- uwzględniając konkluzje Rady z dni 16 marca, 12 października i 15 grudnia 2015 r. w sprawie Bośni i Hercegowiny,
- uwzględniając pierwsze posiedzenie Parlamentarnego Komitetu Stabilizacji i Stowarzyszenia UE–Bośnia i Hercegowina, które miało miejsce w Sarajewie w dniach 5–6 listopada 2015 r., oraz pierwsze posiedzenia Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia oraz Komitetu Stabilizacji i Stowarzyszenia między Bośnią i Hercegowiną a UE, które miały miejsce, odpowiednio, w dniach 11 i 17 grudnia 2015 r.,
- uwzględniając deklarację końcową przewodniczącego szczytu w sprawie Bałkanów Zachodnich, który odbył się dnia 27 sierpnia 2015 r. w Wiedniu, oraz zalecenia organizacji społeczeństwa obywatelskiego na szczyt w Wiedniu w 2015 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 listopada 2015 r. zatytułowany „Strategia rozszerzenia UE” (COM(2015)0611) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Bosnia and Herzegovina 2015 Report” („Sprawozdanie na temat Bośni i Hercegowiny za 2015 r.”) (SWD(2015)0214),
- uwzględniając pisemne zobowiązanie do integracji z UE przyjęte przez Prezydium Bośni i Hercegowiny w dniu 29 stycznia 2015 r. i zatwierdzone przez Zgromadzenie Parlamentarne Bośni i Hercegowiny w dniu 23 lutego 2015 r. oraz program reform dla Bośni i Hercegowiny na lata 2015–2018 przyjęty na wszystkich trzech szczeblach sprawowania rządów w lipcu 2015 r.,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie tego kraju, w tym rezolucję z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie obchodów rocznicy masakry w Srebrenicy⁽²⁾ oraz z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie 20. rocznicy układu pokojowego z Dayton⁽³⁾,
- uwzględniając konferencję zatytułowaną „European future of Bosnia and Herzegovina – 20 years after Dayton-Paris Peace Agreement” („Europejska przyszłość Bośni i Hercegowiny – 20 lat po podpisaniu układu pokojowego z Dayton/Paryża”), która odbyła się w Parlamencie Europejskim w dniu 9 grudnia 2015 r.,
- uwzględniając prace Cristiana Dan Predy, stałego sprawozdawcy Komisji Spraw Zagranicznych ds. Bośni i Hercegowiny,

⁽¹⁾ Dz.U. L 164 z 30.6.2015, s. 2.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0276.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0471.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

— uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,

- A. mając na uwadze, że UE jest nadal zaangażowana w działania na rzecz europejskiej przyszłości Bośni i Hercegowiny, a także na rzecz jej integralności terytorialnej, suwerenności i jedności;
- B. mając na uwadze, że przystąpienie do UE to proces pluralistyczny, który wymaga konsensusu w sprawie programu reform; mając na uwadze, że najważniejszym elementem reform instytucjonalnych, gospodarczych i społecznych muszą być obywatele Bośni i Hercegowiny;
- C. mając na uwadze, że UE rozpoczęła stosowanie nowego podejścia do Bośni i Hercegowiny, aby kraj ten mógł osiągnąć postępy na drodze do integracji europejskiej oraz aby podjął stojące przed nim wyzwania społeczno-gospodarcze i związane z praworządnością, co umożliwi mu przygotowanie się do przyszłego członkostwa; mając na uwadze, że w wyniku zastosowania tego podejścia w dniu 1 czerwca 2015 r. wszedł w życie Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu;
- D. mając na uwadze, że niezbędny jest skuteczny mechanizm koordynacji działań poszczególnych szczebli sprawowania rządów w sprawach dotyczących UE, aby podnieść poziom interakcji z UE, ułatwić dostosowywanie do przepisów unijnych oraz ich wdrażanie i egzekwowanie, a także sprawić, by złożenie przez Bośnię i Hercegowinę wniosku o członkostwo w UE zakończyło się sukcesem; mając na uwadze, że dnia 26 stycznia 2016 r. Rada Ministrów Bośni i Hercegowiny przyjęła decyzję w sprawie systemu koordynacji procesu integracji europejskiej Bośni i Hercegowiny; mając na uwadze, że postępy w koordynacji w sprawach dotyczących UE przybliżą Bośnię i Hercegowinę do możliwości pełnego korzystania z funduszy UE;
- E. mając na uwadze, że 84 500 osób w tym kraju to wciąż przesiedleńcy wewnętrzni, a w krajach ościennych, w Europie i na całym świecie wciąż przebywa ogromna liczba uchodźców z Bośni i Hercegowiny;
- F. mając na uwadze, że silne poparcie polityczne ma zasadnicze znaczenie dla podniesienia skuteczności struktury instytucjonalnej tego kraju;
- z zadowoleniem przyjmuje pierwsze bardziej pozytywne sprawozdanie Komisji w sprawie Bośni i Hercegowiny oraz przypomina o swoim bezwarunkowym zaangażowaniu na rzecz europejskiej przyszłości Bośni i Hercegowiny; wzywa władze, by wykazały się determinacją w kontynuowaniu reform instytucjonalnych i społeczno-gospodarczych, w tym w ich rzeczywistym wdrażaniu, oraz by osiągały stałe postępy na drodze do integracji z UE; wzywa do przejrzystości w procesie planowania i wdrażania reform; z zadowoleniem przyjmuje wspólny plan działań państwa i jego części składowych na rzecz wdrożenia programu reform na lata 2015–2018 oraz wzywa do jego zharmonizowanego wdrożenia w celu wprowadzenia rzeczywistych, widocznych zmian w całym kraju oraz poprawy warunków życia wszystkich obywateli Bośni i Hercegowiny;
 - z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w dniu 15 lutego 2016 r. Bośnia i Hercegowina złożyła wniosek o członkostwo w UE; wzywa Radę do jak najszybszego rozpatrzenia tego wniosku oraz do bezzwłocznego przekazania go Komisji, by można było rozpocząć przygotowywanie opinii;
 - odnotowuje fakt, że w dniu 26 stycznia 2016 r. Rada Ministrów Bośni i Hercegowiny przyjęła decyzję o ustanowieniu mechanizmu koordynacji w sprawach UE, a w dniu 9 lutego 2016 r. – stanowisko negocjacyjne w sprawie dostosowania układu o stabilizacji i stowarzyszeniu w związku z przystąpieniem Chorwacji do UE; przypomina, że UE potrzebuje tych elementów, obok istotnych postępów we wdrażaniu programu reform, by uznać wniosek o członkostwo za wiarygodny; apeluje o bezzwłoczne ujednoczenie stanowisk części składowych państwa w sprawie przyjętego mechanizmu koordynacji i zachęca do dalszego udoskonalania go dzięki współpracy między wszystkimi zainteresowanymi stronami; wzywa do jego szybkiego wdrożenia oraz konstruktywnej współpracy w kwestiach związanych z UE; podkreśla, że mechanizm ten jest niezbędny do skutecznego podejmowania decyzji w procesie przystąpienia do UE; z zadowoleniem przyjmuje pierwsze konkretne konsultacje, które odbyły się na szczeblu parlamentarnym i mają na celu pełne wdrożenie mechanizmu koordynacji, oraz zdecydowanie zachęca do dalszej intensyfikacji takich spotkań między instytucjonalnymi zainteresowanymi stronami; ponownie apeluje o dostosowanie koncesji handlowych przyznanych na mocy układu o stabilizacji i stowarzyszeniu; uważa, że pełne wdrożenie układu o stabilizacji i stowarzyszeniu, w tym jego dostosowanie, stanowi ważny element zobowiązań Bośni i Hercegowiny wobec UE i jeden z warunków wstępnych zatwierdzenia kandydatury do członkostwa; zaleca również Bośni i Hercegowinie współpracę z państwami członkowskimi UE, służącą osiągnięciu postępów na drodze do UE;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

4. przypomina o potrzebie kontynuowania również reform konstytucyjnych, prawnych i politycznych, które przekształcą Bośnię i Hercegowinę we w pełni skuteczne, integracyjne i funkcjonalne państwo, gwarantujące równość i reprezentację demokratyczną wszystkich składających się nań narodów i wszystkich obywateli, a także zapewniające wszystkim obywatelom na równych zasadach możliwość kandydowania, uzyskania mandatu wyborczego, a także sprawowania urzędu na wszystkich szczeblach politycznych niezależnie od pochodzenia etnicznego i wyznania, zgodnie z zasadami wyrażonymi w poprzedniej rezolucji Parlamentu, w tym z kryteriami kopenhaskimi, dorobkiem prawnym UE, zaleceniami Komisji Weneckiej, a także z europejską konwencją praw człowieka i odnośnymi decyzjami Europejskiego Trybunału Praw Człowieka; wzywa władze do aktywnego propagowania zasad prawowitej reprezentacji, federalizmu, decentralizacji i pomocniczości, a także wartości europejskich i znaczenia europejskiej perspektywy; zwraca się do instytucji UE o aktywne zaangażowanie w działania na rzecz znalezienia trwałego rozwiązania dla systemu konstytucyjnego Bośni i Hercegowiny;

5. apeluje do przywódców politycznych i religijnych o powstrzymanie się od nacjonalistycznej i secesjonistycznej retoryki, która prowadzi do podziałów i polaryzuje społeczeństwo, a także o kontynuowanie dialogu politycznego i działań służących wzajemnemu poszanowaniu, konsensusowi i współpracy między prawowitymi przedstawicielami politycznymi oraz ochronie różnorodności społeczeństwa tego kraju; apeluje do wszystkich obywateli o pojednanie i współpracę, które są najważniejszymi warunkami umożliwiającymi realizację perspektywy europejskiej;

6. podkreśla istotną rolę oddolnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego w procesie budowania pokoju i pojednania, zwłaszcza znaczenie udziału młodzieży w dialogu i wymianie międzykulturowej, a także w sferze polityki; zwraca uwagę na ważną rolę działaczy kultury, artystów, pisarzy i przedstawicieli środowisk akademickich w propagowaniu dialogu i zrozumienia między różnymi grupami społecznymi; wzywa do propagowania edukacji na rzecz demokracji, praw podstawowych i obywatelstwa w Bośni i Hercegowinie;

7. odnotowuje fakt, że prezydent Republiki Serbskiej zapowiedział odroczenie planowanego referendum w Republice Serbskiej w sprawie państwowego szczebla sądownictwa w Bośni i Hercegowinie; ubolewa jednak, że decyzja ta nie została uchwalona przez Zgromadzenie Narodowe Republiki Serbskiej; wzywa do całkowitego zarzucenia pomysłu referendum, gdyż jest ono równoznaczne z kwestionowaniem spójności, suwerenności i integralności państwa oraz stanowi zagrożenie dla dążeń do poprawy sytuacji społeczno-gospodarczej wszystkich obywateli Bośni i Hercegowiny oraz do dalszych postępów w procesie integracji europejskiej; podkreśla, że niedostatkami sądownictwa w Bośni i Hercegowinie należy zająć się w ramach zorganizowanego dialogu na temat wymiaru sprawiedliwości, w duchu współpracy, a nie w formie jednostronnych inicjatyw; przypomina, że na mocy porozumienia z Dayton Republika Serbska nie ma prawa do secesji;

8. jest głęboko zaniepokojony oświadczeniami ministra spraw wewnętrznych Republiki Serbskiej na temat przyszłego szkolenia specjalnych jednostek policji Republiki Serbskiej w Federacji Rosyjskiej, zacieśnienia współpracy, zwłaszcza w zakresie wymiany informacji, a także zamiaru zakupu rosyjskiego sprzętu wojskowego; wzywa władze Republiki Serbskiej, by nie prowadziły niezależnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, która mogłaby podważać politykę na szczeblu państwa;

9. z zadowoleniem przyjmuje wejście w życie układu o stabilizacji i stowarzyszeniu i fakt, że pierwszym wspólnym organem utworzonym na podstawie układu był Parlamentarny Komitet Stabilizacji i Stowarzyszenia; głęboko ubolewa jednak, że nie zdołał on przyjąć swojego regulaminu z powodu prób wprowadzenia do niego zasady blokowania decyzji przez jedną z grup etnicznych; przypomina, że układ o stabilizacji i stowarzyszeniu wymaga przyjęcia regulaminu, a jego nieprzyjęcie stanowi bezpośrednie naruszenie zasad wdrażania układu; apeluje do delegacji bośniackiej o konstruktywne działania w tej dziedzinie, zmierzające do bezzwłocznego przyjęcia regulaminu Parlamentarnego Komitetu Stabilizacji i Stowarzyszenia na jego najbliższym posiedzeniu; z zadowoleniem przyjmuje pierwsze posiedzenie Komitetu Stabilizacji i Stowarzyszenia między Bośnią i Hercegowiną a UE, które odbyło się w dniu 11 grudnia 2015 r.;

10. wyraża ubolewanie, że utrzymuje się powszechna korupcja, w tym na najwyższym szczeblu, a zobowiązania polityczne nie przyniosły namacalnych rezultatów; nadal jest zaniepokojony słabością ram prawnych i instytucjonalnych służących zwalczaniu korupcji, umożliwiającą bezkarny udział w praktykach korupcyjnych, oraz niewielką liczbą prawomocnych wyroków skazujących w sprawach dotyczących korupcji; apeluje o poprawę wyników, jeśli chodzi o skuteczne dochodzenia i ściganie sprawców w głośnych sprawach dotyczących korupcji – z udziałem polityków, urzędników wysokiego szczebla oraz organów regulacyjnych, a także w ramach zamówień publicznych i prywatyzacji;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

wyraża uznanie dla przyjęcia strategii antykorupcyjnej i planu działania na lata 2015–2019 oraz wzywa do przeznaczenia wystarczających środków budżetowych na ich wdrożenie; apeluje o znaczne zacieśnienie współpracy między organami w całym kraju; wzywa do utworzenia specjalnych struktur służących zapobieganiu korupcji i monitorowaniu jej oraz do przyjęcia dokumentów dotyczących strategii zapobiegania korupcji na wszystkich szczeblach sprawowania rządów; apeluje o pełne i bezzwłoczne wdrożenie zaleceń Grupy Państw Przeciwko Korupcji (GRECO);

11. podkreśla, że działający i stabilny wymiar sprawiedliwości ma kapitalne znaczenie dla zapewnienia praworządności w kraju i jego dalszych postępów na drodze do UE; jest zaniepokojony zwiększonymi naciskami na sądownictwo ze strony podmiotów politycznych; stwierdza pilną potrzebę poprawy niezawisłości sądownictwa w Bośni i Hercegowinie; jest szczególnie zaniepokojony przypadkami ingerencji politycznych w postępowania sądowe, upolitycznieniem procedur mianowania na stanowiska w sądownictwie, utrzymującym się podziałem na cztery różne systemy prawne oraz brakiem skutecznego i obiektywnego systemu oceny kwalifikacji zawodowych sędziów; z zadowoleniem przyjmuje uaktualnioną strategię reform wymiaru sprawiedliwości na lata 2014–2018 i apeluje o opracowanie planu działań służących realizacji tej strategii, który skupi się przede wszystkim na dążeniach do harmonizacji w wymiarze ogólnokrajowym; uważa, że zasadnicze znaczenie ma zapewnienie bardziej profesjonalnego, niezależnego i rozliczalnego wymiaru sprawiedliwości, co obejmuje systematyczne stosowanie obiektywnych kryteriów mianowania; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że ministrowie sprawiedliwości państwa i jego części składowych podpisali protokół mający na celu zreformowanie sądownictwa na szczeblu państwowym oraz Wysokiej Rady Sędziów i Prokuratorów; z zadowoleniem przyjmuje powołanie rzeczników praw obywatelskich, ale jest zaniepokojony utrzymującymi się trudnościami finansowymi i kadrowymi w biurze rzecznika praw obywatelskich; wzywa do szybkiego przyjęcia ustawy o reformie urzędu rzecznika praw obywatelskich;

12. jest nadal zaniepokojony faktem, że dostęp do bezpłatnej pomocy prawnej jest mocno ograniczony; apeluje do właściwych organów o przyjęcie ustawy o bezpłatnej pomocy prawnej na szczeblu państwa, co stanowi warunek zagwarantowania równego, skutecznego i niedyskryminacyjnego dostępu do wymiaru sprawiedliwości; uważa, że wdrożenie takiej ustawy jest kluczowe dla zwiększenia wiary obywateli w praworządność;

13. zdecydowanie potępia wciąż obowiązującą ustawę o porządku publicznym w Republice Serbskiej, która podważa podstawowe prawa demokratyczne: wolność zrzeszania się i zgromadzeń oraz wolność mediów; wzywa do pełnego wdrożenia ustawy o swobodnym dostępie do informacji, gdyż dostęp ten wciąż nie jest systematyczny, a często jest ograniczany przez odwoływanie się do prawa do prywatności oraz ochrony interesów handlowych spółek prowadzących interesy z rządem, co pozbawia obywateli skutecznych środków odwoławczych w razie odmowy udzielenia informacji; pochwała przyjęcie poprawek do kodeksu karnego Bośni i Hercegowiny, dostosowujących do norm międzynarodowych przepisy dotyczące tortur, wymuszonego zaginięcia i gwałtu; wzywa władze do uwzględnienia w kodeksie karnym przestępstw kryminalnych wyszczególnionych w protokole dodatkowym do międzynarodowej Konwencji o cyberprześtępczości;

14. wyraża opinię, że istotne znaczenie ma zacieśnienie współpracy między parlamentami na szczeblu państwa, jego części składowych i dystryktu Brzko oraz organizowanie ich wspólnych posiedzeń; odnotowuje zobowiązania podjęte w ramach partnerstwa parlamentarnego i wzywa do pilnego wdrożenia wynikających z niego zaleceń, a także do wprowadzenia w życie uzgodnionych ram współpracy; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje podpisanie projektu mechanizmu współpracy parlamentów w Bośni i Hercegowinie w działaniach związanych z procesem integracji z UE; apeluje o poprawę ogólnej koordynacji między zgromadzeniami kantonalnymi;

15. odnotowuje rolę wspólnej komisji parlamentarnej ds. bezpieczeństwa i obrony w zapewnianiu demokratycznej kontroli nad siłami zbrojnymi Bośni i Hercegowiny; jest zaniepokojony powszechnym nielegalnym przetrzymywaniem broni przez ludność oraz ogromnymi zapasami amunicji i broni pozostającymi pod kontrolą sił zbrojnych; pochwała postępy poczynione przez siły zbrojne w likwidowaniu najbardziej niestabilnej amunicji oraz zbudowania trwałej zdolności zarządzania pozostałymi zapasami; apeluje o przyjęcie całościowego podejścia w celu zajęcia się nierozwiązanym problemem odminowania kraju do 2019 r.; wzywa Komisję i wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel do zwiększenia pomocy na te działania;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

16. wzywa członków grupy roboczej ds. opracowania zmian w ordynacji wyborczej Bośni i Hercegowiny do zadbania o to, by zmiany te stały się podstawą prawdziwie demokratycznych wyborów będących wyrazem suwerenności; podkreśla, że warunkiem przeprowadzenia demokratycznych wyborów jest możliwość korzystania z szeregu innych praw człowieka i podstawowych wolności w sposób ciągły i bez dyskryminacji ze względu na pochodzenie etniczne, religię, płeć, poglądy polityczne lub inne, majątek, urodzenie lub inne elementy statusu społecznego, a także bez arbitralnych i nieuzasadnionych ograniczeń;

17. wyraża opinię, że rozdrobnienie administracji publicznej, jej upolitycznienie oraz słaba koordynacja polityczna utrudniają reformy instytucjonalne i ustawodawcze oraz wpływają na świadczenie usług użyteczności publicznej na rzecz obywateli; apeluje do właściwych organów wszystkich szczebli o usprawnienie planowania polityki w wymiarze średnioterminowym oraz o opracowanie całościowych, ogólnokrajowych ram reform administracji publicznej i programu zarządzania finansami publicznymi, zgodnie z europejskimi zasadami administracji publicznej określonymi przez OECD/SIGMA dla państw ubiegających się o członkostwo w UE;

18. uznaje rolnictwo za jeden z kluczowych sektorów gospodarki Bośni i Hercegowiny, ponieważ około 20 % społeczeństwa jest bezpośrednio lub pośrednio zależne od tego sektora; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione w dziedzinie bezpieczeństwa żywności i polityki weterynaryjnej, a także decyzję Komisji o zgodzie na wywóz mleka i przetworów mlecznych z Bośni i Hercegowiny do UE; zachęca do większych wysiłków w celu dostosowania oficjalnego systemu kontroli weterynaryjnych i fitosanitarnych do norm europejskich, a także do utworzenia niezbędnych struktur instytucjonalnych umożliwiających korzystanie z Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej w zakresie rozwoju obszarów wiejskich; apeluje do rządu o poparcie utworzenia ministerstwa rolnictwa na szczeblu państwowym oraz odnośnej strategii rozwoju;

19. jest zaniepokojony, że mechanizmy współpracy między rządem a organizacjami społeczeństwa obywatelskiego są niewystarczające, co przejawia się m.in. ich ograniczoną zdolnością do udziału w dialogu politycznym w sprawie programu reform; za sprawę zasadniczą uważa zwiększenie roli społeczeństwa obywatelskiego oraz włączenie obywateli w proces integracji z UE; ponawia apel o utworzenie i wdrożenie przejrzystych i pluralistycznych mechanizmów konsultacji publicznych; apeluje do właściwych organów wszystkich szczebli o poprawę stosownych ram prawnych i finansowych, przyjęcie krajowej strategii na rzecz organizacji społeczeństwa obywatelskiego i zapewnienie im przejrzystego finansowania publicznego, aby wspierać bardziej partycypacyjną i pluralistyczną demokrację w całym kraju; wzywa organizacje i działaczy społeczeństwa obywatelskiego do znacznego zwiększenia ich potencjału i rozbudowy struktur oraz do współpracy z władzami Bośni i Hercegowiny, ale także z UE i społecznością międzynarodową; apeluje do wymienionych organów o wsparcie wspomnianych organizacji i działaczy w tych staraniach;

20. zwraca uwagę na brak koordynacji we wdrażaniu strategii zwalczania przestępczości zorganizowanej na lata 2014–2016; apeluje o przyjęcie i wdrożenie nowej strategii i planu działania w sprawie prania pieniędzy, które będą zgodne z zaleceniami Komitetu Ekspertów ds. Oceny Środków Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy i Finansowaniu Terroryzmu; podkreśla potrzebę stosowania podejścia kierującego się dobrem ofiary oraz opracowania wielodyscyplinarnej i kompleksowej strategii zwalczania handlu narkotykami i handlu ludźmi; wzywa władze UE i Bośni i Hercegowiny do współpracy na rzecz skutecznego zwalczania handlu ludźmi i zapewnienia ochrony ofiarom; wyraża zadowolenie z przyjęcia planu działania na rzecz zwalczania handlu ludźmi w Bośni i Hercegowinie na lata 2016–2019, w którym położono nacisk na problemy związane z pracownikami migrującymi i przymusowym żebractwem dzieci, a także wzywa do jego skutecznego wdrożenia; pozostaje zaniepokojony znaczną ilością nielegalnej broni w Bośni i Hercegowinie, która z łatwością trafia do UE; apeluje do właściwych organów o zwiększenie wysiłków na rzecz ścigania pośredników handlu bronią i przemycików broni oraz zwalczania niekontrolowanego rozprzestrzeniania broni i nielegalnego handlu bronią, zwłaszcza bronią strzelecką i lekką, także poprzez ściślejszą współpracę regionalną oraz współpracę między Bośnią i Hercegowiną a UE;

21. zachęca właściwe organy do opracowania planu działania na rzecz wdrożenia strategii zapobiegania terroryzmowi oraz zwalczania terroryzmu na lata 2015–2020; apeluje do władz o wzmocnienie działań na rzecz zapewnienia skuteczniejszej, ogólnokrajowej współpracy między policją, wywiadem i agencjami bezpieczeństwa w celu zwalczania terroryzmu i brutalnego ekstremizmu; wzywa do wzmocnienia potencjału Bośni i Hercegowiny w zakresie zwalczania terroryzmu; wzywa właściwe organy do podjęcia większych wysiłków na rzecz zwalczania finansowania terroryzmu, w tym stworzenia ram prawnych umożliwiających zamrożenie aktywów grup terrorystycznych; uważa, że konieczna jest koordynacja operacji bezpieczeństwa w Bośni i Hercegowinie, a także wymiana danych wewnątrz kraju; podkreśla, że nadrzędne znaczenie ma również ściślejsza współpraca między regionalnymi służbami bezpieczeństwa, oraz zachęca do dalszej współpracy w tym zakresie;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

22. podkreśla, że Bośnia i Hercegowina poważnie ucierpiała na skutek zjawiska zagranicznych bojowników i radykalizacji; wyraża zaniepokojenie radykalizacją wśród młodych ludzi, którzy licznie – w porównaniu z innymi państwami regionu – przyłączają się do Państwa Islamskiego; wzywa do kontynuowania i nasilenia działań mających na celu zwalczanie radykalizacji i terroryzmu; z zadowoleniem przyjmuje działania na rzecz wzmocnienia dialogu międzyreligijnego, w tym wspólne oświadczenie przywódców politycznych i religijnych potępiające terroryzm i brutalny ekstremizm; z zadowoleniem przyjmuje pierwsze wyroki w sprawach dotyczących zagranicznych bojowników w związku z przestępstwami finansowania działań terrorystycznych, publicznego zachęcania do działań terrorystycznych oraz organizowania działalności Państwa Islamskiego i przyłączania się do niego; domaga się natychmiastowego opracowania skutecznych programów deradykalizacji oraz bezwzględnego podjęcia wysiłków na rzecz zapewnienia lepszych perspektyw ekonomicznych dla młodych ludzi w Bośni i Hercegowinie, zgodnie z pozytywnym programem na rzecz młodzieży na Bałkanach Zachodnich, zniechęcając ich w ten sposób do utożsamiania się z radykalnymi i ekstremistycznymi ideologiami; zachęca do podejmowania wysiłków na rzecz zaangażowania mediów, społeczności akademickiej i społeczeństwa obywatelskiego w szerzenie wiedzy na temat czynników ryzyka umożliwiających przerażanie się radykalizacji w brutalny ekstremizm; zachęca do rozwijania krajowych i regionalnych sieci upowszechniania wiedzy o radykalizacji postaw w oparciu o najlepsze praktyki i narzędzia dostępne dzięki unijnej sieci upowszechniania wiedzy o radykalizacji postaw; zachęca do bliższej współpracy ze służbami bezpieczeństwa w UE i krajach ościennych, w tym do wymiany informacji; zachęca do realizowania operacji policyjnych w całej Bośni i Hercegowinie, prowadzących do aresztowania osób podejrzewanych o organizowanie, wspieranie i finansowanie działalności terrorystycznej;

23. zwraca uwagę, że prawne i instytucjonalne ramy przestrzegania praw człowieka wymagają istotnych ulepszeń; apeluje o opracowanie ogólnokrajowej strategii antydyskryminacyjnej, we współpracy z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego; ponownie apeluje o włączenie do prawa antydyskryminacyjnego jednoznacznej definicji tożsamości płciowej i orientacji seksualnej oraz uwzględnienie w nim wieku i niepełnosprawności jako podstaw dyskryminacji; domaga się skutecznego wdrożenia tego prawa, a także wzmocnienia roli rzecznika praw człowieka; wyraża zaniepokojenie dyskryminowaniem osób niepełnosprawnych, jeśli chodzi o zatrudnienie, edukację, dostęp do opieki zdrowotnej oraz świadczenie innych usług; wyraża zaniepokojenie przemocą powodowaną nienawiścią, nawoływaniem do nienawiści oraz doniesieniami o wzroście liczby gróźb wobec osób LGBTI; zachęca rząd do rozwiązania tego problemu między innymi przez podjęcie działań na rzecz zwiększenia wiedzy na temat praw osób LGBTI wśród pracowników wymiaru sprawiedliwości, organów ścigania oraz opinii publicznej; zauważa znaczne postępy w zakresie realizacji procesu rejestracji obywatelskiej Romów, wciąż jednak niepokoi się ograniczonymi działaniami w zakresie poprawy ich stanu zdrowia, dostępu do edukacji i perspektyw zatrudnienia; wzywa władze przede wszystkim do zwalczania dyskryminacji ze względu na płeć; apeluje o wykreślenie z konstytucji Republiki Serbskiej zapisu w sprawie kary śmierci;

24. ubolewa nad brakiem postępów w sprawach Sejdić-Finci i Zornić i przypomina, że Bośnia i Hercegowina dopuszcza się w tych sprawach naruszeń orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka; ponownie podkreśla, że niewykonanie orzeczeń w tych sprawach nadal prowadzi do dyskryminacji obywateli Bośni i Hercegowiny, a tym samym może stanowić przeszkodę na drodze do przystąpienia tego kraju do UE;

25. domaga się bardziej stanowczego i dokładnego prowadzenia dochodzeń i ścigania sprawców w sprawach o przestępstwo z nienawiści i nawoływanie do nienawiści, w tym na tle etnicznym, a także o rozpowszechnianie ideologii ekstremistycznych za pośrednictwem mediów społecznościowych; ubolewa nad tym, że Federacja pozostaje jedynym terytorium na Bałkanach Zachodnich, gdzie nakładanie kar za przestępstwa z nienawiści nie jest uregulowane w prawie karnym, i apeluje o włączenie takiego przepisu; wzywa również do włączenia przepisu dotyczącego mowy nienawiści do przepisów prawa karnego wszystkich części składowych;

26. ponownie zaznacza, że prawo wyborcze i system wyborczy muszą zapewniać wszystkim trzem narodom składowym i wszystkim innym obywatelom możliwość wolnego i niezależnego wybierania ich własnych prawowitych przedstawicieli politycznych w instytucjach i władzach;

27. podkreśla istotną rolę społeczeństwa obywatelskiego w ochronie i promowaniu praw mniejszości w kraju, a także wspieraniu społecznej harmonii i tolerancji oraz zapewnianiu społeczeństwu lepszemu zrozumieniu korzyści płynących z różnorodności; apeluje o dalsze zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego w rozwiązywanie problemów związanych z podziałem etnicznym, aby pomóc krajowi zbliżyć się do UE; wzywa także do lepszej koordynacji między właściwymi organami a organizacjami społeczeństwa obywatelskiego w celu zapewnienia lepszego egzekwowania prawa dotyczącego mniejszości;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

28. wyraża zadowolenie z powodu przyjęcia strategii na lata 2015–2018 na rzecz wdrożenia Konwencji Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej; domaga się pilnego przyjęcia i stosowania strategii ramowej na rzecz wdrażania konwencji stambulskiej; wyraża zaniepokojenie brakiem kompleksowych ram prawnych na szczeblu państwa dotyczących napaści na tle seksualnym, jak również odpowiedniego mechanizmu odszkodowań dla ofiar; apeluje do właściwych organów o zapewnienie odpowiedniego finansowania tzw. bezpiecznych schronisk i ulepszenia odnośnych przepisów, a także o ustanowienie zharmonizowanego systemu monitorowania i gromadzenia danych dotyczących przypadków przemocy wobec kobiet; apeluje również o podjęcie wszelkich możliwych działań na rzecz zwiększenia udziału kobiet w polityce i zatrudnieniu, poprawy ich sytuacji społecznej i ekonomicznej, zwłaszcza w odniesieniu do dostępu do prawa do urlopu macierzyńskiego i do świadczeń z tytułu macierzyństwa, a także promowania, ochrony i wzmocnienia praw kobiet; wzywa władze na wszystkich szczeblach do szerzenia wiedzy w tym zakresie przy pomocy społeczeństwa obywatelskiego, tak by kobiety wykorzystywały ochronę przewidzianą w prawie;

29. podkreśla kluczową rolę kształcenia w tworzeniu i promowaniu tolerancyjnego i integracyjnego społeczeństwa, a także we wspieraniu współpracy i spójności w obrębie różnych kultur, wyznań i grup etnicznych; z zalem odnotowuje powolne postępy w zakresie rozwiązania problemu „dwóch szkół pod jednym dachem” i innych form segregacji i dyskryminacji w szkołach oraz ubolewa, że wciąż nie opracowano wspólnego programu nauczania; apeluje o podjęcie konkretnych działań na rzecz rozpoczęcia desegregacji systemu edukacyjnego; podkreśla potrzebę istotnych działań na rzecz poprawy skuteczności fragmentarycznego systemu edukacji, przy jednoczesnym zagwarantowaniu prawa do równych szans w kształceniu we wszystkich językach urzędowych Bośni i Hercegowiny oraz prawa każdej społeczności do nauczania w jej własnym języku; wzywa władze do zapewnienia skutecznego wdrożenia zasad edukacji integracyjnej w odniesieniu do dzieci niepełnosprawnych;

30. z zadowoleniem przyjmuje aktywny udział Bośni i Hercegowiny w platformie Bałkanów Zachodnich na rzecz edukacji i szkolenia, jak również dalsze uczestnictwo w programie Erasmus+ i w Oknie Młodzieżowym Bałkanów Zachodnich, które mają ogromne znaczenie w zwalczaniu bardzo wysokiej stopy bezrobocia osób młodych; z zadowoleniem przyjmuje również zobowiązanie Bośni i Hercegowiny do wzięcia udziału w badaniu PISA OECD w 2018 r.; uważa to badanie za użyteczny instrument służący przedyskutowaniu jakości kształcenia i koniecznych reform; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wszystkich trzynastu ministerstw edukacji i wszystkie powiązane agencje wyraziły wolę uczestniczenia w tym wspólnym działaniu; wzywa Komisję do rozważenia sfinansowania udziału Bośni i Hercegowiny w tym badaniu z funduszy przedakcesyjnych;

31. podkreśla, że niezależne i profesjonalne instytucje mediów to jeden z kluczowych elementów dobrze prosperującego społeczeństwa demokratycznego; jest w związku z tym zaniepokojony zaległościami w zakresie wolności wypowiedzi, przypadkami wywierania presji politycznej i zastraszania dziennikarzy, w tym poddawaniem niektórych mediów fałszywym inspekcjom finansowym i innym przez lokalne i krajowe organy polityczne, oraz ciągłej polaryzacji mediów reprezentujących poszczególne linie polityczne i etniczne; wzywa właściwe organy do przeprowadzenia gruntownego śledztwa w sprawie ataków na dziennikarzy i do utworzenia ram prawnych dla ochrony dziennikarzy; wzywa ponadto do podjęcia bezzwłocznych działań na rzecz zabezpieczenia niezależności politycznej, instytucjonalnej i finansowej Urzędu Regulacyjnego ds. Komunikacji oraz do zapewnienia przejrzystości struktury własnościowej mediów poprzez wypełnienie wszystkich luk legislacyjnych, które systematycznie uniemożliwiają pełną przejrzystość; zauważa, że wdrożenie tych środków ma kluczowe znaczenie dla wyeliminowania wszelkich niepożądanych wpływów politycznych; apeluje o podjęcie działań w celu zapewnienia pluralizmu mediów oraz nadawania programów we wszystkich językach urzędowych; domaga się także zwiększenia niezależności redakcyjnej i stabilności finansowej mediów publicznych z uwagi na znaczenie istnienia nadawcy publicznego dla jedności Bośni i Hercegowiny; wyraża zaniepokojenie w związku z tym, że nie wszczynają się postępowań w sprawie ukierunkowanych ataków elektronicznych na strony informacyjne;

32. z zadowoleniem przyjmuje postępy w nadrabianiu zaległości w sprawach dotyczących zbrodni wojennych; odnotowuje zastrzeżenia Międzynarodowego Trybunału Karnego dla Byłej Jugosławii (MTKJ) dotyczące niewystarczających działań następczych po stronie oskarżyciela publicznego w sprawie ponawianych wniosków o rozstrzygnięcie spraw dotyczących zbrodni wojennych; apeluje o dokonanie przeglądu krajowej strategii dotyczącej zbrodni wojennych, o skuteczniejsze i lepsze ściganie aktów przemocy seksualnej w czasie wojny oraz o zwiększenie ochrony ofiar; apeluje o podjęcie działań na rzecz zagwarantowania im prawa do skutecznego zadośćuczynienia;

33. zauważa pewne działania i domaga się większych postępów w zakresie trwałego powrotu osób wewnętrznie przesiedlonych i uchodźców, w tym w zakresie zatrudnienia, edukacji, ochrony socjalnej, zwrotu mienia i opieki zdrowotnej na szczeblu lokalnym; podkreśla znaczenie zachęcania ich do trwałego powrotu do Bośni i Hercegowiny,

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

zwłaszcza do Republiki Serbskiej; apeluje do organów władzy na wszystkich szczeblach o ochronę tych osób i przyspieszenie procesu ich powrotu dzięki wprowadzeniu i zastosowaniu wszelkich niezbędnych środków legislacyjnych i administracyjnych; wzywa do skutecznego wdrożenia zweryfikowanej strategii dotyczącej załącznika VII do porozumienia pokojowego z Dayton; wzywa Komisję do zapewnienia odpowiedniego wsparcia finansowego i wsparcia w zakresie projektów, aby ułatwić ten proces; zwraca uwagę na ciągle wysoką liczbę osób zaginionych i apeluje do władz o zapewnienie intensywnej współpracy oraz o zwiększenie wysiłków na rzecz odnalezienia 7 019 osób nadal uznawanych za zaginione w wyniku wojny; podkreśla potrzebę dalszego opracowywania alternatywnych podejść do sprawiedliwości, między innymi przy wykorzystaniu strategii UNDP dotyczącej sprawiedliwości okresu przejściowego; wzywa władze w Bośni i Hercegowinie, by zainwestowały znaczne zasoby w odpowiednie programy;

34. zauważa, że choć powojenna odbudowa w Bośni i Hercegowinie okazała się dużym sukcesem i przybliżyła kraj do UE, wciąż pozostają wyzwania w zakresie trwałości procesu pojednania; podkreśla zatem znaczenie edukacji dotyczącej pojednania i wzajemnego zrozumienia w społeczeństwie;

35. z zadowoleniem przyjmuje wzrost zarejestrowanego zatrudnienia oraz podjęcie pierwszych kroków w kierunku wzmocnienia koordynacji polityki i poprawy klimatu biznesowego; pozostaje zaniepokojony z powodu wywierania przez państwo wpływu na gospodarkę, jakości finansów publicznych, wysokiego stopnia zależności od finansowania z międzynarodowych kredytów inwestycyjnych, niejasnego pochodzenia międzynarodowych inwestycji i trudnych warunków na rynku pracy; podkreśla potrzebę walki ze stale wysokim bezrobociem długotrwałym (27,6%), w tym bardzo wysokim poziomem bezrobocia osób młodych (62,7%) i rozbudowaną gospodarką nieformalną, a także poprawy funkcjonowania rynku pracy;

36. wyraża zadowolenie w związku z przyjęciem nowego ustawodawstwa w zakresie prawa pracy przez obie części składowe państwa; ubolewa nad brakiem jednolitego obszaru gospodarczego, który utrudnia prowadzenie działalności gospodarczej; apeluje o dalszą poprawę otoczenia biznesowego przez wzmacnianie praworządności, upraszczanie egzekwowania umów i zwalczanie korupcji; z zalem zauważa, że Bośnia i Hercegowina nie opracowała krajowej strategii na rzecz MŚP;

37. podkreśla potrzebę zharmonizowania i zreformowania rozdrobnionych systemów zabezpieczenia społecznego w oparciu o potrzeby obywateli, aby zapewnić wszystkim równe traktowanie; zauważa, że prawa pracownicze i związkowe, w tym w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa, są wciąż ograniczone, i podkreśla znaczenie dalszego wzmacniania i ujednolicania tych przepisów w całym kraju;

38. nalega na przyjęcie ogólnokrajowych strategii sektorowych dotyczących transportu, energii i środowiska; podkreśla, że te strategie są potrzebne między innymi do tego, by w pełni skorzystać z unijnej pomocy przedakcesyjnej;

39. z zadowoleniem przyjmuje udział Bośni i Hercegowiny w inicjatywie sześciu państw Bałkanów Zachodnich; podkreśla znaczenie dwóch głównych projektów inwestycyjnych „Stara Gradiška” i „Svilaj”, które ułatwią handel, integrację regionalną i zrównoważony wzrost gospodarczy; wzywa władze, by zapewniły pełne i szybkie wdrożenie standardów technicznych i miękkich środków w dziedzinie transportu, które zostały uzgodnione na wiedeńskim szczycie w sprawie Bałkanów Zachodnich w 2015 r. (np. uproszczenie/dostosowanie procedur przekraczania granic, systemy informacyjne, systemy utrzymania, rozdzielanie przesyłu i dystrybucji oraz dostęp stron trzecich do sieci), przed kolejnym szczytem w Paryżu w 2016 r.;

40. apeluje o niezwłoczną publikację wyników spisu powszechnego ludności i mieszkań, ponieważ stanowią one istotny instrument w planowaniu gospodarczym i społecznym; zauważa także, że dane pochodzące ze spisu powszechnego z 2013 r. będą konieczne do wypełnienia kwestionariusza, który Bośnia i Hercegowina otrzyma od Komisji;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

41. wzywa urzędy statystyczne Bośni i Hercegowiny do dostosowania ich statystyk do standardów Eurostatu;

42. wyraża zaniepokojenie z powodu zaległości w zakresie społeczeństwa informacyjnego; apeluje o pilne przejście na nadawanie cyfrowe; wzywa do ustanowienia organu nadzorczego ds. akredytowania przepisów dotyczących handlu elektronicznego i podpisu elektronicznego na szczeblu państwa, ponieważ przepisy dotyczące podpisu elektronicznego nie mogą jeszcze zostać wdrożone z powodu braku tego organu; zwraca się do odnośnych władz o przyspieszenie pomyślnego wdrożenia europejskiego numeru alarmowego 112, który utworzono w 2009 r.;

43. zwraca uwagę na ograniczone środki i działania podjęte w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, a także na pierwsze kroki w kierunku rozwinięcia sieci Natura 2000 dotyczącej ochrony przyrody; wzywa właściwe organy do ustanowienia zharmonizowanych ram prawnych dla ochrony środowiska i działań w dziedzinie klimatu oraz do umocnienia planowania strategicznego i dostosowania przepisów do dorobku prawnego w tych obszarach; wzywa właściwe organy do walki z nadmiernym zanieczyszczeniem powietrza zgodnie z unijnymi normami środowiskowymi, w tym zanieczyszczeniem spowodowanym przez rafinerię ropy naftowej w Bosanskim Brodzie; ponownie podkreśla, że Bośnia i Hercegowina powinna całkowicie wypełnić swoje zobowiązania wynikające z Konwencji o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym (konwencja z Espoo z 1991 r.) oraz protokołu w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko (protokół z Kijowa z 2003 r.);

44. wzywa rząd Bośni i Hercegowiny do uregulowania i monitorowania budowy elektrowni wodnych na obszarach wrażliwych pod względem środowiskowym oraz na obszarach chronionych i potencjalnie chronionych, a także do zachowania integralności istniejących parków narodowych, takich jak Park Narodowy Sutjeska i Park Narodowy Una; zaleca poprawę jakości ocen oddziaływania na środowisko, aby uwzględnić unijne standardy określone w dyrektywie ptasiej i siedliskowej oraz w ramowej dyrektywie wodnej; zachęca rząd Bośni i Hercegowiny do zwiększenia przejrzystości przez udział społeczeństwa oraz konsultacje społeczne w sprawie planowanych projektów z lokalnymi społecznościami, specjalistami naukowymi oraz społeczeństwem obywatelskim;

45. gratuluje Bośni i Hercegowinie objęcia przewodnictwa we Wspólnocie Energetycznej w 2016 r.; wyraża jednak zaniepokojenie z powodu nałożenia przez Wspólnotę Energetyczną sankcji na Bośnię i Hercegowinę; ponownie apeluje do Bośni i Hercegowiny o podjęcie środków na rzecz połączenia z infrastrukturą energetyczną sąsiednich krajów oraz o respektowanie wszystkich jej zobowiązań umownych wynikających z Traktatu o Wspólnocie Energetycznej;

46. potępia przyjętą przez Republikę Serbską w lutym 2015 r. ustawę o spokoju i porządku publicznym, która uznaje za niezgodne z prawem publikacje mediów społecznościowych zakłócające porządek publiczny lub zawierające nieprzyzwoite, obraźliwe czy obelżywe treści, co toruje drogę do prawnego ograniczania wolności wypowiedzi w internecie i wolnych mediów oraz może doprowadzić do autocenzury wśród użytkowników mediów społecznościowych;

47. wyraża uznanie dla konstruktywnej i proaktywnej roli Bośni i Hercegowiny w odniesieniu do promowania współpracy regionalnej; jest zdania, że konkretna współpraca w obszarach wzajemnego zainteresowania może przyczynić się do stabilizacji Bałkanów Zachodnich; z zadowoleniem przyjmuje porozumienie graniczne z Czarnogórą; apeluje o dalsze działania na rzecz rozwiązania zaległych dwustronnych kwestii, w tym kwestii wyznaczenia granic z Serbią i Chorwacją, oraz problemów związanych z transgranicznym zanieczyszczeniem środowiska; z zadowoleniem przyjmuje pierwszą wspólną sesję Rady Ministrów Bośni i Hercegowiny z rządem Serbii, która odbyła się dnia 4 listopada 2015 r. w Sarajewie;

48. z zadowoleniem przyjmuje wzrost stopy przestrzegania decyzji z zakresu WPZiB z 52 % do 62 %; w świetle wniosku Bośni i Hercegowiny o przystąpienie do UE uważa, że konieczna jest w dużej mierze koordynacja polityki zagranicznej z unijną WPZiB;

49. z uwagi na zbliżające się wybory lokalne wzywa władze Bośni i Hercegowiny do wdrożenia odnośnych zaleceń przedstawionych przez obserwatorów międzynarodowych i lokalnych oraz przez OBWE/ODIHR, aby zapewnić wiarygodność i uczciwość procesu wyborczego; apeluje do władz, aby w trybie pilnym uregulowały kwestię wyborów lokalnych w Mostarze;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

50. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel, Radzie, Komisji, Prezydium Bośni i Hercegowiny, Radzie Ministrów Bośni i Hercegowiny, Zgromadzeniu Parlamentarnemu Bośni i Hercegowiny, a także rządowi i parlamentom Federacji Bośni i Hercegowiny i Republiki Serbskiej i samorządom 10 kantonów.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0136

Osiągnięcie celu przeciwdziałania ubóstwu w świetle rosnących kosztów ponoszonych przez gospodarstwa domowe

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie osiągnięcia celu przeciwdziałania ubóstwu w świetle rosnących kosztów ponoszonych przez gospodarstwa domowe (2015/2223(INI))

(2018/C 058/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności jego art. 3, oraz Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 9,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 1 i art. 34 ust. 3,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1017 z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, Europejskiego Centrum Doradztwa Inwestycyjnego i Europejskiego Portalu Projektów Inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1291/2013 i (UE) nr 1316/2013 ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 223/2014 z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1304/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1081/2006 ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1301/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i przepisów szczególnych dotyczących celu „Inwestycje na rzecz wzrostu i zatrudnienia” oraz w sprawie uchylecia rozporządzenia Rady (WE) nr 1080/2006 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego objętych zakresem wspólnych ram strategicznych oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego ⁽⁶⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE ⁽⁷⁾, jak również swoją rezolucję z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie przeglądu planu działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 169 z 1.7.2015, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 72 z 12.3.2014, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 470.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 289.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 214.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 169 E z 15.6.2012, s. 66.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 października 2015 r. pt. „Program prac Komisji na 2016 r. – Czas na nieprzeciętne działania” (COM(2015)0610),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 marca 2014 r. pt. „Podsumowanie realizacji strategii” Europa 2020 „na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2014)0130),
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Europejska platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym: europejskie ramy na rzecz spójności społecznej i terytorialnej” (COM(2010)0758), opinie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie tego komunikatu oraz swoją rezolucję z dnia 15 listopada 2011 r. ⁽²⁾ na ten temat,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. pt. „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020) oraz swoją rezolucję z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie strategii UE 2020 ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ 64/292 z dnia 28 lipca 2010 r. w sprawie prawa człowieka do wody i urządzeń sanitarnych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając projekt pilotażowy Komisji dotyczący opracowania wspólnej metodologii budżetów referencyjnych w Europie,
- uwzględniając raport UNICEF Innocenti Research Centre (2012 r.) zatytułowany „Ubóstwo dzieci. Najnowsze dane dotyczące ubóstwa dzieci w krajach rozwiniętych” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając raport UNICEF Innocenti Research Centre (2014 r.) zatytułowany „Dzieci recesji. Wpływ kryzysu gospodarczego na warunki i jakość życia dzieci w krajach wysokorozwiniętych” ⁽⁶⁾,
- uwzględniając dokonany przez Komisję kwartalny przegląd sytuacji społecznej i zatrudnienia w UE z września 2015 r. ⁽⁷⁾,
- uwzględniając pakiet Komisji dotyczący inwestycji społecznych z dnia 20 lutego 2013 r.,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 15 czerwca 2011 r. w sprawie europejskiej platformy współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym: europejskie ramy na rzecz spójności społecznej i terytorialnej ⁽⁸⁾,
- uwzględniając raport OECD pt. „In It Together: Why Less Inequality Benefits All” (Jedziemy na tym samym wózku: czemu mniejsza nierówność przynosi korzyść nam wszystkim) z dnia 21 maja 2015 r.,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 18 września 2013 r. pt. „W kierunku skoordynowanych działań europejskich na rzecz zapobiegania ubóstwu energetycznemu i zwalczania go” ⁽⁹⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie europejskiego dochodu minimalnego i wskaźników ubóstwa ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 13.

⁽²⁾ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 57.

⁽³⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 57.

⁽⁴⁾ http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=A/RES/64/292&Lang=E

⁽⁵⁾ http://www.unicef-irc.org/publications/pdf/rc10_eng.pdf

⁽⁶⁾ <http://www.unicef-irc.org/publications/pdf/rc12-eng-web.pdf>

⁽⁷⁾ <http://ec.europa.eu/social/main.jsp?langId=pl&catId=89&newsId=2345&furtherNews=yes>.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 248 z 25.8.2011, s. 130.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 341 z 21.11.2013, s. 21.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 170 z 5.6.2014, s. 23.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Regionów z dnia 31 marca 2011 r. w sprawie europejskiej platformy współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym ⁽¹⁾,
- uwzględniając wspólną opinię Komitetu Ochrony Socjalnej (SPC) i Komitetu Zatrudnienia (EMCO) z dnia 3 października 2014 r. pt. „Śródkresowy przegląd strategii „Europa 2020,“” ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Komitetu Ochrony Socjalnej z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie sytuacji społecznej w Unii Europejskiej w 2014 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając analizę pt. „The State of Lending: The Cumulative Costs of Predatory Practices” ⁽⁴⁾ z czerwca 2015 r. oraz analizę pt. „Le panier de la ménagère ... pauvre” ⁽⁵⁾ z sierpnia 2008 r.,
- uwzględniając opinię Komitetu Ochrony Socjalnej z dnia 15 lutego 2011 r. pt. „Europejska platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym. Inicjatywa przewodnia strategii »Europa 2020«” ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 września 2015 r. w sprawie dalszych działań w następstwie europejskiej inicjatywy obywatelskiej „Right2Water” ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 lipca 2015 r. w sprawie inicjatywy w zakresie zielonego zatrudnienia: pełne wykorzystanie potencjału zielonej gospodarki pod względem tworzenia miejsc pracy ⁽⁸⁾,
- uwzględniając decyzję Rady (UE) 2015/1848 z dnia 5 października 2015 r. w sprawie wytycznych dotyczących polityk zatrudnienia państw członkowskich na 2015 r. ⁽⁹⁾ oraz swoje stanowisko z dnia 8 lipca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie wytycznych dotyczących polityk zatrudnienia państw członkowskich ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie 25. rocznicy przyjęcia Konwencji ONZ o prawach dziecka ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie budownictwa socjalnego w Unii Europejskiej ⁽¹²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lipca 2012 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie dostępu do podstawowych usług bankowych ⁽¹³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 października 2010 r. w sprawie roli dochodu minimalnego w walce z ubóstwem i w promowaniu społeczeństwa integracyjnego w Europie ⁽¹⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 166 z 7.6.2011, s. 18.

⁽²⁾ Wspólna opinia Komitetu Ochrony Socjalnej i Komitetu Zatrudnienia dla Rady, Rada UE, 13809/14 SOC 662 EMPL 120 EDUC 297 ECOFIN 876, 3 października 2014 r.

⁽³⁾ <http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=738&langId=pl&pubId=7744&visible=0>.

⁽⁴⁾ Center for responsible lending, Durham, <http://www.responsiblelending.org/state-of-lending/cumulative/>, http://www.uvcw.be/no_index/cpas/panier-etude-qualitative.pdf

⁽⁵⁾ Ricardo Cherenti, Belgian Federation of public local social action center, http://www.uvcw.be/no_index/cpas/panier-etude-quantitative.pdf

⁽⁶⁾ Opinia Komitetu Ochrony Socjalnej dla Rady, Rada Unii Europejskiej, 649/11, SOC 124, 15 lutego 2011 r.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0294.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0264.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 268 z 15.10.2015, s. 28.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0261.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0070.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 65 z 19.2.2016, s. 40.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 349 E z 29.11.2013, s. 74.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 70 E z 8.3.2012, s. 8.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinię Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A8-0040/2016),
- A. mając na uwadze, że w latach 2008–2013 liczba osób zagrożonych ubóstwem lub wykluczeniem społecznym w UE wzrosła ze 117 do 122,6 mln; mając na uwadze, że w 2013 r. 16,7 % mieszkańców UE było zagrożonych ubóstwem po uwzględnieniu transferów socjalnych, 9,6 % doświadczało głębokiej deprivacji materialnej, a 10,7 % gospodarstw domowych uznawano za gospodarstwa o bardzo małej intensywności pracy; mając na uwadze, że taki rozwój sytuacji jest sprzeczny z określonym w strategii „Europa 2020” celem strategicznym UE dotyczącym ograniczenia liczby osób ubogich i wykluczonych społecznie lub zagrożonych ubóstwem i wykluczeniem społecznym o co najmniej 20 mln do 2020 r.;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z metodologią Eurostatu próg zagrożenia ubóstwem wynosi 60 % krajowej mediany ekwiwalentnego dochodu do dyspozycji;
- C. mając na uwadze, że oszczędności energii i zwiększenie efektywności energetycznej, w szczególności w budynkach mieszkalnych, umożliwią wielu gospodarstwom domowym uniknięcie ubóstwa energetycznego; mając na uwadze, że w 2015 r. 10 % obywateli UE zalegało z opłatami za media (37 % w najbardziej dotkniętych państwach członkowskich); mając na uwadze, że w 2014 r. 12 % obywateli UE nie było w stanie odpowiednio ogrzewać swoich domostw (60 % w najbardziej dotkniętych państwach członkowskich); mając na uwadze, że według statystyk dochodów i warunków życia (SILC) w 2014 r. 16 % mieszkańców UE mieszkało w budynkach z przeciekającymi dachami i wilgotnymi ścianami (33 % w najbardziej dotkniętych państwach członkowskich);
- D. mając na uwadze, że liczba długotrwale bezrobotnych przekracza 12 mln, spośród których 62 % to bezrobotni od ponad dwóch lat; mając na uwadze, że długotrwale bezrobotni są bardziej zagrożeni ubóstwem i wykluczeniem społecznym;
- E. mając na uwadze znaczenie Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym oraz jego dalszego istnienia w momencie, gdy kryzys socjalny zaczął dotyczyć coraz większej liczby Europejczyków;
- F. mając na uwadze, że art. 34 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stanowi, iż w celu zwalczania wykluczenia społecznego i ubóstwa Unia uznaje prawo do pomocy społecznej i mieszkaniowej i przestrzega tego prawa, aby zapewnić godną egzystencję wszystkim osobom pozbawionym wystarczających środków;
- G. mając na uwadze, że w niektórych krajach i w niektórych okresach stosunkowo szybko wzrosły ceny podstawowych dóbr i usług, a w konsekwencji również wydatki gospodarstw domowych;
- H. mając na uwadze, że osoby „chronicznie ubogie”, które są często osobami długotrwale bezrobotnymi, lecz czasem zatrudnionymi za niskim wynagrodzeniem, oraz osobami samotnie wychowującymi dzieci i niepracującymi lub pracującymi średnio w mniejszym wymiarze godzin niż główny żywiciel rodziny, są konsekwentnie zaliczane do grup w najtrudniejszej sytuacji;
- I. mając na uwadze, że do dziś brak jest ustalonych wskaźników ubóstwa bezwzględnego;
- J. mając na uwadze, że złe lub nieodpowiednie warunki mieszkaniowe znacznie zmniejszają szanse na prowadzenie normalnego życia; mając na uwadze, że warunki mieszkaniowe (w tym odpowiednia izolacja mieszkań itd.) osób w szczególnie trudnej sytuacji uległy pogorszeniu w czasie kryzysu wskutek braku środków na finansowanie bieżącej konserwacji; mając na uwadze, że mieszkanie przez dłuższe okresy w nieodpowiednich warunkach może mieć wpływ na zdrowie fizyczne;
- K. mając na uwadze, że wzrost wydatków gospodarstw domowych związanych z kosztami mieszkaniowymi, kosztami mediów (prądu, gazu i wody), transportu, opieki medycznej i edukacji utrudnia osiągnięcie określonego w strategii „Europa 2020” celu ograniczenia ubóstwa;
- L. mając na uwadze, że w ostatnich latach ceny zakupu podstawowych i niezbędnych towarów i usług gwałtownie rosły w wielu państwach UE, co doprowadziło do wzrostu ogólnych wydatków gospodarstw domowych;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- M. mając na uwadze, że połączenie kryzysu finansowego i gospodarczego i malejących dochodów gospodarstw domowych spowodowało wzrost bezrobocia i wykluczenia społecznego w UE, zwłaszcza wśród grup w najtrudniejszej sytuacji, co zwiększyło zapotrzebowanie na świadczenia socjalne;
- N. mając na uwadze, że bezrobocie ludzi młodych, które już wcześniej było wyższe niż w innych grupach wiekowych, dramatycznie wzrosło w Unii Europejskiej od czasu kryzysu i przekroczyło 20 %, co grozi wpędzeniem tych ludzi w ubóstwo już w młodym wieku; mając na uwadze uwagi końcowe Komitetu Praw Dziecka ONZ w sprawie ostatnich sprawozdań okresowych niektórych państw europejskich na temat wzrostu poziomu ubóstwa lub poziomu zagrożenia ubóstwem u dzieci ze względu na kryzys gospodarczy; mając na uwadze, że ten wzrost negatywnie wpływa na prawa do opieki zdrowotnej, edukacji i ochrony socjalnej;
- O. mając na uwadze, że ubóstwo, którego poziom w państwach członkowskich od bardzo wielu lat jest wysoki, ma coraz większy wpływ na gospodarkę, szkodzi wzrostowi gospodarczemu, zwiększa deficyty budżetów publicznych i ogranicza konkurencyjność Europy;
- P. mając na uwadze, że brak odpowiednich warunków mieszkaniowych i odpowiedniego ogrzewania ma negatywny wpływ na zdrowie, kształcenie, włączenie społeczne i zatrudnienie, zwłaszcza w przypadku osób w najtrudniejszej sytuacji; mając na uwadze, że ludzie cierpią z powodu braku możliwości ogrzania swoich domostw zarówno w północnych, jak i południowych państwach członkowskich; mając na uwadze, że dane EU-SILC pokazują, że przeciążenie wydatkami mieszkaniowymi (w podziale według tytułu prawnego do zajmowanego mieszkania) jest większe w przypadku najemców mieszkań w sektorze prywatnym w niektórych państwach członkowskich, co można wytłumaczyć niską jakością mieszkań i wysokimi cenami; mając na uwadze, że wiele rodzin ma trudności z poniesieniem kosztów podstawowych usług i dóbr również z powodu wzrostu cen energii;
- Q. mając na uwadze, że ubóstwo energetyczne jest związane z ogólnym ubóstwem i wynika z szeregu czynników, do których należą kwestie dotyczące zdrowia i niepełnosprawności, brak dostępu do specjalnie dostosowanych ofert lub usług online, niskie dochody, system ogrzewania wykorzystywany w gospodarstwie domowym oraz jakość i charakterystyka energetyczna budynków mieszkalnych;
- R. mając na uwadze, że bezrobotni, rodziny niepełne, rodziny o niskich dochodach, wdowcy lub wdowy, przewlekle chorzy, osoby w starszym wieku, osoby młode, osoby niepełnosprawne i osoby z mniejszości często znajdują się w grupie osób najbardziej zagrożonych ubóstwem i szczególnie cierpią z powodu wysokich kosztów życia;
- S. mając na uwadze, że ogromne różnice między państwami członkowskimi, jeżeli chodzi o poziom ochrony socjalnej i wysokość dochodu minimalnego, powodują, że w niektórych państwach członkowskich świadczenia socjalne zmniejszają ryzyko ubóstwa o 60 %, a w innych zaledwie o 15 %; mając na uwadze, że w UE świadczenia socjalne zmniejszają ryzyko ubóstwa średnio o 35 %;
- T. mając na uwadze, że mający się wkrótce ukazać raport Eurofound zatytułowany „Mieszkalnictwo w Europie” będzie zawierać model szacujący, iż z powodu obecnego poziomu nieodpowiednich warunków mieszkalnych (domostw) (według danych za 2011 r.) opieka medyczna kosztuje gospodarki państw UE-28 ogółem ponad 170 mld EUR rocznie; mając na uwadze, że jeżeli podjęto by wszystkie niezbędne działania naprawcze, koszty opieki medycznej zmniejszyłyby się o około 8 mld EUR w pierwszym roku, co zaowocowałoby coraz większymi korzyściami w przyszłości;
- U. mając na uwadze, że ONZ potwierdził, iż prawo człowieka do wody i infrastruktury sanitarnej oznacza prawo każdego człowieka do wody – do użytku osobistego i domowego – która charakteryzuje się dobrą jakością, jest bezpieczna i fizycznie dostępna w wystarczającej ilości po przystępnych cenach; mając na uwadze, że w innym zaleceniu ONZ stwierdzono, iż opłaty za wodę, jeżeli obowiązują, nie powinny przekraczać 3 % dochodów gospodarstwa domowego; mając na uwadze, że prywatyzacja usług wodnych ma negatywny wpływ na gospodarstwa domowe doświadczające ubóstwa lub zagrożone ubóstwem;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- V. mając na uwadze, że ubóstwo energetyczne staje się coraz poważniejszym problemem w Europie i może się zwiększać w kolejnych latach z powodu przewidywanych wzrostów cen energii, jednoczesnego zwiększania się nierówności dochodów i ogólnego poziomu ubóstwa, braku odpowiednich systemów ogrzewania oraz ogólnie niskiej jakości systemów izolacji cieplnej budynków mieszkalnych, w szczególności w krajach śródziemnomorskich;
- W. mając na uwadze, że w UE w ubóstwie żyje 12 mln więcej kobiet niż mężczyzn; mając na uwadze, że ta dysproporcja wynika między innymi ze zróżnicowania wynagrodzeń i emerytur ze względu na płeć, wysokiego odsetka kobiet wykonujących prace dorywcze, a także z faktu, że kobiety są często zmuszane do rezygnacji z działalności zarobkowej ze względu na zbyt wysoki koszt usług opieki nad dziećmi;
- X. mając na uwadze, że zróżnicowanie sytuacji kobiet i mężczyzn pod względem wynagrodzenia, czasu pracy i długości życia zawodowego, którego kobiety doświadczają w czasie kariery zawodowej, bezpośrednio przekłada się na ich warunki życia po przejściu na emeryturę; mając na uwadze, że kobiety powyżej 65 roku życia są zdecydowanie bardziej zagrożone ubóstwem lub wykluczeniem społecznym niż mężczyźni w tym samym wieku, gdyż średni dochód emerytalny kobiet jest obecnie niższy, a często znacznie niższy, od średniego dochodu emerytalnego mężczyzn;
- Y. mając na uwadze, że unia energetyczna powinna być skutecznym sposobem zaradzenia dotyczącemu ponad 100 mln Europejczyków ubóstwu energetycznemu poprzez umocnienie pozycji najbardziej na nie narażonych konsumentów, poprawę efektywności energetycznej w przypadku osób w najtrudniejszej sytuacji i wprowadzenie środków zaradczych, które pozwoliłyby osobom potrzebującym zaopatrywać się w energię po przystępnych cenach;
- Z. mając na uwadze, że dyrektywa 2012/27/UE wzywa państwa członkowskie do stworzenia programów mających na celu uświadamianie oraz informowanie obywateli i gospodarstw domowych o efektywności energetycznej, a także doradzanie im w tej kwestii;
- AA. mając na uwadze, że uznając stan ubóstwa gospodarstwa domowego za nierozdzielny, należy podkreślić skutki energetycznego aspektu ubóstwa;
- AB. mając na uwadze, że renowacja krajowych zasobów budynków z zamiarem poprawy efektywności zużycia energii będzie miała bezpośredni wpływ na zmniejszenie kosztów energii, w szczególności dla gospodarstw domowych dysponujących mniejszymi środkami, i przyczyni się do stworzenia miejsc prac;
- AC. mając na uwadze, że 22 348 834 gospodarstw domowych (około 11 % ludności UE) wydaje ponad 40 % dochodu do dyspozycji na mieszkanie; mając na uwadze, że w ramach europejskiego semestru uznano przeciążenie wydatkami mieszkaniowymi za tendencję społeczną wartą obserwacji; mając na uwadze, że 21 942 491 gospodarstw domowych (około 10,8 % ludności UE) doświadczają trudności z utrzymaniem odpowiedniej temperatury otoczenia w pomieszczeniach mieszkalnych; mając na uwadze, że UE i państwa członkowskie powinny w trybie pilnym zidentyfikować, wdrożyć i utrzymać środki polityczne umożliwiające gospodarstwom domowym pokrywanie wydatków mieszkaniowych, w tym dodatki mieszkaniowe;
- AD. mając na uwadze, że ceny obowiązujące na rynkach energii są w Europie coraz bardziej do siebie zbliżone, podczas gdy zbliżenie siły nabywczej nie postępuje w takim samym tempie;
- AE. mając na uwadze, że dostęp do mieszkania stanowi prawo podstawowe, które można postrzegać jako niezbędny warunek wykonywania innych praw podstawowych i życia w godnych warunkach, a także posiadania do nich dostępu; mając na uwadze, że zapewnienie dostępu do pomocy na rzecz godnych i odpowiednich warunków mieszkaniowych stanowi międzynarodowe zobowiązanie państw członkowskich, które Unia musi uwzględnić, oraz że prawo do mieszkania i prawo dostępu do pomocy mieszkaniowej zostało uznane w art. 34 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w art. 30 i 31 zrewidowanej Europejskiej karty społecznej Rady Europy, w art. 25 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka oraz jest o nim mowa w wielu konstytucjach państw członkowskich;
- AF. mając na uwadze, że koszty mieszkaniowe to największy wydatek w budżetach europejskich gospodarstw domowych; mając na uwadze, że wzrost cen związanych z mieszkaniem (gruntem, własnością, wynajmem, zużyciem energii) jest źródłem niestabilności i niepokoju oraz musi być postrzegany jako kwestia budząca poważne obawy;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- AG. mając na uwadze, że deprivacja mieszkaniowa i ubóstwo energetyczne są większe w krajach o niższym udziale lokali socjalnych (tj. w krajach Europy Wschodniej i krajach śródziemnomorskich);
- AH. mając na uwadze, że dane dotyczące procentowego udziału lokali socjalnych w ogólnej liczbie lokali mieszkalnych pokazują, że w krajach na zachodzie i północy Europy mamy do czynienia z wyższym udziałem publicznego mieszkalnictwa socjalnego w porównaniu ze średnią unijną, natomiast w krajach Europy Wschodniej i krajach śródziemnomorskich utrzymuje się minimalny poziom lokali socjalnych (około 5%) lub sektor mieszkalnictwa socjalnego w ogóle nie istnieje;
- AI. mając na uwadze, że w badaniach Eurofound stwierdzono, iż głównym rodzajem długu wielu ludzi o niskich dochodach są zaległości w opłatach za media, czego czasem się nie dostrzega;
- AJ. mając na uwadze, że mieszkalnictwo socjalne odgrywa zasadniczą rolę w osiągnięciu celu strategii „Europa 2020” dotyczącego ograniczenia ubóstwa, ponieważ przyczynia się do zapewnienia wysokich poziomów zatrudnienia, włączenia społecznego i spójności społecznej, sprzyja mobilności zawodowej i jest sprzymierzeńcem w walce z ubóstwem;
- AK. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Eurofound zatytułowanym „Access to benefits: reducing non-take-up” („Dostęp do świadczeń: zmniejszenie liczby osób nieotrzymujących świadczeń pomimo uprawnień”) wyraźnie podkreślono problem polegający na tym, iż wiele osób uprawnionych nie otrzymuje świadczeń socjalnych i nie korzysta z systemów dochodu minimalnego; mając na uwadze, że samo stworzenie takich systemów nie wystarczy i że należy zapewnić osobom uprawnionym otrzymywanie świadczeń; mając na uwadze, że należy również wziąć pod uwagę oszczędności osiągnięte w dłuższej perspektywie w wyniku sprawnego, efektywnego i wydajnego kierowania świadczeń do grup docelowych;
- AL. mając na uwadze, że kryzys wpłynął na warunki dostępu gospodarstw domowych do mieszkań, jak również na inwestycje w mieszkalnictwo socjalne w Unii, oraz że miał on znaczący negatywny wpływ na wydatki publiczne przeznaczone na inwestycje w mieszkalnictwo socjalne, w związku z czym państwa członkowskie i Unia powinny podjąć pilne działania celem zagwarantowania prawa dostępu do godnych i przystępnych cenowo mieszkań;
- AM. mając na uwadze, że ubóstwo i wykluczenie społeczne są nadal kluczowymi społecznymi determinantami sytuacji zdrowotnej i warunków życia, w tym przewidywanej długości życia, zwłaszcza zważywszy na wpływ ubóstwa dzieci na ich zdrowie i dobrostan, oraz że dysproporcje pod względem zdrowia między osobami bogatymi a ubogimi utrzymują się na znacznym poziomie, jeśli wziąć pod uwagę dostęp do przystępnych cenowo usług zdrowotnych, jak również dochody i zamożność, a w niektórych dziedzinach nadal się pogłębiają;
- AN. mając na uwadze, że Komitet Ochrony Socjalnej Rady Unii Europejskiej w opinii z dnia 20 maja 2010 r. wyraził zaniepokojenie faktem, że obecny kryzys gospodarczy i finansowy może negatywnie wpłynąć na dostęp obywateli do opieki zdrowotnej oraz na środki budżetowe przeznaczane przez państwa członkowskie na służbę zdrowia;
- AO. mając na uwadze, że obecny kryzys gospodarczy i finansowy może mieć poważne skutki dla sektora opieki zdrowotnej w kilku państwach członkowskich, zarówno po stronie popytu, jak i podaży;
- AP. mając na uwadze, że ograniczenia spowodowane obecnym kryzysem gospodarczym i finansowym mogą poważnie zagrożić długoterminowej stabilności finansowej i organizacyjnej systemów opieki zdrowotnej państw członkowskich, a tym samym utrudnić równy dostęp do opieki zdrowotnej na ich terytorium;
- AQ. mając na uwadze, że łączne występowanie ubóstwa i innych przyczyn trudnej sytuacji, takich jak wiek dziecięcy lub podeszły, niepełnosprawność lub przynależność do mniejszości, powoduje dalsze zwiększenie ryzyka wystąpienia nierówności w sytuacji zdrowotnej, a także mając na uwadze, że również słabe zdrowie może prowadzić do ubóstwa lub wykluczenia społecznego;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- AR. mając na uwadze, że według ostatnich danych Eurostatu 21 % gospodarstw domowych w UE-28 nie ma dostępu do internetu, a 20 % osób w wieku 16–74 lat deklaruje, że nigdy z internetu nie korzystało; mając na uwadze, że w Holandii odsetek gospodarstw domowych posiadających łącze internetowe jest najwyższy (95 %), natomiast na ostatnim miejscu jest Bułgaria, gdzie dostęp do internetu posiada 54 % gospodarstw domowych;
- AS. mając na uwadze, że jednolity rynek cyfrowy jest jednym z 10 priorytetów nowej Komisji, a w przyszłości 90 % miejsc pracy będzie wymagało pewnych umiejętności informatycznych; mając na uwadze, że choć 59 % obywateli europejskich ma dostęp do sieci 4G, to na obszarach wiejskich ten odsetek nie przekracza 15 %;
- AT. mając na uwadze, że godziwa praca jest najlepszym sposobem na oddalenie ryzyka ubóstwa i wykluczenia społecznego, a znajomość technologii informatycznych i komunikacyjnych oraz dostęp do nich są niezaprzeczalnymi atutami w poszukiwaniu zatrudnienia;
- AU. mając na uwadze, że rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ 64/292 z dnia 28 lipca 2010 r. zatytułowana „Prawo człowieka do wody i urządzeń sanitarnych” uznaje prawo do bezpiecznej i czystej wody pitnej za prawo podstawowe, niezbędne do pełnego cieszenia się życiem i korzystania ze wszystkich praw człowieka;
- AV. mając na uwadze, że wielowymiarowość aspektów ubóstwa związanych z płcią wymaga wszechstronnego podejścia do rozwiązywania problemu dyskryminacji z wielu przyczyn jednocześnie oraz takich kwestii jak warunki mieszkaniowe, koszty energii, usługi publiczne, bezpieczeństwo zatrudnienia, niepewne zatrudnienie i polityka podatkowa;
- AW. mając na uwadze, że cele przeciwdziałania ubóstwu nie zostaną osiągnięte, jeżeli nie rozwiąże się problemu ubóstwa kobiet, gdyż równość płci oraz wzmocnienie ekonomicznej pozycji kobiet i ich emancypacja są niezbędne do osiągnięcia większej konwergencji w ograniczaniu ubóstwa;
- AX. mając na uwadze, że gromadzenie danych i kształtowanie polityki w zakresie ubóstwa, kosztów utrzymania i dochodów w oparciu o gospodarstwa domowe jako jednostki podstawowe zakłada jednorodność i równą dystrybucję zasobów między członków gospodarstwa domowego; mając na uwadze, że w praktyce gospodarstwa domowe różnią się między sobą, a dystrybucja środków może być nierówna i uwarunkowana płcią, co wymaga podejścia do kształtowania polityki opartego na indywidualnych kosztach i dochodach;
- AY. mając na uwadze, że 17 % gospodarstw domowych prowadzonych przez samotnych rodziców, w przeważającej większości przez kobiety, nie jest w stanie ogrzać swoich mieszkań, podczas gdy w ogóle populacji odsetek ten wynosi 10 %; mając na uwadze, że hurtowe ceny energii spadły, natomiast jej ceny detaliczne wzrosły, prowadząc do wzrostu kosztów; mając na uwadze, że brakuje, niestety, ogólnounijnej definicji ubóstwa energetycznego, choć zjawisko to w nieproporcjonalny sposób dotyczy kobiet;
- AZ. mając na uwadze, że stopa bezrobocia wśród młodych kobiet jest wyższa niż w innych grupach wiekowych, w związku z czym młode kobiety są zagrożone ubóstwem od wczesnych lat życia;
- BA. mając na uwadze, że o ile rosnące koszty ponoszone przez gospodarstwa domowe i przeciążenie wydatkami mieszkaniowymi to jeden z czynników bezdomności wśród kobiet, o tyle odsetek kobiet tracących lub porzucających swój dom oraz przyczyny tego zjawiska wymagają dalszych badań; mając na uwadze, że zadłużenie poszczególnych osób i gospodarstw domowych jest bezpośrednio związane z kosztami ponoszonymi przez gospodarstwa domowe i stanowi jeden z podstawowych czynników ubóstwa i wykluczenia społecznego;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

Podstawowe zalecenia

Na podstawie zaleceń wyszczególnionych w niniejszej rezolucji:

1. wzywa Komisję i państwa członkowskie do pełnego zaangażowania się w walkę z ubóstwem i wykluczeniem społecznym oraz do przyjęcia zintegrowanej strategii na rzecz przeciwdziałania różnym przejawom ubóstwa energetycznego poprzez wszechstronne podejście ściślej wiążące politykę gospodarczą, politykę zatrudnienia, politykę edukacyjną, energetyczną i transportową z polityką społeczną w oparciu o najlepsze praktyki;
2. wzywa państwa członkowskie do podpisania europejskiego moratorium na odcinanie ogrzewania w okresie zimowym, aby zadbać o to, by w zimie przez ustalony okres żadne gospodarstwo domowe nie mogło zostać pozbawione dopływu energii lub by tym, które są w takiej sytuacji, został przywrócony dopływ energii, z podkreśleniem, że poniesienie związanych z tym kosztów jest z zasady obowiązkiem władzy publicznej, gdyż za politykę społeczną ponoszą w pierwszym rzędzie odpowiedzialność rządy; wzywa państwa członkowskie do oszacowania środków potrzebnych do spełnienia standardów Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) dotyczących odpowiedniej temperatury otoczenia w pomieszczeniach mieszkalnych;
3. zachęca Komisję do przeprowadzenia oceny skutków systemów dochodu minimalnego w UE i do rozważenia kolejnych kroków z uwzględnieniem sytuacji gospodarczej i społecznej każdego państwa członkowskiego oraz z oceną tego, czy ta polityka umożliwi gospodarstwom domowym zaspokojenie podstawowych indywidualnych potrzeb; zachęca Komisję do oszacowania na tej podstawie sposobu i środków zapewniania na szczeblu państw członkowskich odpowiedniego dochodu minimalnego, zgodnie z krajowymi praktykami i tradycjami przy jednoczesnym poszanowaniu specyfiki każdego z nich, w celu wsparcia konwergencji społecznej w całej Unii;
4. apeluje do państw członkowskich o zadbanie o to, by władze krajowe, regionalne i lokalne w skuteczniejszy, ukierunkowany i staranniej monitorowany sposób korzystały z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych (EFSI) w celu zaradzenia ubóstwu energetycznemu, rosnącym kosztom życia, wykluczeniu społecznemu, deprywacji mieszkaniowej i niedostatecznej jakości budynków mieszkalnych; uważa, że Komisja powinna dopuścić większą elastyczność w tym zakresie;
5. zachęca Komisję i państwa członkowskie do zorganizowania szczytu poświęconego ograniczeniu ubóstwa, skrajnego ubóstwa i wykluczenia społecznego oraz dostępowi do godziwych warunków życia;

Strategie polityczne UE na rzecz osiągnięcia celu przeciwdziałania ubóstwu

6. ubolewa nad wzrostem liczby osób żyjących w ubóstwie i wykluczonych społecznie lub zagrożonych ubóstwem i wykluczeniem społecznym, jako że celem strategii „Europa 2020” jest ograniczenie liczby takich osób o co najmniej 20 mln; ubolewa nad tym, że wskaźnik ubóstwa wskazuje na poprawę sytuacji tylko w niektórych państwach członkowskich; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by odnowiły zobowiązanie do osiągnięcia celu ograniczenia ubóstwa, który staje się coraz bardziej nieosiągalny;
7. wzywa państwa członkowskie do zapewniania wszystkim bez wyjątku łatwo dostępnego i odpowiedniego wsparcia, w tym dochodu minimalnego, dopóki jest on konieczny, oraz do zapewniania różnego rodzaju rekompensat niezbędnych do zaradzenia sytuacji ubóstwa, jeżeli nie da się zmniejszyć kosztów w krótkim czasie; podkreśla, że ważne jest ustalenie kryteriów kwalifikujących do korzystania z systemu odpowiedniego dochodu minimalnego;
8. wzywa państwa członkowskie do ponownego rozważenia i dostosowania wszelkiego rodzaju strategii politycznych, które mogą prowadzić do wzrostu ubóstwa;
9. wzywa Komisję, by rozważyła możliwość przedłużenia terminu działania Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym poza okres programowania 2014–2020 oraz jego ściślejsze współdziałanie z innymi funduszami europejskimi, a zwłaszcza z Europejskim Funduszem Społecznym (EFS) i aktywną polityką zatrudnienia, w celu ułatwienia osobom najbardziej potrzebującym wejścia na rynek pracy, jak również by oceniła, w jakiej mierze najbardziej potrzebujące i najbardziej narażone grupy społeczne, takie jak młode kobiety, rodziny niepełne, osoby niepełnosprawne i kobiety w starszym wieku, skorzystały z programu;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

10. zwraca się do państw członkowskich o ułatwienie stowarzyszeniom działającym w obszarze przeciwdziałania ubóstwu dostępu do europejskich źródeł finansowania z Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym bez dodatkowych obciążeń administracyjnych dla tych stowarzyszeń, które często nie dysponują odpowiednim personelem;
11. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o ustanowienie mechanizmów służących uznawaniu umiejętności zdobytych także w sposób nieformalny, a nie tylko formalny;
12. podkreśla, że przy realizacji programów takich jak gwarancja dla młodzieży konieczny jest kompleksowy wgląd w strukturę zatrudnienia w regionach, w których mają one być wdrażane; wymaga to przededefiniowania roli urzędów pracy, czyli wspierania zarejestrowanych w nich osób, uwzględniania specyfiki każdej z nich, podniesienia kwalifikacji i zwrócenia uwagi na rozwijające się sektory poprzez bezpośredni kontakt z przedsiębiorcami w celu uzyskania od nich informacji o kompetencjach pożądanym u potencjalnych pracowników;
13. przyjmuje z zadowoleniem wiadomość, że Komisja zamierza zaproponować utworzenie europejskiego filaru praw socjalnych; przypomina, że taki filar powinien dotrzymać zobowiązań ujętych w art. 9 TFUE;
14. popiera Komisję w zamiarze dążenia do tego, by Unia osiągnęła „rating AAA” w obszarze polityki społecznej dzięki przedstawieniu nowych środków w celu poprawy skuteczności polityki społecznej i polityki zatrudnienia, co obejmuje m. in. jasną strategię zwalczania uwarunkowanych płcią aspektów wykluczenia społecznego;
15. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania, przyjęcia i wdrożenia ram UE dotyczących ograniczenia ubóstwa i wykluczenia społecznego zgodnie ze strategią „Europa 2020”, obejmujących konkretne środki i działania, w tym wobec ubóstwa energetycznego;
16. przypomina opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego pt. „W kierunku skoordynowanych działań europejskich na rzecz zapobiegania ubóstwu energetycznemu i zwalczania go” oraz odnotowuje jego zalecenie, by „stworzyć europejskie obserwatorium ubóstwa skoncentrowane głównie na ubóstwie energetycznym, które zgromadziłoby wszystkie zainteresowane strony w celu ustalenia europejskich wskaźników ubóstwa energetycznego (w powiązaniu z Eurostatem), dokonałoby przeglądu sytuacji, określiłoby najlepsze praktyki i wydałoby zalecenia dotyczące skuteczniejszego zapobiegania temu problemowi i radzenia sobie z nim oraz dotyczące ustanowienia europejskiej solidarności w tym zakresie”; podkreśla znaczenie opracowywania wskaźników i gromadzenia danych o zużyciu energii i kosztach gospodarstw domowych w związku z ubóstwem energetycznym, aby udostępniać wiarygodne informacje oraz umożliwiać prowadzenie polityki i skuteczne monitorowanie w oparciu o dane naukowe;
17. uważa, że ubóstwo i wykluczenie społeczne mają wymiar międzypokoleniowy, i z tego względu podkreśla konieczność ułatwiania dzieciom żyjącym w gospodarstwach domowych w sytuacji poniżej poziomu ubóstwa dostępu do edukacji oraz opowiada się za polityką mającą za cel zapobieganie przedwczesnemu kończeniu nauki;
18. apeluje do Rady i do państw członkowskich w obliczu pogłębiającego się ubóstwa o zintensyfikowanie działań na rzecz wsparcia osób zagrożonych ubóstwem lub wykluczeniem społecznym, co obejmuje również istotny aspekt płci, przykładowo w formie zalecenia Rady, z zamiarem osiągnięcia celu ograniczenia ubóstwa określonego w strategii „Europa 2020”;
19. ponownie przypomina, jak istotne jest wzmocnienie pozycji kobiet i dziewcząt przez kształcenie, w tym kształcenie formalne i pozaformalne, a także jak ważna jest rola kształcenia w zwalczaniu stereotypów płci i przeciwdziałaniu stygmatyzacji ubóstwa oraz w zwiększaniu dochodów dzięki wkraczaniu kobiet do sektorów, w których dotychczas są one niedostatecznie reprezentowane, takich jak nauka, technika, inżynieria i przedsiębiorczość, a także wzywa Komisję do włączenia celów w dziedzinie szkolenia zawodowego kobiet do zaleceń dla poszczególnych krajów;
20. zwraca się do każdego z państw członkowskich o przedstawienie szczegółowego przebiegu planu ograniczania ubóstwa oraz o wskazanie, w jaki sposób jego strategia będzie przeciwdziałać tym aspektom ubóstwa i wykluczenia społecznego, które są uwarunkowane płcią;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

Zasoby i dochody ubogich gospodarstw domowych

21. podkreśla, że godziwy dochód jest zasadniczym warunkiem zdolności do przeżycia życia w poczuciu godności; podkreśla, że choć zatrudnienie może być jednym z kluczowych sposobów wyjścia z ubóstwa, ważne jest istnienie dochodu minimalnego wystarczającego, by wesprzeć obywateli w zaspokajaniu podstawowych potrzeb; przypomina, że w 2013 r. 16,7 % ludności UE-28 było zagrożonych ubóstwem po uwzględnieniu transferów socjalnych, co oznacza, iż poziom ich dochodu do dyspozycji znajdował się poniżej krajowego progu zagrożenia ubóstwem oraz że poziom ubóstwa pracujących i ubóstwa bezwzględne jest wciąż niedopuszczalnie wysoki;

22. zachęca Komisję, aby w ramach europejskiego semestru, uwzględniając specyfikę każdego z państw członkowskich, wydała zalecenia dla państw członkowskich dotyczące proponowanych strategii politycznych i reform mających skutecznie przeciwdziałać ubóstwu i wykluczeniu społecznemu z zamiarem sprzyjania konwergencji społecznej;

23. przypomina opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie europejskiego dochodu minimalnego i wskaźników ubóstwa; zauważa, że w opinii tej poparto ideę europejskich ram odpowiedniego dochodu minimalnego, które powinny ustanowić wspólne standardy i wskaźniki, zapewnić metodologię monitorowania ich wdrożenia i usprawnić prowadzenie dialogu między zainteresowanymi stronami, państwami członkowskimi i instytucjami UE; uważa, że takie ramy musiałyby być oparte na danych naukowych i prawach podstawowych oraz uwzględniać sytuację gospodarczą i społeczną każdego z państw członkowskich, a także być zgodne z zasadą pomocniczości;

24. podkreśla, że systemy dochodu minimalnego powinny zapobiegać głębokiej deprawacji materialnej gospodarstw domowych i wydobywać je z tego rodzaju sytuacji, umożliwiając osiągnięcie dochodu powyżej poziomu ubóstwa; przypomina, że systemy dochodu minimalnego na szczeblu krajowym mogłyby być podstawowymi instrumentami dotrzymania zobowiązań ujętych w art. 9 TFUE dzięki zagwarantowaniu odpowiedniej ochrony socjalnej, ograniczeniu wykluczenia społecznego, udziałowi w społecznej ochronie zdrowia oraz większej równości szans; podziela opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, że systemom dochodu minimalnego powinno towarzyszyć uczenie się przez całe życie, zaangażowanie zainteresowanych stron oraz aktywna polityka rynku pracy mająca na celu wspieranie bezrobotnych w powrocie na rynek pracy i w znalezieniu godziwego zatrudnienia;

25. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dostarczania informacji osobom zagrożonym ubóstwem i wykluczeniem społecznym, udzielania im porad i pomocy, aby mogły podejmować świadomy wybór co do ich zużycia energii, oraz do wspierania podmiotów pozarządowych i organów lokalnych udzielających ukierunkowanego doradztwa w zakresie energii i szkoleń doradców w tej dziedzinie, a także do zobowiązania dostawców energii do umieszczania na rachunkach za energię zużytą przez gospodarstwa domowe informacji o działaniach pozwalających zmniejszyć zużycie i poprawić efektywność energetyczną;

26. zachęca państwa członkowskie, a w stosownych przypadkach Komisję, aby prowadziły proaktywną politykę w zakresie odpowiedniego budownictwa mieszkaniowego w celu zapewnienia dostępu do mieszkań dobrej jakości; wzywa państwa członkowskie do prowadzenia rozsądnej polityki czynszowej w razie niezbędnych pilnych środków społecznych i podkreśla, że polityce tej powinny także towarzyszyć długofalowe programy mieszkaniowe i wspólnotowe mające na celu zwiększenie liczby mieszkań dostępnych różnym grupom docelowym w niekorzystnej sytuacji społecznej; podkreśla, że w całej UE wciąż potrzebne są skuteczne działania służące uniknięciu kolejnych baniek mieszkaniowych takie jak skuteczne przepisy chroniące konsumentów na rynku nieruchomości; zachęca do prowadzenia polityki w tym zakresie mającej na celu udzielanie pomocy gospodarstwom domowym doświadczającym trudności finansowych w pozostaniu w ich głównych miejscach zamieszkania;

27. wzywa państwa członkowskie i Komisję do zapewnienia obywatelom europejskim ich podstawowego prawa do pomocy mieszkaniowej jako niezbędnego warunku prowadzenia godnego życia; wzywa do uznania znaczenia budownictwa mieszkaniowego na wynajem w przystępnych cenach jako rozwiązania ułatwiającego dostęp do mieszkania osobom o niskich dochodach oraz apeluje do państw członkowskich o zapewnienie dostatecznej liczby mieszkań w przystępnych cenach;

28. podkreśla, że poważnym problemem w wielu państwach członkowskich jest ubóstwo osób starszych; apeluje zatem do państw członkowskich o reformę systemów emerytalnych z zamiarem zagwarantowania odpowiedniego poziomu świadczeń emerytalnych, a także stabilności i pewności systemów emerytalnych;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

29. wzywa Komisję, by zaradziła problemowi bezdomności jako skrajnemu przejawowi ubóstwa, a w szczególności problemowi zgonów w okresie zimowym wśród bezdomnych i osób mieszkających w nieogrzewanych domostwach; wzywa państwa członkowskie do dokonania ponownej oceny ich postępow w eliminowaniu tych skrajnych przejawów ubóstwa;

30. wzywa Komisję i państwa członkowskie do pilnego zidentyfikowania, wdrożenia i utrzymania środków politycznych, w tym dodatków mieszkaniowych, które umożliwią gospodarstwom domowym pokrycie wydatków mieszkaniowych, mając na uwadze, że 22 348 834 gospodarstw domowych (około 11 % ludności UE) wydaje ponad 40 % dochodu do dyspozycji na mieszkanie, a 21 942 491 gospodarstw domowych (około 10,8 % ludności UE) doświadcza trudności z utrzymaniem odpowiedniej temperatury otoczenia w pomieszczeniach mieszkalnych;

31. przypomina, że gospodarstwa domowe o niskich dochodach oraz gospodarstwa domowe doświadczające ubóstwa lub zagrożone ubóstwem są bardziej uzależnione od wysokiej jakości usług publicznych w przystępnej cenie; apeluje do państw członkowskich o ponoszenie niezbędnych wydatków publicznych, aby zapewnić wysokiej jakości usługi publiczne w przystępnej cenie gospodarstwom domowym o niskich dochodach;

Wydatki ubogich gospodarstw domowych

32. przyjmuje z zadowoleniem prace Komisji nad budżetem referencyjnym, które są krokiem w dobrym kierunku, biorąc pod uwagę fakt, że potraktowanie w bardziej wyważony sposób zarówno dochodów, jak i wydatków ubogich gospodarstw domowych z zastosowaniem podejścia opartego na danych jest wciąż wyzwaniem do podjęcia; wskazuje, że budżety referencyjne odzwierciedlające wydatki gospodarstw domowych można by było wykorzystać do opracowania wsparcia i zbadania jego adekwatności; uważa taki instrument za niezwykle wartościowy dla przywrócenia spójności społecznej w UE, zmniejszenia nierówności i osiągnięcia określonego w strategii „Europa 2020” celu dotyczącego ubóstwa i wykluczenia społecznego; podkreśla, że obniżenie wydatków ubogich gospodarstw domowych pozytywnie wpłynie na odnośne gospodarstwa, a także na gospodarkę, zwłaszcza lokalną, i na spójność społeczną;

33. przypomina, że ubogie gospodarstwa domowe wydają największą część dochodów na mieszkanie, media i żywność, w związku z czym wzywa Komisję do lepszego powiązania jej różnych strategii politycznych na rzecz zwalczania ubóstwa, do usprawnienia wymiany dobrych praktyk i do ułatwienia systematycznego dialogu z osobami dotkniętymi ubóstwem, aby zapewnić im możliwość udziału w ocenie dotyczących ich strategii politycznych;

34. podkreśla, że dotychczas nie powstała definicja ubóstwa energetycznego na szczeblu unijnym, a zatem bardzo trudno jest właściwie ocenić zasięg, przyczyny i skutki tego aspektu ubóstwa w Unii; wzywa Komisję do opracowania wraz z zainteresowanymi stronami wspólnej definicji ubóstwa energetycznego oraz do ustalenia czynników przyczyniających się do trudnej sytuacji gospodarstw domowych;

35. wzywa Komisję do dostarczenia w związku z tym ocen skutków i informacji o najlepszych praktykach w dziedzinie zwalczania ubóstwa energetycznego w państwach członkowskich; podkreśla, że energia musi być przystępna cenowo dla wszystkich obywateli Unii;

36. podkreśla, że niezwykle ważne jest uniknięcie tego, by jeszcze więcej młodych ludzi popadło w ubóstwo energetyczne w przyszłości;

37. zauważa, że wykazano, iż kształcenie ekonomiczne i finansowe w młodym wieku poprawia zdolność podejmowania decyzji ekonomicznych w późniejszym życiu, w tym również decyzji związanych z zarządzaniem kosztami i dochodami; zaleca wymianę najlepszych praktyk i propagowanie programów edukacyjnych skierowanych do kobiet i dziewcząt ze słabszych grup społecznych i ze zmarginalizowanych społeczności doświadczających ubóstwa i wykluczenia społecznego;

38. podkreśla, że niemały odsetek osób doświadczających ubóstwa energetycznego to osoby zagrożone ubóstwem i wykluczeniem społecznym i w związku z tym nie stać ich na niezbędne początkowe inwestycje w wyposażenie zwiększające efektywność energetyczną, takie jak izolacja lub odnawialne źródła energii; wskazuje, że w ten sposób tworzy się błędne koło polegające na stałym przeznaczaniu większej niż to konieczne części dochodu gospodarstwa domowego na media, podczas gdy pozostaje nierozwiązana m.in. kwestia efektywności energetycznej lub braków energii;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

39. wzywa Komisję, Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) oraz państwa członkowskie do podjęcia badań nad bezdomnością wśród kobiet oraz jej przyczynami i czynnikami, ponieważ obecnie dostępne dane nie ukazują odpowiednio tego zjawiska; zwraca uwagę, że czynniki uwarunkowane płcią, które należy wziąć pod uwagę, obejmują zależność ekonomiczną ze względu na płeć, zamieszkiwanie w lokalach tymczasowych oraz unikanie korzystania z usług opieki społecznej;

40. popiera inicjatywę opracowania budżetu referencyjnego stanowiącego zestaw wytycznych i apeluje do Komisji o uwzględnienie w pracach nad tym budżetem kwestii uwarunkowanych płcią, w tym nierówności między kobietami i mężczyznami w gospodarstwach domowych;

41. uważa, że dłuższe średnie trwanie życia kobiet również musi być brane pod uwagę jako potencjalny czynnik trudnej sytuacji i wykluczenia;

Ukierunkowanie finansowania i polityki na zaradzenie ubóstwu i ubóstwu energetycznemu

42. wzywa państwa członkowskie i UE, aby zapewniły gospodarstwom domowym o niskich dochodach nieoprocentowane lub nisko oprocentowane mikrokredyty lub pożyczki (np. za pośrednictwem EBI), aby pomóc im w początkowych inwestycjach w odnawialne źródła energii lub w efektywność energetyczną, np. izolację, energię słoneczną i urządzenia energooszczędne;

43. nalega na państwa członkowskie, by realizowane przez nie inwestycje, zarówno w nowe lokale mieszkalne, jak i w renowację już istniejących opierały się na efektywności energetycznej;

44. przypomina, że ukierunkowanie niektórych strategii politycznych i finansowania unijnego na zmniejszenie kosztów energii ponoszonych przez ubogie gospodarstwa domowe dzięki inwestowaniu w odnawialne źródła energii lub w efektywność energetyczną ma wielorakie pozytywne skutki: poprawa warunków życia i sytuacji zdrowotnej odnośnych osób, ograniczenie wydatków gospodarstw domowych przynoszące rodzinom ubogim ulgę finansową, większe inwestycje, więcej miejsc pracy i większy udział w osiągnięciu celów strategii „Europa 2020” na szczeblu lokalnym;

45. podkreśla ponadto, że należy monitorować wykorzystywanie funduszy oraz uprościć informacje o tych środkach i dostęp do nich;

46. zwraca uwagę na znaczenie podjęcia walki z ubóstwem nie tylko z perspektywy społecznej czy politycznej, ale i gospodarczej ze średnioterminowymi skutkami; podkreśla, że Komisja powinna wśród swoich priorytetów uwzględnić konieczność przeciwdziałania obecnej dynamice nierówności, która w znacznym stopniu szkodzi wzrostowi i bardzo negatywnie wpływa na spójność i ubóstwo;

47. podkreśla rolę UE i państw członkowskich w zmniejszeniu kosztów energii ponoszonych przez gospodarstwa domowe, przy czym UE powinna zagwarantować bezpieczeństwo dostaw, aby zapobiec znacznym wahaniom cen i spekulacjom na rynku energii, stworzyć lepsze połączenia międzysystemowe, doprowadzić do większej integracji rynku oraz zwiększyć inwestycje w zrównoważoną energię i w badania nad odnawialnymi źródłami energii, a państwa członkowskie powinny wzmocnić swoją politykę wspierania efektywności energetycznej gospodarstw domowych ze szczególnym uwzględnieniem niepodłączonych do sieci gospodarstw domowych doświadczających ubóstwa i wykluczenia społecznie; uważa, że wśród priorytetów Unii powinna się znaleźć ochrona konsumentów;

48. uważa za naganne finansowe spekulacje zasobami naturalnymi i źródłami energii, zwłaszcza niepodlegającymi delokalizacji, jak np. energia hydroelektryczna, i dlatego wzywa Komisję i państwa członkowskie, by podjęły konieczne kroki w celu obniżenia kosztów energii dla ubogich gospodarstw domowych, wykorzystując w tym celu na przykład wpływy uzyskiwane z odpowiednich podatków;

49. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że inwestycje w efektywność energetyczną i odnawialne źródła energii kwalifikują się do finansowania z EFSI na lata 2014–2020 ze względu na ich znaczenie dla ograniczenia kosztów gospodarstw domowych związanych z energią; zachęca Komisję i państwa członkowskie, by wykorzystwały w pełni potencjał funduszy europejskich do eliminowania ubóstwa energetycznego; podkreśla, że należy usunąć przeszkody w lepszym wykorzystywaniu funduszy, takie jak niedostępność funduszy spójności dla mniejszych organizacji czy brak informacji o wymogach dotyczących wniosków;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

50. przypomina, że ukierunkowanie finansowania na beneficjentów, którzy pracują z ubogimi gospodarstwami domowymi lub którzy wchodzi w skład takich gospodarstw, wymaga pewnych warunków wstępnych, które lepiej spełniają EFSI niż fundusze o szerszym zasięgu takie jak EFRR;

51. wzywa państwa członkowskie i Komisję do ułatwienia korzystania z mechanizmów finansowania krzyżowego, zwłaszcza między EFS i EFRR, w przypadku projektów z zakresu odnawialnych źródeł energii lub efektywności energetycznej ukierunkowanych na gospodarstwa domowe doświadczające ubóstwa energetycznego; podkreśla rozmaite korzyści z programów wielofunduszowych przy rozwiązywaniu przekrojowych problemów takich jak problemy związane z ubóstwem energetycznym;

52. podkreśla, że warunki mieszkaniowe gospodarstw domowych o niskich dochodach w regionach wiejskich, zarówno jeśli chodzi o najemców, jak i właścicieli, są z reguły bardzo skromne; przypomina, że nakłada się to na tzw. pułpkę wysokich kosztów mediów, co nie zostawia miejsca na inwestycje w obniżanie kosztów energii; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby poprawiły ukierunkowanie programu LEADER oraz EFRR na zwalczanie ubóstwa energetycznego na obszarach wiejskich przez skierowanie programów operacyjnych i finansowania na wytwarzanie zwłaszcza w lokalnych sieciach zróżnicowanej energii ze źródeł odnawialnych, co obejmuje działania w zakresie efektywności energetycznej budynków skierowane do gospodarstw domowych doświadczających ubóstwa energetycznego;

53. przypomina, że najemcy mają ograniczony dostęp do finansowania efektywności energetycznej, gdyż nie są właścicielami nieruchomości; przypomina, że najemcy mogą być mniej skłonni do inwestowania, ponieważ przeprowadzają się łatwiej i częściej niż właściciele mieszkań; z zadowoleniem przyjmuje pilotażowy projekt Komisji „Ubóstwo energetyczne/paliwowe — Ocena wpływu kryzysu i przegląd istniejących i ewentualnych nowych działań w państwach członkowskich”, który ma zająć się tą kwestią; wzywa Komisję, aby w oparciu o wyniki tego projektu pilotażowego opracowała przepisy, które umożliwią finansowanie przez UE działań w zakresie efektywności energetycznej podejmowanych przez najemców;

54. przypomina państwom członkowskim, że co najmniej 20 % łącznych zasobów EFS w każdym państwie członkowskim powinno być przeznaczane na cel „Wspieranie włączenia społecznego, walka z ubóstwem i wszelką dyskryminacją” oraz że na działania w zakresie włączenia społecznego można wykorzystywać również Europejski Fundusz Pomocy Najbardziej Potrzebującym;

55. zwraca uwagę na natychmiastową ulgę i poprawę warunków życia najuboższych gospodarstw domowych, gdy otrzymują one tanie zasoby energii odnawialnej na małą skalę, na przykład panele słoneczne do domów, które nie są podłączone do sieci energetycznej;

Łączenie celów społecznych z polityką energetyczną

56. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że w przepisach dotyczących europejskiej polityki energetycznej, a zwłaszcza w dyrektywie 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej i w dyrektywie 2010/31/UE w sprawie charakterystyki energetycznej budynków, uznano, iż strategię na rzecz efektywności energetycznej powinny się kierować również celami społecznymi; uważa za godne ubolewania to, że odnośne przepisy dyrektywy 2012/27/UE o ukierunkowaniu finansowania na gospodarstwa domowe dotknięte ubóstwem energetycznym lub na mieszkania socjalne (art. 7 ust. 7) nie są w pełni wykorzystywane przez państwa członkowskie; wzywa Komisję, by w ramach przeglądu i oceny skutków pakietu efektywności energetycznej dokonała oceny wdrożenia i korzystania z przepisów art. 7 ust. 7 i art. 5 ust. 7; wzywa również Komisję, by rozważyła na podstawie tej oceny wzmocnienie przepisów art. 7, a zwłaszcza jego ust. 7, tak aby państwa członkowskie zostały zachęczone do uwzględniania w krajowych systemach zobowiązujących do efektywności energetycznej cele społeczne;

57. przypomina, że władze lokalne również mają do odegrania rolę w zakresie promowania alternatywnych instrumentów finansowania, w tym modeli spółdzielczych, oraz w promowaniu umów dotyczących zakupów grupowych, aby umożliwić konsumentom połączenie ich zapotrzebowania na energię i tym samym osiągnięcie niższych cen energii; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby wspierały rolę władz lokalnych w zmniejszaniu ubóstwa energetycznego;

58. wzywa państwa członkowskie do spełnienia standardów Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) dotyczących odpowiedniej temperatury otoczenia w pomieszczeniach mieszkalnych, wspierając najsłabsze grupy społeczne, w szczególności małe dzieci, osoby starsze, przewlekle chore i niepełnosprawne, aby chronić ich zdrowie i dobrostan;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

59. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia natychmiastowych działań w celu zaradzenia problemowi wyeliminowania niepewnego zatrudnienia, które uniemożliwia pracownikom otrzymywanie regularnych i stałych dochodów, a tym samym stanowi przeszkodę w tworzeniu możliwych do realizacji budżetów i w opłacaniu rachunków gospodarstw domowych;

60. apeluje do Komisji i państw członkowskich o zapewnienie wszystkim obywatelom dostępu do przystępnej cenowo, pewnej, zrównoważonej i nowoczesnie uzyskiwanej energii zgodnie z celami zrównoważonego rozwoju ONZ;

Warunki mieszkaniowe a ubóstwo

61. apeluje do Komisji i państw członkowskich o zaproponowanie radykalnych środków dotyczących mieszkalnictwa socjalnego i zwiększenie inwestycji w efektywność energetyczną w socjalnych mieszkaniach czynszowych za pośrednictwem europejskich funduszy; zaleca państwom członkowskim rozwijanie oferty dobrej jakości mieszkań socjalnych, aby zagwarantować wszystkim, a szczególnie osobom w najtrudniejszej sytuacji, możliwość mieszkania w odpowiednich warunkach; zachęca państwa członkowskie do dalszego wykorzystywania możliwości dostarczania mieszkań socjalnych dzięki alternatywnym konstrukcjom prawnym; zaleca państwom członkowskim wspieranie sojuszy konsumentów;

62. zwraca uwagę, że aby umożliwić rodzicom powrót do pracy i zwiększenie ich dochodów, ważne jest zapewnienie dostępnej i dobrej jakości opieki nad dziećmi; podkreśla znaczenie takiej opieki szczególnie dla rodziców samotnie wychowujących dzieci oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie, by niezwłocznie wprowadziły środki służące udoskonalaniu usług w zakresie opieki nad dziećmi;

63. zauważa, że zwiększenie efektywności energetycznej, modernizacja oraz energia ze źródeł odnawialnych mają kluczowe znaczenie dla wyeliminowania ubóstwa energetycznego; wyraża zaniepokojenie tym, że polityka modernizacji mieszkań często nie jest skierowana do osób w najtrudniejszej sytuacji; podkreśla, że polityka modernizacji mieszkań musi być przede wszystkim skierowana do ubogich i wykluczonych ekonomicznie gospodarstw domowych w trudnej sytuacji ze szczególnym uwzględnieniem osób narażonych na nierówne traktowanie ze względu na płeć oraz dyskryminację z wielu przyczyn jednocześnie;

64. zwraca uwagę na ważną rolę przedsiębiorstw społecznych i alternatywnych modeli biznesowych, takich jak spółdzielnie i towarzystwa wzajemne, w ułatwianiu integracji społecznej i wzmacnianiu pozycji ekonomicznej kobiet, szczególnie w zmarginalizowanych społecznościach, oraz w zwiększaniu ich niezależności ekonomicznej;

65. zwraca się do Komisji i państw członkowskich, by sprzyjały zaangażowaniu zainteresowanych stron i inicjowały debaty propagujące i ułatwiające bezpośredni udział osób zagrożonych ubóstwem i wykluczeniem społecznym, w szczególności kobiet i dziewcząt, w kształtowaniu polityki włączenia społecznego na wszystkich szczeblach.

66. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by wprowadziły w życie środki służące wyeliminowaniu skandalicznych różnic w wynagrodzeniach kobiet i mężczyzn w UE, które wynoszą obecnie 16 %, a w przypadku emerytur sięgają 39 %, oraz zwraca uwagę na ogromne znaczenie tych środków dla kobiet samotnie wychowujących dzieci, w przypadku których koszty gospodarstwa domowego mogą okazać się naprawdę trudne do udźwignięcia;

67. zauważa, że samotni rodzice, z których większość to kobiety, są bardziej niż przeciętna zagrożeni ubóstwem (34 %); zauważa, że jednym z głównych czynników przyczyniających się tego podwyższonego ryzyka jest fakt, że z powodu kosztów opieki nad dzieckiem samotni rodzice są albo wykluczeni z rynku pracy, albo zatrudnieni na niepewnych warunkach na nisko płatnych stanowiskach; wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań na rzecz ustanowienia przepisów w sprawie płacy zapewniającej utrzymanie na minimalnym poziomie, gwarantującej pracownikom zaspokojenie podstawowych potrzeb;

68. zauważa, że zróżnicowanie wynagrodzenia i emerytury ze względu na płeć należy do najważniejszych czynników ubóstwa kobiet; zauważa długoterminowy wpływ, jaki na ubóstwo kobiet wywiera wykluczenie kobiet z sektorów gospodarki tradycyjnie zdominowanych przez mężczyzn, takich jak technologia i nauka, z zajmowania stanowisk kierowniczych i decyzyjnych wyższego szczebla oraz nadreprezentacja kobiet w sektorach o stosunkowo niskich płacach, takich jak opieka, służba publiczna, a także na stanowiskach o niepełnym wymiarze czasu pracy, nisko płatnych i niepewnych; wyraża zaniepokojenie, że feminizacji ubóstwa w pewnej mierze sprzyjają istniejące od dawna normy nierówno traktujące obie płci, co powoduje, że sektory zdominowane przez mężczyzn, np. sektor finansowy, są traktowane priorytetowo w polityce przemysłowej i w porozumieniach dotyczących płac;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

69. apeluje do państw członkowskich i Komisji o podjęcie kwestii ubóstwa i wykluczenia społecznego kobiet poprzez inicjatywy mające zagwarantować wysokiej jakości miejsca pracy za płacę zapewniającą utrzymanie na minimalnym poziomie w sektorach zdominowanych przez kobiety; podkreśla rolę, jaką mogą odegrać związki zawodowe w reprezentowaniu i wzmacnianiu pozycji kobiet w miejscu pracy oraz w przeciwdziałaniu wykluczeniu; wzywa państwa członkowskie, by zaproponowały i przeprowadziły badania wysokości wynagrodzeń u poszczególnych pracodawców i w poszczególnych sektorach w celu zobrazowania nierówności w systemach wynagrodzeń kobiet i mężczyzn w tym samym miejscu pracy, aby w ten sposób przyspieszyć proces dążenia do zrównania wynagrodzeń;

70. podkreśla, że przy zwalczaniu ubóstwa i wykluczenia społecznego trzeba stosować ukierunkowane strategie polityczne mające na celu zaradzenie szczególnej sytuacji, w jakiej znajdują się najsłabsze grupy społeczne i społeczności zmarginalizowane, zagrożone szczególnymi formami braku równości w traktowaniu kobiet i mężczyzn oraz dyskryminacją z wielu przyczyn jednocześnie; apeluje do Komisji i państw członkowskich o dalsze opracowywanie strategii politycznych mających na celu przeciwdziałanie ubóstwu i wykluczeniu społecznemu kobiet niepełnosprawnych, kobiet w podeszłym wieku, uchodźczyń i migrantek, kobiet pochodzenia romskiego, kobiet należących do mniejszości etnicznych, kobiet zamieszkujących obszary wiejskie i zdegradowane, matek samotnie wychowujących dzieci oraz studentek;

Ubóstwo a dostęp do opieki zdrowotnej

71. przypomina, że równy dostęp do powszechnej opieki zdrowotnej wysokiej jakości jest podstawowym prawem uznanym na szczeblu międzynarodowym, a w szczególności w UE;

72. przypomina, że dostęp do systemu opieki zdrowotnej jest w wielu przypadkach ograniczony ze względu na ograniczenia finansowe lub regionalne (np. na obszarach słabo zaludnionych), w szczególności jeżeli chodzi o standardową opiekę zdrowotną (jak usługi dentystyczne lub okulistyczne) i profilaktykę;

73. podkreśla, że łączne występowanie ubóstwa i innych przyczyn trudnej sytuacji, takich jak wiek dziecięcy lub podeszły, niepełnosprawność lub przynależność do mniejszości, powoduje dalsze zwiększenie ryzyka wystąpienia nierówności w sytuacji zdrowotnej oraz że słabe zdrowie może prowadzić do ubóstwa;

74. podkreśla znaczenie usług zdrowotnych i opiekuńczych w likwidowaniu braków w zakresie zdolności dzięki promowaniu integracji społecznej oraz zwalczaniu ubóstwa i wykluczenia społecznego;

75. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji zatytułowany „Plan działania w dziedzinie e-zdrowia na lata 2012–2020: innowacyjna opieka zdrowotna w XXI wieku”, który wprowadza dodatkowe inicjatywy, w szczególności mające na celu poprawę dostępu do usług zdrowotnych, ograniczenie kosztów opieki zdrowotnej i zapewnienie w większym stopniu równego traktowania obywateli europejskich;

76. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dalszych wysiłków na rzecz rozwiązania problemu nierówności społeczno-gospodarczych, co pozwoliłoby docelowo na zmniejszenie części nierówności związanych z opieką zdrowotną; zwraca się ponadto do Komisji i państw członkowskich, aby w oparciu o uniwersalne wartości godności ludzkiej, wolności, równości i solidarności, skoncentrowały uwagę na potrzebach grup w trudnej sytuacji takich jak osoby żyjące w ubóstwie;

77. zwraca się do państw członkowskich o rozwiązanie problemów nierówności w dostępie do opieki zdrowotnej, które wpływają na życie codzienne, np. w dziedzinie usług dentystycznych czy okulistycznych;

78. wzywa Komisję, aby dołożyła wszelkich starań w celu zachęcenia państw członkowskich do zaoferowania pacjentom refundacji oraz podjęła wszelkie działania niezbędne dla zmniejszenia nierówności w dostępie do leków stosowanych w leczeniu chorób takich jak osteoporoza pomenopauzalna i choroba Alzheimera, które nie są objęte refundacją w niektórych państwach członkowskich, a także aby dokonała tego w trybie pilnym;

Technologie informacyjne i komunikacyjne a ubóstwo

79. ubolewa nad faktem, że opublikowana przez Komisję strategia jednolitego rynku cyfrowego dla Europy nie uwzględnia potrzeby zapewnienia wszystkim powszechnego, równego i nieograniczonego dostępu do nowych technologii cyfrowych, rynków cyfrowych i telekomunikacji cyfrowej, a w szczególności osobom zagrożonym ubóstwem lub wykluczeniem społecznym;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

80. zachęca państwa członkowskie i Komisję do wprowadzenia strategii mających ograniczyć przepaść cyfrową i sprzyjać równemu dostępowi do nowych technologii informatycznych i komunikacyjnych, w szczególności w przypadku osób zagrożonych ubóstwem i wykluczeniem społecznym;

Woda a ubóstwo

81. przypomina, że Zgromadzenie Ogólne ONZ uznało prawo do czystej wody pitnej wysokiej jakości oraz do urządzeń sanitarnych za prawo człowieka; zauważa jednak, że w niektórych regionach, w szczególności na obszarach wiejskich i w regionach najbardziej oddalonych dostęp do wody pitnej nie jest gwarantowany i coraz więcej osób ma trudności z opłaceniem rachunków za wodę; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by uczyniły co w ich mocy, aby bez zwłoki zapewnić wszystkim dostęp do wody pitnej; zachęca państwa członkowskie do dbania o minimalne zaopatrzenie w wodę i do ochrony praw człowieka w odniesieniu do gospodarstw domowych w najtrudniejszej sytuacji;

82. zachęca zatem państwa członkowskie do uczynienia co w ich mocy, by w jak najkrótszym czasie wszyscy obywatele uzyskali dostęp do wody pitnej;

o

o o

83. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0137

Sektor prywatny i rozwój**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie sektora prywatnego i rozwoju (2014/2205(INI))**

(2018/C 058/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Większa rola sektora prywatnego w osiąganiu trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu w krajach rozwijających się” (COM(2014)0263) oraz konkluzje Rady na ten temat z dnia 23 czerwca 2014 r. i 12 grudnia 2014 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Globalne partnerstwo na rzecz eliminacji ubóstwa i zrównoważonego rozwoju po roku 2015” (COM(2015)0044),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Godne życie dla wszystkich” (COM(2013)0092) oraz konkluzje Rady na ten temat z dnia 25 czerwca 2013 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – Program działań na rzecz zmian” (COM(2011)0637) oraz konkluzje Rady na ten temat z dnia 14 maja 2012 r.,
- uwzględniając plan działania na rzecz inwestycji prywatnych w celach zrównoważonego rozwoju przedstawiony w sprawozdaniu UNCTAD na temat inwestycji na świecie za 2014 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie promowania rozwoju za pomocą odpowiedzialnych praktyk biznesowych, w tym w odniesieniu do roli przemysłu wydobywczego w krajach rozwijających się ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie UE i globalnych ram rozwoju po roku 2015 ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 maja 2015 r. w sprawie finansowania rozwoju ⁽⁴⁾, a zwłaszcza apel o dostosowanie sektora prywatnego do celów zrównoważonego rozwoju,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2014 r. w sprawie roli praw własności, systemu własności oraz tworzenia dobrobytu w procesie likwidacji ubóstwa i wzmocnienia zrównoważonego rozwoju w krajach rozwijających się ⁽⁵⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego z działalności unijnej platformy na rzecz instrumentów łączonych w ramach współpracy zewnętrznej od jej utworzenia do końca lipca 2014 r. (COM(2014)0733),
- uwzględniając deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy z dnia 2 marca 2005 r. oraz program działania z Akry z dnia 4 września 2008 r.,

⁽¹⁾ http://unctad.org/en/PublicationsLibrary/wir2014_en.pdf

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0163.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0059.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0196.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0250.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 16/2014 pt. „Skuteczność łączenia dotacji z regionalnych instrumentów inwestycyjnych z pożyczkami z instytucji finansowych w celu wsparcia polityki zewnętrznej UE”,
- uwzględniając Partnerstwo z Pusanu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju z dnia 1 grudnia 2011 r. ⁽¹⁾, w szczególności ust. 32, w którym mowa o potrzebie uznania centralnej roli sektora prywatnego dla innowacyjności, tworzenia dobrobytu, dochodów i miejsc pracy, mobilizowania zasobów krajowych i dzięki temu przyczyniania się do ograniczenia ubóstwa,
- uwzględniając wspólną deklarację w sprawie współpracy publiczno-prywatnej ⁽²⁾ oraz partnerstwo na rzecz dobrobytu ⁽³⁾, które zawarto w wyniku ustaleń części forum w Pusanie poświęconej sektorowi prywatnemu,
- uwzględniając dokument końcowy Konferencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zrównoważonego Rozwoju (Rio +20), która odbyła się w dniach 20-22 czerwca 2012 r., zatytułowany „Takiej przyszłości chcemy” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka ⁽⁵⁾,
- uwzględniając inicjatywę ONZ Global Compact oraz Wytyczne OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych: Komplementarność i odrębny wkład ⁽⁶⁾,
- uwzględniając ramy polityki inwestycyjnej na rzecz zrównoważonego rozwoju przyjęte przez UNCTAD ⁽⁷⁾,
- uwzględniając strategię rozwoju sektora prywatnego na lata 2013–2017 opracowaną przez Grupę Afrykańskiego Banku Rozwoju pt. „Wspieranie transformacji sektora prywatnego w Afryce” ⁽⁸⁾,
- uwzględniając wydaną przez MOP trójstronną deklarację zasad dotyczących przedsiębiorstw wielonarodowych i polityki społecznej ⁽⁹⁾,
- uwzględniając deklarację UNIDO z Limy: Ku zrównoważonemu rozwojowi przemysłowemu sprzyjającemu włączeniu społecznemu (ISID) ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając program godnej pracy MOP,
- uwzględniając art. 9 ust. 2 lit. b) Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, który wprowadza obowiązek zapewnienia, by instytucje prywatne, które oferują urządzenia i usługi ogólnie dostępne lub powszechnie zapewniane, uwzględniały wszystkie aspekty ich dostępności dla osób niepełnosprawnych ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając strategię UE na lata 2011–2014 dotyczącą społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw (COM(2011)0681),
- uwzględniając ramy rozwoju po roku 2015, w których postrzega się sektor prywatny jako głównego partnera we wdrażaniu, a także rolę w przechodzeniu na gospodarkę ekologiczną,
- uwzględniając dobrowolne wytyczne dotyczące odpowiedzialnego zarządzania dzierżawą gruntów z 2010 r. ⁽¹²⁾,

⁽¹⁾ <http://www.oecd.org/development/effectiveness/49650173.pdf>

⁽²⁾ http://www.mofa.go.jp/mofaj/annai/honsho/seimu/nakano/pdfs/hlf4_5.pdf

⁽³⁾ http://www.ifc.org/wps/wcm/connect/topics_ext_content/ifc_external_corporate_site/idg_home/p4p_home

⁽⁴⁾ <http://www.uncsd2012.org/content/documents/727The%20Future%20We%20Want%2019%20June%201230pm.pdf>

⁽⁵⁾ http://www.ohchr.org/Documents/Publications/GuidingPrinciplesBusinessHR_EN.pdf

⁽⁶⁾ <http://www.oecd.org/corporate/mne/34873731.pdf>

⁽⁷⁾ http://unctad.org/en/PublicationsLibrary/diaepcb2012d5_en.pdf

⁽⁸⁾ http://www.afdb.org/fileadmin/uploads/afdb/Documents/Policy-Documents/2013-2017_-_Private_Sector_Development_Strategy.pdf

⁽⁹⁾ http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/-ed_emp/-emp_ent/-multi/documents/publication/wcms_094386.pdf

⁽¹⁰⁾ http://www.unido.org/fileadmin/Lima_Declaration.pdf

⁽¹¹⁾ http://www.un.org/disabilities/documents/convention/convention_accessible_pdf.pdf

⁽¹²⁾ <http://www.fao.org/nr/tenure/voluntary-guidelines/en/>

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Handlu Międzynarodowego (A8-0043/2016),
- A. mając na uwadze, że sektor publiczny odgrywa zasadniczą rolę w osiągnięciu celów zrównoważonego rozwoju; mając na uwadze, że sektor prywatny napędza dobrobyt i wzrost gospodarczy w każdej gospodarce rynkowej oraz tworzy 90 % miejsc pracy i dochodu w krajach rozwijających się; mając na uwadze, że według ONZ sektor prywatny wytwarza obecnie 84 % PKB w krajach rozwijających się i ma zdolność zapewnienia trwałych podstaw mobilizacji zasobów krajowych, a przez to zmniejszenia uzależnienia od pomocy, pod warunkiem że jest odpowiednio regulowany, przestrzega praw człowieka i norm ochrony środowiska i jest powiązany z konkretną i długoterminową poprawą stanu gospodarki krajowej, zrównoważonym rozwojem i zmniejszaniem nierówności,
- B. mając na uwadze, że zgodnie ze wskaźnikiem ubóstwa Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju 1,2 miliarda ludzi zarabia mniej niż 1,25 USD dziennie; mając na uwadze, że nierówności się pogłębiają i wraz z ubóstwem stanowią jedno z głównych zagrożeń dla stabilności na świecie;
- C. mając na uwadze, że istnieje wyraźny związek między rozwijaniem silnego sektora wytwórczego a ograniczaniem ubóstwa rynkowego: wzrost wartości dodanej produkcji na mieszkańca o 1 % zmniejsza o prawie 2 % liczbę osób ubogich ⁽¹⁾;
- D. mając na uwadze, że konieczne są znaczne nakłady inwestycyjne, a szacowana wysokość środków potrzebnych rocznie w krajach rozwijających się wynosi o 2,4 bln USD więcej niż kwoty obecnie wydawane; mając na uwadze, że finansowanie prywatne może być uzupełnieniem finansowania publicznego, lecz nie może go zastąpić;
- E. mając na uwadze, że ONZ ogłosiła rok 2012 Międzynarodowym Rokiem Spółdzielczości, aby podkreślić rolę spółdzielni w zapewnianiu rozwoju, upodmiotowienia obywateli i ochrony godności ludzkiej oraz wspieraniu milenijnych celów rozwoju (MCR); mając na uwadze, że sektor spółdzielczy na całym świecie liczy około 800 mln członków w ponad 100 krajach i szacuje się, że zapewnia ponad 100 mln miejsc pracy na całym świecie;
- F. mając na uwadze, że mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa (MMŚP), będące podstawą każdej gospodarki rynkowej, zmagają się ze znacznie większymi obciążeniami regulacyjnymi w krajach rozwijających się niż w UE, a większość z nich działa w sferze gospodarki nieformalnej, przez co boryka się z brakiem stabilności i nie ma dostępu do ochrony prawnej, praw pracowniczych i do finansowania; mając na uwadze, że według raportu Banku Światowego na temat prowadzenia działalności gospodarczej w 2014 r. („Doing Business 2014”) największe obciążenia regulacyjne występują w krajach najbiedniejszych ⁽²⁾;
- G. mając na uwadze, że uprzemysłowienie (zwłaszcza dzięki rozwojowi lokalnych małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) oraz małych i średnich zakładów przemysłowych) jest motorem dobrobytu i rozwoju;
- H. mając na uwadze, że w deklaracji ONZ o prawie do rozwoju z 1986 r. uznano rozwój za podstawowe prawo człowieka; mając na uwadze, że w deklaracji tej zawarto zobowiązanie do podejścia opartego na prawach człowieka i charakteryzującego się urzeczywistnianiem wszystkich praw człowieka (gospodarczych, społecznych, kulturalnych, obywatelskich i politycznych); mając również na uwadze zawarte w deklaracji zobowiązanie do zacieśniania współpracy międzynarodowej;

⁽¹⁾ http://www.unido.org/fileadmin/user_media/Services/PSD/WP4_2014_Industrialisation_and_social_well-being.pdf

⁽²⁾ Grupa Banku Światowego, Doing Business 2014: Understanding Regulations for Small and Medium-Size Enterprises [„Prowadzenie działalności gospodarczej w 2014 r.: regulacje dla małych i średnich przedsiębiorstw”], 29 października 2013 r.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- I. mając na uwadze, że bezpośrednie inwestycje zagraniczne mogą przyczyniać się do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju, o czym mowa we przygotowanym przez UNCTAD projekcie planu działania dotyczącego inwestycji w cele zrównoważonego rozwoju (plan działania na rzecz wspierania wkładu sektora prywatnego ⁽¹⁾), pod warunkiem że inwestycje te są należycie uregulowane i powiązane z konkretnymi usprawnieniami w gospodarce krajowej, zwłaszcza jeśli chodzi o transfer technologii i tworzenie możliwości szkolenia dla miejscowej siły roboczej, w tym kobiet i ludzi młodych;
- J. mając na uwadze, że taryfy przywozowe odgrywają kluczową rolę w zapewnianiu dochodów rządowych i umożliwianiu rozwoju rodzących się gałęzi przemysłu na wewnętrznych rynkach krajów rozwijających się; mając na uwadze, że taryfy przywozowe na przetworzone produkty rolne mogą pozwalać na tworzenie wartości dodanej i miejsc pracy w gospodarce obszarów wiejskich, a także wspierać bezpieczeństwo żywnościowe;
- K. mając na uwadze, że w krajach rozwijających się 60 % miejsc pracy znajduje się w sektorze nieformalnym w mikroprzedsiębiorstwach oraz małych i średnich przedsiębiorstwach (MMŚP), oraz mając na uwadze, że 70 % MMŚP nie otrzymuje finansowania od instytucji finansowych, chociaż potrzebuje go do rozwijania się i tworzenia miejsc pracy;
- L. mając na uwadze, że 51 % największych podmiotów gospodarczych na świecie to korporacje, a 500 największych korporacji wielonarodowych na świecie prowadzi prawie 70 % wymiany handlowej na świecie;
- M. mając na uwadze, że średnia wartość dodana produkcji na mieszkańca w krajach uprzemysłowionych jest 10 razy wyższa niż w krajach rozwijających się i 90 razy wyższa niż w krajach najsłabiej rozwiniętych ⁽²⁾;
- N. mając na uwadze, że politykę podatkową państw rozwiniętych i krajów rozwijających się ograniczają w praktyce wymagania globalnych inwestorów i rynków finansowych; mając na uwadze, że według MFW kraje rozwijające się szczególnie dotyka unikanie opodatkowania przez osoby prawne, ponieważ uzyskiwanie dochodów przez te kraje zależy od podatku od osób prawnych w większym stopniu niż w krajach OECD; mając na uwadze, że praktyki ułatwiające uchylanie się od opodatkowania korporacjom ponadnarodowym i osobom prywatnym są powszechnie stosowane przez państwa członkowskie UE;
- O. mając na uwadze, że panel wysokiego szczebla doradzający sekretarzowi generalnemu ONZ Ban Ki-moonowi w sprawie Agendy rozwoju po 2015 roku stwierdził, po zasięgnięciu opinii dyrektorów generalnych 250 firm (o rocznych dochodach w wysokości 8 bln USD) z 30 krajów, że strategie korporacyjne muszą obejmować pojęcie zrównoważonego rozwoju, by przedsiębiorstwa mogły wykorzystać możliwości handlowe do wspierania zrównoważonego wzrostu; mając na uwadze, że gotowość sektora prywatnego do wnoszenia wkładu w zrównoważony rozwój często hamuje brak wyraźnych modeli nawiązywania przez przedsiębiorstwa partnerstwa z sektorem publicznym; mając na uwadze, że sektor prywatny jest potencjalnym dostawcą towarów i usług dla ubogich wspólnot i osób, gdyż może obniżyć koszty, zwiększyć wybór dostępnych towarów i usług i dostosować je konkretnych potrzeb danych społeczności i osób, a także przyczynić się do upowszechniania gwarancji i norm środowiskowych i społecznych;
- P. mając na uwadze, że wobec braku powszechnie akceptowanej definicji partnerstwo publiczno-prywatne (PPP) można zdefiniować jako wielostronne ustalenia między podmiotami prywatnymi, organami publicznymi i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, które dążą do osiągnięcia celu publicznego przynoszącego wzajemne korzyści dzięki dzieleniu się zasobami lub wiedzą fachową;
- Q. mając na uwadze, że europejskie instytucje finansujące rozwój, czyli grupa 15 dwustronnych instytucji odgrywających ważną rolę w zapewnianiu długoterminowego finansowania sektora prywatnego w gospodarce krajów rozwijających się i przechodzących reformy, dążą do inwestowania w przedsiębiorstwa przynoszące różne efekty rozwojowe, od niezawodnych dostaw energii elektrycznej i czystej wody po zapewnianie finansowania MŚP oraz dostępu do rynków małym gospodarstwom rolnym;

⁽¹⁾ http://unctad.org/en/PublicationChapters/wir2014ch4_en.pdf

⁽²⁾ http://www.unido.org/fileadmin/user_media/Services/PSD/WP4_2014_Industrialisation_and_social_well-being.pdf

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- R. mając na uwadze, że PPP są od dziesięcioleci powszechną praktyką w krajach rozwiniętych, szczególnie w krajach europejskich i w Stanach Zjednoczonych, i są obecnie szeroko wykorzystywane przez większość darczyńców w krajach rozwijających, realizując w przybliżeniu 15-20 % łącznych inwestycji w infrastrukturę;
- S. mając na uwadze, że 2,5 miliarda osób, w większości kobiety i ludzie młodzi z krajów rozwijających się, jest wykluczonych ze środowisk biznesowych i formalnego sektora finansowego oraz nie ma możliwości posiadania dóbr i gruntów na własność; mając na uwadze, że we wszystkich grupach dochodowych w krajach rozwijających się wciąż utrzymuje się między kobietami i mężczyznami różnica wynagrodzeń na poziomie 6-9 punktów procentowych; mając na uwadze, że dialog społeczny to ważne narzędzie wspierania równouprawnienia płci w miejscu pracy oraz zmieniania modelu niedostatecznej reprezentacji w środowiskach biznesowych w krajach rozwijających się;
- T. mając na uwadze, że odpowiednio przygotowane i skutecznie wdrożone PPP mają zdolność długoterminowego zmobilizowania funduszy prywatnych i publicznych, tworzenia innowacji w modelach technologicznych i biznesowych oraz uwzględnienia wbudowanych mechanizmów do zapewniania rozliczalności takich partnerstw z wyników działań na rzecz rozwoju;
- U. mając na uwadze, że PPP w krajach rozwijających się koncentrują się jak dotąd głównie na sektorach energii, infrastruktury i telekomunikacji, natomiast ich potencjał w takich sektorach jak rolnictwo, edukacja, technologie ekologiczne, badania i innowacje, opieka zdrowotna i prawa własności, jest w znacznym stopniu niewykorzystany;
- V. mając na uwadze, że niemal dwie trzecie pożyczek udzielonych przez Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) państwom Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) w ostatnich 10 latach były przeznaczone na działania sektora prywatnego; mając na uwadze, że instrument inwestycyjny EBI utworzony na mocy umowy z Kotonu uznano za wyjątkowy, zdolny do ponoszenia ryzyka fundusz odnawialny przeznaczony na finansowanie inwestycji podwyższonego ryzyka stanowiących wsparcie rozwoju sektora prywatnego;
- W. mając na uwadze, że co roku do osób w wieku produkcyjnym w krajach rozwijających się dołącza 45 mln osób poszukujących pracy⁽¹⁾, podczas gdy 34 % przedsiębiorstw w 41 krajach przyznaje, że nie może znaleźć odpowiednich pracowników;
- X. mając na uwadze, że – w kontekście Programu działań na rzecz zmian – łączenie wsparcia uznano za ważne narzędzie przyciągania dodatkowych zasobów przez połączenie dotacji UE z pożyczkami lub kapitałem zapewnianym przez podmioty publiczne lub prywatne; mając jednak na uwadze, że w sprawozdaniu specjalnym Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 16/2014 w sprawie łączenia wsparcia stwierdzono, że w niemal połowie skontrolowanych projektów brakowało wystarczającego potwierdzenia zasadności dotacji, a w wielu tych przypadkach istniały przesłanki świadczące o tym, że inwestycje doszłyby do skutku nawet bez wkładu ze strony UE;
- Y. mając na uwadze, że przemysł wytwórczy, który w 2009 r. zapewniał około 470 mln, a w 2013 r. około pół miliarda miejsc pracy na całym świecie⁽²⁾, ma ogromny potencjał generowania zatrudnienia i bogactwa oraz zapewniania godnych miejsc pracy wysokiej jakości;
- Z. mając na uwadze, że światowe bogactwa są w coraz większym stopniu skupione w rękach wąskiej elity, a według szacunków do 2016 r. najbogatszy 1 % ludzkości będzie właścicielem ponad połowy światowych dóbr;
- AA. mając na uwadze, że sprawiedliwe i progresywne opodatkowanie uwzględniające kryteria dobrobytu i sprawiedliwości społecznej odgrywa kluczową rolę w zmniejszaniu nierówności, gdyż kształtuje redystrybucję bogactw od obywateli o wyższych dochodach do najbardziej potrzebujących osób w danym kraju;

⁽¹⁾ Building an employment-Oriented Framework for Strong, Sustainable and Balanced Growth (Budowanie ukierunkowanych na zatrudnienie ram silnego, trwałego i zrównoważonego wzrostu) – w „Challenges of Growth, Employment and Social Cohesion” (Wyzwania związane z wzrostem, zatrudnieniem i spójnością społeczną), dokument informacyjny przygotowany na konferencję na wysokim szczeblu MOP-MFW, MOP, 2010.

⁽²⁾ https://www.unido.org/fileadmin/user_media/Research_and_Statistics/UNIDO_IDR_2013_main_report.pdf

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

Długoterminowa strategia współpracy z sektorem prywatnym

1. przyznaje, że odpowiednio regulowane inwestycje prywatne w krajach rozwijających się mogą przyczynić się do osiągnięcia wyznaczonych przez ONZ celów zrównoważonego rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady z dnia 12 grudnia 2014 r. dotyczące wzmocnienia roli sektora prywatnego we współpracy na rzecz rozwoju i zgadza się z nimi; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji dotyczącą wspierania sektora prywatnego w stawianiu się – obok innych organizacji rządowych i pozarządowych działających na rzecz rozwoju oraz integracyjnych modeli biznesowych, np. spółdzielni i przedsiębiorstw społecznych – ważnym partnerem w dążeniu do zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu w ramach celów zrównoważonego rozwoju ONZ, co oznacza zobowiązanie do dobrego zarządzania, ograniczania ubóstwa i tworzenia bogactw w drodze zrównoważonych inwestycji, a także do zmniejszania nierówności, wspierania praw człowieka i norm środowiskowych oraz umacniania pozycji gospodarki lokalnej; podkreśla konieczność pełnego zrozumienia i uznania odmiennych ról podmiotów sektora prywatnego i publicznego przez wszystkie zaangażowane strony;
2. wzywa Komisję, by dalej czynnie uczestniczyła w rozmowach dotyczących programu działań do roku 2030, a równocześnie uznała różnorodność sektora prywatnego i wyzwania, jakie trzeba podjąć, by złagodzić ubóstwo osób najbardziej zmarginalizowanych i tych, do których najtrudniej jest dotrzeć; uważa, że w każdej strategii politycznej UE mającej na celu zaangażowanie sektora prywatnego w działania na rzecz rozwoju należy sprecyzować, do której części sektora prywatnego jest ona skierowana;
3. podkreśla, że przyszłe partnerstwa w ramach programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 muszą w większym stopniu koncentrować się na ograniczaniu ubóstwa i nierówności; przypomina, że oficjalna pomoc rozwojowa (ODA) musi być nadal kluczowym narzędziem walki z wszelkimi formami ubóstwa i służyć zaspokajaniu podstawowych potrzeb społecznych w krajach rozwijających się, i nie może jej zastąpić finansowanie ze źródeł prywatnych; uznaje możliwości przyciągania prywatnych środków finansowych pod warunkiem zachowania przejrzystości, rozliczalności, odpowiedzialności za własny rozwój oraz dostosowania do priorytetów danego kraju i zagrożeń dla zdolności obsługi zadłużenia;
4. apeluje o większe inwestycje publiczne w usługi publiczne dostępne dla wszystkich, zwłaszcza w sektorze transportu, dostępu do wody pitnej, zdrowia i edukacji;
5. uważa, że sektor prywatny i sektor publiczny są najskuteczniejsze, gdy działają wspólnie w celu stworzenia zdrowego środowiska dla inwestycji i działalności przedsiębiorstw oraz zapewnienia podstaw wzrostu gospodarczego; podkreśla, że wszelkie partnerstwa i sojusze z sektorem prywatnym muszą koncentrować się na priorytetowych wspólnych wartościach, które dają zgodność celów biznesowych z celami UE w dziedzinie rozwoju i spełniają międzynarodowe normy skuteczności rozwoju; uważa, że muszą one być współtworzone i współzarządzane z danymi krajami partnerskimi, by zapewnić podział ryzyka, odpowiedzialności i korzyści, muszą być racjonalne kosztowo, obejmować precyzyjne cele rozwojowe i regularne etapy pozwalające na ocenę, a także cechować się wyraźną rozliczalnością i przejrzystością;
6. z zadowoleniem przyjmuje rolę odgrywaną przez inwestycje zagranicznego sektora prywatnego w krajach rozwijających się w stymulowaniu ich rozwoju; ponadto podkreśla znaczenie zachęcania do odpowiedzialnych inwestycji, które wspierają rynki lokalne i przyczyniają się do ograniczania ubóstwa;
7. popiera prace Stowarzyszenia Europejskich Instytucji Finansowania Rozwoju, gdyż jego członkowie zapewniają wsparcie kapitałowe przedsiębiorstwom w krajach rozwijających się w formie bezpośrednich inwestycji w przedsiębiorstwa, a także pośrednio przez powierzenie kapitału lokalnym bankom komercyjnym i funduszom private equity rynków wschodzących oraz koncentrują się na mikroprzedsiębiorstwach oraz małych i średnich przedsiębiorstwach; wzywa Komisję, by przez finansowanie i współpracę wspierała tego typu programy ze względu na szczególne znaczenie sektora prywatnego w krajach rozwijających się;
8. wzywa do opracowania skuteczniejszych standardów przejrzystości i rozliczalności przedsiębiorstw technologicznych UE w związku z eksportem technologii, które mogą być wykorzystywane do łamania praw człowieka, ułatwiania korupcji lub prowadzenia działań sprzecznych z interesami UE w dziedzinie bezpieczeństwa;
9. podkreśla, że strategię polityczną UE dotyczące handlu, inwestycji i rozwoju są ze sobą powiązane i wywierają bezpośredni wpływ w krajach rozwijających się; przypomina, że art. 208 traktatu lizbońskiego ustanawia zasadę spójności polityki na rzecz rozwoju, która wymaga uwzględniania celów współpracy na rzecz rozwoju przy realizowaniu polityki mogącej wywierać wpływ na kraje rozwijające się; apeluje o ocenę wpływu wywieranego na rozwój przez wszystkie strategię polityczną dotyczące handlu i inwestycji, zwłaszcza w odniesieniu do powszechnego dostępu do towarów i usług świadczonych w interesie ogólnym; podkreśla znaczenie przeprowadzenia przeglądu rozdziałów dotyczących zrównoważonego rozwoju we wszystkich przyszłych dwustronnych umowach handlowych w celu włączenia do nich skutecznych systemów sprawozdawczości dla sektora prywatnego;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

10. podkreśla potrzebę zbadania możliwości szerszego zaangażowania sektora prywatnego w europejską politykę sąsiedztwa, aby przyczyniał się on do tworzenia wzrostu gospodarczego i miejsc pracy w krajach sąsiadujących z UE, np. przez udostępnianie wiedzy o zapewnianiu dostępu do kapitału;
11. wzywa Komisję, by w pierwszej kolejności propagowała, wspierała i finansowała partnerstwa publiczno-prywatne oraz by przy wdrażaniu wraz z sektorem prywatnym programów rozwojowych uwzględniała obowiązkowe i publicznie dostępne oceny ex ante skutków społecznych i skutków dotyczących ubóstwa;
12. zwraca się do UE, by włączała do tych działań formalne konsultacje z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i społecznościami, których bezpośrednio i pośrednio dotyczą projekty rozwojowe;
13. podkreśla ogromny potencjał wartości dodanej UE w partnerstwie z sektorem prywatnym, przy ścisłej koordynacji z państwami członkowskimi i odpowiednimi organizacjami międzynarodowymi, z których wiele ma udokumentowane osiągnięcia we współpracy z sektorem prywatnym; podkreśla, że w pełni funkcjonująca gospodarka rynkowa opierająca się na praworządności wciąż jest ważnym motorem rozwoju gospodarczego i społecznego oraz że prowadzona przez UE polityka rozwoju powinna odzwierciedlać ten fakt;
14. z zadowoleniem przyjmuje „Ramy zaangażowania przedsiębiorstw w działalność Organizacji Narodów Zjednoczonych”, w których podkreślono, że silny sektor prywatny tworzący wzrost gospodarczy ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju oraz że sektor prywatny „wnosi istotny wkład we wspólny postęp gospodarczy, społeczny i środowiskowy”;
15. z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie sektora prywatnego w prace forum wysokiego szczebla OECD ds. skuteczności pomocy; w związku z tym ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje inicjatywy dotyczące innowacyjnych metod przyciągania prywatnych środków finansowych przeznaczonych na rozwój oraz wspólną deklarację z Pusanu z 2011 r. zatytułowaną „Rozszerzenie i zacieśnienie współpracy sektora publicznego i prywatnego na rzecz szerszego, sprzyjającego włączeniu społecznemu i zrównoważonego wzrostu”;
16. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wciąż rośnie udział niewiązanej pomocy dwustronnej, ale jednocześnie wyraża zaniepokojenie z powodu utrzymywania się formalnych i nieformalnych form pomocy wiązanej⁽¹⁾; wzywa UE i jej państwa członkowskie, by wywiązały się z powziętego w konsensusie europejskim w sprawie rozwoju zobowiązania do „propagowania dalszego niewiązania pomocy wykraczającego poza istniejące zalecenia OECD”; podkreśla potencjał tworzenia wzrostu leżących w dalszej pomocy niewiązanej, która byłaby korzystna dla lokalnych sektorów przemysłu w krajach rozwijających się; apeluje o podniesienie wysokości realnej pomocy oraz o tworzenie trwałych łańcuchów wartości dodanej na szczeblu regionalnym i lokalnym; wzywa do dalszego wzmocnienia pozycji podmiotów lokalnych oraz do położenia nacisku na tworzenie trwałych łańcuchów wartości dodanej na szczeblu regionalnym i lokalnym; podkreśla znaczenie poczucia odpowiedzialności za własny rozwój na szczeblu lokalnym i regionalnym, własnych strategii krajowych państw partnerskich oraz programów reform, a także wkładu projektów na rzecz rozwoju i wartości dodanej tworzonej przez zapewnienie lokalnych łańcuchów dostaw; uważa, że polityka rozwoju ma do odegrania ważną rolę w eliminowaniu podstawowych przyczyn bieżących przepływów migracyjnych w kierunku UE;
17. uznaje również prawo wszystkich krajów, zwłaszcza krajów rozwijających się, do nakładania tymczasowych ograniczeń kapitałowych w celu zapobiegania kryzysom finansowym wynikającym z krótkoterminowych i niestabilnych przepływów prywatnych środków finansowych; apeluje o usunięcie ze wszystkich umów handlowych i inwestycyjnych, w tym na szczeblu WTO, ograniczeń uniemożliwiających korzystanie z tego prawa;
18. zauważa, że wspierając sektor prywatny, UE musi uwzględniać dostępność, ponieważ wykluczenie znacznej części społeczeństwa, np. osób niepełnosprawnych, pozbawia przedsiębiorstwa prywatne rynku o niebagatelnych rozmiarach;

Wsparcie dla lokalnego sektora prywatnego w krajach rozwijających się

19. zwraca uwagę, że na MMŚP w krajach rozwijających się mogą być nakładane znacznie większe obciążenia regulacyjne niż w UE oraz że przedsiębiorstwa te nie mogą skorzystać z ochrony prawnej i wykonywać praw własności, a ponadto prowadzą działalność w zmiennych warunkach gospodarki nieformalnej; podkreśla w tym względzie znaczenie systemów rejestracji gruntów; podkreśla konieczność wspierania lokalnego sektora prywatnego w krajach rozwijających się, np. przez dostęp do finansowania i propagowanie przedsiębiorczości; wzywa Komisję, innych darczyńców i agencje ds. rozwoju, by w większym stopniu wspierali tworzenie potencjału krajowych MŚP;

⁽¹⁾ ActionAid (2005): Real Aid An Agenda for Making Aid Work (Realna pomoc. Program skuteczności pomocy), s. 4.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

20. wzywa UE do wspierania opracowanych w danym kraju strategii rozwoju kształtujących wkład sektora prywatnego w rozwój przez włączanie sektora prywatnego w ramy rozwoju skupiające się na krajowych spółdzielniach, MSP i mikroprzedsiębiorstwach, zwłaszcza na małych gospodarstwach rolnych, gdyż oferują one największy potencjał równomiernego rozwoju w kraju;

21. podkreśla potrzebę większego wspierania partnerstwa z krajami rozwijającymi się służącego poprawie ich ram regulacyjnych przez tworzenie środowiska sprzyjającego inicjatywom prywatnym, zapewnianie mechanizmów wspierania przedsiębiorstw, a zarazem dążenie do właściwej równowagi między tworzeniem klimatu sprzyjającego inwestycjom a ochroną interesów publicznych i środowiska dzięki regulacjom; zauważa, że należy ułatwić tworzenie w krajach rozwijających się wiarygodnych systemów bankowych i administracji podatkowej, mogących zapewnić wydajne zarządzanie finansowe i gospodarowanie funduszami publicznymi i prywatnymi; wzywa rządy partnerskie do wprowadzenia klauzuli wygaśnięcia umożliwiającej unieważnienie zbędnych środków; zauważa, że prawodawstwo należy poddawać ocenie skutków, aby oszacować ujemny przyrost miejsc pracy i zagrożenia dla norm środowiskowych;

22. apeluje do UE, aby zwiększała zdolność krajów rozwijających się do mobilizacji dochodów krajowych w walce z uchylaniem się od opodatkowania, korupcją i nielegalnymi przepływami finansowymi, a szczególnie aby pomagała krajom najslabiej rozwiniętym i państwom niestabilnym w budowaniu skuteczniejszych i bardziej stabilnych instytucji zarządzających, w tym przez tworzenie sprawiedliwych i skutecznych systemów podatkowych; apeluje do UE, by w tym celu udoskonalila pomoc finansową i techniczną dla krajów rozwijających się, by zapewnić wyższy poziom przejrzystości i rozliczalności; wzywa UE, jej państwa członkowskie i wszystkie odpowiednie organizacje oraz kraje rozwinięte i rozwijające się, które w 2011 r. podpisały partnerstwo z Pusanu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju, aby wywiązały się z zobowiązania do wzmoczenia wysiłków mających na celu walkę z korupcją i nielegalnymi przepływami finansowymi;

23. wzywa DG Komisji ds. Współpracy Międzynarodowej i Rozwoju do współpracy z DG ds. Wzrostu przy powielaniu regionalnych struktur wspierania MMSP w krajach rozwijających się na wzór Europejskiej Sieci Przedsiębiorczości, mających pomagać im w legalnym prowadzeniu działalności, zdobywaniu dostępu do finansowania i kapitału, wchodzeniu na rynek i pokonywaniu barier prawnych, a w szczególności wspierać umacnianie organizacji pośredniczących, które je reprezentują; podkreśla, że takie struktury mogą z biegiem czasu utorać drogę dla lokalnych i regionalnych partnerstw publiczno-prywatnych w dziedzinach od agrobiznesu po szkolenia zawodowe i programy opieki zdrowotnej, ułatwiając budowanie potencjału, przekazywanie wiedzy i doświadczenia oraz wspólne korzystanie z zasobów lokalnych i międzynarodowych;

24. przypomina, że UE jest odpowiedzialna za wspieranie sprawiedliwego globalnego systemu podatkowego, co wymaga wprowadzenia faktycznie obowiązkowych wymogów dotyczących sprawozdawczości korporacji transnarodowych w rozbiciu na poszczególne kraje, stworzenia publicznych rejestrów rzeczywistych właścicieli spółek, funduszy powierniczych i podobnych podmiotów prawnych, zapewnienia automatycznej wymiany informacji podatkowych oraz sprawiedliwego podziału prawa do nakładania podatków przy negocjowaniu konwencji podatkowych i umów inwestycyjnych z krajami rozwijającymi się; uważa również, że instytucje finansowania rozwoju powinny inwestować wyłącznie w te przedsiębiorstwa i fundusze, które wykazują chęć publicznego ujawnienia rzeczywistych właścicieli oraz prowadzenia sprawozdawczości finansowej w rozbiciu na poszczególne kraje;

25. przypomina, że systemy taryfowe są zasadniczym elementem otoczenia regulacyjnego dostosowanego do rozwoju sektora prywatnego sprzyjającego ubogim i do tworzenia miejsc pracy; z zaniepokojeniem odnotowuje jednak, że umowy o partnerstwie gospodarczym wprowadzają ograniczenie taryf przywozowych w wielu sektorach gospodarki AKP, podczas gdy zniesienie wszystkich taryf na przywóz z UE znacznie obniżyłoby dochody taryfowe, a w niektórych przypadkach zmniejszyłoby aż o 15-20 % dochody rządowe; apeluje do UE o dostosowanie jej polityki handlowej do zasady spójności polityki na rzecz rozwoju;

26. z zadowoleniem przyjmuje pulę środków EBI na finansowanie skutków w kwocie 500 mln EUR w ramach instrumentu inwestycyjnego umowy z Kotonu, która umożliwi EBI zwiększenie współpracy z sektorem prywatnym w bardziej ryzykownych obszarach i trudniejszych środowiskach; ubolewa z powodu ograniczenia środków EBI przeznaczonych na pożyczki dla Azji; podkreśla, że wszystkie inwestycje EBI w ramach instrumentu inwestycyjnego umowy z Kotonu powinny być spójne z opracowanymi w danym kraju strategiami rozwoju, zgodnie z zasadą demokratycznej odpowiedzialności za własny rozwój;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

27. podkreśla, że w państwach niestabilnych i krajach, w których zakończył się konflikt, przeszkody dla sektora prywatnego są większe niż gdzie indziej i wymagają bardziej ukierunkowanego podejścia w celu poprawy klimatu inwestycyjnego oraz zniesienia ograniczających, przestarzałych uregulowań dotyczących biznesu, a także wyeliminowania rabunkowych zachowań i wysokiego poziomu korupcji; w związku z tym zaleca, by Komisja zainicjowała dialog na temat reformy polityki z krajami partnerskimi i sektorem prywatnym w celu przezwyciężenia głębokiej nieufności między rządami a sektorem prywatnym, powstającej tradycyjnie w wyniku pogoni za zyskiem, kumoterstwa i braku legitymacji;

28. wzywa Komisję, państwa członkowskie i kraje rozwijające się do zwiększenia wysiłków na rzecz wzmocnienia pozycji gospodarczej kobiet oraz wprowadzenia mechanizmów wsparcia dla przedsiębiorczyń; odnotowuje udowodnioną skuteczność ukierunkowanego na oszczędności podejścia do włączania kobiet w działalność finansową; zaleca uwzględnianie problematyki płci we wszystkich programach partnerstwa, w połączeniu ze szkoleniami z zakresu przedsiębiorczości dla kobiet, ludzi młodych, osób niepełnosprawnych oraz ukierunkowanych kobiecych sieci aniołów biznesu; apeluje o większe wsparcie dla miejscowych przedsiębiorczyń, aby umożliwić im czerpanie korzyści ze wzrostu gospodarczego, którego motorem jest sektor prywatny; zaleca przyjęcie środków na rzecz monitorowania procesu wzmocnienia pozycji kobiet i zauważa, że według MFW dochód na mieszkańca wzrósłby znacznie, gdyby kobiety na równi z mężczyznami uczestniczyły w rynku pracy;

Zaangażowanie europejskiego i międzynarodowego sektora przedsiębiorstw w osiągnięcie zrównoważonego rozwoju

29. podkreśla, że potencjał wkładu sektora prywatnego w długoterminowy zrównoważony rozwój wykracza poza zasoby finansowe, doświadczenie i wiedzę fachową tego sektora, i obejmuje również tworzenie lokalnych łańcuchów wartości i kanałów dystrybucji, które przynoszą miejsca pracy, zmniejszanie ubóstwa i nierówności, wspieranie praw i szans kobiet, a także zrównoważenie środowiskowe, większy zasięg oddziaływania i lepszą skuteczność oraz lepszą dostępność rynkową i cenową produktów, usług i technologii; wzywa, by europejskie starania na rzecz rozwoju odgrywały istotną rolę we wdrażaniu uzgodnionych norm międzynarodowych, np. wytycznych ONZ dotyczących działalności gospodarczej i praw człowieka oraz norm Międzynarodowej Organizacji Pracy, w tym we współpracy z przedsiębiorstwami i inwestorami w celu zapewnienia pełnej zgodności ze wspomnianymi wytycznymi oraz z wytycznymi OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych w ich działalności biznesowej i w łańcuchach dostaw w krajach rozwijających się;

30. podkreśla, że dialog społeczny ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia rzeczywistego zaangażowania sektora prywatnego w rozwój; podkreśla odpowiedzialność krajów rozwijających się za wspieranie dialogu społecznego między pracodawcami z sektora prywatnego, pracownikami i rządami krajowymi jako sposobu na poprawę dobrego zarządzania i stabilności państwa; w szczególności wzywa kraje rozwijające się do zagwarantowania, że tym dialogiem społecznym objęte zostaną również strefy przetwórstwa wywozowego (EPZ) i klastry przemysłowe;

31. podkreśla, że sektor prywatny, a zwłaszcza lokalne MŚP, muszą uczestniczyć w dialogu politycznym wraz z innymi partnerami w dziedzinie rozwoju, by ułatwić wzajemne zrozumienie i sprostać oczekiwaniom, zapewniając jednocześnie wydajność i przejrzystość; w związku z tym podkreśla ważną rolę delegatur UE w krajach rozwijających się jako platformy takiego dialogu; podkreśla pozytywną rolę spółdzielni jako katalizatorów rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu i ich zdolność do wzmocnienia pozycji wspólnot przez tworzenie miejsc pracy i dochodów; w szczególności zaznacza, że pracownicy utworzyli spółdzielnie i stowarzyszenia świadczące wspólne usługi, aby przyczynić się do samozatrudnienia w gospodarce nieformalnej, natomiast na obszarach wiejskich spółdzielcze kasy oszczędnościowe i spółdzielnie kredytowe zapewniają dostęp do usług bankowych, które są niedostępne w wielu społecznościach, a także finansują tworzenie małych przedsiębiorstw i mikroprzedsiębiorstw; przyznaje, że sektor prywatny obejmuje takie podmioty jak przedsiębiorstwa społeczne i organizacje sprawiedliwego handlu, których działania są nieodłączne od zasad społecznych i środowiskowych; wzywa Komisję, by w działaniach dotyczących roli sektora prywatnego w rozwoju uznała wysiłki tych podmiotów;

32. wzywa Komisję, by opowiedziała się za propozycją inwestorów i innych zainteresowanych podmiotów dotyczącą wsparcia wiążących zasad sprawozdawczości przedsiębiorstw w sprawach społecznych, środowiskowych oraz dotyczących praw człowieka, spójnych z dyrektywą UE w sprawie sprawozdawczości niefinansowej i ujętych łącznie w nowo zaproponowanych celach zrównoważonego rozwoju ONZ;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

33. zwraca się do UE, by przyczyniła się do umacniania i tworzenia struktur, sieci i instytucji krajowych podmiotów sektora prywatnego, szczególnie MMŚP, z uwagi na ich rolę w kształtowaniu polityki krajowej i regionalnej;

34. podkreśla, że jedno z najważniejszych ograniczeń w zwiększaniu udziału podmiotów prywatnych w działaniach prowadzonych w krajach rozwijających się wynika z braku projektów mogących uzyskać finansowanie od banków ze względu na słabe ramy prawne, instytucjonalne i fiskalne oraz zdolności egzekwowania prawa, jak również z braku zasobów na planowanie inwestycji i przygotowanie projektów; apeluje o zwiększenie pomocy technicznej dla sektora przedsiębiorstw publicznych krajów partnerskich w celu zwiększenia ich zdolności do przyjęcia na siebie odpowiedzialności za zarządzanie partnerstwami publiczno-prywatnymi oraz odpowiedzialności za przedsięwzięcie na zakończenie procesu; podkreśla, że sektor prywatny musi planować długoterminowe inwestycje z myślą o zyskach, gdyż jest on zależny od udziałowców i w przeciwnym razie nie miałby długofalowej wizji niezbędnej do osiągnięcia zysków w sektorach społecznych, które mają kluczowe znaczenie dla rozwoju społecznego;

35. zauważa, że udział inwestorów prywatnych w infrastrukturze w krajach rozwijających się znacznie wzrósł – z 18 mld USD w 1990 r. do 150 mld USD w 2013 r.; wzywa do dalszego zaangażowania w tym zakresie i zauważa, że brak dostępu do infrastruktury jest główną przeszkodą w rozwoju sektora prywatnego, szkodzącą wynikom i tworzeniu miejsc pracy;

36. podkreśla znaczny potencjał PPP w rolnictwie, wymagający jednak jasno zdefiniowanych i solidnych ramach prawnych w dziedzinie praw własności i bezpiecznej dzierżawy ziemi, aby zapobiec grabieży ziemi oraz zapewnić większą i rzeczywistą produkcję rolną; z zadowoleniem przyjmuje uruchomienie w 2014 r. programu UE na rzecz lepszego zarządzania gruntami w krajach afrykańskich; zaleca UE i jej delegaturom, by we współpracy z rządami partnerskimi, a także z EBI, Międzynarodowym Funduszem Rozwoju Rolnictwa (IFAD) oraz innymi podobnymi organami odgrywały większą rolę we włączaniu sektora prywatnego w opracowywanie rozwiązań rynkowych dla wyzwań w sektorze rolnictwa; podkreśla potrzebę wprowadzenia zachęt finansowych w celu uniknięcia wykluczenia ubogiej ludności zamieszkującej odległe rejony i rolników uprawiających rośliny niebędące przedmiotem większego zainteresowania na rynku lub raczej nieatrakcyjne dla partnerów z sektora agrobiznesu; podkreśla, że gwarancje powinny obejmować społeczną i środowiskową ocenę ryzyka, konsultacje z prawowitymi przedstawicielami odnośnych społeczności i ich dobrowolną, uprzednią i świadomą zgodę na realizację danego projektu, a także wsparcie prawne dla tych społeczności, jeśli wystąpi taka potrzeba; zwraca się do Komisji o włączenie do projektów procedur monitorowania i o negocjowanie przeglądu umów, które okazały się szkodliwe dla miejscowej ludności;

37. podkreśla zagrożenia związane z partnerstwami publiczno-prywatnymi w rolnictwie, w tym ryzyko grabieży ziemi, i zaznacza, że zagrożeniom tym należy zapobiegać; podkreśla znaczenie ukierunkowania pomocy na drobnych rolnikach, a zwłaszcza kobiet; wzywa Komisję do powiązania wszelkich partnerstw publiczno-prywatnych w sektorze rolnictwa obejmujących udział środków UE z całościowymi środkami ochrony drobnych rolników, pasterzy i innych szczególnie narażonych użytkowników gruntów przed potencjalną utratą dostępu do ziemi lub wody; podkreśla, że gwarancje powinny obejmować społeczną i środowiskową ocenę ryzyka, jako warunek rozpoczęcia danego projektu, a także wsparcie prawne dla tych społeczności, jeśli wystąpi taka potrzeba; zaleca zastąpienie projektów nowego sojuszu grupy G8 inicjatywami kompleksowego programu rozwoju rolnictwa w Afryce (CAADP); podkreśla, że rekompensaty finansowe i społeczne muszą przybrać postać wiążących zobowiązań i że zawsze należy brać pod uwagę alternatywne plany rozwoju;

38. zaleca, by UE dalej wspierała projekty w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych i ekologicznych w krajach rozwijających się, zwłaszcza na oddalonych obszarach wiejskich, z zachowaniem zasad zrównoważonego rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że jednym z priorytetów puli środków EBI na finansowanie skutków są inwestycje w energię, powszechnie uznawane za kluczowy element uwolnienia wzrostu gospodarczego w Afryce; oczekuje, że innowacyjne instrumenty finansowania będą katalizatorami inwestycji sektora prywatnego w energię ze źródeł odnawialnych, efektywność energetyczną oraz dostęp do energii; zachęca również EBI i europejskie instytucje finansujące rozwój do dalszego finansowania projektów inwestycyjnych służących łagodzeniu zmiany klimatu i przystosowania się do niej w Afryce, zgodnie z zaangażowaniem i zobowiązaniami UE wynikającymi z ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu (UNFCCC); przypomina, że priorytetowo należy traktować projekty rozproszonej produkcji energii na małą skalę, ze źródeł odnawialnych niepołączonych z główną siecią energetyczną, aby zagwarantować dostęp do energii na obszarach wiejskich, unikając jednocześnie potencjalnego negatywnego wpływu dużej infrastruktury energetycznej na społeczeństwo i środowisko;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

39. wzywa UE, by w oparciu o kryteria skuteczności rozwoju opracowała solidne ramy regulacyjne, w których musi funkcjonować sektor prywatny, w tym w celu wspierania długoterminowych partnerstw publiczno-prywatnych zawartych w drodze umowy; wzywa UE do wspierania partnerstw publiczno-prywatnych tylko wtedy, kiedy nie są dostępne inne, tańsze i mniej ryzykowne warianty finansowania, co należy ocenić na podstawie analizy opłacalności; wzywa UE do wdrożenia skutecznej polityki gwarancji dotyczących projektów partnerstw publiczno-prywatnych w celu zagwarantowania praw człowieka, w tym praw kobiet;

40. z zadowoleniem przyjmuje osiągnięcia w zakresie łączenia środków publiczno-prywatnych w opiece zdrowotnej i w zapewnianiu lepszego dostępu do leków, a także większego wykorzystywania potencjału transferu technologii w krajach rozwijających się; zaleca, by UE ułatwiała tworzenie nowych możliwości współpracy, wykraczających poza dostęp do leków, by dążyć do zreformowania źle funkcjonujących systemów opieki zdrowotnej w krajach rozwijających się; podkreśla, że wsparcie dla lokalnych MŚP oraz małych i średnich zakładów przemysłowych można zwiększyć nie tylko za pomocą instrumentów finansowych, lecz również przez transfer technologii, tworzenie potencjału, zrównoważony rozwój dostawców oraz powiązania biznesowe;

41. zwraca uwagę na znaczenie zlikwidowania luki między systemem edukacji a rynkiem pracy w krajach rozwijających się; wzywa Komisję do ułatwiania programów i wspierania partnerstw publiczno-prywatnych obejmujących wszystkie zainteresowane strony, od szkół, uniwersytetów i ośrodków szkoleniowych po podmioty sektora prywatnego, aby zaoferować możliwości szkolenia i edukacji dostosowane do rynku; zachęca do tworzenia instytucji dualnego systemu kształcenia zawodowego, w których ludzie młodzi, realizując program praktyk zawodowych skupiający się na praktycznych aspektach danego zawodu, mogą również uczęszczać na wykłady teoretyczne w wyspecjalizowanych szkołach zawodowych;

42. podkreśla, że należy zwiększyć potencjał rządów krajów rozwijających się jako organów regulacyjnych, by pomyślnie osiągnąć zrównoważony rozwój;

Zasady współpracy z sektorem prywatnym

43. podkreśla, że współpraca z sektorem przedsiębiorstw wymaga elastycznego podejścia, dostosowanego nie tylko do oczekiwanych wyników, lecz również do stopnia, w jakim warunki lokalne sprzyjają prywatnym przedsiębiorstwom i inwestycjom; zaleca przyjęcie odmiennego podejścia do krajów najsłabiej rozwiniętych i państw niestabilnych; zauważa, że inwestycje i udział sektora prywatnego w osiągnięciu wszystkich celów zrównoważonego rozwoju są bardzo różnicowane w poszczególnych krajach rozwijających się; wzywa darczyńców, aby większość pomocy przekazywanej krajom najsłabiej rozwiniętym miała formę dotacji;

44. z zadowoleniem przyjmuje kryteria zawarte w komunikacie Komisji w sprawie sektora prywatnego i rozwoju dotyczące udzielania bezpośredniego wsparcia sektorowi prywatnemu; wzywa do opracowania jasno określonych ram regulujących wszystkie partnerstwa z sektorem prywatnym przez ustalenie punktów odniesienia, np. działań ukierunkowanych na mikroprzedsiębiorstwa, strategii dostępu do kredytów oraz integracji zawodowej grup znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, kobiet i ludzi młodych, przy czym działania te muszą zapewniać zgodność z zasadą spójności polityki rozwoju, zasadami skuteczności rozwoju oraz celami polityki rozwoju, zwłaszcza w odniesieniu do zmniejszenia ubóstwa i nierówności; jest zdania, że każda decyzja dotycząca propagowania w krajach rozwijających się partnerstw publiczno-prywatnych wykorzystujących łączenie źródeł finansowania powinna bazować na dogłębnej ocenie tych mechanizmów pod kątem wpływu na rozwój, rozliczalności i przejrzystości, a także na wnioskach z wcześniejszych doświadczeń;

45. wyraża zaniepokojenie, że nie zawsze stosowane są gwarancje wykorzystania finansów publicznych do przewidzianych celów; podkreśla konieczność uzgodnienia wymiernych wskaźników wyników oraz mechanizmów monitorowania i oceny w fazie przygotowania projektów, a jednocześnie zagwarantowania zgodności inwestycji z uznanymi na arenie międzynarodowej prawami człowieka, normami społecznymi i środowiskowymi oraz zasadami przejrzystości, a także zapewnienia uczciwego płacenia przez sektor prywatny należnej części podatków; podkreśla znaczenie oceny ryzyka, zdolności obsługi zadłużenia, przejrzystości i ochrony inwestycji; podkreśla znaczenie formalnej konsultacyjnej i kontrolnej roli parlamentów i społeczeństwa obywatelskiego w zapewnianiu pełnej przejrzystości i rozliczalności; zaleca zapewnienie rzeczywistego dostępu do wymiaru sprawiedliwości i odszkodowań dla ofiar nadużyć korporacyjnych w krajach rozwijających się, w których realizowane są projekty rozwojowe;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

46. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by zapewniły zgodność działań przedsiębiorstw zaangażowanych w partnerstwa na rzecz rozwoju z celami zrównoważonego rozwoju oraz przestrzeganie przez nie zasad społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; zdecydowanie popiera skuteczne i szeroko zakrojone rozpowszechnianie i wdrażanie w UE i poza nią wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka oraz podkreśla, że należy podejmować wszelkie niezbędne działania polityczne i legislacyjne, aby uzupełnić luki w skutecznym wdrażaniu wytycznych ONZ, w tym w odniesieniu do dostępu do wymiaru sprawiedliwości; zaleca, by wszystkie przedsiębiorstwa działające w krajach rozwijających się zapewniły poziom przejrzystości zgodny z wytycznymi OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych, jeśli chodzi o poszanowanie praw człowieka, pozytywnie przyczyniały się do społecznego i środowiskowego dobrobytu krajów rozwijających się i współpracowały z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla, że państwa członkowskie powinny opracować krajowe plany wdrażania wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka, a w szczególności wytycznych OECD dotyczących zachowania należytej staranności na rzecz odpowiedzialnych łańcuchów dostaw minerałów z obszarów objętych konfliktem lub wysoce zagrożonych;

47. podkreśla, że w polityce handlowej i rozwojowej UE należy szanować polityczne i gospodarcze pole manewru krajów rozwijających się, w szczególności krajów najsłabiej rozwiniętych, by umożliwić w razie potrzeby utrzymanie kluczowych tarif przywozowych oraz wspieranie tworzenia w lokalnym przemyśle wytwórczym i rolno-przetwórczym miejsc pracy wymagających kwalifikacji i zapewniających godziwe warunki, gdyż branże te mogą być źródłem wyższej krajowej wartości dodanej, rozwoju przemysłu i eksportu oraz dywersyfikacji, a czynniki te mają kluczowe znaczenie dla rozwoju gospodarczego i społecznego sprzyjającego włączeniu; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wspierania konkretnych środków zapewniających płacenie podatków przez wielonarodowe korporacje w krajach, w których uzyskują one zyski, a także do propagowania rzeczywistej sprawozdawczości w sektorze prywatnym w rozbiciu na poszczególne kraje, co poprawi krajową zdolność mobilizacji zasobów i przyczyni się do uczciwej konkurencji;

48. zachęca UE do wspierania bieżącego procesu opracowywania międzynarodowego prawnie wiążącego instrumentu ONZ dotyczącego przestrzegania praw człowieka przez korporacje wielonarodowe i inne przedsiębiorstwa, ponieważ instrument taki wyjaśni obowiązki korporacji wielonarodowych w dziedzinie praw człowieka oraz ich obowiązki wobec państw, a także przyczyni się do wprowadzenia skutecznych środków zaradczych na rzecz ofiar tam, gdzie miejscowe sądownictwo jest wyraźnie niezdolne do skutecznego ścigania tych spółek;

49. z zadowoleniem przyjmuje pogląd Komisji, że należy wspierać strategiczne filary programu godnej pracy MOP, gdyż jest to metoda zwalczania nierówności i wykluczenia społecznego, szczególnie wśród osób najbardziej zmarginalizowanych, w tym kobiet, dzieci, osób starszych i osób niepełnosprawnych; podkreśla, że przedsiębiorstwa powinny wpierać sprawiedliwe traktowanie pracowników, gwarantować bezpieczne i zdrowe warunki pracy, ochronę socjalną i dialog społeczny, a także umożliwiać konstruktywne relacje między pracownikami, kadrą kierowniczą i kontrahentami;

Dalsze perspektywy: działania, jakie należy podjąć, by sektor prywatny został w polityce rozwoju partnerem zgodnie z zasadami zrównoważonego rozwoju

50. wzywa instytucje i organy europejskie do utworzenia jasnych, ustrukturyzowanych, przejrzystych i rozliczalnych ram regulujących partnerstwa i sojusze z sektorem prywatnym w krajach rozwijających się, a także podkreśla, że zwiększając rolę sektora prywatnego, należy równocześnie tworzyć odpowiednie gwarancje i budować potencjał instytucjonalny;

51. wzywa UE i jej państwa członkowskie do opracowania jasnej i konkretnej strategii zapewniającej dostosowanie sektora prywatnego do priorytetów rozwojowych rządów krajowych i społeczeństwa obywatelskiego w krajach rozwijających się;

52. wzywa do utworzenia na szczeblu UE sektorowych platform wielostronnych z udziałem sektora prywatnego, organizacji społeczeństwa obywatelskiego, organizacji pozarządowych, ośrodków analitycznych, rządów partnerskich, darczyńców, organizacji spółdzielczych, przedsiębiorstw społecznych i innych zainteresowanych stron, aby przezwyciężyć zastrzeżenia i brak zaufania wśród partnerów oraz rozwiązywać problemy, które nieprzewidzianie pojawiają się we wspólnych działaniach rozwojowych; w związku z tym podkreśla ważną rolę delegatur UE w poszczególnych krajach jako pośredników w takim dialogu; zauważa, że proponowane przez Komisję udoskonalenie istniejących mechanizmów, np. forum polityki rozwoju, to krok we właściwym kierunku;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

53. uznaje zalecenie Trybunału Obrachunkowego, by Komisja jasno wykazała finansową i rozwojową dodatkowość dotacji UE w projektach obejmujących łączenie instrumentów finansowania; popiera planowane przez Komisję rozszerzenie zakresu łączenia instrumentów finansowania, aby objąć nim obszary wykraczające poza infrastrukturę, np. zrównoważone rolnictwo, sektory społeczne i rozwój lokalnego sektora prywatnego, jeżeli Komisja przedstawi przekonujące argumenty; podkreśla jednak, że wszelkie operacje łączenia źródeł finansowania muszą być w pełni zgodne z zasadami skuteczności rozwoju, np. z zasadą odpowiedzialności za własny rozwój, rozliczalności i przejrzystości, by zapewnić, że operacje te służą osiągnięciu celów zrównoważonego rozwoju; wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny mechanizmu łączenia pożyczek z dotacjami oraz do zwiększenia jej zdolności zarządzania projektami obejmującymi łączenie instrumentów finansowania, zgodnie z zaleceniem Trybunału Obrachunkowego; apeluje do Komisji o zdemokratyzowanie struktury zarządzania unijnej platformy na rzecz instrumentów łączonych, a także regionalnych instrumentów łączonych, przez odpowiednią współpracę z wszystkimi właściwymi zainteresowanymi stronami na szczeblu lokalnym, w tym rządami partnerskimi, parlamentami krajowymi, podmiotami sektora prywatnego, związkami zawodowymi i lokalnymi społecznościami; wzywa Komisję do zaostrzenia kryteriów przyznawania pomocy w formie dotacji i ustalania ich kwot, a także do szczegółowego określenia wartości dodanej łączenia instrumentów finansowania w poszczególnych projektach;

54. wzywa do rozszerzenia obecnego mandatu EBI dotyczącego udzielania pożyczek państwom trzecim, by zwiększyć jego rolę w osiągnięciu zrównoważonego rozwoju, a w szczególności by bardziej aktywnie uczestniczyć w nowej strategii sektora prywatnego przez łączenie instrumentów finansowania, współfinansowanie projektów i rozwój lokalnego sektora prywatnego; wzywa ponadto do większej przejrzystości i rozliczalności partnerstw i projektów z udziałem EBI; przypomina, że zasadniczym celem działań EBI z zakresu finansowania realizowanych w krajach rozwijających się z wykorzystaniem gwarancji udzielonej EBI przez Unię powinno być zmniejszanie i, w dłuższej perspektywie, eliminacja ubóstwa; zwraca się do EBI i instytucji państw członkowskich finansujących rozwój o zapewnienie, że przedsiębiorstwa otrzymujące ich wsparcie nie unikają opodatkowania;

55. wzywa Komisję, by zagwarantowała powiązanie partnerstw i pożyczek dla sektora prywatnego w krajach o niskich dochodach oraz państwach niestabilnych z bezpośrednimi dotacjami dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego, a także dostosowanie ich do priorytetów rozwojowych danych krajów, aby zapewnić udział obywateli i zainicjować procesy z udziałem wielu zainteresowanych stron – organizacji społeczeństwa obywatelskiego, władz lokalnych i związków zawodowych;

56. wzywa Komisję do zapewnienia we wszystkich delegaturach Unii przeszkolony i wykwalifikowany personel aktywnie przygotowany do umożliwiania i wdrażania partnerstw z podmiotami sektora prywatnego; zauważa, że zobowiązanie do przyspieszenia powstawania biur EBI przy delegaturach Unii to krok we właściwym kierunku; wzywa Komisję, by stosowała w terenie najlepsze praktyki państw członkowskich, których ambasady są zazwyczaj pierwszym punktem kontaktu dla podmiotów sektora prywatnego;

57. wzywa Komisję do większego zaangażowania, jeśli chodzi o wykorzystywanie jej znaczenia politycznego i możliwości dialogu z rządami partnerskimi i lokalnymi organami władzy, by ułatwić pełniejsze i bardziej pozytywne interakcje z sektorem prywatnym; podkreśla, że krajowe dokumenty strategiczne, krajowe programy orientacyjne i wsparcie budżetowe mogą być najcenniejszymi instrumentami inicjowania reform dotyczących otoczenia biznesowego w krajach partnerskich i wspierania uprzemysłowienia tych krajów; zaleca, by UE poparła plan działań UNCTAD na rzecz inwestycji w cele zrównoważonego rozwoju; zwraca uwagę na fakt, że opracowywanie, tworzenie struktur i wdrażanie partnerstw publiczno-prywatnych jest nadal trudnym i złożonym przedsięwzięciem, a ich powodzenie zależy również od sprzyjającego otoczenia, w którym działają;

58. podkreśla, że odpowiedzialność za skuteczne wspólne działania spoczywa nie tylko na darczyńcach i zaangażowanych przedsiębiorstwach, ale również na rządach partnerskich; wzywa UE do prac nad zintensyfikowaniem tworzenia potencjału krajów partnerskich, by móc ocenić, kiedy należy włączać się w projekty PPP; podkreśla, że dobre zarządzanie, praworządność, ramy potrzebne do zreformowania działalności gospodarczej, środki przeciwdziałania korupcji, zarządzanie finansami publicznymi oraz skuteczne instytucje publiczne mają kluczowe znaczenie dla inwestycji, innowacyjności i rozwoju sektora prywatnego;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

59. wzywa do większego skoncentrowania się na lepszej koordynacji działań darczyńców i wspólnym programowaniu, a także do położenia nacisku głównie na osiągnięcie wymiernych wyników i rezultatów rozwoju, aby zmaksymalizować skutki polityki UE w dziedzinie rozwoju i zapewnić pełną rozliczalność wydatków na rozwój;

o

o o

60. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie, wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, UNCTAD, UNIDO oraz panelowi wysokiego szczebla ds. programu działań na okres po roku 2015.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2016)0099

Wniosek o uchylenie immunitetu Hermanna Winklera**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu
Hermanna Winklera (2016/2000(IMM))**

(2018/C 058/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek o uchylenie immunitetu Hermanna Winklera przekazany przez prokuraturę w Lipsku dnia 25 września 2015 r. w związku ze wstępnym śledztwem w sprawie wypadku drogowego (sygn. akt 600 AR 3037/15), ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 14 grudnia 2015 r.,
- uwzględniając fakt, że Hermann Winkler zrezygnował z prawa do udzielenia wyjaśnień zgodnie z art. 9 ust. 5 Regulaminu,
- uwzględniając art. 8 i 9 protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, jak również art. 6 ust. 2 aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
- uwzględniając wyroki wydane przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w dniach 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r., 6 września 2011 r. oraz 17 stycznia 2013 r.⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 46 niemieckiej ustawy zasadniczej (*Grundgesetz*),
- uwzględniając art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 1 oraz art. 9 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0062/2016),

A. mając na uwadze, że prokuratura w Lipsku (Niemcy) zwróciła się o uchylenie immunitetu parlamentarnego posła do Parlamentu Europejskiego Hermanna Winklera w związku z wszczęciem śledztwa w sprawie zarzucanego przestępstwa;

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 maja 1964 r., *Wagner/Fohrmann i Krier*, 101/63, ECLI:EU:C:1964:28; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 lipca 1986 r., *Wybot/Faure i inni*, 149/85, ECLI:EU:C:1986:310; wyrok Sądu z dnia 15 października 2008 r., *Mote/Parlament*, T-345/05, ECLI:EU:T:2008:440; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 października 2008 r., *Marra/De Gregorio i Clemente*, C-200/07 i C-201/07, ECLI:EU:C:2008:579; wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r., *Gollnisch/Parlament*, T-42/06, ECLI:EU:T:2010:102; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 września 2011 r., *Patriciello*, C-163/10, ECLI: EU:C:2011:543; wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2013 r., *Gollnisch/Parlament*, T-346/11 i T-347/11, ECLI:EU:T:2013:23.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 9 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej posłowie do Parlamentu Europejskiego korzystają na terytorium swojego państwa z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu ich państwa;
 - C. mając na uwadze, że na mocy art. 46 ust. 2 niemieckiej ustawy zasadniczej (*Grundgesetz*) poseł nie może zostać pociągnięty do odpowiedzialności za czyn karalny bez zgody Parlamentu, chyba że został ujęty w trakcie popełniania czynu lub w ciągu następnej doby;
 - D. mając na uwadze, że wniosek dotyczy wstępnego śledztwa w sprawie poważnego wypadku drogowego, który miał miejsce w dniu 23 września 2015 r. i w którym uczestniczył Hermann Winkler;
 - E. mając na uwadze, że postępowanie karne nie dotyczy opinii wyrażonych lub głosów oddanych w ramach wykonywania obowiązków posła do Parlamentu Europejskiego w rozumieniu art. 8 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej;
 - F. mając na uwadze, że w świetle informacji zgromadzonych przez komisję nie ma podstaw do stwierdzenia, że postępowanie karne wszczęto z zamiarem zaszkodzenia politycznej działalności posła (*fumus persecutionis*);
 - G. mając na uwadze, że w związku z tym zarzucane przestępstwo nie ma związku z pełnioną przez Hermanna Winklera funkcją posła do Parlamentu Europejskiego;
 - H. mając na uwadze, że w tej sytuacji wskazane jest uchylenie immunitetu parlamentarnego,
 - 1. postanawia uchylić immunitet Hermanna Winklera;
 - 2. zobowiązuje przewodniczącego do natychmiastowego przekazania niniejszej decyzji wraz ze sprawozdaniem właściwej komisji odpowiednim władzom niemieckim i Hermannowi Winklerowi.
-

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2016)0094

Produkty pochodzące z niektórych państw AKP *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym (przekształcenie) (COM(2015)0282 – C8-0154/2015 – 2015/0128(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza – przekształcenie)

(2018/C 058/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2015)0282),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 207 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0154/2015),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 8 października 2015 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych⁽²⁾,
 - uwzględniając pismo Komisji Prawnej z dnia 16 września 2015 r. skierowane do Komisji Handlu Międzynarodowego zgodnie z art. 104 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 104 i 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego (A8-0010/2016),
- A. mając na uwadze, że konsultacyjna grupa robocza służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że wniosek Komisji nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku, oraz mając na uwadze, że w odniesieniu do ujednoczenia niezmienionych przepisów wcześniejszych aktów z tymi zmianami wniosek ogranicza się do zwykłego ujednoczenia istniejących tekstów i nie wprowadza żadnych zmian merytorycznych;
1. uchwala swoje stanowisko w pierwszym czytaniu, przyjmując wniosek Komisji i biorąc pod uwagę zalecenia konsultacyjnej grupy roboczej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;

⁽¹⁾ Dz.U. C 32 z 28.1.2016, s. 23

⁽²⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

2. zwraca się do Komisji o ponowne przedłożenie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2015)0128

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 12 kwietnia 2016 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym (wersja przekształcona)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2016/1076.)

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0095

Umowa partnerska w sprawie połowów z Danią i Grenlandią: uprawnienia do połowów i rekompensata finansowa ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Protokołu ustanawiającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie partnerskiej w sprawie połowów pomiędzy Wspólnotą Europejską z jednej strony a Rządem Danii i Rządem Lokalnym Grenlandii z drugiej strony (11634/2015– C8-0377/2015 – 2015/0152(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 058/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (11634/2015),
 - uwzględniając projekt Protokołu ustanawiającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie partnerskiej w sprawie połowów pomiędzy Wspólnotą Europejską z jednej strony a Rządem Danii i Rządem Lokalnym Grenlandii z drugiej strony (11633/2015),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 43, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) i art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0377/2015),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2 oraz art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Rybołówstwa oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Budżetowej (A8-0067/2016),
1. wyraża zgodę na zawarcie Protokołu;
 2. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Grenlandii.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0096

Umowa UE-Makau dotycząca pewnych aspektów przewozów lotniczych ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy dotyczącej pewnych aspektów przewozów lotniczych między Unią Europejską a Rządem Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau Chińskiej Republiki Ludowej (05255/2014 – C8-0040/2015 – 2012/0015(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 058/27)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (05255/2014),
 - uwzględniając projekt umowy między Unią Europejską a Rządem Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau Chińskiej Republiki Ludowej dotyczącej pewnych aspektów przewozów lotniczych (08179/2012),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę zgodnie z art. 100 ust. 2, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) i art. 218 ust. 8 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0040/2015),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2 oraz art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Transportu i Turystyki (A8-0072/2016),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Rządowi Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau Chińskiej Republiki Ludowej.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0097

Minimalna stawka podstawowa VAT *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w zakresie okresu obowiązywania minimalnej stawki podstawowej (COM(2015)0646 – C8-0009/2016 – 2015/0296(CNS))

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

(2018/C 058/28)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2015)0646),
 - uwzględniając art. 113 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0009/2016),
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8-0063/2016),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. ubolewa, że Komisja opublikowała swój wniosek tak późno, co oznacza, że minimalna stawka podstawowa VAT będzie obowiązywać z mocą wsteczną;
 3. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
 5. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku Komisji;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji oraz parlamentom narodowym.

Poprawka 1**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – punkt 1**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 97

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia **2017** r. stawka podstawowa nie może być niższa niż 15 %.

Od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia **2018** r. stawka podstawowa nie może być niższa niż 15 %.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0098

Porozumienie o współpracy strategicznej między Brazylią a Europolem *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady zatwierdzającej zawarcie przez Europejski Urząd Policji (Europol) Porozumienia o współpracy strategicznej między Federacyjną Republiką Brazylii a Europolem (13980/2015 – C8-0010/2016 – 2016/0801(CNS))

(Konsultacja)

(2018/C 058/29)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt Rady (13980/2015),
 - uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, zmienionego traktatem z Amsterdamu, oraz art. 9 Protokołu nr 36 w sprawie postanowień przejściowych, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0010/2016),
 - uwzględniając decyzję Rady 2009/371/WSiSW z dnia 6 kwietnia 2009 r. ustanawiającą Europejski Urząd Policji (Europol) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 23 ust. 2,
 - uwzględniając decyzję Rady 2009/934/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie przyjęcia przepisów wykonawczych regulujących stosunki Europolu z partnerami, w tym wymianę danych osobowych i informacji niejawnych ⁽²⁾, w szczególności jej art. 5 i 6,
 - uwzględniając decyzję Rady 2009/935/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. określającą wykaz państw trzecich i organizacji, z którymi Europol zawiera porozumienia ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 59 i art. 50 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0070/2016),
1. zatwierdza projekt Rady;
 2. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. wzywa Komisję, aby po wejściu w życie nowego rozporządzenia w sprawie Europolu (2013/0091(COD)) przeprowadziła ocenę postanowień zawartych w porozumieniu o współpracy; apeluje do Komisji o poinformowanie Parlamentu i Rady o wynikach tej oceny i w razie potrzeby o przedstawienie zalecenia dotyczącego upoważnienia do międzynarodowego renowacji tego porozumienia;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i Europolowi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 121 z 15.5.2009, s. 37.

⁽²⁾ Dz.U. L 325 z 11.12.2009, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. L 325 z 11.12.2009, s. 12.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0101

Zwierzęta hodowlane i ich materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu *I****Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków dotyczących handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz ich przywozu do Unii (COM(2014)0005 – C7-0032/2014 – 2014/0032(COD))**

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 058/30)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2014)0005 – 2014/0032(COD)),
 - uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2014)0004 – 2014/0033(COD)),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2, art. 42 i art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0032/2014),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 25 marca 2014 r. ⁽¹⁾,
 - po konsultacji z Komitetem Regionów,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 18 grudnia 2015 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A8-0288/2015),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. uważa, że ponieważ treść wniosku Komisji COM(2014)0004 została włączona do niniejszego stanowiska, procedura ustawodawcza 2014/0033(COD) stała się nieważna;
 3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2014)0032

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 12 kwietnia 2016 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków dotyczących hodowli zwierząt hodowlanych czystorasowych i mieszańców świni, handlu nimi i wprowadzania ich na terytorium Unii oraz handlu ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu i jego wprowadzania na terytorium Unii oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 652/2014, dyrektywy Rady 89/608/EWG i 90/425/EWG i uchylającego niektóre akty w dziedzinie hodowli zwierząt („rozporządzenie w sprawie hodowli zwierząt”)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2016/1012.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 16.7.2014, s. 70.

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0111

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2015/009 SE/Volvo Trucks

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek Szwecji – EGF/2015/009 SE/Volvo Trucks) (COM(2016)0061 – C8-0033/2016 – 2016/2022(BUD))

(2018/C 058/31)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2016)0061 – C8-0033/2016),
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ (Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r.), w szczególności jego pkt 13,
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0077/2016),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian w strukturze światowego handlu lub skutkami światowego kryzysu finansowego i gospodarczego oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy;
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna mieć charakter dynamiczny i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej w celu ułatwienia przeniesienia i powrotu na rynek pracy zwolnionych pracowników, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. w odniesieniu do przyjmowania decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG);
- C. mając na uwadze, że przyjęcie rozporządzenia w sprawie EFG odzwierciedla porozumienie osiągnięte przez Parlament i Radę w sprawie ponownego wprowadzenia kryterium uruchomienia z powodu kryzysu, ustalenia wkładu finansowego Unii na 60 % łącznych szacunkowych kosztów proponowanych działań, poprawy skuteczności rozpatrywania wniosków o uruchomienie EFG przez Komisję oraz przez Parlament i Radę dzięki skróceniu czasu oceny i zatwierdzenia, w sprawie rozszerzenia zakresu kwalifikowalnych działań i beneficjentów poprzez włączenie osób samozatrudnionych i osób młodych oraz w sprawie finansowania środków zachęcających do podejmowania własnej działalności gospodarczej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

- D. mając na uwadze, że Szwecja złożyła wniosek EGF/2015/009 SE/Volvo Trucks o przyznanie wkładu finansowego z EFG w związku ze zwolnieniami w sektorze gospodarki zaklasyfikowanym do działu 29 według NACE Rev. 2 („Produkcja pojazdów samochodowych, przyczep oraz producenci niższego szczebla”) głównie w regionie Övre Norrland (SE33), zaliczanym do poziomu NUTS 2, przy czym zakłada się, że spośród 647 zwolnionych pracowników kwalifikujących się w ramach wkładu z EFG, ze środków skorzysta 500; mając na uwadze, że 470 pracowników zostało zwolnionych w Volvo Group Truck Operation EMEA w następstwie zwolnień w fabryce w Umeå, a 177 u 4 dostawców i producentów niższego szczebla (L Logistics AB, Lemia, Caverion i Isringhausen);
- E. mając na uwadze, że wniosek został złożony zgodnie z kryterium interwencji określonym w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG, które wymaga co najmniej 500 zwolnień w czteromiesięcznym okresie odniesienia, w przedsiębiorstwie w państwie członkowskim, z uwzględnieniem zwolnień pracowników u jego dostawców lub producentów niższego szczebla i osób, które zaprzestały prowadzenia działalności na własny rachunek;
- F. mając na uwadze, że za kontrolę finansową działań wspieranych z EFG odpowiedzialne są państwa członkowskie, zgodnie z art. 21 ust. 1 rozporządzenia w sprawie EFG;
1. zgadza się z Komisją, że warunki wymienione w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i że w związku z tym Szwecja ma prawo do wkładu finansowego w wysokości 1 793 710 EUR na mocy tego rozporządzenia, co stanowi 60 % łącznych kosztów wynoszących 2 989 518 EUR;
 2. zauważa, że władze Szwecji przedłożyły wniosek o wkład finansowy z EFG w dniu 16 września 2015 r., a dnia 16 lutego 2016 r. Komisja sfinalizowała ocenę wniosku i przekazała ją tego dnia Parlamentowi;
 3. wyraża ubolewanie, że Komisja nie była w stanie dotrzymać terminu sfinalizowania oceny tego wniosku ze względu na wyjątkowe braki kadrowe; przypomina, że w interesie beneficjentów pomoc powinna być udostępniana jak najszybciej i jak najskuteczniej; wzywa państwa członkowskie oraz instytucje unijne zaangażowane w proces podejmowania decyzji dotyczących EFG do dołożenia wszelkich starań w celu ograniczenia czasu trwania procedur oraz ich uproszczenia, aby zapewnić sprawne i szybkie przyjmowanie decyzji w sprawie uruchomienia EFG;
 4. zauważa, że z powodu nowych azjatyckich producentów samochodów ciężarowych, produkcja pojazdów użytkowych nie jest już zdominowana przez producentów europejskich i północnoamerykańskich; podkreśla, że produkcja ciężkich samochodów ciężarowych w Unii spadła w 2014 r.; również eksport ciężkich pojazdów użytkowych, autobusów i autokarów uległ zmniejszeniu (spadek o 6,3 mld EUR lub - 11 %), podczas gdy zwiększył się ogólny import pojazdów użytkowych do Unii (+ 10 %); zauważa, że przemysł samochodów ciężarowych ma trudności z zaakceptowaniem diametralnych zmian i potrzebą dostosowania się, choć nabiera coraz silniejszego globalnego charakteru; odnotowuje, że władze Szwecji argumentują, iż częściowa delokalizacja fabryki Volvo w Umeå powodowana jest potrzebą zwiększenia wydajności i zmniejszenia kosztów, aby sprostać obecnej i przyszłej konkurencji na rynkach światowych oraz stanowi część programu Volvo na rzecz optymalizacji;
 5. zwraca uwagę, że zwolnienia stanowią wyzwanie dla regionu administracyjnego Västerbotten (którego stolicą jest Umeå), ponieważ oferty zatrudnienia w regionie dotyczą branż wymagających wysokich kwalifikacji, a większość zwolnionych pracowników ma jedynie średnie wykształcenie; zauważa, że wniosek odnosi się do niedawnego sprawozdania, z którego wynika, że w regionie Västerbotten potrzebnymi będzie 40 000 nowych pracowników; z zadowoleniem przyjmuje działania skierowane do pracowników potrzebujących specjalistycznego wykształcenia;
 6. wzywa państwa członkowskie do przygotowania, wraz z partnerami społecznymi, strategii na rzecz przewidywania prognozowanych zmian na rynku pracy oraz ochrony unijnych miejsc pracy i umiejętności w oparciu o kompleksowe oceny oddziaływania handlu dokonywane przez Komisję w odniesieniu do każdej umowy handlowej;
 7. zauważa, że we wniosku nie uwzględniono młodych osób niekształących się, niepracujących ani nieszkolących się, ponieważ region ten nie kwalifikuje się do takiej interwencji w ramach Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

8. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że władze Szwecji rozpoczęły świadczenie zwalnianym pracownikom zindywidualizowanych usług w dniu 30 stycznia 2015 r., na długo przed zapadnięciem decyzji o przyznaniu z EFG pomocy na zaproponowany skoordynowany pakiet;

9. zauważa, że Szwecja planuje dziewięć rodzajów środków dla zwalnianych pracowników, których dotyczy wnioski: i) gruntowna ocena oraz indywidualne planowanie, ii) różnorodne zajęcia przygotowujące do poszukiwania pracy oraz coaching, iii) działania w zakresie motywacji i poprawy zdrowia, iv) przedsiębiorczość i rozpoczynanie działalności gospodarczej, v) kształcenie i szkolenia, vi) walidacja kompetencji, vii) pomoc w poszukiwaniu pracy udzielana przez usługodawców prywatnych, viii) koszty podróży i koszty powiązane, ix) dodatek na poszukiwanie pracy;

10. z zadowoleniem przyjmuje działania ukierunkowane na motywację i zdrowie pracowników; uważa, że takie działania są niezbędne w celu zwiększenia motywacji i zapewnienia pomocy tym osobom, których zdrowie uległo pogorszeniu w wyniku zwolnienia ich z pracy; ponadto docenia działania na rzecz walidacji kompetencji uczestników;

11. odnotowuje dużą kwotę przeznaczoną na świadczenia i zachęty; zauważa również, że finansowanie tych działań ograniczone jest maksymalnie do 35 % łącznych kosztów skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, zgodnie z rozporządzeniem w sprawie EFG, i że działania te są uzależnione od czynnego zaangażowania się objętych pomocą beneficjentów w poszukiwanie pracy lub szkolenia;

12. oczekuje na odpowiedź Komisji potwierdzającą, że zaproponowany dodatek na poszukiwanie pracy nie zastępuje obowiązku państwa członkowskiego w odniesieniu do aktywnych instrumentów rynku pracy ani środków ochrony socjalnej; oczekuje ponadto sporządzenia analizy komplementarności środków wspieranych z EFG;

13. zauważa, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług opracowano w drodze konsultacji z beneficjentami objętymi pomocą, ich przedstawicielami oraz z partnerami społecznymi;

14. przypomina, że zgodnie z art. 7 rozporządzenia w sprawie EFG przy opracowywaniu skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług należy przewidywać rozwój sytuacji na rynku pracy i potrzebne umiejętności, a pakiet ten powinien ponadto wpisywać się w strategię przechodzenia na zasobooszczędną i zrównoważoną gospodarkę;

15. przypomina, jak ważne jest zwiększenie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie poprzez odpowiednie szkolenia oraz uznanie umiejętności i kompetencji zdobytych przez pracowników w trakcie kariery zawodowej; oczekuje, że szkolenia oferowane w ramach skoordynowanego pakietu będą dostosowane nie tylko do potrzeb zwolnionych pracowników, lecz także do faktycznej sytuacji gospodarczej oraz do ewentualnej przyszłości sektorów zawodowych;

16. zwraca się do Komisji, aby w przyszłych wnioskach w większym stopniu precyzowała, w których sektorach pracownicy mają szansę znaleźć zatrudnienie i czy oferta szkoleniowa jest dostosowana do przyszłych perspektyw rozwoju gospodarczego i potrzeb rynku pracy w regionach dotkniętych problemem zwolnień;

17. zauważa, że władze szwedzkie potwierdzają, iż działania kwalifikowalne nie są objęte pomocą w ramach innych instrumentów finansowych UE; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania w sprawozdaniach rocznych analizy porównawczej tych danych w celu zapewnienia pełnego przestrzegania obowiązujących przepisów i zapobiegania dublowaniu usług finansowanych przez Unię;

18. zauważa, że do chwili obecnej dział „Produkcja pojazdów samochodowych, przyczep i naczep” był przedmiotem 22 wniosków o pomoc z EFG, wraz z niniejszym wnioskiem; w 12 z nich powoływano się na wpływ globalizacji na strukturę handlu, a w 10 – na wpływ światowego kryzysu finansowego i gospodarczego;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

19. wzywa Komisję do starannej oceny przypadków, w których wnioski o finansowanie z EFG dotyczą zwolnień wynikających ze strategii delokalizacyjnych przedsiębiorstw i do dopilnowania, by przedsiębiorstwa te w pełni przestrzegały obligatoryjnych obowiązków wobec zwolnionych pracowników na mocy prawa krajowego lub zgodnie z układami zbiorowymi, i by EFG był traktowany jako środek uzupełniający;
 20. ponownie podkreśla, że wsparcie z EFG nie może zastępować działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 21. docenia udoskonaloną procedurę wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszone udzielanie dotacji; zwraca uwagę na presję czasu wynikającą z nowego harmonogramu oraz na potencjalne skutki dla skuteczności rozpatrywania spraw;
 22. przypomina Komisji o jej odpowiedzialności i obowiązku przedłożenia w odpowiednim czasie szczegółowych informacji potwierdzających, że zaproponowany dodatek na poszukiwanie pracy nie zastępuje obowiązku państwa członkowskiego w odniesieniu do aktywnych instrumentów rynku pracy ani środków ochrony socjalnej oraz sporządzenia szczegółowej analizy ukazującej komplementarność tych środków w ramach EFG;
 23. zwraca się do Komisji o zapewnienie publicznego dostępu do wszystkich dokumentów związanych z pomocą z EFG;
 24. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 25. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 26. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.
-

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek Szwecji – EGF/2015/
009 SE/Volvo Trucks)**

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2016/618.)

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0112

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: EGF/2016/000 TA 2016 – Pomoc techniczna z inicjatywy Komisji**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EGF/2016/000 TA 2016 – Pomoc techniczna z inicjatywy Komisji) (COM(2016)0078 – C8-0095/2016 – 2016/2025(BUD))**

(2018/C 058/32)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2016)0078 – C8-0095/2016),
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ (Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r.), w szczególności jego pkt 13,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach finansowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2015/000 TA 2015 – Pomoc techniczna z inicjatywy Komisji) ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0078/2016),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian w strukturze światowego handlu lub skutkami światowego kryzysu finansowego i gospodarczego oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy;
- B. mając na uwadze, że pomoc Unii dla zwolnionych pracowników powinna mieć charakter dynamiczny i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. w odniesieniu do przyjmowania decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG);

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0237.

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

- C. mając na uwadze, że przyjęcie rozporządzenia w sprawie EFG odzwierciedla porozumienie osiągnięte przez Parlament i Radę w sprawie ponownego wprowadzenia kryterium uruchomienia z powodu kryzysu, zwiększenia wkładu finansowego Unii do 60 % łącznych szacunkowych kosztów proponowanych działań, poprawy skuteczności rozpatrywania wniosków o uruchomienie EFG przez Komisję oraz przez Parlament i Radę dzięki skróceniu czasu oceny i zatwierdzania, w sprawie rozszerzenia zakresu kwalifikowalnych działań i beneficjentów poprzez włączenie osób samozatrudnionych i osób młodych oraz w sprawie finansowania środków zachęcających do podejmowania własnej działalności gospodarczej;
- D. mając na uwadze, że maksymalny roczny budżet dostępny dla EFG wynosi 150 mln EUR (w cenach z 2011 r.), oraz mając na uwadze, że zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia w sprawie EFG na pomoc techniczną z inicjatywy Komisji można udostępnić 0,5 % tej kwoty (tj. 828 060 EUR w 2016 r.) w celu sfinansowania działań przygotowawczych, monitorowania, gromadzenia danych oraz tworzenia bazy wiedzy, a także w celu sfinansowania wsparcia administracyjnego i technicznego, działań informacyjnych i komunikacyjnych oraz działań w zakresie audytu, kontroli i oceny niezbędnych do wykonania rozporządzenia w sprawie EFG;
- E. mając na uwadze, że Parlament Europejski wielokrotnie podkreślał konieczność zapewnienia większej wartości dodanej i skuteczności EFG – jako unijnego instrumentu wsparcia skierowanego do zwalnianych pracowników – oraz zwiększenia jego wpływu na zatrudnialność beneficjentów;
- F. mając na uwadze, że proponowana kwota w wysokości 380 000 EUR stanowi około 0,23 % maksymalnego rocznego budżetu dostępnego na EFG w 2016 r.;
1. przyjmuje do wiadomości zaproponowane przez Komisję środki na pomoc techniczną w celu sfinansowania wydatków, o których mowa w art. 11 ust. 1 i 4 oraz art. 12 ust. 2, 3 i 4 rozporządzenia w sprawie EFG;
 2. przypomina o znaczeniu tworzenia sieci kontaktów i wymiany informacji na temat EFG i w związku z tym popiera sfinansowanie grupy eksperckiej osób do kontaktu w sprawie EFG oraz umożliwiających nawiązywanie kontaktów seminariów poświęconych wdrażaniu EFG; oczekuje, że ta wymiana informacji przyczyni się także do lepszego i bardziej szczegółowego informowania o skuteczności działań wspieranych przez EFG w państwach członkowskich, zwłaszcza o zasięgu i wskaźniku ponownego zatrudnienia beneficjentów; popiera również wszystkie inicjatywy obejmujące zwiększone uczestnictwo i konsultację władz lokalnych na co dzień zajmujących się administrowaniem środków wspieranych przez EFG;
 3. z zadowoleniem przyjmuje nieustanną pracę nad znormalizowanymi procedurami dotyczącymi wniosków o wkład z EFG i zarządzania nimi z zastosowaniem funkcji systemu elektronicznej wymiany danych (SFC2014), który umożliwia uproszczenie i szybsze rozpatrywanie wniosków, a także lepszą sprawozdawczość; zauważa, że priorytetem Komisji w 2016 r. jest przygotowanie i dostrajanie modułu dla sprawozdań końcowych zamykających wdrożenie każdego projektu w ramach EFG; zwraca jednak uwagę, że ponoszone z budżetu EFG koszty związane z procesem SFC2014 nadal są stosunkowo wysokie;
 4. z zadowoleniem odnosi się do włączenia sprawozdawczości do systemu elektronicznej wymiany danych (SFC2014); uważa, że zmniejszy to obciążenia administracyjne dla państw członkowskich i ułatwi wykorzystywanie sprawozdań do celów oceny;
 5. zauważa, że procedura polegająca na włączeniu EFG do SFC2014 trwa od lat, a związane z nią koszty ponoszone z budżetu EFG są stosunkowo wysokie; odnotowuje, że konieczne będzie utrzymanie takiego poziomu kosztów przez kolejny rok, po czym koszty utrzymania będą niższe;
 6. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że Komisja nie przedstawiła postępów włączania EFG do SFC2014 w okresie od początku 2011 do 2014 r., jak zwrócił się o to Parlament w rezolucji z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego pomocy technicznej w 2015 r.; przypomina Komisji o przedstawieniu postępów, zgodnie z powyższym wnioskiem, w tym dotyczących ostatnich wydarzeń;
 7. jest zdania, że SFC2014 można również wykorzystać do umożliwienia Komisji gromadzenia szczegółowych danych dotyczących wpływu finansowania z EFG, a mianowicie w przypadku wskaźników ponownego zatrudnienia zwolnionych pracowników, którzy skorzystali z finansowania EFG; kładzie nacisk na potrzebę lepszej oceny rodzaju i jakości znajdowanego zatrudnienia oraz na średnio i długoterminowe tendencje, jeśli chodzi o współczynnik reintegracji na rynku pracy uzyskanej dzięki interwencjom EFG;

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

8. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja zamierza zainwestować 70 000 EUR z budżetu dostępnego w ramach pomocy technicznej, zwłaszcza aby poprawić monitorowanie i ocenę wpływu wsparcia z EFG na indywidualnych uczestników; zaleca, aby:

- budżet na monitorowanie i ocenę był wykorzystywany na ocenę wpływu na beneficjentów EFG w dłuższej perspektywie, ocenę wydajności i skuteczności wsparcia świadczonego w terenie, a także przeprowadzenie pogłębionej analizy przemian gospodarczych powodujących zwolnienia beneficjentów EFG;
- koordynator EFG i państwo członkowskie dostarczali wiarygodne i kompletne dane o skutkach dla zatrudnienia beneficjentów po dwunastu miesiącach od wdrożenia odnośnych środków. Komisja powinna łączyć te dane, w tym wskaźniki ponownego zatrudnienia beneficjentów, i udostępniać je Parlamentowi Europejskiemu i Radzie;
- rejestrowano i przekazywano w czytelny sposób bardziej szczegółowe informacje o środkach, do których mieli dostęp indywidualni uczestnicy, tak aby umożliwić na przykład bardziej zrozumiałą ocenę kosztów i korzyści różnych środków, zwłaszcza biorąc pod uwagę wyższe koszty administracyjne (działania określone w art. 7 ust. 4 rozporządzenia w sprawie EFG);
- wraz z zatwierdzeniem sprawozdań końcowych i ostatecznym zamknięciem procedur podawać kompletne informacje o wynikach dotyczących beneficjentów (na szczeblu zagregowanym);

9. podkreśla potrzebę dalszego zacieśniania wzajemnych kontaktów wszystkich osób zajmujących się wnioskami w sprawie EFG, w tym zwłaszcza partnerów społecznych i zainteresowanych stron na szczeblu regionalnym i lokalnym, w celu osiągnięcia jak największego efektu synergii; podkreśla, że należy zintensyfikować interakcje między krajowymi osobami do kontaktu a regionalnymi lub lokalnymi partnerami ds. realizacji, a uzgodnienia w zakresie komunikacji i wsparcia oraz przepływy informacji (podział wewnętrzny, zadania i obowiązki) powinny być wyraźnie objaśnione i powinni się na nie zgodzić wszyscy zainteresowani partnerzy;

10. ponownie wzywa Komisję do zapraszania Parlamentu, w rozsądnych terminach, na posiedzenia grupy eksperckiej i seminaria na mocy odnośnych postanowień porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską⁽¹⁾;

11. zwraca się do Komisji o przedstawienie uzasadnienia decyzji o zleceniu zewnętrznemu wykonawcy wykonania oceny śródkresowej wymaganej na mocy art. 20 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG; domaga się, by Komisja zdecydowała, jak postąpić w oparciu o analizę kosztów i korzyści kładącą wyraźny nacisk na obiektywność, wyniki, wartość dodaną, szanse na zatrudnienie i wydajność;

12. wzywa Komisję, by włączyła do oceny śródkresowej EFG wszystkie aspekty dotyczące oszczędności kosztowej wszystkich projektów EFG, dane dotyczące dodatku na wsparcie bezpośrednie, a także propozycje poprawy udziału państw członkowskich w działaniach EFG oraz synergii ze środkami podlegającymi EFS lub programom krajowym; zauważa, że działanie to należy połączyć z dążeniem do ustanowienia kompletnej bazy danych dotyczącej wyników wszystkich interwencji EFG; wzywa do debaty nad wynikiem oceny śródkresowej w celu stwierdzenia, czy EFG jest najskuteczniejszym narzędziem w kontekście wyzwań związanych ze zwolnieniami;

13. zwraca się do Komisji o przedstawienie jakościowej i ilościowej analizy wsparcia z EFG dla osób młodych, które nie ukończyły 25. roku życia i które nie pracują, nie kształcą się ani nie szkolą, oraz do przedłużenia tego środka po grudniu 2017 r. w trwały i zrównoważony sposób poprzez zaproponowanie nowego rozporządzenia w sprawie EFG, zwłaszcza z myślą o wdrażaniu gwarancji dla młodzieży i trwającym kryzysie bezrobocia wśród ludzi młodych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 304 z 20.11.2010, s. 47.

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

14. podkreśla znaczenie zwiększenia ogólnej świadomości na temat EFG i jego widoczności; przypomina państwom członkowskim składającym wniosek o ich roli w upowszechnianiu działań finansowanych z EFG wśród zainteresowanych beneficjentów, władz, partnerów społecznych, mediów i ogółu społeczeństwa, jak stanowi art. 12 rozporządzenia w sprawie EFG;
 15. zwraca się do państw członkowskich i wszystkich zaangażowanych instytucji o podjęcie niezbędnych działań na rzecz dalszej poprawy przepisów proceduralnych i budżetowych w celu zwiększenia oddziaływania EFG; zauważa w związku z tym, że Parlament przygotowuje obecnie sprawozdanie z własnej inicjatywy na podstawie oceny przeprowadzonej przez Komisję, tak aby podsumować funkcjonowanie rozporządzenia w sprawie EFG i zbadane przypadki udostępnienia środków;
 16. docenia udoskonaloną procedurę wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszone udzielanie dotacji; zwraca uwagę na presję czasu wynikającą z nowego harmonogramu oraz na potencjalne skutki dla skuteczności rozpatrywania spraw; wzywa państwa członkowskie, by w większym stopniu korzystały ze wsparcia Komisji przed przedkładaniem formalnych wniosków;
 17. wzywa państwa członkowskie i wszystkie zaangażowane instytucje do obrony szerszego stosowania derogacji dotyczącej progów kwalifikowalności, w sposób sprzyjający również MŚP, rozszerzenia okresów odniesienia, a także możliwości włączenia zwolnionych pracowników oferujących powiązane usługi do zwolnionych pracowników odnośnego przedsiębiorstwa, przyczyniając się w ten sposób do efektywniejszego i nieocenionego wykorzystania EFG;
 18. zwraca się do państw członkowskich, by wyraźniej zaznaczały dodatkowość finansowania z EFG oraz jego powiązania z innymi funduszami, a także by rozważyły najodpowiedniejsze sposoby zadbania o to, by EFG przynosił wartość dodaną, by zapewniano synergię z innymi źródłami finansowania oraz by unikano przesuwania i częściowego pokrywania się;
 19. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.
-

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EGF/2016/000 TA 2016 –
pomoc techniczna z inicjatywy Komisji)**

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2016/619.)

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0113

Projekt budżetu korygującego nr 1/2016: Nowy instrument służący udzieleniu wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych na terenie Unii

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego nr 1/2016 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2016: Nowy instrument wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych na terenie Unii (07068/2016 – C8-0122/2016 – 2016/2037(BUD))

(2018/C 058/33)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 41,
- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2016, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 25 listopada 2015 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014-2020 ⁽³⁾,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽⁴⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2007/436/WE, Euratom z dnia 7 czerwca 2007 r. dotyczącą systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) 2016/369 z dnia 15 marca 2016 r. w sprawie udzielania wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych na terenie Unii ⁽⁶⁾,
- uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 1/2016 przyjęty przez Komisję dnia 9 marca 2016 r. (COM(2016)0152),
- uwzględniając stanowisko dotyczące projektu budżetu korygującego nr 1/2016 przyjęte przez Radę dnia 16 marca 2016 r. i przekazane Parlamentowi Europejskiemu w dniu 17 marca 2016 r. (07068/2016 – C8-0122/2016),
- uwzględniając pismo Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych,
- uwzględniając art. 88 i 91 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0130/2016),

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 48 z 24.2.2016.

⁽³⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 163 z 23.6.2007, s. 17.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 70 z 16.3.2016, s. 1.

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

- A. mając na uwadze, że rezultatem masowego napływu uchodźców i migrantów do Europy jest wyjątkowa sytuacja, w której duża liczba osób pilnie potrzebuje pomocy humanitarnej na terenie Unii; mając na uwadze, że ta nadzwyczajna sytuacja przerosła zdolności reagowania najbardziej dotkniętych państw członkowskich; mając na uwadze, że na szczeblu Unii brakowało odpowiedniego instrumentu służącego odpowiedniemu zaspokajaniu na terenie Unii potrzeb humanitarnych ludności dotkniętej klęskami;
- B. mając na uwadze, że dnia 2 marca 2016 r. Komisja przedstawiła wniosek dotyczący rozporządzenia Rady mającego na celu wypełnienie luki wśród dostępnych instrumentów, tak aby stawić czoła potrzebom humanitarnym na terenie Unii; mając na uwadze, że rozporządzenie to opiera się na art. 122 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który nie przewiduje roli dla Parlamentu Europejskiego; mając na uwadze, że rozporządzenie (UE) 2016/369 zostało przyjęte przez Radę w dniu 15 marca 2016 r.;
- C. mając na uwadze, że Komisja przedstawiła następnie projekt budżetu korygującego mającego na celu stworzenie struktury budżetowej dla tego instrumentu i udostępnienie – poprzez przesunięcie środków w ramach działu 3 wieloletnich ram finansowych (WRF) – kwoty 100 mln EUR w środkach na zobowiązania i 80,2 mln EUR w środkach na płatności na natychmiastowe potrzeby finansowe;
- D. mając na uwadze, że według szacunków Komisji ten nowy instrument będzie wymagał 300 mln EUR w 2016 r. (a następnie 200 mln EUR w 2017 r. i 200 mln EUR w 2018 r.), ale mogą zaistnieć dalsze potrzeby, jeżeli napływ migrantów i uchodźców utrzyma się na obecnym poziomie;
- E. mając na uwadze, że Komisja proponuje również zwiększenie poziomu zatrudnienia w Europejskim Centrum Zwalczania Terroryzmu w ramach Europolu i zapewnienie odpowiednich środków na zobowiązania i na płatności w kwocie 2,0 mln EUR, które miałyby zostać przesunięte z Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego;
1. przyjmuje z zadowoleniem wniosek Komisji mający na celu zapewnienie wsparcia z budżetu Unii w sytuacjach nadzwyczajnych na terenie Unii, tak aby stawić czoła konsekwencjom humanitarnym obecnego kryzysu dotyczącego uchodźców; zwraca uwagę na pogarszającą się sytuację migrantów i osób ubiegających się o azyl, zwłaszcza z powodu nieskoordynowanych reakcji krajów europejskich, co sprawia, że takie wsparcie w sytuacjach nadzwyczajnych jest tym bardziej konieczne i pilne; podkreśla potrzebę okazania solidarności z państwami członkowskimi, które zmagają się z taką nadzwyczajną sytuacją na swoim terytorium;
 2. przyjmuje do wiadomości rozwiązanie zaproponowane przez Komisję w trybie pilnym; zauważa, że po utworzeniu dwóch funduszy powierniczych i Instrumentu Pomocy dla Uchodźców w Turcji ustanowiono nowy doraźny mechanizm bez ogólnej strategii mającej na celu zwalczanie kryzysu dotyczącego uchodźców i bez zagwarantowania pełnego poszanowania uprawnień Parlamentu jako współustawodawcy; zwraca uwagę na problem wynikający z faktu, że nowy instrument nie opiera się na wniosku Komisji dotyczącym rozporządzenia zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą; podkreśla, że Parlament zawsze podejmował konstruktywne i szybkie działania, popierając wszelkie inicjatywy związane z kryzysem dotyczącym uchodźców, a obecnie czyni podobnie wraz z szybkim przyjęciem przedmiotowego budżetu korygującego;
 3. uważa, że należy zaplanować bardziej stabilne ramy prawne i budżetowe, aby umożliwić w przyszłości mobilizowanie pomocy humanitarnej w Unii, gdy wymagają tego okoliczności; zauważa, że takie finansowanie kryzysowe, przeznaczone na reagowanie na kryzysy i nieprzewidziane sytuacje, należy objąć – ze względu na jego charakter – specjalnymi instrumentami i rozliczać poza pułapami WRF;
 4. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do nieprzenoszenia środków z budżetu przeznaczonego na zewnętrzną pomoc humanitarną; zauważa, że Komisja proponuje, aby sfinansować pierwszą transzę w ramach tego nowego instrumentu poprzez przesunięcie środków na Fundusz Azylu, Migracji i Integracji, które były już przeznaczone na zapewnienie podziału obciążeń między państwami członkowskimi w radzeniu sobie z uchodźcami; uważa, że nie można pokryć całej kwoty przesunięciami, nie wpływając na skuteczność AMIF, który w tym roku znajdzie się pod presją i może potrzebować dalszego wzmocnienia, jeśli system relokacji ma osiągnąć pełne tempo; w związku z tym uważa, że kwota 100 mln EUR stanowi koncentrację płatności na początku okresu finansowania, co będzie musiało być skompensowane na późniejszym etapie; zauważa, że w ramach działu 3 nie pozostawiono marginesu i że instrument elastyczności został już wykorzystany w całości w 2016 r.; w związku z tym popiera jak najszybsze uruchomienie marginesu na nieprzewidziane

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

wydatki na pozostałą kwotę w roku bieżącym i zwraca się do Komisji o przedstawienie wniosku w tym względzie; spodziewa się, że podwyższenie pułapu WRF dla działu 3 będzie nieuniknione w celu zaspokojenia wszystkich potrzeb związanych z kryzysem związanym z migracją i napływem uchodźców;

5. popiera proponowane zwiększenie poziomu zatrudnienia w Europejskim Centrum Zwalczenia Terroryzmu w ramach Europolu, biorąc pod uwagę obecną sytuację w zakresie bezpieczeństwa w Unii Europejskiej; zwraca uwagę, że jest to dodatkowe zwiększenie w stosunku do zwiększenia już ustalonego w ramach niedawnego przeglądu ram prawnych Europolu;

6. wzywa Komisję, aby wyłączyła wszystkie agencje, które zajmują się migracją i bezpieczeństwem w szerszym rozumieniu, z celu redukcji personelu o 5 %, ponieważ cierpią one na niedobór pracowników, biorąc pod uwagę ogromny wzrost obciążenia pracą i zadań w ciągu ostatnich dwóch lat; wzywa Komisję do zapewnienia takiej równowagi między agencjami WSiSW, która respektuje ich obciążenie pracą i zadania;

7. potwierdza swoją gotowość do przyjęcia projektu budżetu korygującego nr 1/2016 w formie przedstawionej przez Komisję z uwagi na nagłą sytuację;

8. zatwierdza stanowisko Rady dotyczące projektu budżetu korygującego nr 1/2016;

9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do ogłoszenia, że budżet korygujący nr 1/2016 został ostatecznie przyjęty, i do zarządzenia jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;

10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Trybunałowi Obrachunkowemu oraz parlamentom państw członkowskich.

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0114

Mianowanie członka Trybunału Obrachunkowego – Samo Jereb**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie powołania Samona Jereba na członka Trybunału Obrachunkowego (C8-0025/2016 – 2016/0804(NLE))****(Konsultacja)**

(2018/C 058/34)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0025/2016),
 - uwzględniając art. 121 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A8-0060/2016),
- A. mając na uwadze, że Komisja Kontroli Budżetowej dokonała oceny kwalifikacji kandydata, zwłaszcza pod kątem wymogów określonych w art. 286 ust. 1 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że na posiedzeniu w dniu 15 marca 2016 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do przesłuchania zgłoszonego przez Radę kandydata na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego;
1. wydaje opinię pozytywną w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Samona Jereba na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz przekazania jej do wiadomości Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.
-

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0115

Mianowanie członka Trybunału Obrachunkowego – Mihails Kozlovcs

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie powołania Mihailsa Kozlovcsa na członka Trybunału Obrachunkowego (C8-0411/2015 – 2015/0814(NLE))

(Konsultacja)

(2018/C 058/35)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0411/2015),
 - uwzględniając art. 121 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A8-0059/2016),
- A. mając na uwadze, że Komisja Kontroli Budżetowej dokonała oceny kwalifikacji kandydata, zwłaszcza pod kątem wymogów określonych w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- B. mając na uwadze, że na posiedzeniu w dniu 15 marca 2016 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do przesłuchania kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego;
1. wydaje opinię pozytywną w sprawie powołania Mihailsa Kozlovcsa przez Radę na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wglądu Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również pozostałym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0116

Mianowanie członka Trybunału Obrachunkowego – Jan Gregor**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie powołania Jana Gregora na członka Trybunału Obrachunkowego (C8-0412/2015 – 2015/0815(NLE))****(Konsultacja)**

(2018/C 058/36)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0412/2015),
 - uwzględniając art. 121 swojego Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A8-0057/2016),
- A. mając na uwadze, że Komisja Kontroli Budżetowej Parlamentu Europejskiego dokonała oceny kwalifikacji kandydata, zwłaszcza pod kątem wymogów określonych w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że na posiedzeniu w dniu 15 marca 2016 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do przesłuchania kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego;
1. wydaje pozytywną opinię w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Jana Gregora na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wglądu Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również pozostałym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0117

Mianowanie członka Trybunału Obrachunkowego – Ladislav Balko

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie powołania Ladislava Balko na członka Trybunału Obrachunkowego (C8-0413/2015 – 2015/0816(NLE))

(Konsultacja)

(2018/C 058/37)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0413/2015),
 - uwzględniając art. 121 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A8-0055/2016),
- A. mając na uwadze, że Komisja Kontroli Budżetowej Parlamentu Europejskiego dokonała oceny kwalifikacji kandydata, zwłaszcza pod kątem wymogów określonych w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że na posiedzeniu w dniu 15 marca 2016 r. Komisja Kontroli Budżetowej przesłuchała kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego;
1. wydaje pozytywną opinię w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Ladislava Balko na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wglądu Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również pozostałym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

Środa, 13 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0118

Mianowanie członka Trybunału Obrachunkowego – Janusz Wojciechowski**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie powołania Janusza Wojciechowskiego na członka Trybunału Obrachunkowego (C8-0414/2015 – 2015/0817(NLE))****(Konsultacja)**

(2018/C 058/38)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0414/2015),
 - uwzględniając art. 121 swojego Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A8-0061/2016),
- A. mając na uwadze, że Komisja Kontroli Budżetowej dokonała oceny kwalifikacji kandydata, zwłaszcza pod kątem wymogów określonych w art. 286 ust. 1 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że na posiedzeniu w dniu 15 marca 2016 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do przesłuchania kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego;
1. wydaje opinię negatywną w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Janusza Wojciechowskiego na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wiadomości Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.
-

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0124

Niewyrażenie sprzeciwu wobec aktu delegowanego: szczegółowe zasady dotyczące niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego

Decyzja Parlamentu Europejskiego o niewyrażeniu sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 5 kwietnia 2016 r. w sprawie sprostowania do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/2446 uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego (C(2016)01934 – 2016/2639(DEA))

(2018/C 058/39)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (C(2016)01934),
 - uwzględniając pismo Komisji z dnia 11 marca 2016 r., w którym Komisja zwraca się do Parlamentu o oświadczenie, że nie wyraża on sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego,
 - uwzględniając pismo Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów z dnia 7 kwietnia 2016 r. skierowane do przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji,
 - uwzględniając art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 160 i art. 284 ust. 5,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów dotyczące decyzji,
 - uwzględniając art. 105 ust. 6 Regulaminu,
 - uwzględniając fakt, iż nie wyrażono żadnego sprzeciwu w terminie określonym w art. 105 ust. 6 tiret trzecie i czwarte Regulaminu, który to termin upłynął w dniu 13 kwietnia 2016 r.,
- A. mając na uwadze, że po opublikowaniu rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/2446 ⁽²⁾ wykryto dwa błędy;
- B. mając na uwadze, że pierwszy błąd dotyczy domniemania zgłoszenia celnego określonego w art. 139 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/2446 w odniesieniu do niektórych rodzajów towarów, o których mowa w art. 136 ust. 1 tego rozporządzenia delegowanego; mając na uwadze, że porządek towarów wymienionych w art. 136 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/2446 został zmieniony podczas ostatecznego przeglądu tego rozporządzenia delegowanego przed jego przyjęciem, ale omyłkowo odniesienia do tych towarów w art. 139 tego rozporządzenia delegowanego nie zostały zaktualizowane; mając na uwadze, że należy zatem poprawić te odniesienia;
- C. mając na uwadze, że drugi błąd dotyczy art. 141 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/2446; mając na uwadze, że obowiązujący obecnie art. 233 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 ⁽³⁾, przewidujący możliwość w kilku ograniczonych i bardzo konkretnych przypadkach uznania przekroczenia granicy za zgłoszenie w przypadku odprawy czasowej, wywozu lub powrotnego wywozu, przez pomyłkę nie został uwzględniony w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2015/2446 a także mając na uwadze, że w związku z tym nie ma możliwości zadeklarowania niektórych towarów poprzez samą czynność przekroczenia granicy terytorium celnego Unii; mając na uwadze, że art. 141 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/2446 powinien zatem zostać poprawiony;

⁽¹⁾ Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 28 lipca 2015 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego (Dz.U. L 343 z 29.12.2015, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1).

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- D. mając na uwadze, że te dwa błędy mogą wpłynąć na przepływy handlowe i mieć bardzo negatywne skutki dla organów celnych i podmiotów gospodarczych, jeśli nie zostaną poprawione przed dniem 1 maja 2016 r., kiedy to zaczną obowiązywać odpowiednie przepisy rozporządzenia (UE) nr 952/2013;
- E. mając na uwadze, że rozporządzenie delegowane może wejść w życie dopiero z chwilą upływu okresu kontroli przez Parlament i Radę, jeżeli ani Parlament, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu lub jeżeli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament, jak i Rada poinformują Komisję o niewyrażeniu sprzeciwu; mając na uwadze, że okres kontroli został określony zgodnie z art. 284 ust. 5 rozporządzeniu (UE) nr 952/2013 na dwa miesiące od dnia powiadomienia, tj. do dnia 5 czerwca 2016 r., i może być przedłużony o dalsze dwa miesiące
- F. mając jednak na uwadze, że ze względu na pilny charakter sprawy Komisja zwróciła się w dniu 11 marca 2016 r. o wcześniejsze potwierdzenie przez Parlament Europejski rozporządzenia delegowanego przed dniem 1 maja 2016 r.;
1. oświadcza, że nie wyraża sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji.
-

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0125

Ochrona osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych ***II

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (05419/1/2016 – C8-0140/2016 – 2012/0011(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2018/C 058/40)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu (05419/1/2016 – C8-0140/2016),
 - uwzględniając uzasadnione opinie przedstawione – na mocy protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez belgijską Izbę Reprezentantów, niemiecką Radę Federalną, francuski Senat, włoską Izbę Deputowanych oraz szwedzki Parlament, w których stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 23 maja 2012 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 10 października 2012 r.⁽²⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Inspektora Ochrony Danych z dnia 7 marca 2012 r.⁽³⁾ i 19 listopada 2015 r.⁽⁴⁾,
 - uwzględniając opinię Komisji (COM(2016)0214),
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu⁽⁵⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2012)0011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 76 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0139/2016),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu prawnego zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu prawnego po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do przygotowania, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 229 z 31.7.2012, s. 90.

⁽²⁾ Dz.U. C 391 z 18.12.2012, s. 127.

⁽³⁾ Dz.U. C 192 z 30.6.2012, s. 7.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 67 z 20.2.2016, s. 13.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte z dnia 12.3.2014, P8_TA(2014)0212.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0126

Przetwarzanie danych osobowych do celów zapobiegania przestępstwom *II**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającej decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (05418/1/2016 – C8-0139/2016 – 2012/0010(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2018/C 058/41)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (05418/1/2016 – C8-0139/2016),
 - uwzględniając uzasadnione opinie przedstawione – na mocy protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez niemiecki Bundesrat i parlament Szwecji, w których stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 10 października 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinie Europejskiego Inspektora Ochrony Danych z dnia 7 marca 2012 r. ⁽²⁾ i 19 listopada 2015 r. ⁽³⁾,
 - uwzględniając opinię Komisji (COM(2016)0213),
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽⁴⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2012)0010),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 76 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0138/2016),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu prawnego zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu prawnego po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do przygotowania, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 391 z 18.12.2012, s. 127.

⁽²⁾ Dz.U. C 192 z 30.6.2012, s. 7.

⁽³⁾ Dz.U. C 67 z 20.2.2016, s. 13.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte w dniu 12.3.2014, P8_TA(2014)0219.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0127

Wykorzystanie danych dotyczących przelotu pasażera (UE-PNR) ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wykorzystania danych dotyczących przelotu pasażera w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie i ich ścigania (COM(2011)0032 – C7-0039/2011 – 2011/0023(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 058/42)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0032),
- uwzględniając art. 294 ust. 2, art. 82 ust. 1 akapit drugi lit. d) oraz art. 87 ust. 2 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0039/2011),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając uwagi przedstawione przez Zgromadzenie Narodowe Bułgarii, Senat Republiki Czeskiej, niemiecki Bundesrat, Senat Włoch, Pierwszą Izbę parlamentu Niderlandów, Radę Narodową Austrii, Zgromadzenie Republiki Portugalskiej i Senat Rumunii na temat projektu aktu ustawodawczego,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 5 maja 2011 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Inspektora Ochrony Danych z dnia 25 marca 2011 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 8 kwietnia 2014 r. w sprawach połączonych C-293/12 i C-594/12, Digital Rights Ireland i Seitlinger i in. ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 7 grudnia 2015 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 59 i 188 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, jak również Komisji Transportu i Turystyki (A7-0150/2013),
- uwzględniając decyzję Konferencji Przewodniczących z dnia 18 września 2014 r. dotyczącą spraw w toku pozostałych po siódmej kadencji parlamentarnej,
- uwzględniając drugie sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, jak również Komisji Transportu i Turystyki (A8-0248/2015),

⁽¹⁾ Dz.U. C 218 z 23.7.2011, s. 107.

⁽²⁾ Dz.U. C 181 z 22.6.2011, s. 24.

⁽³⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 8 kwietnia 2014 r. Digital Rights Ireland i Seitlinger i in., sprawy połączone C-293/12 i C-594/12, ECLI:EU:C:2014:238.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2011)0023

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 kwietnia 2016 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie wykorzystywania danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy (UE) 2016/681.)

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0131

Ochrona tajemnic handlowych przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony niejawnego know-how i niejawnych informacji handlowych (tajemnic przedsiębiorstwa) przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem (COM(2013)0813 – C7-0431/2013 – 2013/0402(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 058/43)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0813),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0431/2013),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 25 marca 2014 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady przekazane pismem z dnia 18 grudnia 2015 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, jak również Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A8-0199/2015),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2013)0402

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 kwietnia 2016 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie ochrony niejawnego know-how i niejawnych informacji handlowych (tajemnic przedsiębiorstwa) przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy (UE) 2016/943.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 16.7.2014, s. 48.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0132

Preliminarz dochodów i wydatków Parlamentu na rok budżetowy 2017**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie preliminarza dochodów i wydatków Parlamentu Europejskiego na rok budżetowy 2017 (2016/2019(BUD))**

(2018/C 058/44)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 36,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014-2020 ⁽²⁾,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 1023/2013 z dnia 22 października 2013 r. zmieniające regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej i warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 października 2015 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2016 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie wspólnego projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2016, zatwierdzonego przez komitet pojednawczy w ramach procedury budżetowej ⁽⁶⁾,
- uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego dla Prezydium dotyczące sporządzenia wstępnego projektu preliminarza budżetowego Parlamentu na rok budżetowy 2017,
- uwzględniając wstępny projekt preliminarza budżetowego sporządzony przez Prezydium w dniu 11 kwietnia 2016 r. zgodnie z art. 25 ust. 7 oraz art. 96 ust. 1 Regulaminu Parlamentu,
- uwzględniając projekt preliminarza budżetowego sporządzony przez Komisję Budżetową zgodnie z art. 96 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając art. 96 i 97 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0131/2016),

A. mając na uwadze, że niniejsza procedura jest drugą procedurą budżetową przeprowadzoną całkowicie w nowej kadencji i dotyczy czwartego roku wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020;

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 15.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0376.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0407.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

- B. mając na uwadze, że budżet na rok 2017 zgodnie z propozycją zawartą w sprawozdaniu sekretarza generalnego cechowałby się kontynuowaniem i wzmocnieniem polityki Parlamentu zmierzającej do zwiększania wydajności we wszystkich dziedzinach, w których jest to możliwe, bez pogarszania warunków pracy posłów i personelu;
- C. mając na uwadze, że sekretarz generalny zaproponował cztery cele priorytetowe dla budżetu na 2017 r., a mianowicie: bezpieczeństwo i cyberbezpieczeństwo, stopniowe zniesienie odstępstwa dla języka irlandzkiego, bieżące działania na rzecz wzmocnienia pozycji posłów w ramach ich mandatu i uatrakcyjnienie Parlamentu dla społeczeństwa i odwiedzających;
- D. mając na uwadze, że w obecnym kontekście politycznym i przy obecnym stanie bezpieczeństwa w związku z atakami terrorystycznymi w Europie procedura budżetowa na 2017 r. powinna skutkować zwiększeniem bezpieczeństwa i cyberbezpieczeństwa Parlamentu;
- E. mając na uwadze, że sekretarz generalny zaproponował we wstępnym projekcie preliminarza budżetowego dla Parlamentu na rok 2017 kwotę w wysokości 1 910 073 000 EUR, co oznacza ogólny wzrost o 3,9 % w stosunku do budżetu na rok 2016, z czego 1,7 % jest uznawane za wydatki zwyczajne, a także mając na uwadze, że kwota ta stanowiłaby 19,26 % działu 5 wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020;
- F. mając na uwadze, że w okresie 2017–2022 odstępstwo dotyczące niełumaczenia wszystkich dokumentów urzędowych na język irlandzki będzie stopniowo znoszone, co oznacza tłumaczenie wszystkich dokumentów urzędowych na irlandzki, w związku z czym w celu sprostania temu nowemu wymogowi językowemu proponuje się uwzględnienie dodatkowych wydatków nadzwyczajnych w wysokości 3,7 mln EUR, co odpowiada 0,2 % ogólnego wzrostu wydatków;
- G. mając na uwadze, że w celu wzmocnienia bezpieczeństwa i cyberbezpieczeństwa wymagane są dodatkowe inwestycje nadzwyczajne na kwotę 47,6 mln EUR, która stanowi 2,6 % ogólnego wzrostu wydatków;
- H. mając na uwadze, że stopy inflacji stale spadają od 2011 r.; mając na uwadze, że w latach 2015 i 2016 rzeczywista stopa inflacji w miejscach pracy Parlamentu była niższa niż faktyczna stopa wzrostu jego budżetu;
- I. mając na uwadze, że prawie 60 % budżetu to wydatki podlegające indeksacji, odpowiadające – w przeważającej części – wynagrodzeniom posłów i pracowników, które dostosowane są zgodnie z regulaminem pracowniczym, a także zobowiązaniom umownym odpowiadającym indeksacji sektorowej, która zazwyczaj jest wyższa niż standardowa stopa inflacji;
- J. mając na uwadze, że Parlament podkreślił w swojej rezolucji z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie preliminarza dochodów i wydatków Parlamentu Europejskiego na rok budżetowy 2016 ⁽¹⁾, że budżet na rok 2016 r. powinien być określony w oparciu o realistyczne przesłanki, zgodny z zasadą dyscypliny budżetowej oraz z zasadą należytego zarządzania finansami;
- K. mając na uwadze, że wiarygodność Parlamentu Europejskiego jako organu władzy budżetowej zależy w dużej mierze od jego zdolności do kontroli własnych wydatków;
- L. mając na uwadze, że w dniu 26 października 2015 r. Prezydium przyjęło nowe przepisy dotyczące zarządzania zwrotem kosztów pomocy parlamentarnej, zastrzegając tym samym wymogi w zakresie zwrotu kosztów poniesionych w związku z umowami o pracę z asystentami krajowymi, tj. co najmniej 25 % środków na pokrycie kosztów pomocy parlamentarnej zostanie przeznaczone na wydatki związane z zatrudnieniem akredytowanych asystentów parlamentarnych;

Ramy ogólne

1. podkreśla, że budżet przeznaczony dla Parlamentu w 2017 r. powinien pozostać na poziomie poniżej 20 % działu 5; zauważa, że poziom wstępnego projektu preliminarza na 2017 r., określony w stanowisku Prezydium z dnia 9 marca 2016 r., wynosił 19,26 %, co stanowi wartość niższą niż uzyskana w 2016 r. (19,39 %), a także jest przedostatnim pod względem wielkości udziałem wydatków w dziale 5 w minionych ośmiu latach; ponadto zmniejsza swój udział w dziale 5 do 19,17 % na 2017 r.;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0172.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

2. uważa jednak, biorąc pod uwagę spowolnienie gospodarcze w państwach członkowskich, że prognozowany poziom inflacji na 2017 r. nie powinien być traktowany jako główny wyznacznik zwiększania wydatków zwyczajnych;
3. potwierdza, że wystąpiono o uwzględnienie wydatków nadzwyczajnych, stanowiących wzrost o 0,2 % w stosunku do budżetu na rok 2016, na stopniowe zniesienie tymczasowych środków stanowiących odstępstwo dla języka irlandzkiego, ustanowionych na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 920/2005 z dnia 13 czerwca 2005 r.⁽¹⁾;
4. zauważa, że wystąpiono o zwiększenie o 2,6 % środków na potrzeby związane z bezpieczeństwem i cyberbezpieczeństwem, co stanowiłoby ponad dwukrotność środków przydzielonych w 2016 r.; wzywa sekretarza generalnego do przedstawienia Komisji Budżetowej w przejrzysty sposób szczegółowych informacji na temat aktualnych i planowanych środków bezpieczeństwa i cyberbezpieczeństwa wraz z podziałem kosztów;
5. zatwierdza poziom wydatków nadzwyczajnych na inwestycje związane z bezpieczeństwem w 2017 r. w następstwie analizy przedłożonej Prezydium w lutym 2016 r., uzupełnionej przeglądem dokonanym w następstwie wydarzeń w dniu 22 marca 2016 r. (47,6 mln EUR), oraz poziom wydatków nadzwyczajnych na stopniowe zniesienie tymczasowych środków stanowiących odstępstwo dla języka irlandzkiego (3,7 mln EUR);
6. ogranicza wzrost swych wydatków zwyczajnych na 2017 r., pomijając dwie wspomniane pule środków nadzwyczajnych, do 1,4 % w stosunku do wydatków zwyczajnych w budżecie na rok 2016 i 0,6 % w stosunku do budżetu na rok 2016;
7. ustanawia ogólny poziom swego preliminarza na 2017 r. na kwotę 1 900 873 000 EUR, co stanowi całkowity wzrost o 3,4 % w stosunku do budżetu na rok 2016;
8. podkreśla, że Parlament powinien otrzymać wystarczające zasoby na zapewnienie właściwego wykonywania swojej podstawowej funkcji jako organu prawodawczego i władzy budżetowej; podkreśla, że obecnym kontekście gospodarczym zasobami tymi należy gospodarować w sposób zdyscyplinowany, pragmatyczny i efektywny; zauważa, że chociaż wola zagwarantowania odpowiedniego poziomu finansowania Parlamentu jest odpowiednia dla funkcjonowania demokracji europejskiej, to należy silnie zachęcać do wysiłków zmierzających do poszukiwania oszczędności i dążenia do dalszego zwiększania efektywności w wykorzystywaniu pieniędzy publicznych;
9. podkreśla, że największa część budżetu Parlamentu i jego rocznej indeksacji jest ustalana w oparciu o obowiązki statutowe lub umowne, na które Parlament nie ma wpływu w procedurze budżetowej;

Przejrzystość, dostępność i czytelność

10. wzywa sekretarza generalnego do zaproponowania takiego sposobu zaprezentowania obywatelom budżetu na stronie internetowej Parlamentu, aby zapewnić odpowiedni poziom szczegółowości oraz aby budżet był czytelny i przyjazny użytkownikowi, dzięki czemu wszyscy obywatele będą mogli lepiej zrozumieć działania Parlamentu, jego priorytety oraz odnośną dynamikę wydatków; uważa, że pierwszym krokiem mogłoby być udostępnienie na stronie internetowej Parlamentu infografiki dostępnej obecnie tylko na stronie intranetowej;
11. uważa, że w procedurze budżetowej wszelkie istotne informacje należy przedstawiać członkom Prezydium i Komisji Budżetowej na każdym jej etapie, terminowo, w sposób czytelny oraz z zachowaniem niezbędnego poziomu szczegółowości i w sposób odpowiednio uporządkowany, tak aby umożliwić Prezydium, Komisji Budżetowej i grupom politycznym właściwą analizę i podejmowanie decyzji na podstawie pełnego obrazu stanu budżetu i potrzeb budżetowych Parlamentu;
12. podkreśla, że przy corocznych zmianach budżetu konieczna jest precyzja i przejrzystość; uważa, że choć określone wydatki nadzwyczajne, jak te związane z bezpieczeństwem, znajdują uzasadnienie w budżecie na 2017 r., to coraz większe coroczne wykorzystanie wydatków nadzwyczajnych stanowi problem w kontekście kontroli i stabilności budżetowej; zwraca się o sformułowanie dokładniejszej definicji wydatków nadzwyczajnych; uważa, że w celu zapewnienia rozliczalności i porównywalności danych w budżecie ogólnym należy ocenić, czy wydatki nadzwyczajne powinny być uwzględniane przy wyliczaniu procentowej różnicy między budżetami rok do roku;

⁽¹⁾ Dz.U. L 156 z 18.6.2005, s. 3.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

13. ponawia swój apel o średnio- i długoterminowe planowanie budżetu, w tym o precyzyjne rozróżnienie między inwestycjami a wydatkami operacyjnymi związanymi z funkcjonowaniem Parlamentu i jego prawnymi obowiązkami (w tym w odniesieniu do wynajmu i zakupów), zgodnie z rezolucją Parlamentu z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie preliminarza dochodów i wydatków Parlamentu Europejskiego na rok budżetowy 2016 ⁽¹⁾, i w tym względzie domaga się zmiany sposobu prezentacji poprzez jasne rozdzielanie wydatków inwestycyjnych i operacyjnych;

14. wyraża uznanie dla Prezydium i Dyrekcji Generalnej ds. Innowacji i Wsparcia Technologicznego za nowy układ graficzny osobistych stron posłów na oficjalnej stronie internetowej Parlamentu, zapewniający większą przejrzystość informacji o składzie ich zespołów roboczych i kategoriach członków zespołów (nowa zakładka „Asystenci” z następującymi kategoriami: asystenci, asystenci akredytowani, asystenci akredytowani (grupa), asystenci krajowi, usługodawcy, upoważnieni płatnicy, stażyści); zwraca się do sekretarza generalnego o zapewnienie niezbędnej kontroli wdrażania nowych przepisów dotyczących zwrotu kosztów pomocy parlamentarnej przyjętych przez Prezydium w dniu 26 października 2015 r.;

15. apeluje, aby co najmniej raz na pięć lat budżet był planowany w oparciu o rzeczywiste potrzeby w poszczególnych pozycjach, a nie na podstawie metody współczynnikowej;

Bezpieczeństwo i cyberbezpieczeństwo

16. apeluje o średnio- i długoterminowe planowanie budżetu, w tym o precyzyjne informacje o wydatkach związanych z bezpieczeństwem i cyberbezpieczeństwem; ponadto, w świetle ostatnich wydarzeń, zwraca się do Prezydium o zaktualizowanie ogólnej koncepcji bezpieczeństwa i bezzwłoczne jej przedstawienie, najpóźniej do czerwca 2016 r.;

17. uważa, że wszelkie środki w tej dziedzinie powinny być oparte na jasnej ocenie potrzeb Parlamentu oraz proporcjonalne do ryzyka; zwraca się do sekretarza generalnego i Prezydium o przedstawienie Komisji Budżetowej w odpowiednim terminie przed czytaniem przez Parlament budżetu na 2017 r. ogólnej koncepcji bezpieczeństwa zawierającej ogólną ocenę ryzyka, planowanych środków bezpieczeństwa i opcji alternatywnych, wraz ze szczegółową oceną ich wpływu na budżet na 2017 r. oraz budżety na kolejne lata i z wyraźnym rozróżnieniem inwestycji i stałych wydatków, a także o przedstawienie środków służących wzmocnieniu bezpieczeństwa Parlamentu wewnątrz i na zewnątrz jego budynków oraz wpływu tych środków na budżet na 2017 r.; domaga się informacji na temat skutków finansowych ustaleń dotyczących międzyinstytucjonalnej współpracy administracyjnej w dziedzinie bezpieczeństwa;

18. zwraca się do sekretarza generalnego o ocenę, czy w świetle zagrożeń terrorystycznych istnieje potrzeba dokonania przeglądu obowiązujących polis ubezpieczeniowych (posłów i pracowników) oraz – w stosownych przypadkach – o przedstawienie propozycji uzupełnienia ewentualnych braków w tym zakresie;

19. uważa, że system bezpieczeństwa poza budynkami Parlamentu powinien być nadal zapewniany przez władze belgijskie;

Wzmocnienie pozycji posłów w ramach ich mandatu

20. odnotowuje bieżące działania na rzecz wzmocnienia pozycji posłów w ramach ich mandatu;

21. z zadowoleniem przyjmuje rozbudowę portalu cyfrowego dla posłów (e-portal), zwraca się jednak do sekretarza generalnego o to, by w świetle inicjatywy eliminowania papierowej formy dokumentów dokonał dalszych zmian w obecnym systemie wysyłania posłom papierowych pasków wypłaty, z myślą o docelowym zniesieniu tego systemu do końca 2017 r.; jest zdania, że wszyscy posłowie powinni mieć automatycznie dostęp do tej usługi w formie elektronicznej na e-portalu, dzięki czemu osiągnięto by istotne oszczędności zarówno czasu, jak i pieniędzy;

22. z zadowoleniem przyjmuje coraz wyższą jakość usług doradczych i analiz oferowanych posłom i komisjom; przypomina, że przy tworzeniu Biura Analiz Parlamentu Europejskiego (EPRS) w 2013 r. przewidziano śródkresową ocenę skuteczności współpracy EPRS z departamentami tematycznymi; zwraca się w związku z tym do sekretarza

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0172.

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

generalnego o przystąpienie do takiej oceny i przedstawienie Komisji Budżetowej jej wyników przed końcem 2016 r.; jest zdania, że ocena ta powinna zawierać propozycje działań umożliwiających dopilnowanie, by wsparcie świadczone przez EPRS było jak najlepiej dopasowane do postępów prac odnośnych komisji tematycznych i jednocześnie zaspokajało potrzeby poszczególnych posłów oraz aby nie pokrywało się z działaniami departamentów tematycznych i nie prowadziło do współzawodnictwa pomiędzy poszczególnymi służbami;

23. jest zdania, że potrzeby posłów w ich okręgach wyborczych należy poddać ocenie, biorąc również pod uwagę różnice pomiędzy okręgami, tak aby zwiększyć możliwości posłów w pracy w okręgach wyborczych; uważa, że mobilna przestrzeń biurowa dla posłów do PE i wsparcie w okręgach wyborczych powinny opierać się na ocenie rzeczywistych potrzeb i wykorzystania oraz nie powinny generować żadnych istotnych ani stałych dodatkowych kosztów dla Parlamentu; nalega na to, by nie oferować żadnego sprzętu, ponieważ dieta z tytułu kosztów ogólnych jest wystarczająco wysoka, aby można było zakupić nowoczesne urządzenia; kwestionuje potrzebę rozwijania prywatnej mobilnej przestrzeni biurowej dla posłów, ponieważ koncepcja ta zdaje się różnić od koncepcji organizacji pracy posłów i ich biur;

24. zgadza się, że narzędzia informatyczne bardzo pomagają posłom wywiązywać się z obowiązków; powtarza jednak, że konieczne jest, przy uwzględnieniu aspektu cyberbezpieczeństwa i zapewnieniu ochrony danych, umożliwienie zainstalowania otwartego oprogramowania, co umożliwiłoby znaczne oszczędności na opłatach telekomunikacyjnych i poprawiłoby organizację pracy w biurach posłów;

25. zwraca się o upowszechnienie możliwości cyfrowego podpisywania dokumentów wewnętrznych we wszystkich organach, np. formularzy, oświadczeń pisemnych itp., przy jednoczesnym zapewnieniu wiarygodności i bezpieczeństwa; zwraca się o ocenę możliwości wprowadzenia systemu kodów autoryzacji transakcji w telefonach komórkowych posłów; uważa ponadto, że należy zniechęcać do stosowania faksów i stopniowo je wycofywać, o czym każdy poseł do PE zadecyduje indywidualnie;

26. z zadowoleniem przyjmuje nową reformę dotyczącą dodatkowych pytań wymagających odpowiedzi na piśmie przyjętą w dniu 3 września 2015 r. przez Komisję Spraw Konstytucyjnych na wniosek Komisji Budżetowej po przyjęciu budżetu Parlamentu na rok 2016; zwraca się do sekretarza generalnego o wprowadzenie niezbędnych kontroli stosowania nowej wykładni; zwraca się do Konferencji Przewodniczących o przeprowadzenie oceny tego nowego systemu pytań wymagających odpowiedzi na piśmie pod kątem pytań dodatkowych, aby przeanalizować wygenerowane oszczędności, oraz o poinformowanie Komisji Budżetowej o wynikach tej oceny do sierpnia 2016 r., tj. zanim Parlament przystąpi do czytania budżetu jesienią 2016 r.;

27. uznaje, że właściwe byłoby utrzymanie wydatków na pomoc parlamentarną w 2017 r. na tym samym poziomie co w 2016 r., z zastrzeżeniem prawnie wiążącej indeksacji stosowanej na podstawie regulaminu pracowniczego;

28. uważa, że wykaz działalności parlamentarnej posłów na stronie internetowej Parlamentu nie jest obecnie dokładny oraz nie odzwierciedla rzeczywistej działalności i zaangażowania posłów; proponuje odstąpienie od korzystania ze stron rankingowych, przy jednoczesnym udoskonaleniu informacji o działalności poszczególnych posłów, które są dostępne na oficjalnej stronie internetowej Parlamentu; zwraca się o przeprowadzenie oceny tego, jak prezentowane są w szczególności objaśnienia głosowania i wystąpienia jednogminutowe, w tym oceny możliwości prezentowania ich odrębnie od wystąpień na posiedzeniu plenarnym, a także apeluje o ocenę wartości dodanej objaśnień głosowania i możliwych alternatyw; oczekuje, że właściwa grupa robocza Prezydium odpowiedzialna za tę kwestię przedstawi Komisji Budżetowej swój program prac i ustalenia, jak tylko będą one dostępne;

Wydatki posłów

29. ponawia swój apel do Prezydium o zdefiniowanie precyzyjniejszych przepisów dotyczących rozliczania wydatków, na które zezwolono w ramach pokrywania kosztów ogólnych, które to przepisy mogłyby zawierać środki sprzyjające oszczędności, np. publikowanie przez posłów ich wydatków, co już robi coraz więcej posłów, i którym mógłby towarzyszyć uproszczony system zwrotu niewykorzystanych środków; powtarza, że podjęcie takich środków nie powinno wymagać oddelegowania do tych zadań dodatkowych pracowników administracji Parlamentu;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

Polityka w zakresie nieruchomości

30. przypomina, że obecnie trwa przegląd średnioterminowej strategii w zakresie nieruchomości, która została przyjęta przez Prezydium w 2010 r.; ubolewa, że Prezydium nie zakończyło jeszcze omawiania średnioterminowej strategii Parlamentu w zakresie nieruchomości; zwraca się do sekretarza generalnego, aby jak najszybciej i najpóźniej do sierpnia 2016 r. przedstawił Komisji Budżetowej nową średnioterminową strategię w zakresie nieruchomości, zanim jesienią 2016 r. Parlament przystąpi do czytania budżetu;

31. wzywa Prezydium do przedstawienia długoterminowej strategii dotyczącej nieruchomości Parlamentu; powtarza, że inwestycje długoterminowe, takie jak projekty Parlamentu w zakresie nieruchomości, należy realizować z zachowaniem ostrożności i przejrzystości; domaga się ścisłego zarządzania kosztami, planowania projektów i nadzoru; ponawia apel o przejrzyste podejmowanie decyzji dotyczących polityki w zakresie nieruchomości, na podstawie wcześniej podawanych informacji, z należyтым uwzględnieniem art. 203 rozporządzenia finansowego; uważa, że elementem długoterminowej strategii w zakresie nieruchomości powinno być sprawozdanie wyjaśniające powody opóźnienia realizacji i wyższych kosztów Domu Historii Europejskiej;

32. zwraca się o wierne odzwierciedlenie w budżecie sytuacji dotyczącej nieruchomości Parlamentu; w tym względzie domaga się, aby koszty związane z budynkiem KAD zostały wyraźnie ujęte w ostatecznym budżecie Parlamentu, a także aby w przyszłości inwestycje w nieruchomości były uwzględniane w budżecie w celu uniknięcia konieczności korzystania z przesunięć niewykorzystanych środków niezróżnicowanych;

33. jest zdania, że w obecnej sytuacji gospodarczej nie należy rozpoczynać żadnych nowych projektów związanych z Parlamentarium bez wcześniejszych konsultacji z Komisją Budżetową i bez jej zgody;

34. proponuje zatem ujęcie w budżecie, począwszy od 2018 r., konkretnej pozycji przeznaczony na inwestycje w budowę nieruchomości – w pozycji tej w 2018 r., jako podstawa finansowania, znalazłyby się środki, które w 2017 r. zostały zaproponowane na wydatki nadzwyczajne;

35. z uwagi na nadzwyczajne okoliczności w 2017 r., wymagające dokonania znacznych inwestycji w infrastrukturę bezpieczeństwa, proponuje spożytkowanie wszelkich środków, które nie zostaną wykorzystane do końca 2017 r., w celu pokrycia wydatków na budowę budynku KAD; dzięki temu uniknie się płaćenia jak największej kwoty odsetek od kredytów bankowych, które trzeba zaciągnąć w celu sfinansowania tej budowy;

36. wzywa do udostępnienia większej ilości informacji na temat stanu realizacji projektu remontu budynku PHS; domaga się podjęcia i przeprowadzenia przez Prezydium analizy dotyczącej remontu; oczekuje, że przy ustalaniu czasu remontu Prezydium uwzględni potrzebę zapewnienia zdrowych i bezpiecznych warunków pracy; wzywa Prezydium do przekazywania Komisji Budżetowej informacji o wszystkich etapach, gdy tylko będą one dostępne; zwraca się w związku z tym do Prezydium o stworzenie podstaw dla przekształcenia budynku PHS w budynek przykładowy pod względem nowoczesnych rozwiązań i efektywności energetycznej oraz o niezwłoczne rozpoczęcie modernizacji budynku;

37. zwraca się do właściwych wiceprzewodniczących o przedstawienie Komisji Budżetowej sprawozdania z postępów realizacji projektu budynku KAD;

38. uważa, że reformy strukturalne i organizacyjne mające na celu zwiększenie skuteczności, zrównoważenia środowiskowego i wydajności, powinny być kontynuowane poprzez staranną analizę możliwych synergii i oszczędności; ponownie podkreśla, że można by uzyskać znaczące oszczędności, gdyby zamiast trzech miejsc pracy (Bruksela, Strasburg, Luksemburg) było tylko jedno; podkreśla, że proces ten należy przeprowadzić bez uszczerbku dla wysokiej jakości prac ustawodawczych Parlamentu, jego uprawnień budżetowych i kontrolnych lub jakości warunków pracy posłów, asystentów i pracowników instytucji;

Kwestie dotyczące personelu

39. z zadowoleniem przyjmuje propozycję zmniejszenia planu zatrudnienia w 2017 r. o 60 stanowisk zgodnie ze swoim porozumieniem z Radą w sprawie projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2016 zatwierdzonego przez komitet pojednawczy w ramach procedury budżetowej w dniu 14 listopada 2015 r.;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

40. przypomina, że cel zakładający 5-procentową redukcję zatrudnienia nie dotyczy ogólnej liczby pracowników grup politycznych, na mocy decyzji podjętych w odniesieniu do lat budżetowych: 2014, 2015 i 2016;

41. popiera postulat utworzenia dodatkowych stanowisk na potrzeby tłumaczenia pisemnego i ustnego na język irlandzki; zgodnie z zaleceniem Komisji postanawia, że te dodatkowe stanowiska nie są objęte celem 5-procentowej redukcji; zwraca się do sekretarza generalnego o skonsultowanie się z posłami irlandzkimi w celu uzgodnienia sposobów ewentualnej racjonalizacji korzystania z języka irlandzkiego, bez naruszania praw zagwarantowanych posłom;

42. popiera wprowadzenie tłumaczenia na międzynarodowy język migowy wszystkich debat plenarnych, aby były one rzeczywiście dostępne dla wszystkich obywateli europejskich;

43. z zadowoleniem przyjmuje postępy dokonane w dziedzinie wydajności tłumaczenia pisemnego i ustnego; potwierdza jakość i wartość dodaną usług świadczonych przez tłumaczy ustnych; apeluje o wczesne, trwałe porozumienie między sekretarzem generalnym a przedstawicielami tłumaczy ustnych, uwzględniające wysoką jakość warunków pracy w powiązaniu z efektywnym zarządzaniem w celu uniknięcia nierównowagi w zakresie czasu pracy i ogólnej niepewności wśród tłumaczy ustnych, przy uwzględnieniu praw socjalnych; zwraca się do sekretarza generalnego o wysunięcie dalszych propozycji racjonalizatorskich, np. dotyczących szerszego korzystania z usług tłumaczenia pisemnego i ustnego na żądanie, w szczególności w odniesieniu do działań zespołów międzypartyjnych Parlamentu Europejskiego; uważa, że funkcjonujący od października 2014 r. system profilów językowych, dotyczący poprawek na etapie rozpatrywania w komisjach, jest przykładem możliwych usprawnień i może być dalej rozwijany; wyraża przekonanie, że tłumaczenia ustne i pisemne stanowią podstawę demokracji europejskiej otwartej na wszystkich, w związku z czym wzywa do niepodjęcia żadnych reform, które zaszkodziłyby jak najszerzszemu i jak najbardziej włączającemu społecznie dostępowi do działań i dokumentów Parlamentu Europejskiego;

44. wzywa Prezydium do dokonania oceny oraz, w stosownych przypadkach, przeglądu przepisów regulujących status stażystów, z uwzględnieniem wprowadzenia minimalnego wynagrodzenia i ujednolicenia ofert cenowych usług cateringu dla wszystkich stażystów zarówno w administracji Parlamentu, jak i w biurach poselskich w celu zapewnienia równego traktowania i ochrony praw socjalnych stażystów;

45. wzywa Prezydium do dokonania przeglądu przepisów regulujących zwrot kosztów podróży służbowej między miejscami pracy Parlamentu, ponoszonych przez akredytowanych asystentów parlamentarnych, w celu dostosowania ich do przepisów dotyczących pozostałych pracowników;

46. wyraża przekonanie, że należy wdrożyć trzecią procedurę umożliwiającą rozwiązanie umowy między posłem a asystentem za porozumieniem stron;

Usługi kierowców i mobilność

47. ma zastrzeżenia do propozycji, by zinternalizować usługi kierowców i zastąpić usługodawcę zewnętrznego pracownikami kontraktowymi Parlamentu, co będzie się wiązało z bezpośrednimi kosztami dodatkowymi w wysokości ok. 3,7 mln EUR; uznaje, że dobrze sformułowana umowa zewnętrzna zawarta zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami w dziedzinie zamówień publicznych, w ramach której usługodawca zewnętrzny ma wyraźny obowiązek zagwarantowania na własną odpowiedzialność kontroli bezpieczeństwa i podstawowego sprawdzenia oraz godnych warunków pracy i płacy, winna być rozważona jako alternatywna opcja; mógłby rozważyć internalizację tylko wówczas, gdyby jej koszty nie przekroczyły kosztów obecnego systemu oraz jeśli pozwoli ona zapewnić godne warunki pracy i płacy kierowców, lepszą równowagę płci i korzystanie z bardziej ekologicznych samochodów; zwraca się o przekazywanie Komisji Budżetowej szczegółowych informacji przed podjęciem każdej decyzji;

48. zwraca się do sekretarza generalnego o przeprowadzenie konsultacji z władzami belgijskimi w celu zapewnienia łatwej dostępności i ogólnie jak najlepszego wykorzystania nowego bezpośredniego połączenia kolejowego między stacją Bruxelles-Luxembourg a lotniskiem Zaventem, w ramach którego akceptowano by identyfikatory posłów zamiast obecnych przepustek;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

49. uważa, że flota samochodowa mogłaby się składać z bardziej oszczędnych pod względem kosztów i zużycia paliwa oraz bezpieczniejszych pojazdów; podkreśla, że w pierwszej kolejności należy wykorzystywać mikrobusy i autobusy w drodze na lotnisko i z lotniska, kursujące w określonych godzinach; wzywa sekretarza generalnego do sporządzenia sprawozdania dotyczącego ewentualności całkowitego przejścia do końca dekady na pojazdy o napędzie elektrycznym;

50. zwraca się do sekretarza generalnego o odbycie rozmów z biurem podróży Parlamentu; zachęca biuro podróży do częstszego porównywania cen; zwraca się do biura podróży, aby aktywnie szukało tańszych biletów przy dokonywaniu rezerwacji oraz aby oferowało ogólnie bardziej konkurencyjne ceny posłom i wszystkim pracownikom, przy zapewnieniu odpowiednich warunków wymiany biletów;

Komunikacja

51. zwraca się o podanie wyników oceny ex post ogólnej strategii i metodyki kampanii informacyjno-komunikacyjnej z 2014 r. (sprawozdanie z oceny miało zostać sporządzone do końca pierwszego semestru 2015 r.);

52. ponownie wzywa sekretarza generalnego do przedstawienia Komisji Budżetowej sprawozdania w sprawie oceny kampanii wyborczej Parlamentu z 2014 r., a także skuteczności środków komunikacji podjętych przez Parlament i skierowanych do ogółu społeczeństwa;

53. uznaje rolę biur informacyjnych Parlamentu Europejskiego w poszerzaniu wiedzy o działalności Parlamentu i całej Unii; uważa, że należy rozważyć działania zwiększające efektywność biur informacyjnych Parlamentu Europejskiego; uważa, że biura informacyjne Parlamentu Europejskiego powinny w miarę możliwości mieścić się w tych samych budynkach co przedstawicielstwa Komisji i powinny one mieć wspólne zaplecze administracyjne; zwraca się o przeprowadzenie oceny celów, zadań i wyników biur informacyjnych Parlamentu Europejskiego, na podstawie której należy określić priorytety;

54. zwraca się o dokonanie oceny możliwości bliższej współpracy z ARTE w Strasburgu w celu utworzenia europejskiego węzła medialnego do celów szkoleniowych dla młodych dziennikarzy;

55. wzywa sekretarza generalnego do przedstawienia sprawozdania dotyczącego przedsiębiorstw i organizacji, które uzyskały dostęp do Parlamentu Europejskiego po to, aby mogły tam prowadzić fora powiązane z ich działalnością; wzywa sekretarza generalnego do utrzymania równowagi między różnymi sektorami i różnymi rodzajami organizacji, którym umożliwiono dostęp do Parlamentu Europejskiego;

Inne kwestie

56. wzywa sekretarza generalnego do przedstawienia szczegółowego sprawozdania w sprawie wdrażania części administracyjnych umów o współpracy między Parlamentem Europejskim a Komitetem Regionów i Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym oraz do opracowania na tej podstawie ewentualnych uzgodnień dotyczących dalszej współpracy administracyjnej w takich obszarach, jak logistyka, infrastruktura czy bezpieczeństwo;

57. wzywa sekretarza generalnego do wyjaśnienia obecnego zarządzania centrum sportowym Parlamentu i obecnego sposobu korzystania z niego przez personel Parlamentu w tym kontekście; ponadto domaga się wyjaśnienia w sprawie toczącego się postępowania sądowego oraz przedstawionych opcji, tak aby zapewnić skuteczne i oszczędne zarządzanie tym obiektem w przyszłości;

58. uważa, że można poczynić dodatkowe oszczędności w wydatkach na umeblowanie, gdyż sądzi, iż wzrost o 3 589 832 EUR w 2016 r. i podobny wzrost w 2017 r. wobec wzrostu o 2 415 168 w 2015 r. jest całkowicie nieuzasadniony;

59. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że rządziej i wydajniej korzysta się ze skrzyń transportowych; zachęca do wspólnego korzystania ze skrzyń transportowych w podróżach do Strasburga;

60. zwraca się do sekretarza generalnego o postępowanie w pełni zgodnie z duchem i literą nowego rozporządzenia finansowego w odniesieniu do zielonych i skutecznych gospodarczo zamówień publicznych dzięki wzmocnieniu strategii zamówień Parlamentu w tym zakresie;

Czwartek, 14 kwietnia 2016 r.

61. zachęca do dalszych oszczędności energii, w szczególności związanych z systemami oświetleniowymi i grzewczymi w budynkach, ponieważ dyskusje na temat budżetu na 2016 r. pokazały, że istnieje pole do poprawy;

62. zachęca do większego propagowania zdrowej i ekologicznej żywności; w związku z tym wzywa Prezydium do oceny możliwości zapewnienia zdrowej żywności nie tylko pod względem zróżnicowania usług, ale również i przede wszystkim pod względem zapewnienia świeżych owoców i warzyw w bardziej przystępnych cenach;

o

o o

63. przyjmuje preliminarz na rok budżetowy 2017;

64. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji i preliminarza budżetowego Radzie i Komisji.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)



Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL